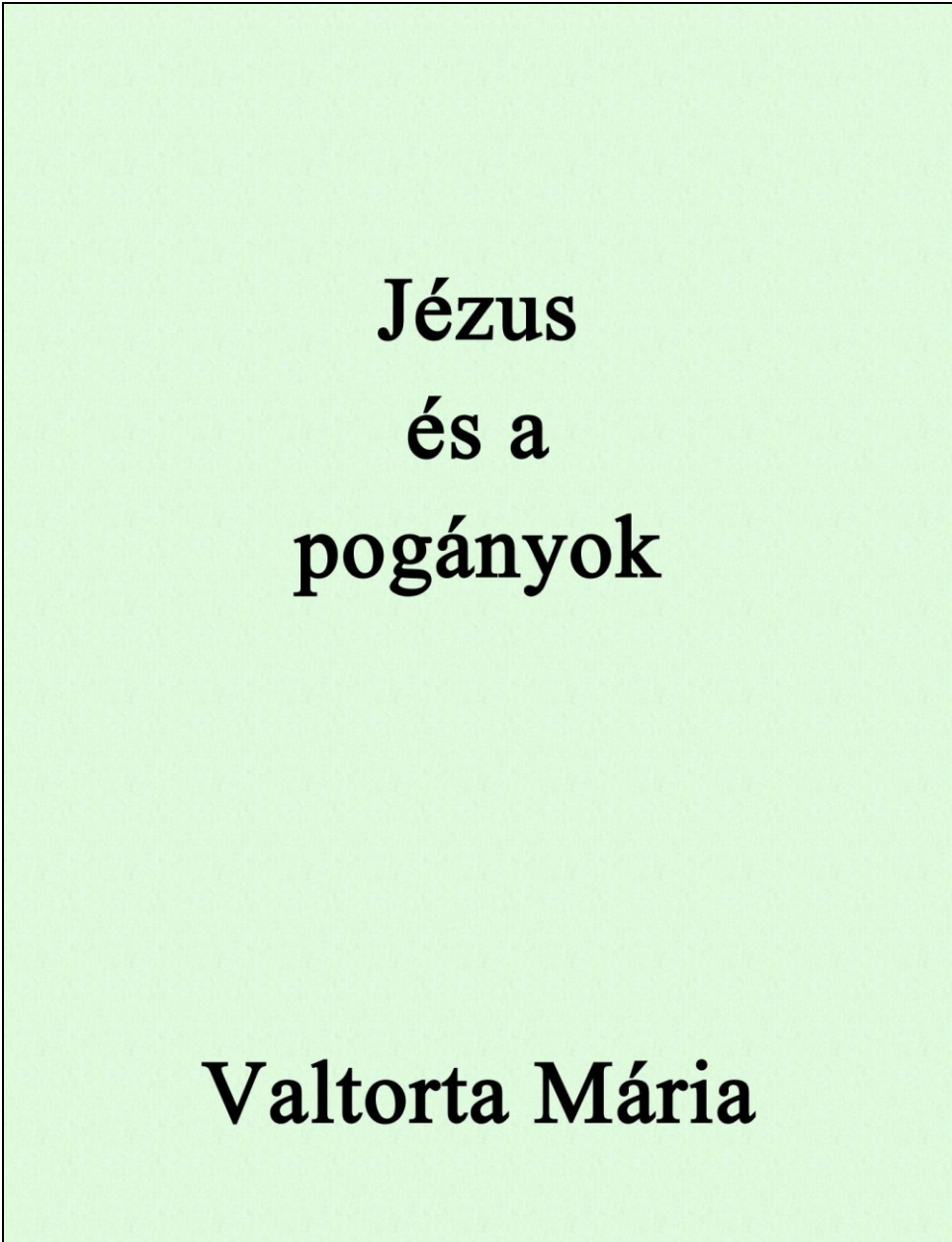

Valtorta Mária

Jézus és a pogányok

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Jézus és a pogányok

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Jézus és a pogányok

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-5) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus kiadást lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
A fordítások listája – rövidítések	10
1. füzet – Szintika	12
Jézus és a pogányok	12
Szintika	13
Élet a halálból	16
Mi omlott össze benned?	20
Úgy érzem, megtagadtam őket!	22
Nincs lélekvándorlás!.....	24
Túl szép volt itt élni!	32
Isten veled, Szintika!.....	34
Egyedül vagyunk!	38
Igen boldog vagyok.....	43
Mindig szerettem Jézust.....	49
Béke veled, Szintika!	50
2. füzet – Longinusz.....	51
Katonák	51
Sándor	52
Publius Quintillianus.....	55
A kafarnaumi százados	64
Föníciában.....	67
Aquila.....	71
Csak egy Isten van!	75
Vitalis.....	77
Longinus	81
3. füzet – Valéria.....	89
Római nők.....	89
Claudia	90
Plautina	96
Valeria.....	107
Lidia	110
Aglae.....	111
Meggyógyított pogányok	112
Én más Istené vagyok	113
Pogány gyermekek.....	118
Pogány férfiak.....	119
Crispus	120
Elmegyek messzire... ..	124
4. füzet – Zénó	125
Zénó	125
Ananiás	130
Miklós	133
A felszabadított rabszolgák zsinagógájában	137
A nemzetek világossága.....	142

Példabeszédek a pogányokról	143
A kovász.....	144
A magvető.....	145
A királyi menyegző.....	146
A torz gyermek	147
Munkások a szőlőben.....	149
Az Egyház építése.....	151
Az ismeretlen fiú.....	153
5. füzet – A három bölcs	156
Madarak	156
A pálmamag.....	159
Az iker fügefa	162
A hajós	166
Áron vesszeje.....	171
A forrás őrzése	173
Az atya távol élő gyermekei	176
Hegy és völgy	177
A Jó Pásztor	180
Az Egyetemes Pásztor.....	181
A teremtés	182
Új templom építése	183
Kereskedők – vízcseppek.....	186
A beteg fa utolsó kizöldellése	189
Bárányok – fecskék.....	190
Gyilkos szőlőművesek	191

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családjá a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnek készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föllázadásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámait.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szünöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnijában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérette hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell'Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevtették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarozatát, a korabeli mise leckéinek magyarozatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzettel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell’Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

- Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizioni Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

1. füzet – Szintika

Jézus és a pogányok

A Szentírás is említi Jézus kapcsolatait a pogányokkal, de csak ritkán, mert az evangéliumokat elsősorban a zsidóknak szánták, és Jézusnak a zsidók érdekében kifejtett tevékenységét akarták ismertetni velük.

Még Szent Pál is, aki a pogányok apostolává lett, először rendszerint a zsidókhoz fordult, s csak miután azok elutasították őt, foglalkozott a pogányokkal.

Éppen ezért nagyon sokat tanulhatunk a Valtorta Mária által feljegyzett látomásokból Jézusnak a pogányok között folytatott munkájából. Főleg a pogányok között működő misszionáriusok számára hasznosak ezek a feljegyzések. Látható belőlük, hogy a pogányok üdvözülésének módja nem valami új tanítás, hanem Jézus tanításában gyökerezik, amely a Szentírásban főleg egyes példabeszédekben maradt fenn. De Jézus példabeszédeinek a Szentírás csak kb. egyharmadát örökítette meg, sőt talán még ennél is kevesebbet, hiszen lehet, hogy Valtorta Mária sem hallotta Jézus összes példabeszédét, csak azokat, amelyeket általa Jézus tudunkra akart adni.

A pogányokkal való beszélgetésekből sokat tanulhatunk a lélek teremtésével kapcsolatban is.

Jézus megjegyezte egyszer, hogy a pogányok könnyebben el tudják fogadni, hogy Ő Isten Fia, aki megtestesült, mert hamis istenfogalmukban gyakran szerepelnek földön járó istenek. Ők ezen nem ütköztek meg, míg a zsidók egyistenhitével ez összeegyeztethetetlen volt, és istenkáromlásnak minősítették, hogy Jézus Istennek tartotta magát.

A zsidó naptárban a hónapoknak más nevük van, mint a rómaiban, és rövidebbek, ezért azok nem estek pontosan egybe a római hónapokkal. Az egyszerűség kedvéért azonban a fordításban a római naptár hónapneveit használjuk, hogy az olvasónak fogalma legyen arról, az év melyik szakáról van szó.

A pogányok közül Szintikáról, a görög származású rabszolganőről oly sok feljegyzés van a nagy Jézus életrajzban, hogy az anyag negyedrésze róla szól. Történetéből látható, mily magasba tud emelkedni egy pogány lélek is.

Szintika

Mária Magdolnát Jézus körútra viszi, azokba a városokba, ahol botrányt okozott életével, hogy jóvátegye ezeket, nyilvánosan Jézus követőjének vallva magát. Már a Földközi-tenger partján járnak, Cezárea felé haladva, amikor Jézus észreveszi, hogy valami mozog az útmenti bokrok között.

– Nézzük csak meg... Mi mozog ott a bokrok között? – kérdi. Az ágak recsegése erősödik, és előtűnik egy emberi, női arc. Nézi a sok embert, és nem tudja, hogy a mezőre fusson-e, vagy visszamenjen az erdőbe. Az első mellett dönt, és sikoltva fut el.

– Leprás? Bolond? Ördögtől megszállott? – kérdik egymástól, megrökönyödve.

A nő azonban visszatér, mert a közeli Cezarea felől egy római kocsi közeledik.

– Asszony, gyere ide! – parancsolja neki Jézus.

A nő esdekelve nyújtja feléje karját:

– Ne bánts engem!

– Gyere ide! Ki vagy? Nem bántalak – mondja Jézus, meggyőző kedvességgel.

A nő görnyedten jön előre. Fiatal és bájos, de haja fésületlen és ruhája össze van szaggatva. A földre veti magát e szavakkal:

– Bárki légy is, könyörülj rajtam! Ölj meg, de ne szolgáltass ki gazdámnak! Rabszolganő vagyok, elszöktem...

– Ki volt a gazdád? És te honnét való vagy? Zsidó nem vagy, az biztos. Elárulja beszédmodod. Meg ruhád is.

– Görög vagyok. Rabszolganője... Ó, könyörgöm! Rejtsetek el! Erre jön a kocsi...

Mindnyájan csoportot alkotnak a szerencsétlen teremtés körül, aki összekuporodott a földön. A tüskés bokroktól összeszaggatott ruhája látni engedti ütésektől felsebzett és összekarmolt vállait. A kocsi elhalad anélkül, hogy a benne ülőket érdekelné a sövény mellett álló csoport.

– Elmentek. Beszélj! Ha tudunk, segítünk rajtad – mondja Jézus, megérintve szétzilált haját.

– Szintika vagyok, a kormányzó kíséretéhez tartozó egyik római nemes rabszolganője.

– Hisz akkor te Valerianus rabszolganője vagy!

– Ah! Irgalmazz! Irgalmazz! Na árulj be neki! – könyörög a szerencsétlen.

– Ne félj! Én soha többé nem beszélek Valerianus-szal – feleli Magdolna. És megmagyarázza Jézusnak: – A köztünk élő rómaiak között egyike a leggazdagabbaknak és a legaljasabbaknak. És milyen aljas, olyan kegyetlen.

– Miért szöktél meg? – kérdi Jézus.

– Mert van lelkem. Nem vagyok áru... (a nő felbátorodik, látva, hogy könyörületes emberekre talált). Nem vagyok áru. Ő megvásárolt engem, ez igaz. De megvehette személyemet, hogy szebbé tegye házát, hogy felolvasásaimmal felvidítsam óráit, hogy kiszolgáljam. De mást nem. A lelkem az enyém! Nem olyan valami, amit meg lehet vásárolni. Ő pedig ezt is akarta.

– Honnan tudsz te a lélekről?

– Nem vagyok műveletlen, Uram. Hadizsákmány vagyok kora ifjúságom óta. De nem a köznépből való. Ez a harmadik gazdám, de ez egy piszkos állat. Bennem azonban megmaradnak bölcselőink szavai. És tudom, hogy nemcsak testünk van. Belénk van zárva valami halhatatlan is. Valami, aminek számunkra nincs pontos neve. De nemrég megtudtam a nevét. Egyik napon Cezáreában járt egy Ember, aki csodákat művelt, és jobban beszélt, mint Szókratész vagy Platón. Sokat emlegették a fürdőkben és a római ebédlőkben vagy az aranyozott oszlopcsarnokokban, beszennyezve fölséges nevét azzal, hogy tisztátlan tivornyák termeiben ejtették ki. És gazdám velem, éppen velem – aki már éreztem, hogy van bennem valami halhatatlan, ami egyedül Istent illeti meg, és amit nem lehet megvenni, mint árut a

rabszolgapiacon – olvastatta fel újra a filozófusok munkáit, hogy összehasonlítást tegyen, és kutassa, vajon le van-e bennük írva az, amit a Cezáreába jött ember „lélek”-nek nevezett. Velem, velem olvastatta fel ezt! Velem, akit érzékiségének akart kiszolgáltatni! Így tudtam meg, hogy ez a halhatatlan valami a lélek. És miközben Valerianus más, hozzá hasonlókkal hallgatta hangomat, és – egy böfögés és egy ásítás között – próbálta megérteni, összehasonlítani és megvitatni. Én, az ő beszédüket, amellyel az Ismeretlen szavait idézték, egyesítettem a filozófusok szavaival, és eltettem ide magamba, és egyre több önérzetet merítettem belőlük, hogy el tudjam taszítani kéjvágyát... Halálosan összevert, néhány estével ezelőtt, mert harapásaimmal taszítottam el... és másnap megszöktem... Öt nap óta élek ebben a sűrűben. Éjszakánként szedegetek szedret, vagy gyümölcsöt a fügekaktusról. De végül is majd elfognak. Biztosan keres. Nagy árat fizetett értem, és érzékiségének túlságosan tetszem ahhoz, hogy futni hagyjon... Könyörülj rajtam! Kérlek, te héber vagy, és biztosan tudod, hol van, kérlek, vezess el engem az Ismeretlenhez, aki beszél a rabszolgákhoz, és beszél a lélekről. Azt mondták nekem, szegény. Vállalom az éhezést, de mellette akarok lenni, hogy oktasson és fölemeljen engem. Az állatokkal való élet elállatiasít akkor is, ha ellenállunk nekik. Erkölcsi méltóságom birtokába akarok jutni.

– Az az Ember, az Ismeretlen, akit keresel, előtted áll.

– Te? Ó, Akropolisz ismeretlen Istene, légy üdvöz! – és olyan mélyen meghajlik, hogy homloka a földet érinti.

– Itt nem maradhatsz. Én viszont Cezáreába megyek.

– Ne hagyj el, Uram!

– Nem hagylak el... arra gondolok...

– Mester, a mi kocsink biztosan a megbeszélthelyen van, és várakozik. Értess! A kocsin olyan biztonságban lesz, mint a mi házukban – tanácsolja a magdalai Mária.

– Ó, igen, Uram! Add nekünk, az öreg Izmael helyett! Majd oktatjuk felőled. Kiemeljük a pogányságból – könyörög Márta.

– Akarsz velünk jönni? – kérdi Jézus.

– A tieid közül bárkivel, csak azzal az emberrel nem. De... de itt azt mondta egy asszony, hogy ismeri őt. Nem fog elárulni? Nem jönnek majd rómaiak az ő házába? Nem...

– Ne félj! Betániába nem jönnek rómaiak, s főleg olyan fajták – nyugtatja meg Magdolna.

– Simon, és Simon Péter, menjetek, és keressétek meg a kocsit. Mi itt várunk rátok. Majd utána megyünk be a városba – rendelkezik Jézus.

Amikor a nehéz, fedett kocsit megérkezik, a várakozók kimennek az útra. A kocsit hímélve megáll, és kiszáll belőle Péter és Simon, és közvetlenül utánuk egy idős asszony, aki siet átölelni Magdolnát, akinek dajkája volt. Mária a karjai közt sír.

– Asszony rád bízom ezt a fiatal leányt, és azt az áldozatot kérem tőled, hogy várakozz itt egész éjszaka! Holnap majd elmehetsz az első faluig, és ott várakozhatsz. Dél előtt kilencre oda megyünk – mondja Jézus a dajkának.

– Menj csak nyugodtan, Szintika! Holnap mi is jövünk. Isten veled! – köszön el Jézus. Majd folytatja útját Cezárea felé...

(4-813)

* * *

Másnap visszaérkezik Jézus az apostolokkal és a nótanítványokkal. Szintika most már azt a ruhát viseli, ami tegnap Magdolnán volt, és megcsókolja úrnőinek lábát. Makacsul úrnőinek nevezi őket, hiába mondják neki, hogy számukra ő nem szolgáló, nem rabszolganő, hanem kizárólag vendég, Jézus nevében.

Amikor eljön az indulás ideje, a Szűzanya elbúcsúzik Magdolnától, Mártától és Noémitől, a dajkától, utána pedig Szintikához fordul:

– Isten veled, Szintika, Göröghon virága, aki magadtól meg tudad érteni, hogy létezik valami, ami több a testnél. Most virágozz Istenben, és légy te az első Krisztus Görögországának új virágai között!

Nagyon örülök, hogy így, együtt hagylak el titeket. Szeretettel áldalak meg benneteket.

Miután elmentek, a Kerióti megjegyzi, hogy kellemetlenséget okozhat az, hogy másfajú és máshoz tartozó személyek vannak velük.

– Szintika, ezt akarod mondani?

– Igen, Mester. Elvégre ő a római tulajdona volt, és helytelen ezt eltulajdonítani. A római magunk ellen ingereljük, és magunkra haragítjuk Pontius Pilátust, minden szigorával.

Jézus figyelmezteti a Keriótit Mózes törvényének előírására: „Ha egy rabszolga urától hozzád menekül, ne szolgáltatd ki urának. Maradjon körödben, azon a helyen, ahol neki tetszik, éljen nyugodtan egyik városodban, és te ne sanyargasd őt”. (MTörv 23,15-16) Ez arra az esetre vonatkozik, amikor valaki menekülni kényszerül egy embertelen rabszolgaságból. Az én esetemben, Szintika esetében, menekülésről van szó, de nem egy korlátozott szabadság felé, hanem Isten Fiának határtalan szabadsága felé. És te azt akarod, hogy én, erre, a vadászok hálójából kimenekült pacsirtára, újra rávessem a hurkot, és visszajuttassam börtönébe, hogy ezáltal a szabadság utáni reményt is elvegyem tőle? Nem, soha! Aldom Istent, hogy, miként Endorba menetelünkkel elvezette ezt a fiát az Atyához, a Cezáreába való menetel pedig ezt a teremtet hozta hozzám, hogy én vezessem őt az Atyához. Szikaminonban a hit hatalmáról beszéltem nektek. Ma a remény világosságáról fogok beszélni. (Lásd Júdás kevély és szemtelen viselkedésének és szavainak teljes leírását Pt 3,109-111 és Jd 4,160-161. oldalán)

(4-822)

* * *

Amikor Jézus megérkezik Betániába, mindjárt Szintika után érdeklődik:

– Szintika nincs itt?

– Sárával, Marcellával és Noémivel együtt az asztalokat díszíti. De nézd, máris jönnek!

Tényleg jönnek. A görög leány komoly arca békét sugárzik. Tekintete értelmes, nyílt, mély, amely mintha beszívná a világot, válogatna benne, megtartaná a jót, a hasznosat, a szentet, és eltaszítaná azt, ami rossz. Őszinte tekintet, amely engedi, hogy a legmélyén is kutassanak benne. Szemeiből a lélek tekint ki, hogy fürkésze azt, aki beszél hozzá. Szemei elárulják határozott, megfontolt, szilárd, tisztességes gondolkodású egyéniségét. Ő is letérdel, a többi asszonnyal, és vár a felállással addig, amíg a Mester azt meg nem parancsolja.

Arimateai József is a vendégek között van, Nikodémussal együtt, és József közli Jézussal, hogy a templombeliek már tudják, hogy egy pogány nő is csatlakozott hozzá.

– Ami a pogány nőt illeti, aki biztosan Szintika, – folytatja – érthető, ha tudnak róla, vagy sejtenek valamit. Nagy lármát csapott miatta a római, aki a nevetség tárgya lett honfitársai és a júdeaiak előtt is azért, mert keseregve, de ugyanakkor fenyegetőzve járt mindenfelé, szökevénye keresésére. Zaklatta Heródest is, mert azt gondolta, hogy Johanna házában rejtőzködik, és azt akarta, hogy a negyedes fejedelem parancsolja meg vagyongazdájának, hogy adja vissza őt gazdájának.

József tanácsolja Jézusnak, hogy távolítsa el endori Jánost, Szintikával együtt. Jézus megkorholja ezért Józsefet. Az apostolok is hallják ezt a társalgást, és Péter szeretné tudni, ki közülük a besúgó. A Kerióti igyekszik elterelni magáról a gyanút. (Jd 4,164-165. Pt 3,136-137)

(4-1044)

Élet a halálból

Jézus Betániában, a tornácokkal övezett udvarban ül, egy párnákkal borított márványpadon, a ház falának támaszkodva. Szintikát hallgatja, aki előtte áll, körülvéve a ház uraitól, az apostoloktól, arimateai Józseftől, Nikodémustól, s néhány tanítványtól és nőtanítványtól. Ezek ülve, állva, vagy egy oszlopnak támaszkodva hallgatják, több-kevesebb érdeklődéssel.

–... szükséges volt. Hogy ne érezzem helyzetem teljes súlyát. Hogy ne érezzem magamat egyedül, rabszolganőnek, akit elhurcoltak hazájától. Szükségem volt rá, hogy arra gondoljak, nem veszett el örökre anyám, atyám, és testvéreim az, az annyira szeretett, kedves Izmené. Hinni abban, hogy ha az egész világ elszakít is minket egymástól, amint a rómaiak eladtak minket, mint teherhordó állatokat, jóllehet szabad polgárok voltunk, az élet után találkozunk majd egy helyen.

Arra kellett gondolnom, hogy életünk nem bilincsekbe verhető anyag csupán. Hanem van benne egy szabad erő, amelyet semmiféle lánc sem tarthat fogva, ha mi szándékosan nem bilincseljük le magunkat az erkölcstelen, dőzsölő étellel. Ti ezt „bűn”-nek mondjátok. Azok, akik rabszolganői életemben világosság voltak éjszakámban, máshogy nevezik. De ők is azt tartják, hogy a gonosz, a testi szenvedélyektől a testhez szegezett lélek, nem jut el oda, amit ti Isten Országának hívtok, mi pedig a Hádészben az istenekkel való együttlétnek nevezünk. Ezért kell tartózkodnunk az anyagiasságba süllyedéstől, és kell erőlködnünk, hogy elérjük a testtől való megszabadulást, megszerezve számunkra örökségként az erényeket, hogy részünk legyen a boldog halhatatlanságban és a szeretteinkkel való újbóli együttlétben.

És arra kellett gondolnom, hogy a halottak lelke segíteni tudja az élők lelkét, úgy, hogy egy leány közel érezheti magához anyjának lelkét, és láthatja arcát, hallhatja hangját, amint hozzá beszél, és azt válaszolhatja neki: „Igen, anyám. Hogy eljussak hozzád, hogy ne okozzak neked aggodalmat, hogy ne kelljen sírnod miattam, igen. Hogy ne sötétítsem el a Hádészt, ahol te békét élvezel. Igen. Mindezek miatt megőrzöm lelkem szabadságát. Ez egyetlen tulajdonom, amit senki sem vehet el tőlem. Oly tisztán akarom megőrizni, hogy erényesen gondolkodhassak.” Szabadság és öröm volt erre gondolni. És így akartam gondolkozni és tenni. Mert álbölcsesség az, ha cselekvésmódunk ellenkezik gondolkozásmódunkkal.

Ezekkel a gondolatokkal új hazát teremtettem magamnak a számkivetésben is. Bensőséges hazát, oltáraival, hitével, tanításával és érzelmeivel, önmagamban... Nagy, titokzatos hazát, ami mégsem titokzatos a lélek számára, mert az, tudatában van a túlvilágnak, még ha csak ködösen is. Úgy, amint a tengerész, aki egy ködös reggelen látja a távoli partot: elmosódva, darabosan, csak néhány részletét tudja világosan kivenni, de az elég a viharoktól kifárasztott tengerész számára ahhoz, hogy azt mondja: „Ott van a kikötő, a béke.” A lelkek hazája. ahonnan eredünk... az Élet helye.

Mert az élet a halálból jön létre... Ő, ezt csak félig érttem meg mindaddig, míg meg nem ismertem egyik beszédedet. Utána olyan volt, mint amikor a napsugár egy gyémántra esik. Minden megvilágosodott, és megértettem, mily nagy fokban volt igazuk a görög mestereknek, és később mennyire zavarossá váltak, mert nem voltak birtokában egy adatnak ahhoz, hogy megoldják az Élet és a Halál kérdését. Az adat: az Igaz Isten, minden létező dolog Ura és Teremtője!

Pogány ajkamra vehetem Őt? Igen, megtehetem. Mert én tőle jöttem, mint mindenki más. Mert Ő ajándékozta meg az emberek értelmét értelemmel, és a bölcsőbbekét nagyobb fokú értelemmel, aminek révén félisteneknek látszanak, emberfeletti hatalommal. Ő íratta le velük az igazságokat, amelyek már vallásnak számítanak, ha nem isteni vallásnak, mint a tiéd, de erkölcsösnek, amely képes „életben” tartani a lelkeket, nemcsak addig, amíg itt maradunk a földön, hanem mindörökké.

Utána megértettem, mit jelent az, hogy „a halálból jön létre az élet.” Aki ezt mondta olyan volt, mint aki nem teljesen részeg, de akinek már eltompult az értelme. Fenséges szót ejtett ki, de nem értette meg teljesen. Én, bocsásd meg büszkeségemet, Uram, én jobban megértettem, mint ő, és boldog voltam attól a pillanattól fogva.

– Mit értettél meg?

– Azt, hogy ez a jelenlegi élet csak kezdetleges foka az életnek, és az igazi Élet akkor kezdődik, amikor a halál által újjászületünk... a Hádész számára, ha pogányok vagyunk, az örök Életnek, ha hiszünk benned. Rosszul mondom?

– Jól mondd, asszony – helyesel Jézus.

Nikodémus közbeszól:

– De hogyan hallottál a Mester tanításáról?

– Aki éhes, keresi az enivalót, uram. Én ételemet kerestem. Mint felolvasónő – mert művelt vagyok, hangom szép és kiejtésem jó – sokat olvashattam gazdáim könyvtárában. De még nem laktam jól. Éreztem, hogy az emberi tudás által díszített falakon túl van valami más, és mint egy aranybörtönbe zárt fogoly, öklömmel vertem, fessegettem az ajtókat, hogy kijussak, hogy megtaláljam... Palesztinába kerülve, legutóbbi gazdámval, attól féltem, hogy a sötétségbe kerülök... ezzel szemben, a Világosság felé mentem. A cezárei szolgák szavai olyanok voltak, mint megannyi csákányvágás, amelyek megrepesztették a falakat, azokon egyre nagyobb lyukakat nyitva, amelyeken át bejutott a szavad. Én pedig összegyűjtöttem ezeket a szavakat és híreket. És miként a gyermek felfűzi a gyöngyöket, úgy raktam én is sorba ezeket, és felékesítettem velük magamat. Erőt merítettem belőlük, hogy mindjobban megtisztuljak az igazság befogadásához. A megtisztulásban éreztem, hogy meg fogom találni, már itt a földön. Életem árán is tiszta akartam lenni az Igazsággal, a Bölcsességgel, az Istenséggel való találkozáskor. Uram, ostobaságokat beszélek. Ezek elképedve néznek rám. De te kérdeztél engem...

– Beszélj! Folytasd! Szükség van rá.

– Erősen és fegyelmezetten álltam ellen minden külső nyomásnak. Szabad és boldog lehettem volna a világ szerint – csak akarnom kellett volna. Nem akartam felcserélni a tudást a gyönyörrel. Mert a bölcsesség nélkül mit sem ér, ha a többi erény birtokában vagyunk. Ő, a bölcselő mondta: „Az igazságosság, mértékletesség és erősség – ha nem kíséri azokat a tudás – olyan, mint a színfal, rabszolgáknak való erények, amelyekben nincs semmi szilárd és valódi.” Én valódi dolgokat akartam. Gazdám, ostobán, rólad beszélt, jelenlétemben. Akkor a falak mintha fátyollá váltak volna. Elég volt akarni, hogy széttépjem a fátylat és csatlakozzam az Igazsághoz. Megtettem.

– Te nem tudtad, hogy találkozni fogsz velünk – mondja a Kerióti.

– Tudtam hinni, hogy Isten megjutalmazza az erényt. Én nem akartam se aranyat, se magas méltóságot, se testi szabadságot, még ezt sem. Az Igazságot akartam. Ezt kértem Istentől, vagy azt, hogy haljak meg. Meg akartam kímélni magamat attól a megaláztatástól, hogy tárgyá váljak, és még inkább attól, hogy beleegyezzem, hogy azzá legyek. Mindenről lemondva, ami testi, amikor megláttalak, elfutottam, mert félrevezetett a szemem. Az érzékszervek útján való keresés mindig tökéletlen. Istenre hagyatkoztam, aki fölöttünk és bennünk van, és aki tájékoztatja magáról a lelket. És megtaláltalak téged, mert lelkem elvezetett hozzád.

– A tied pogány lélek – szól közbe ismét a Kerióti.

– De a lélek mindig tartalmaz valamit az isteniből, főleg, ha törekszik arra, hogy megőrizze magát a tévedéstől... és ezért a természete szerinti dolgokra törekszik.

– Te Istenhez hasonlítod magadat?

– Nem.

– Akkor miért mondd ezt?

– Hogyan? Te, a Mester tanítványa, kérded ezt tőlem? Tőlem, a görögtől, aki csak nemrég óta szabad? Amikor Ő beszél, nem hallasz? Vagy akkora benned a test gerjedelme, hogy

eltompít? Nemde Ő mindig azt mondja, hogy Isten gyermekei vagyunk? Tehát istenek vagyunk, ha az Atya gyermekei vagyunk, az Ő Atyjáié és a mi Atyánké, akiről Ő mindig beszél. Te szememre vetheted, hogy nem vagyok alázatos, de azt nem, hogy hitetlen és figyelmetlen vagyok!

– Szóval nagyobbak tartod magadat nálam? Azt hiszed, hogy mindent megtanultál Görögországod könyveiből?

– Nem. Sem ezt, sem azt. De a bölcs emberek könyvei, bárhonnan valók legyenek is, megadták nekem azt a legkevesebbet, hogy megálljak a lábamon. Nem vonom kétségbe, hogy egy izraelita különb, mint én. De én boldog vagyok sorsomban, amely számomra Istentől jön. Mit többet kívánhatok ennél? Mindent megtaláltam azzal, hogy megtaláltam a Mestert. És úgy gondolom, hogy ez sorsszerű volt, mert érzem, hogy egy hatalmas Erő őröködik fölöttem, amely magasztos sorsot jelölt ki számomra, s mivel én ezt jónak éreztem, nem tettem mást, csak engedelmeskedtem neki.

– Jónak? Rabszolganő voltál, még hozzá kegyetlen uraké... Ha az utolsó elfogott volna, például, hogyan engedelmeskedtél volna a sorsnak te, nagyon okos?

– Téged Júdásnak hívnak, nemde?

– Igen, no és?

– No és... semmi. Emlékezni akarok nevedre is, nemcsak gúnyolódásodra. Vigyázz, mert a gúnyolódás nem tanácsos erényes embereknek sem... Hogy hogyan engedelmeskedtem volna a sorsnak? Talán megöltem volna magamat. Mert valójában, bizonyos esetekben jobb meghalni, mint élni, bár a bölcselő azt mondja, hogy ez nem helyes, és rossz saját magunk által biztosítani jólétünket, mert csak az isteneknek van joguk ahhoz, hogy magukhoz szólítsanak minket. És ez – vagyis az, hogy ennek megtételéhez az istenek jelére várjak – volt az, ami mindig visszatartott megtételétől, szomorú sorsom láncái között is. De most, ha mocskos gazdám újra elfogott volna, abban felülről jövő intést láttam volna. Én inkább választottam volna a halált, mint az életet. Nekem is van méltóságom, ember.

– És ha most fogna el? Ugyanolyan helyzetben lennél...

– Most már nem ölném meg magamat. Most már tudom, hogy a test ellen elkövetett erőszak nem károsítja meg azt a lelket, amely nem egyezik bele abba. Most ellenállnék, amíg erővel meg nem hajlítanak, amíg meg nem öl az erőszak. Mert ezt is isteni jelnek venném, aki erőszak által szólítana magához. És most nyugodtan halnék meg, annak tudatában, hogy csak azt veszteném el, ami veszendő.

– Helyesen válaszoltál, asszony! – mondja Lázár, és Nikodémus is helyesel.

– Az öngyilkosság soha sincs megengedve – veti ellen a Kerióti.

– Sok tiltott dolog van, mégsem tartják tiszteletben a tilalmat. Neked azonban, Szintika, arra kell gondolnod, hogy Isten – aki mindig vezetett – az önmagad elleni erőszaktól is megőrzött volna. Most menj! – mondja kedvesen Jézus.

A nő meghajtja magát, és távozik. Mindenki követi tekintetével. Lázár azt suttogja:

– És mindig ilyen! Nem tudom megérteni, hogy lehet, hogy azok a dolgok, amelyek őt éltették, Izrael fiainak halálát okozták. Ha alkalmad lesz még meghallgatni, meglátod, hogy pontosan az a hellénizmus, amely megrontott minket, akik a Bölcsesség birtokában voltunk, őt megmentette. Miért?

– Mert csodálatosak az Úr útjai, és Ő az előtt nyitja meg ezeket, aki megérdemli. Örülök, hogy mindnyájan hallottátok beszélni a görög lányt. Annak megállapításából, hogy Isten miként nyilatkoztatja ki magát a legjobbaknak, vonjátok le a tanulságot, hogy gyűlöletes és veszedelmes kizárni Isten seregéből minden lényt, aki nem tartozik Izraelhez. Legyen ez irányelv számotokra a jövőben... Ne morogj, Júdás, Simon fia! És te József, ne aggályoskodj! Egyáltalán nem szennyeztétek be magatokat azzal, hogy szóba álltatok egy görög lánnyal. Csak azon legyetek, hogy az ördöggel ne álljatok szóba, neki ne adjatok szállást! Isten veled József, Isten veled, Nikodémus!

(4-1041)

Mi omlott össze benned?

Jézus magával viszi Szintikát, endori Jánost és a nőtanítványokat, az apostolokkal együtt egy Jordánon-túli körútra. Egy gazdag kereskedő, Mizák Sándor karavánjához csatlakoznak. Egy októberi napon pihenőt tartanak egy kis faluban. Összeülnek a karavánzálló tágas szobájában. Szintika endori János tarisznyájában kutat, mintha keresne valamit. De aztán a többiek mellé jön, és hallgatja beszélgetésüket a babilóniai fogságról. Valaki megjegyzi:

– Minden számkivetés egy pusztulás...

Szintika akaratlanul is bólint a fejével, de nem szól semmit sem. Sötét szemével mereven nézi Jézus fenséges arcélét. Jézus megérzi, hogy Őt nézi, és feléje fordul:

– Nem találtál semmi ízlésed szerintit?

– Nem, Uram. Elérkeztem ahhoz a ponthoz, hogy nem tudom többé összeegyeztetni a múltat a jelennel, előbbi eszméimet a mostaniakkal. És számomra ez szinte hűtlenségnek tűnik, mivel pont az előbbi eszmék segítettek hozzá, hogy megszerezsem a mostaniakat. Helyesen mondta apostolod... Azonban az enyém szerencsés pusztulás volt.

– Mi omlott össze benned?

– Egész hitem a pogány Olimpuszban, Uram. De kissé zavarban is vagyok, mert a ti Írásokat olvasva – János adta ide nekem, és olvasom, mert ha nem ismerem meg, nem jut birtokomba – úgy találtam, hogy a ti történelmekben... kezdetétől fogva, így mondom, vannak események, amelyek nem sokban különböznek a mieinktől. Most azt szeretném tudni...

– Mondtam neked: kérdezz, és én válaszolok.

– Minden téves az istenek vallásában?

– Igen, asszony. Csak egyetlen Isten van, aki nem mástól származik, nincs alávetve az emberi szenvedélyeknek és szükségleteknek, Ő az Egyetlen, Örök, Tökéletes, Teremtő Isten.

– Én hiszem ezt. De azt akarom, hogy válaszolni tudjak azokra a kérdésekre, amelyeket pogányok intézhetnek hozzám, vitatkozni tudjak velük, hogy meggyőzzem őket, ellentmondást nem tűrő kijelentések nélkül. Én magamtól adtam választ ennek a jóságos és atyai Istennek ereje által, és ez elegendő volt ahhoz, hogy lelkem megnyugodjék. Bennem azonban megvolt az akarat az Igazsághoz való eljutáshoz. Mások erre kevésbé fognak áhítózni. Pedig úgy kellene, hogy mindenki keresse ezt. Én nem szándékozom tétlen maradni a lelkek mellett. Amit kaptam, tovább akarom adni. Hogy adhassak, tudnom kell. Add, hogy tudjak, és szolgálni fogok neked, a szeretet nevében. Ma, az úton, ahogy elnéztem a hegyeket, némelyiknek látványa élénken emlékezetembe idézte Görögország hegyvonulatait és hazám történeteit. A gondolatársítás folytán felidéződött bennem Prométeusz története és Deukalioné... Nektek is van valami hasonlótok, Lucifer villámszerű lehullásában, az életnek az agyagba öntésében és Noé vízözönében. Halvány párhuzamok ezek, de mégis emlékeket idéznek fel... Most mondd meg nekem, hogyan tudhattuk mi ezeket, ha köztünk és köztetek semmilyen kapcsolat sem volt, ha nálatok – egészen biztos – ezek előbb voltak meg, mint nálunk, de nálunk is megvoltak, és semmi nyoma sincs annak, hogyan jutottunk hozzájuk. Sok dologban még mindig nem ismerjük egymást. Akkor, évezredekkel ezelőtt, hogyan voltak olyan legendáink, amelyek a ti igazságaitokra emlékeztetnek?

– Asszony, neked kellene az utolsónak lenned, aki ezeket tőlem kérdezi. Mert te olyan műveket olvastál, amelyek maguktól is választ adhatnának erre a kérdésedre. Te ma, képzettársítás folytán, hazád hegyeinek emlékeitől eljutottál szülőfölded történeteinek emlékéhez és a hasonlatosságokhoz. Nemde? Vajon miért?

– Mert felébredt gondolatom visszaemlékezett.

– Nagyon helyes. Az ősrégi emberek lelke is, akik vallást adtak hazádnak – visszaemlékeztek. Zavarosan, ahogyan egy hiányos tudású ember teheti, egy olyan ember, aki elszakadt a kinyilatkoztatott vallástól. De mégis mindig emlékezett arra. A világon sok vallás

van. Már most, ha egy világos képen ezek mind előttünk lennének, itt, összes részletükben, látnánk, hogy ezekben a vallásokban van egy sárba veszett aranyfonál, amelyen csomók vannak, és ezekbe vannak bezárva az Igazság foszlányai.

– De hát nem mindnyájan egy törzsből származunk? Te ezt mondod. Akkor miért van, hogy az ősök ősei, akik az eredeti törzsből származtak, nem tudták magukkal hozni az Igazságot? Nem igazágtalanság volt ettől megfosztani őket?

– Olvastad a Teremtéstörténetet, nemde? Mit találtál ott? A kezdetben egy összetett bűnt, amely magában foglalja az ember három állapotát: az anyagot, a gondolkozást és a lelket. Utána a testvérgyilkosság, majd egy kettős emberölés. Utána a romlottság, amikor – érzéki szabadosságból – az Isten fiai az emberek leányaival házasodtak össze. És a vízözön tisztító munkája és a jó magból származó faj újjáteremtődése ellenére – nem a kövekből, ahogyan a ti vallási történeteitek mondják, nem az ember által ellopott tűzből, hanem Isten éltető tüze által elevenedett meg az első agyag, amelyet Isten mintázott meg önmagához hasonlóan és emberalakúnak – újra felüti fejét a kevély forrongás, Isten meggyalázására: „Érintsük meg az eget”, és erre Isten átka: „Széledjete szét, és többé ne értsétek meg egymást!”. És az egyetlen törzs – miként a víz, amely sziklának rohanva apró patakokra szakad, és többé nem egyesül, szétszakadt az emberfaj, fajokra vált szét. Saját bűnétől és az isteni büntetéstől futni kényszerült az emberiség. Szétszóródott, és magával vitte azt a zavart, amelyet kevélysége teremtett.

A lelkek azonban visszaemlékeznek. Valami mindig megmaradt bennük. És a legerényesebb és legtudósabb lelkek megsejtenek egy fényt, habár gyengét, a vallási történetek sötétségében: az Igazság fényét. Az élet előtt látott Fénynek ez az emléke mozgat bennük olyan igazságokat, amelyekben benne vannak a kinyilatkoztatott Igazság foszlányai. Megértettél engem?

– Részben. De majd gondolkozom rajta. Az éjszaka barátja annak, aki gondolkozik és magába mélyed.

– Akkor menjünk, hogy mindenki magába mélyedjen! Menjünk, barátaim! Békesség nektek, asszonyok, békesség nektek, tanítványaim! Béke veled, Mizák Sándor!

– Ég veled, Uram! Isten veled! – feleli a kereskedő, meghajtva magát...

(4-1064)

Úgy érzem, megtagadtam őket!

Gerazában a kereskedő, Mizák Sándor kéri Jézust:

– Mondj nekem valamit! Ma éjszaka szavaidra gondoltam... a te és az asszony között elhangzottakra, és tegnapi szavaidra. Tegnap úgy tűnt nekem, hogy egy olyan magas hegyre jutok fel, amilyenek azon a földön vannak, ahol lakom, mert azoknak a hegyeknek a csúcsa igazán a felhőkben van. Te vittél föl, föl, föl. Úgy éreztem magamat, mintha egy sas kapott volna fel. Egy sas, azok közül, amelyek legmagasabb hegyünkön élnek, amely elsőként emelkedett ki a vízőzön áradatából. Csupa új, soha nem képzelt dolgokat láttam magam előtt, amelyek mind fényből voltak... És megértettem mindet. Utána összekavarodtak előttem. Beszélj még!

– Miről?

– Nem is tudom... Mind szép volt. Amit arról mondtál, hogy újra találkozunk az égben... Megértettem, hogy ott másként, és mégis ugyanúgy fogjuk egymást szeretni. Például: nem lesznek meg a mostani aggodalmaink, és mégis mindnyájan egyért és egy mindenkiért leszünk, mintha egyetlen család lennénk. Rosszul mondom?

– Nem. Ellenkezőleg! Egyetlen családot alkotunk az élőkkel is. A halál nem választja el a lelkeket. Az igazak lelkéről beszélek. Ők egyetlen nagy családot alkotnak. Képzeld magad elé egy nagy templomot, ahol vannak olyanok, akik imádást végeznek és imádkoznak, és olyanok, akik fáradoznak. Az előbbieket azokért is imádkoznak, akik fáradoznak, az utóbbiak ezekért az imádkozókért is dolgoznak. Ugyanígy van a lelkekkel is. Mi fáradozunk a földön. Ők imáikkal támogatnak minket. Nekünk azonban fel kell ajánlanunk szenvedéseinket az ő békéjükért. Olyan lánc ez, amely nem szakad szét. A Szeretet köti össze azokat, akik voltak, azokkal, akik vannak. És akik vannak, azoknak jóknak kell lenniük, hogy egyesülhessenek azokkal, akik voltak, és akik magukkal akarnak látni minket.

Szintika akaratlan kézmozdulatot tesz, amelyet azonnal meg is fékez. Jézus azonban észreveszi, és megkéri Szintikát, hagyjon fel tartózkodó viselkedésével, amihez még mindig ragaszkodik.

– Gondolkoztam... Már több nap óta gondolok arra, és – ha meg kell mondanom az igazat – ez megzavar engem, mert úgy érzem, hogy a te mennyországodban hinni annyi, mint örökre elveszteni anyámat és nőtestvéreimet... – Szintika hangja elcsuklik, s megáll, hogy ne sírjon.

– Mi az a gondolat, ami annyira megzavar?

– Én most már hiszek benned. Anyámat nem tudom másként elképzelni, csak mint pogányt. Jó asszony volt... Ó! Nagyon! És nagyon jók a nővéreim! A csöpp Izmené a legjobb teremtés volt, akit a föld hordozott. De pogányok voltak. Már most én, amíg az voltam, ami ők; a Hádeszre gondoltam, és ezt mondogattam: „Ott újra együtt leszünk”. Most nincs többé Hádesz. Van a te Paradicsomod, a mennyek országa, azok számára, akik igazsággal szolgálták az Igaz Istent. És azok a szegény lelkek? Ők nem bűnösök abban, hogy görögnek születtek! Izrael egyetlen papja se jött el, hogy ezt mondja: „A mi Istenünk az Igaz Isten”. És akkor? Az ő erényeik semmik? Szünetük semmik? És örök sötétség és örök elválás tőlem? Mondom neked: gyötrelem! Szinte úgy érzem, hogy megtagadtam őket. Bocsáss meg, Uram! Sírok... – és letérdelve, igazán keservesen sír.

Mizák Sándor így szól:

– Ez az! Én is gondoltam arra, hogy ha igaz emberré válok, találkozom-e valaha is apámmal, anyámmal, testvéreimmel, barátaimmal...

Jézus Szintika barna fejére teszi ujjait, és ezt mondja:

– Bűn akkor keletkezik, amikor valaki – bár ismeri az Igazat – megmarad a tévedésben. Nem akkor, amikor valaki meg van győződve, hogy igaza van, és soha egyetlen hang se jutott el hozzá, hogy ezt mondja: „Amit én hozok, az az Igazság. Hagyjátok el képzeletszülte

valótlanságaitokat ezért az Igazságért, és tietek lesz az ég.” Isten igazságos. Úgy gondolod, hogy nem jutalmazza meg az erényt, mivel az, teljesen egyedül formálódott ki egy pogány világ romlottsága közepette? Nyugodj meg, leányom!

– De az eredeti bűn? De a tiltott isten-kultusz? De... – Még más is előjönne az izraelitákból, hogy terhet rakjanak Szintika amúgy is elkeseredett lelkére, ha Jézus egyetlen kézmozdulattal nem parancsolna csendet. Ő így szól:

– Az eredeti bűn mindenkire vonatkozik, Izrael fiaira és az Izraelhez nem tartozókra egyaránt. Nem a pogányok kiváltsága. A pogány bálványkultusz attól a pillanattól válik bűnné, amikor Krisztus Törvénye elterjed a világon. Az erény mindig erény lesz Isten szemében. És az Atyával való egységemre mondom – szavakba öntve a végtelenül szent Gondolatot – hogy Isten irgalmas hatalmának útjai sokfélék, de abban mind megegyeznek, hogy örömet akarnak adni az erényeseknek, amikor majd megszűnnek a lelkek között meredő korlátok, és béke lesz azok számára, akik békét érdemeltek. Nemcsak ez. Azt mondom, hogy a jövőben azok, akik meg lévén győződve arról, hogy igazuk van, igazságban és szentül fogják követni atyáik vallását, nem lesznek gyűlöletesek Isten előtt, és nem kapnak tőle büntetést. A gonoszság, a rosszakarat, a megismert Igazság szándékos elutasítása, főleg a kinyilatkoztatott igazság kétségbe vonása és az ellene való harcolás, a bűnös élet az, ami valóban el fogja választani az igazak lelkét a bűnösökétől. Emeld föl levert lelkedet, Szintika! Ez a búslakodás a pokol támadása, mert a Sátán dühös rád, mert örökre elvesztett prédája vagy. A Hádzes nem létezik. Az én Országom igen. Ez azonban ne fájdalmat, hanem örömet okozzon. Az Igazság sose okozzon levertséget vagy kétséget, hanem inkább adjon erőt, hogy egyre jobban higgy, méghozzá vidám bizonyossággal. De mindig mondd el nekem érveidet. Olyan biztos és szilárd fényt akarok látni benned, mint amilyen a napé.

Szintika, még mindig térdelve, megfogja a kezét, és megcsókolja...

(4-1084)

Nincs lélekvándorlás!

Körútjuk közben Jézus félrehívja endori Jánost, és azt mondja neki:

– Most, hogy egyedül vagyunk, János, hallgasd meg kívánságomat! Neked jobb ítélőképességed és nagyobb értelmi tehetséged van, mint követőim közül bárkinek. És műveltséged jóval felülmúlja az izraelitáknál szokásos műveltséget. Ezért kérek, segíts nekem...

– Én segítek neked? Miben?

– Szintikánál. Te nagyon ügyes pedagógus vagy! Marciam gyorsan és jól tanul veled... De törődnöd kellene Szintikával is! Mint eltévedt hűgoddal. Te mondtad: eltévedés ez... Segíts neki, hogy hozzászokjon az én légkörömhöz. Megteszed nekem ezt a szívességet?

– Hiszen kegyelem számomra ennek megtétele, Uram! Én nem közeledtem hozzá, mert úgy éreztem, fölösleges vagyok. De ha te akarod! Ő olvassa tekerceimet. Ezek között vannak szent szövegek, és vannak kizárólag műveltséget adók: Róma és Athén könyvei. Látom, hogy elmélkedik, és utánaéz a könyvekben. De sohasem avatkoztam bele, hogy segítsen. Ha te akarod...

– Igen, akarom. Barátként akarok látni titeket. Ő, te és Marciam, egy ideig mind Názáretben fogtok tartózkodni. Szép lesz. Édesanyám és te, tanítói két Isten felé kitaruló léleknek. Édesanyám: Isten tudományának angyali tanítónője; te: az emberi tudás tapasztalt tanítója, aki azonban most már természetfölötti vonatkozásokkal tudsz magyarázni. Szép lesz. És jó....

Később Mária azt mondja Jézusnak:

– Fiam, ma arról beszélgettünk egymással, amit Rámóttban mondtál. És mindegyikünknek más és más volt az érzése és észrevétele. Elmondanád nekünk a te elgondolásodat? Én azt mondtam: Jobb lenne azonnal téged hívni. De te endori Jánossal beszélgettél.

– Valójában a vitát én váltottam ki. Mert szegény pogány vagyok, és hiányzik belőlem a ti hitetek ragyogó világossága. Szánalomra méltó vagyok!

– Bárcsak az enyém volna a te lelked, testvérem! – feleli rá gyorsan Magdolna. És hévvel átöleli... Szorosan mellette van a görög lány, aki egészen más, ő jelenti a gondolatot a szeretet mellett, amelynek kiáltása mindig feltör a szenvedélyes természetű Máriából. Mellettük, kedves arcát Fiára emelve, kezét összekulcsolva, mintha imádkozna, tiszta arcélével, ül a Szűzanya, az örök imádó.

Jézus ezt mondja Szintikának:

– De nem lehetett kínos gondolat. Hallottalak nevetni.

– Igen, a gyerek miatt, aki könnyedén megoldotta a kérdést, mondván: „Én nem akarok visszajönni, hacsak Jézus nem jön. De ha te mindent tudni akarsz, menj a másvilágra, és utána gyere vissza, és mondd meg nekünk, hogy emlékszel-e rá.”

Ismét mindenki nevet, és elmondják, hogy Szintika Máriától kért magyarázatot, mert nem értette meg jól annak az emlékezésnek a magyarázatát, amellyel a lelkek rendelkeznek, és ami megmagyarázza, hogy a pogányoknak lehet némi emléküik az igazságról.

– Én azt mondtam: „Talán ez megerősíti a lélekvándorlás feltevését, amiben sok pogány hisz?” És Édesanyád megmagyarázta, hogy te valami egészen másról beszéltél. Megmagyaráznád ezt nekem is, Uram?

– Idefigyelj! Nem szabad azt hinned, hogy a lelkekben fennmaradt emlék az igazságról azt bizonyítja, hogy mi többször élünk. Most már eleget tudsz arról, hogy felfogd, hogyan teremtette Isten az embert, s az miként vétkezett és bűnhődött. Azt is megmondták neked, hogy Isten minden emberbe egy lelket adott. Ezt a lelket minden alkalommal teremti, és sohasem használja fel ismét a következő emberi testek számára. Látszólag ez ellentétben áll kijelentésemmel, hogy a lelkek emlékeznek valamire. Áll ez minden más lényre, az embert

kivéve, akit Isten lélekkel ajándékozott meg. Az állatok semmire sem emlékezhetnek vissza, de az ember visszaemlékezik, lelkével. Honnan jön minden ember lelke? Istentől. Ki az Isten? A legértelmesebb, leghatalmasabb, tökéletes Szellem. Ez a csodálatos dolog, az Isten által teremtett lélek, amely Isten képét és hasonlatosságát bírja, kétségtelenül az Ő szent Atyaságának a jele, amely a teremtő jellegzetességeit hordja magán. Azért értelmes, lelki, szabad, halhatatlan, akárcsak az Atya, aki teremtette. Tökéletes, amikor az isteni gondolatból származik, és teremtése pillanatában, egy pillanat ezredrészében, azonos az első ember lelkével: olyan tökéletesség ez, amely ingyenes ajándék révén megérti az Igazságot. A pillanat egy ezredrészében. Utána, amint kialakult, beszennyezi az eredeti bűn. Hogy világosabbá tegyem ezt számodra, azt mondom, olyan ez, mintha Isten magában hordozná azt a lelket, amelyet megteremt, és a gyermek, születése közben, megsebesül egy eltörölhetetlen jel által. Érted?

– Igen, értem. Amíg a gondolatban létezik, tökéletes. A teremtő gondolat egy pillanat ezredrézéig tart. Akkor a gondolat tényé válik, és a tény alá van vetve a Bűn által előidézett törvénynek.

– Válaszod tökéletes. A lélek így megtestesül egy emberi testben, magával vive a Teremtőre való emlékezést, azaz, az Igazságra való emlékezést, mint lelki lényének titkos gyöngyét. A gyermek megszületik. Lehet belőle jó, igen jó ember éppúgy, mint álnok ember. Minden lehet belőle, mert akarata szabad. Az angyalok szolgálata világosságot áraszt „emlékeire”, a kísértő pedig sötétséget. Ha az ember vágyakozik a világosságra, és így a mind nagyobb erényre, lelkét téve meg lényének mesterévé, akkor a lélekben növekszik az emlékezés képessége, mintha az erények mind vékonyabbá tennék a falat, amely a lélek és Isten között van. Azért az erényes emberek minden országban felfogják az Igazságot, nem tökéletesen, mivel eltompítják az ellentétes tanítások vagy a halálos tudatlanság, de elégséges módon ahhoz, hogy lapokat ír hassanak tele az erkölcsi tökéletességről, azoknak a népeknek számára, amelyekhez tartoznak. Megértetted? Meggyőztelek?

– Igen. Összefoglalva: a hősiiesen gyakorolt erények vallása fogékonytá teszi a lelket az igaz vallásra és Isten megismerésére.

– Pontosan. És most menj pihenni, és légy áldott! És te is, Anyám, és ti nővéreim és tanítványaim. Nyugodjatok Isten békéjében!

(4-1097)

* * *

Jézus még három alkalommal beszélt a lélekvándorlás tévedéséről. Noha ezekben az esetekben tanítása nem Szintikának szólt, de kapcsolatban volt a görög bölcselekkel, azért itt ismertetjük. Sajnos, még a mai katolikusok között is akad, aki beleesik ebbe a tévedésbe, és hisz a lélekvándorlásban. Azért hasznos lesz együtt ismertetni Jézusnak erre vonatkozó tanítását.

Egy jóindulatú írástudó, aki később részt vesz az első csodás kenyérszaporításnál a kenyér és hal kiosztásában, közvetlenül e csoda előtt felteszi Jézusnak a kérdést, hogy létezik-e lélekvándorlás.

– Lelki fejlődés van. Lélekvándorlás nincs.

– Van, aki hisz benne.

– Tévednek.

– Belénk is a hellénizmus oltotta be ezeket a hiedelmeket. És a tudósok ezekkel táplálkoznak és büszkélkednek, mint valami igen előkelő étellel.

– Képtelen ellentmondás az olyanokban, akik átkot szórnak arra, aki csak egyet is elhanyagol a 613 emberi előírásból.

- Igaz. De... így van. Szívesen utánozzák azt, akit pedig gyűlölnék.
- Akkor utánozzatok engem, tekintve, hogy gyűlöltök. Nektek is jobb lesz.

Az írástudó önkéntelenül is felnevet Jézus szellemes megjegyzésére. Az emberek tátott szájjal hallgatják a kettő szavait, a távol állók pedig elisméltetik azokat a közelállókkal.

- De, magunk között, te mit tartasz a lélekvándorlásról?
- Hogy tévedés. Már mondtam.
- Van, aki azt állítja, hogy az élők a holtaktól származnak, a holtak pedig az élőktől, mert ami létezik, az nem pusztul el.
- Ami örök, az, valóban nem pusztul el. De mondd csak: szerinted a Teremtőt korlátozza valami?
- Nem, Mester. Ennek feltételezése is lefokozását jelentené.
- Úgy van, amint mondod. Akkor pedig fel lehet-e tételezni, hogy Ő megengedi, hogy egy lélek újra testet öltjön, mivel több lélek nem létezhet?
- Nem lenne szabad feltételezni ezt. De mégis van, aki így gondolkodik.
- És, ami még rosszabb, hogy Izraelben gondolkodnak így. Egy izraelitában tökéletesnek kellene lennie a lélek halhatatlanságáról alkotott fogalomnak. Nagy dolog, hogy még a pogányok is felfogják ezt, noha téves feltételezésük, hogy ez miként történik. Az izraelita számára bűn, ha a pogányok módjára gondolkozik erről. Ez nem válik dicsőségére. A pogányok számára dicsőség, hogy közel járnak az igazsághoz, amikor megsejtik a léleknek nevezett titokzatos dolog örök életét, amely megkülönböztet minket az állatoktól. Ezzel szemben azok számára, akik ismerik az isteni Bölcsességet és az igaz Istent, a gondolat lefokozását jelenti, amikor egy ilyen kiválóan szellemi dolgot az anyaggal azonosítanak. A lélek csak a Teremtőtől az emberbe és az emberből a Teremtőhöz megy, amikor ez után az élet után jelentkezik előtte, hogy részesüljön az életre vagy halálra szóló ítéletben. Ez az igazság. És ahová küldik, ott marad. Örökre.
- Te nem fogadod el a tisztítóhelyet?
- De igen. Miért kérde?
- Mert azt mondtad: „Ahová küldik, ott marad.” A tisztítóhely ideiglenes.
- Igen. Azért kapcsolom össze gondolatomban az örök élettel. A tisztítóhely már „élet”. Még nem teljes, nem szabad, de már élet. Amint véget ér a tisztítóhelyen való ideiglenes tartózkodás, a lélek elnyeri a tökéletes életet, minden korlátozás, megkötöttség nélkül. Csak a mennyország és a pokol maradandó, az üdvözültekkel és az elkárhozottakkal. A jelenleg létező három csoportból egyetlen lélek se testesül meg újra. És így lesz ez a végső feltámadásig, amely örökre megszünteti azt, hogy egy lélek egy testtel, a halhatatlan a halandóval egyesüljön.
- Nem az örökkévaló?
- Csak Isten örökkévaló. Az örökkévalóság azt jelenti, hogy nincs se kezdete, se vége. Ez Isten. A halhatatlanság azt jelenti, hogy tovább él, miután elkezdett élni. Ez az emberi lélek és Isten között a különbség.
- Te az örök életről beszélsz.
- Igen. Attól kezdve, hogy valakit Isten megteremtett, hogy éljen, lelke révén, a kegyelem folytán és akarata által elnyerheti az örök életet. Nem az örökkévalóságot. Az élet kezdetet tételez fel. Nem beszélünk Isten életéről, mert Istennek nem volt kezdete.
- És te?
- Én élni fogok, mert van testem is, és Krisztus lelkét egyesíttem az isteni szellemmel az emberi testben.
- Istent „az Élő”-nek hívják.
- Valóban, Ő az Élet. Nem ismer halált. Ő a kifogyhatatlan Élet. Nem Isten élete, hanem az Élet. Csak ez. Ezek árnyalatok, írástudó, de az árnyalatokban megtalálható a Bölcsesség és az Igazság.
- Így beszélsz a pogányokhoz?

– Nem így. Ők nem értenék meg. Nekik megmutatom a Napot. De úgy, amint egy eddig vak és korlátolt gyermeknek mutatnám meg, aki csoda folytán látni és érteni kezd. És nem merülnék bele magyarázatába. Ti azonban, Izrael fiai, nem vagytok se vakok, se korlátoltak. Isten régóta kinyitotta szemeteket, és eloszlatta a ködöt értelmetekről...

– Igaz, Mester. Mégis vakok és korlátoltak vagyunk.

– Ti tettétek magatokat ilyenekké. És nem akartok annak csodájában részesülni, aki szeret titeket.

(4-959)

* * *

A tengerparti Joppében felkeresi Jézust egy kb. tíz férfiből álló csoport. Bemutatkoznak:

– Görögország és Ázsia római gyarmatairól valók vagyunk. Részben zsidók, részben nem zsidók. Nekem, római embernek, egy likaóniai zsidó nő a feleségem, míg ennek az embernek, aki efezusi héber, római nő a felesége.

– Senkit se vetek meg... De sajnálnom kell azokat, akik még mindig nem gondolnak arra, hogy minthogy egy a Teremtő, minden ember vérrokon. Mit akartok tőlem megtudni?

– Bocsáss meg, Mester, ha kíváncsiságunkkal fárasztunk. De szeretettel keressük az Igazságot. Ma a tieidtől akartuk megtudni az igazságot arra a tanításra vonatkozólag, amire futólag már a régi bölcselők is rámutattak Görögországban, s amelyet te újra hirdetsz, de bővebben és szebben. Eunika, a feleségem, beszélt olyan zsidókkal, akik hallottak téged, és elismételte szavaidat. Eunika, aki görög és művelt és ismeri hazája bölcselőinek tanítását, úgy találta, hogy a te szavaid megegyeznek egy nagy görög bölcselő szavaival. Amikor idejöttünk – kereskedelmi ügyek intézésére, vagy vallási szertartások elvégzésére – ebbe a kikötőbe, barátok között találtuk magunkat, és elbeszélgettünk. Az ügyek nem gátoltak minket abban, hogy magasabb rendű dolgokra is gondoljunk. Miután feltöltöttük raktárainkat, jutott időnk ennek a kételynek megoldására is. Te azt mondod, hogy a lélek örök. Szókratész azt mondta, hogy a lélek halhatatlan. Ismered a görög tanító szavait?

– Nem. Nem tanultam Róma és Athén iskoláiban. De azért csak beszélj! Így is megértelek. Nem ismeretlen előttem a görög bölcselő gondolata.

– Szókratész – ellentétben azzal, amit mi, rómaiak hiszünk, és azzal is, amit a ti szaduceusaitok hisznek – elfogadja és állítja, hogy az embernek van lelke és hogy az halhatatlan. Azt mondja, hogy – mivel ilyen – a halál a lélek számára nem más, mint szabadulás és átjutás egy börtönből egy szabad helyre, ahol újra egyesül szeretteivel. Ott megismeri azokat a bölcsőket, akiknek bölcsességét ismerte, és a kiváló embereket, a hősokeket, a költőket, és nem találkozik többé sem igazágtalansággal, sem fájdalommal. Boldog lesz azonban egy békés tartózkodási helyen, amely az olyan halhatatlan lelkek előtt nyílik meg, akik az igazság szerint éltek. Te mit mondasz erről, Mester?

– Bizony, mondom neked, hogy a görög tanító, jóllehet egy téves vallásban hitt, az igazat mondta, amikor a lélek halhatatlanságáról beszélt. Mint az igazság keresője és az erény gyakorlója, lelke mélyén hallotta az ismeretlen Isten, az igaz Isten, az egyetlen Isten hangjának suttogását: a fölséges Atyáét, akitől jövök, hogy elvezessem az embereket az Igazsághoz. Az embernek van lelke. Egy. Igaz. Úr. Jutalomra vagy büntetésre érdemes. Egészen az övé. Isten teremtette. Rendeltetése – a Teremtő elgondolásában – hogy visszatérjen Istenhez. Ti, akik nem vagytok zsidók, túlságosan gondoztatok a testet. Valóban csodálatos alkotás az, magán viseli Isten kezének nyomát. Túlzottan csodáljátok a fejetekbe zárt elmét, amely drágakőként onnan bocsátja ki fenséges sugarait. Nagy, kiváló ajándéka Istennek, aki titeket elgondolása szerint teremtett, tökéletes szervekkel és tagokkal, és hasonlónak tett titeket az Ő gondolatához és szelleméhez. De a tökéletes hasonlóság a lélekben van. Mert Istennek nincsenek végtagjai,

nincs teste, nincs alávetve az érzékiségnek és a bujaság ingereinek. Ő végtelenül tiszta, örök, tökéletes, változatlan Szellem, aki fáradhatatlanul dolgozik, szüntelenül megújulva műveiben, amelyeket atyai módon alkalmaz teremtményeinek felfelé vezető útjához. A lélek – amelyet minden egyes ember számára a hatalomnak és a jóságnak ugyanaz a Forrása teremt meg – nem ismeri az eredeti tökéletesség változásait. A teremtetlen és legtökéletesebb Szellemből csak egy van, és az mindig ilyen volt. Három tökéletesnek teremtett szellem van, és...

– Ezek egyike te vagy, Mester.

– Nem én. Testemben az isteni Szellem van, amely nem teremtett, hanem az Atya nemzette túlaradó Szeretete által. És nekem van az Atya által teremtett lelkem is, amint jelenleg vagyok, mint ember. Egy tökéletes lélek, amint az illő az Istenemberhez. De én más lelkekről beszélek.

– Akkor melyekről?

– Isten tökéletesnek teremtette a két őszülőt, akiktől az emberi nem származik, és akik szándékosan tökéletlenné váltak bukásukkal. A harmadikat Isten saját és a világegyetem gyönyörűségére teremtette, és ő túlságosan felülmúlja a jelen világ gondolatainak és hitének lehetőségeit ahhoz, hogy megmutassam nektek. (A Szűzanyáról van szó.) Amint mondtam, a lelkek, akiket a tökéletességnek ugyanolyan fokával teremtett ugyanaz a Forrás, alá vannak vetve, saját akaratauk és érdemük folytán, egy kettős átalakulásnak.

– Akkor te elfogadod a második életet?

– Csak egy élet van. Abban, az eredetileg Isten hasonlatosságára teremtett lélek, a mindenben hűségesen gyakorolt igazságosság révén, eljut a Teremtőjéhez való teljesebb hasonlóságra, azt mondhatnám, önmagának második megteremtésére, amely által képessé válik az életszentség birtoklására, ami a tökéletes igazságosság és a gyermekek hasonlósága az Atyához. Ez van a boldogokban, azaz azokban, akikről Szókratész azt mondja, hogy a Hádeszben laknak. Én viszont azt mondom nektek, hogy miután a Bölcsesség elmondta szavait, és megerősítette azokat vérével, azok a lelkek lesznek a Paradicsom boldogai, az Országé, azaz Istené.

– És hol vannak ezek most?

– Várakoznak.

– Mire?

– Az Áldozatra. A bocsánatra. A szabadulásra.

– Azt mondják, hogy a Messiás lesz a Megváltó, és hogy te vagy az... Igaz?

– Igaz. Én vagyok, aki veletek beszélek.

– Akkor meg kell halnod? Miért, Mester? A világnak oly nagy szüksége van a Világosságra, és te el akarod hagyni?

– Te, a görög, kérded ezt? Te, akiben Szókratész szavainak trónusa van?

– Mester, Szókratész egy igaz ember volt. Te szent vagy. Nézd, mekkora szüksége van a földnek a szentségre.

– Ez növekedni fog tízezerszeres hatvánnyal minden szenvedés, minden seb, véremnek minden cseppje által.

– Jupiterre! Nem élt nálad nagyobb sztoikus! Te nem elégszel meg az élet megvetésének hirdetésével, hanem felkészülsz elvetésére is.

– Én nem vetem meg az életet. Szeretem, mint a leghasznosabb dolgot a világ üdvösségének megszerzésére.

– De fiatal vagy, Mester, ahhoz, hogy meghalj!

– A te bölcselőd szavai szerint kedves az isteneknek az, aki szent, és te engem szentnek neveztlél. Ha szent vagyok, szomjaznom kell arra, hogy visszatérjek a Szentséghez, akitől jöttem. Ezért soha nem vagyok elég fiatal ahhoz, hogy ne szomjazzam ezt. Szókratész mondja azt is, hogy aki szent, az szeret az isteneknek tetsző dolgokat művelni. Van-e kedvesebb dolog, mint az Atya karjaiba visszaadni azokat a gyermekeket, akiket a bűn eltávolított, és megadni az embernek az Istennel, minden jó forrásával való békét?

- Te azt mondod, hogy nem ismered a szókratészi szavakat. Akkor honnan tudod ezeket, amelyeket mondasz?
- Én mindent tudok. Az emberek gondolata, amikor az jó, nem más, mint egy gondolatom visszatükröződése, amikor nem jó, nem az enyém. De olvastam azokat az idők folyamán, és tudtam, és tudni fogom, amikor kimondták, vagy ki fogják mondani. Én ismerem.
- Uram, jöjj Rómába, a világ világítótornyába! Itt gyűlölet vesz körül. Ott tisztelet fog övezni.
- Az embert. De nem a természetfölötti dolgok tanítóját. Én a természetfölötti miatt jöttem. Azt kell elvinnem Isten Népe gyermekeinek, jóllehet ők a legkeményebbek az Igéhez.
- Akkor Róma és Athén nem nyer el téged?
- Elnyer majd. Ne féljete! Elnyer. Akik akarnak engem, el fognak nyerni.
- De ha megölnek...
- A lélek halhatatlan. Minden emberé. Akkor az enyém, Isten Fiának a Lelke ne lenne az? Eljövök majd munkálkodó lelkemmel... Eljövök... Látom a végtelen embertömegeket és a nevemnek emelt házakat... Mindenütt ott vagyok... Beszélni fogok a székesegyházakban és a szívekben... Igehirdetésem nem ismer majd megállást... A Jó Hír bejárja majd a földkerekséget... a jók mind hozzám jönnek... és íme... Én szentjeim serege élén haladok, és az égbe vezetem őket. Jöjjetek az Igazsághoz...
- Ó, Uram! Lelkünk formulákba és tévedésekbe van burkolva. Hogyan tudjuk majd kinyitni kapuit?
- Én nyitom majd ki az alvilág kapuit, én tárom ki a ti Hádzsetek és az én limbuszom ajtait. Akkor a ti kapuitokat ne tudnám kinyitni? Mondjátok: „Akarom!” És mint a lepkeszárnyakból készült záruk, úgy hullanak majd le, szétporladva, sugaram elhaladása nyomán.
- Ki jön majd nevedben?
- Látjátok azt az embert, aki éppen egy, serdülőnél alig idősebb ifjúval jön? Azok mennek majd Rómába és a föld minden részére. És velük még sokan. Ilyen gyorsan, mint most, irántam való szeretetből. Ez sarkallja őket, és emiatt nem találnak nyugtot, csak énmellettem. Mennek majd, az áldozattal megváltottak iránti szeretetből, hogy fölkeressenek, egybegyűjtsenek és elvezessenek titeket a Világossághoz. Péter! János! Jöjjetek! Befejeztem, és veletek megyek. Van még mondanivalótok?
- Nincs, Mester. Hazatérve magunkkal visszük szavaidat.
- Eresszenek bennetek örök gyökereket! Menjete! Béke legyen veletek!
- Üdv neked, Mester!

(6-739)

* * *

Az utolsó alkalommal Jézus Zakeus lakomáján beszélt a lélekvándorlásról azoknak, akiket Zakeus térített meg.

- Miközben étkeztünk, egyiketek, aki nem Izraelből való, azt mondta, hogy egy magyarázatot szeretne kérni tőlem valamire. Tegye meg most, mert hamarosan vissza kell térnünk a nép közé, és utána el kell hagynom titeket.
- Én vagyok az, aki azt mondta. De sokan kívánják azt tudni. Zakeus nem tudta jól elmagyarázni ezt, és mások sem, akik vallásodhoz tartoznak. Megkérdeztük tanítványaidat, amikor erre jártak. De nem adtak nekünk világos választ.
- Mit akartok hát tudni?
- Mi még azt sem tudtuk, hogy van lelkünk. Azaz... legalább tudnunk kellett volna, mert őseink... De mi nem olvastuk a régieket. Állatok voltunk... És nem tudtuk többé, mi ez a lélek.

Még most sem tudjuk. Mi a lélek? Talán vallásunk? Nem hisszük, mert ebben nélkülöztük volna, és hallottuk, hogy lélek nélkül nincs élet. Mi tehát a lélek, amiről azt mondják nekünk, hogy nincs teste, hogy halhatatlan, ha nem az értelmünkkel azonos? A gondolatnak nincs teste. De nem halhatatlan, mert megszűnik életünkkel együtt. A legbölcsebb sem gondolkozik többé a halála után.

– A lélek nem a gondolat, ember. A lélek szellem, az életnek anyagtan forrása, megtapinthatatlan, de valóságos forrás, amely élteti az egész embert, és amely tovább tart az ember halála után. Ezért mondják halhatatlannak. Olyan magasztos dolog, hogy a leghatalmasabb gondolat is semmiség hozzá viszonyítva. A gondolatnak van vége. Míg a lélek, noha egy forrás, többé nem fejeződik be. Boldogan vagy elkárhozottan, folytatja a létét. Boldogok azok, akik értenek ahhoz, hogy tisztán megőrizték, vagy ha tisztátalanná tették, visszanyerjék tisztaságát, hogy úgy adják vissza Teremtőjének, amint Ő az embernek adta, hogy éltesse emberségét.

– De bennünk van, vagy fölöttünk, mint Isten szeme?

– Bennünk.

– Fogoly bennünk, akkor, egészen a halálig? Rabszolga?

– Nem. Király. Isten örök gondolata szerint a lélek, a szellem az, ami uralkodik az emberben. Isten királynak teremtette a lelket. Királyi tekintélyt és sorsot adott neki, mert minden király és atya Királyától és atyjától jött, az Ő leheleteként, képmásaként, ajándékként és jogaként. Küldetése, hogy az embert a másvilágon istenivé tegye, aki a legmagasztosabb és egyetlen Isten házában él. Királynak teremtette, királyi hatalommal és sorssal. Az ember minden erénye és képessége, jóakarata, gondolata őt szolgálja. A lélektől kapja a gondolat az erőt és az igazságot, szentséget és bölcsességet, amely által királyi tökéletességre juthat el. A lélek fényét nélkülöző gondolat mindig üres és sötét lesz, sose képes megérteni az igazságot, amely a titkoknál is felfoghatatlanabb annak számára, aki elszakadt Istentől, miután elvesztette a lélek királyi magatartását. Megvakul az ember gondolata. Gyengeelméjűvé lesz. Hiányzik számára az alap, a nélkülözhetetlen emelő ahhoz, hogy értsen, hogy felemelkedjék, elhagyva a földet, és a magasba szárnyalva, az Értelme, az Erő, egy szóval az Istenség felé. Így beszélék hozzád, Demetisz, mert te nem voltál mindig csak pénzváltó, és meg tudod érteni, és meg tudod magyarázni másoknak.

– Valóban látnok vagy, Mester. Nem, nemcsak pénzváltó voltam... De ez volt az utolsó lépcsőfok lesüllyedésben... Mondd meg nekem, Mester, ha a lélek király, akkor miért nem uralkodik, és miért nem győzi le az ember rossz gondolatát és rossz testi vágyait?

– A legyőzés elnyomás lenne, nem pedig szabadság vagy érdemszerzés.

– De a gondolat és a test legyőzi a lelket is – magamról, magunkról beszélek – és nagyon gyakran rabszolgává teszi. Ezért kérdeztem, hogy rabszolga módjára van-e bennünk. Hogyan engedheti meg Isten, hogy egy ilyen fenséges dolgot – te Isten „leheletének” és képmásának nevezted – megalázzon valami, ami nála alacsonyabb rendű.

– Igen. Isten elgondolása szerint a léleknek nem lett volna szabad rabszolgává lennie. De elfelejtetted Isten és az ember ellenségét? Ti is ismeritek a pokolbeli szellemeket.

– Igen, és mindnyájan kegyetlen dolgokra vágyakoznak. És elmondhatom, hogy, visszagondolva arra, milyen gyermek voltam, csak ezeknek a pokolbeli szellemeknek tulajdoníthatom, hogy miféle felnőtté váltam, egészen az öregkor kezdetéig. Most megtaláltam a régi idők elveszett gyermekét. De képes leszek-e arra, hogy olyan gyermekké váljak, és visszamenjek gyermekkorom tisztaságához? Lehetséges visszamenni az időben?

– Nem szükséges visszafelé menni. Ezt nem tudnád megtenni. Az elmúlt idő nem tér vissza többé, nem térhet vissza, és mi sem térhetünk vissza abba. De ez nem is szükséges.

Közületek néhányan olyan helyeken laknak, ahol ismerik Pitagorasz iskolájának elméletét. Téves elmélet. A lelkek, akik befejezték földi tartózkodásukat, soha többé nem térnek vissza, semmiféle testbe sem, a földre. Nem állati testbe, ami nem lenne megfelelő, hogy egy olyan

természetfeletti dolog, mint amilyen a lélek, egy állatban lakják. Nem emberi testbe, mert hogyan nyerhetné el jutalmát a lélekkel egyesülő test az utolsó ítéletkor, ha annak a léleknek több test szolgált volna ruhájaként? Azt mondják azok, akik hisznek ebben az elméletben, hogy az utolsó test fog örvedeni, mert a lélek, az egymást követő megtisztulásokon, az egymást követő életeken keresztül, eléri a tökéletességet, és csak utolsó megtestetésének jutalmát nyeri el. Tévedés és sértés! Tévedés és sértés Isten ellen, mert feltételezi, hogy Isten csak egy korlátolt számú lelket volt képes teremteni. Tévedés, és sértő az emberre nézve, mert oly romlottan ítéli, hogy csak nehezen érdemli meg a jutalmat. Nem kap azonnal jutalmat. Kilencvenkilenc százalékban szükség lesz a megtisztulásra a földöntúli életben. De a megtisztulás felkészülés az öröme. Akit megtisztítanak, az már meg van mentve. És ha meg van mentve, testével együtt örvedezni fog az utolsó napon. Csak egy teste lesz lelke számára, mivel csak egy élete volt itt, és a testtel, amit szülei alkottak számára, és lelkével, amelyet a Teremtő teremtett azért, hogy a testet éltesse, örülni fog a jutalomnak.

A lélekvándorlás nem lehetséges, amint az időben sem lehet visszafelé menni. De az akarat szabad működésével újjáteremtheti valaki magát, és Isten megáldja és segíti ezt az akaratot. Ti mindnyájan részesültetek benne. Íme, akkor a bűnös ember, aki gonosz, tisztátalan, bűnöző, rabló, romlott, másokat megrontó, gyilkos, szentségtörő, házasságtörő volt, a bűnbánat vizében lelkileg újjászületik, szétrombolja a régi ember romlott kérgét, elúzi a még romlottabb gondolkozásmódját, énjét, mintha a megmentésére törekvő akarat egy sav lenne, amely megtámadja és lerombolja a beteges burkot, amely egy kincset rejt magában, és csupasszá teszi saját lelkét, megtisztítva, meggyógyítva, új gondolatba felöltöztetve azt, a gyermek új, tiszta, jó ruhájába. Egy ruhába, amelyben megközelítheti Istent, és méltóképpen be tudja fűdni újjáteremtett lelkét, és meg tudja őrizni, és segíteni tudja azt, egészen addig, amikor részesülni fog Isten Országának dicsőségében. Emberi idővel mérve ez talán távol van, de isteni mértékkel mérve nagyon közeli lesz ez a holnap, amelyben teljessé válik szentsége.

És akik akarják, mindnyájan újjáteremthetik magukban kisgyermekkoruk tiszta gyermekét, a szeretetteljes, alázatos, őszinte, jó gyermeket, akit anyjuk keblére ölelt, és akikre atyjuk dicsekedve nézett, akit Isten angyala szeretett, és akire Isten szeretettel tekintett. A ti anyátok! Talán nagyon erényes asszony volt... Isten megjutalmazza erényeit. Tegyétek meg, hogy ti is ilyen jutalomban részesüljétek, egyesülve velük, amikor minden erényes ember számára csak egy dolog lesz: Isten országa.

Talán anyátok nem volt jó, és hozzájárult megromlásotkhoz. De ha ő nem szeretett titeket, ha ti nem ismertétek meg a szeretetet, ha ennek hiánya tett titeket rosszakká, most, hogy az isteni Szeretet összegyűjtött titeket, legyetek szentek, hogy részesülhessetek a minden szeretetet felülmúló szeretet égi örömeiben.

Jézus befejezte beszédét, és amikor kimennek a kertbe, néhány apostola szelíden panaszkodik:

- Mester, úgy beszéltél hozzájuk, ahogy ritkán beszélsz választottaidhoz...
- És ti panaszkodtok emiatt? Nem tudjátok, hogy így tesz a világ is, amikor meg akar nyerni valakit, akit szeret? De azok, akikről tudjuk, hogy teljes erejükből szeretnek minket, nem szorulnak rá arra, hogy meghódítsuk őket, mert már családukba tartoznak. Elég egymásra tekinteni, egymással lenni, és ez örömet és békét okoz – mondja Jézus isteni mosollyal, ami megörvendeztetni őket.

Túl szép volt itt élni!...

Jézus is visszatér Názáretbe, hogy előkészítse endori János és Szintika útját Antióchiába. Készít néhány kis ládát és egy szövöszéket Szintikának, és egy tokot endori János íróvesszőinek számára és egy kis táblát az íráshoz. Egyelőre azonban nem árulja el munkájának célját. Mária pedig ruhákat készít Szintika számára, az ő segítségével.

Megérkezik zelóta Simon is, egy csomaggal, és beszámol küldetésének teljesítéséről. Jézus hívja Máriát:

– Édesanyám, nézd meg Szintikával, ami a csomagban van, és mondd meg nekem, szerinted elég-e ahhoz, amire tudod, hogy kell... – és mialatt a nők széthengerítik a göngyöleget, Jézus leül, és Simonnal beszélget.

– És te mit csináltál, Mester?

– Készítettem két kis ládát, hogy ne tétlenkedjem, és mert szükség lesz rá...

Simon nagyon erősen néz rá... de nem szól semmit.

Marciam kiáltozásaira – aki látja, hogy a csomagból vásznak, gyapjúanyagok, saruk, kendők és övek jönnek elő – Jézus abba az irányba fordul, ugyanígy két társa is. Mária azt mondja:

– Minden jó, nagyon jó. Azonnal munkához látunk, és gyorsan megvarrunk mindent.

A gyermek megkérdezi:

– Megházasodsz, Jézus?

Mindenki nevet. Jézus pedig megkérdezi:

– Miből gyanítod?

– Ebből a holmiból, ami férfi- és női holmi, meg a két ládából, amit csináltál. Azok a te és a menyasszonyod kelengyéjének valók. Bemutatod nekem?

– Csakugyan ismerni akarod menyasszonyomat?

– Ó, igen! Ki tudja, milyen szép és jó! Hogy hívják?...

– Ez most még titok. Mert két neve van, mint neked, aki előbb Jábé voltál, s most Marciam vagy.

– Én nem tudhatom meg?

– Most nem. De egy napon majd megtudod.

– Meghívsz engem az eljegyzésre?

– Az nem gyermeknek való ünnepség lesz. (Jézus kereszthalálára céloz.) Majd a menyegzői ünnepre hívlak meg. Egyike leszel a meghívottaknak és a tanúknak. Rendben van?

– De addig mennyi idő telik el? Egy hónap?

– Ó, sokkal több!

– Akkor meg miért dolgoztál olyan sietve, hogy felhólyagosodott a kezed?

Jézus most mondja el a tényéren lévő vízhólyagról szóló példabeszédet: P 5,169-170.

(4-1193)

* * *

A szövöszék tétlen, mert Mária és Szintika igen gyorsan varrja a Zelóta által hozott anyagokat. A már kiszabott ruhadarabok összehajtogatva, rendezetten tornyosulnak az asztalon, színek szerint, és az asszonyok időnként kivesszenek belőle egy darabot, majd az asztalon összefércelik.

Ebben az időben mondja el Jézus az eredeti bűnről szóló példabeszédet: „Beteg újszülött”: P 5,171-172, Szintika kérdésére válaszolva.

(4-1196)

* * *

Jézus a Fény ünnepére hazaküldte a Keriótit, Tamást, Bertalant és Fülöpöt. A többi apostol idővel megérkezik majd Názáretbe. Eddig csak Mária és Péter ismeri Jézus szándékát endori Jánossal és Szintikával. Most elérkezett az ideje, és Jézus közli endori Jánossal, hogy Antióchiába küldi őt Szintikával együtt. Endori Jánost nagyon lesújtja ez a hír: Jb 2,135-143. Miközben Mária és Marciam vigasztalják őt, Jézus Szintikához megy, hogy vele is közölje szándékát. Utána visszatér Szintikával, aki megkérdi:

– Miért ez a nagy sírás, János?

– Elküld minket, nem tudod? Antióchiába küld minket!

– No és? Nemde Ő azt mondta, hogy ahol ketten összejönnek az Ő nevében, köztük lesz? Fel a fejjel, János! Te idáig – talán – mindig magad választottad meg sorsodat, és ezért ijeszt meg egy akarat parancsa, még ha a szeretet is az indítéka. Én... én hozzászóltam, hogy elfogadjam a másoktól rám kényszerített sorsot. S hozzá milyen sorsot!... Ezért szívesen hajtok fejet ehhez az új sorsomhoz. És ugyan? A zarnoki rabsors ellen nem lázadtam fel, csak akkor, amikor lelkemre akart nyomást gyakorolni. S akkor most lázadjak fel ezen édes szeretet-rabság ellen, amely nem károsítja meg, hanem fölemeli lelkünket, és az Ő szolgálai címét adományozza nekünk? Félsz a holnaptól, mivel beteges vagy? Én majd dolgozom érted. Félsz, hogy egyedül maradsz? Efelől légy biztos! Nincs más életcélom, csak az, hogy szeressem Istent és a felebarátot. Te vagy az én felebarátom, akit Isten bíz rám. Gondold csak meg, milyen kedves leszel nekem!

– Arra nem lesz szükségetek, hogy a megélhetésért dolgozzatok, mert Lázár házában lesztek. Azt viszont tanácsolom nektek, hogy használjátok a tanítás módszerét, hogy közel kerüljete a néphez. Te, mint tanító, te, mint nő, női munkákkal. Hozzásegít az apostoli tevékenységhez, és célt ad napjaitoknak.

– Úgy teszünk, Uram – feleli határozott hangon Szintika. Utána megkérdi: – Hogy megyünk Antióchiába?

– Tengeren. Félsz?

– Nem, Uram. Különb is, te küldesz, és ez megoltalmaz minket.

– Együtt mentek a két Simonnal, testvéreimmel, Zebedeus fiaival, Andrással és Mátéval. Innen Ptolemaiszig szekéren, amelyre föltesszük a kis ládákat és egy szövőszéket, amelyet neked készítettem, Szintika, és néhány hasznos tárgyat János számára...

– Gondoltam is ilyesmire a ládák és a ruhák láttán. És lélekben felkészültem az elválásra. Túl szép volt itt élni!... – visszafojtott zokogás töri meg Szintika hangját. De összeszedi magát, hogy támogassa János bátorságát. Újra nyugodt hangon kérdezi: –

– Mikor indulunk?

– Amikor megjönnek az apostolok, talán holnap.

– Akkor, ha megengeded, megyek, és elhelyezem a ruhákat a ládában. Add ide könyveidet, János!

Szintika valószínűleg az egyedüllét után vágyik, hogy sírhasson... János így felel:

– Vidd... De azt a késsel átkötött tekerceset add ide! – Szintika, hangtalanul sírva, összeszedi János tekerceseit, és azokkal megrakodva, kimegy.

(4-1221)

Isten veled, Szintika!

János, Jakab, Máté és András megérkezik Názáretbe, és míg Péterre várakoznak, a kertben sétálgatnak, tréfálkoznak Marciammal. Ők még nem tudnak endori János és Szintika sorsáról. Marciam háromszor is rájuk szól:

– Ne nevesetek így!

A harmadik könyörgésre Máté felfigyel, és megkérdezi:

– Miért, gyerek? Nem helyes-e örülnünk, amiért itt lehetünk? Te, ugye, élvezted ezt a helyet? Most mi is élvezzük – és kedvesen megfricskázza. Marciam nagyon komolyan tekint rá. De tud hallgatni.

Jézus hazaérkezik unokatestvéreivel, Júdással és Jakabbal, akik meleg szeretettel üdvözlik társaikat. Utoljára a Zelóta érkezik haza, és ezt mondja:

– Mester, mindent elintéztem. Simon nemsokára itt lesz.

– Melyik Simon? A testvérem, vagy Simon, Jónás fia?

– A testvéred, Jakab. Egész családjával jön üdvözlésedre.

Mikor megérkeznek, Jézus tudatja Simonnal, hogy ismét útra kel. Megkéri, hogy gyakran látogassa meg Anyját, s engedje eljönni hozzá gyermekeit is. Végre megérkezik Simon Péter is, feleségével, egy erős szamár által húzott, ládákkal megrakott kocsival. A számaron csengők vannak, úgyhogy egész Názáret felfigyel megérkezésükre. Péter éppen ezt akarja elérni. Így nem lesz feltűnő, amikor a kocsi ismét elhagyja majd Názáretet.

Jézus csak most mondja meg a többi apostolnak, miért hívta őket Názáretbe. Még ma éjjel útrakelnek, hogy elkísérjék endori Jánost és Szintikát Antióchiába.

– Hol van endori János, hogy nem mutatkozik? – kérdi Péter.

– Szobájában, Szintikával.

– És... hogyan fogadta a dolgot? – kérdi tovább Péter.

– Nagy fájdalommal. A nő is...

– És te is, Mester. Homlokodra egy ránc vésődött, ami nem volt ott, szemed is szigorú és szomorú – jegyzi meg János.

– Igen. Nekem is nagyon fáj... De beszéljünk arról, amit tennünk kell! Jól figyeljetek rám, mert majd el kell válnunk!

Jézus elmondja nekik az útitervet, amit részletesen megtalálunk Pt 3,144-5. oldalán.

Este van. Egy újabb búcsú-est a kis názáreti ház és lakói számára. Ismét egy vacsora, amely alatt a szenvedés nemkívántta teszi az ételt a szájnak, a személyeket pedig hallgataggá. Az asztalnál Jézus ül, Jánossal és Szintikával, ezen kívül Péter, János, Simon és Máté. A többieknek nem jutott hely ott.

Marciam, aki nagyon komoly és hallgatag, az egyik sarokban eszik, egy zsámolyon ülve, Porfirea lábánál, aki a szövöszék ülőhelyén ül, és némán fogyasztja a neki nyújtott ételt, szánakozó tekintettel nézve a kettőt, akiknek elutazása közeleg. Ezek mélyen lehajtott fejjel igyekeznek lenyelni a falatokat, hogy elrejtseik könnytől égő arcukat.

Mária, és Alfeus felesége is igyekezik rávenni Jánost és Szintikát, hogy egyenek valamit...

Mária Szintika vállára téve kezét, mondja:

– No, rajta, egyetek! Úgy akartok elutazni, hogy aggódjam értetek, mert üres gyomorral indultatok útnak?

– Ettem, Anya – mondja Szintika, felemelve fáradt tekintetét, amely a hosszas sírás nyomait viseli. Utána Mária kezére hajtja fejét. Mária megsimogatja őt másik kezével.

– Egyél, János! Igazán jót tesz neked. Szükséged van rá, hogy ne fázzál meg. Te, Simon, gondoskodj arról, hogy minden este meleg mézes tejet adj neki, vagy legalábbis meleg mézes vizet. Ne felejtse el!

– Gondoskodom róla én is, Anya. Biztos lehetsz – mondja Szintika...

– Efelől biztos vagyok. De ezt majd akkor tedd, amikor letelepszel Antióchiában. Most még Simon, Jónás fia végzi el. És el ne felejtse, Simon, Jónás fia, hogy sok olíva olajat adj neki! Ezért adtam neked azt a korsót. És ha látod, hogy nehezebben lélegzik, tedd, amit mondtam, a másik, kis balzsamos edénnyel. Végy ki belőle annyit, amennyi elég a melle, háta és dereka bedörzsölésére, majd melegítsd fel annyira, hogy érintése ne égessen, utána kend rá, és rögtön takard be azokkal a gyapjúpólyákkal, amelyeket adtam neked. Erre a célra készítettem. Te pedig, Szintika, emlékezz az összetételére! Hogy újra elkészíthesd. Mindig találsz majd liliomot, kámfort, ezerjófűvet, gyantát és szegfűt babérral, örömmel és annyi mással! Hallom, hogy Lázárnak ott, Antigoneában vannak fűszernövényes kertjei.

– Méghozzá gyönyörűek! – mondja a Zelóta, aki már látta. És hozzát teszi: – Én nem tanácsolok semmit. De azt mondom, hogy az a hely biztosan egészséges lesz János számára, lelkének és testének egyaránt, jobban, mint Antióchia. Védve van a szelektől, könnyű a levegője, amely azokból a gyantás fákból álló ligetektől árad, amelyek egy alacsony domb lejtőit borítják. Ez a domb felfogja a tenger felől fújó szeleket, de azért engedi, hogy a jótékony tengeri sók odáig eljussanak. Antigonea tiszta, csendes és mégis vidám a temérdek virág és madár miatt, amelyek békében élnek ott... Egyszóval, majd meglátjátok, melyik a megfelelőbb nektek. Szintikának igen jó az ítélőképessége! Ezekben a dolgokban helyesebb a nőkre bízunk magunkat. Nemde?

– Jánosomat valóban Szintika jó eszére és jó szívére bízom – mondja Jézus.

– Én szintén – mondja endori János. – Nekem... nekem... nekem már semmi tetterőm sincs... és... soha többé nem leszek alkalmas semmire sem...

– János, ne mondd ezt! Amikor az ősz lekopasztja a fákat, az még nem jelenti, hogy a fák tétlenek. Sőt, rejtett erővel dolgoznak, hogy előkészítsék a következő tavasz diadalát. Te is ilyen vagy. Most megkopasztott téged e fájdalom hideg szele. De valójában lelked mélyén te már az új szolgálatokért dolgozol. Maga a fájdalom is ösztönző lesz működésedhez. Ebben biztos vagyok. És akkor majd te, mindig te leszel az, aki segíteni fogsz nekem, szegény nőnek, akinek még nagyon sokat kell tanulnia, hogy lehessen valami Jézus számára.

– Ó, ugyan mi többet tehetnék? Nincs több tennivalóm... Végem van!

– Nem. Nem helyes ezt mondani. Aki a halálán van, csak az mondhatja: „Végem van, mint embernek.” Más nem. Azt hiszed, nincs több tennivalód? Még hátra van az, amit említettél nekem egy napon: az áldozat bevégezése. De hogyan, ha nem szenvedéssel? János, neked, a néptanítónak, ostobaság a bölcséket idéznem, de eszedbe juttatom Leontinei Dzsordzsát. Ő azt tanította, hogy az ember ebben vagy a másik életben, csak fájdalommal és szenvedésekkel vezekelhet. És emlékeztetlek még a mi nagy Szókratészünkre: „Nem engedelmességni a nálunk nagyobbaknak, legyen az isten vagy ember, rossz és szégyenteljes dolog.” Mármint, ha ezt megtenni helyes, nem szent emberek nem szent kijelentése alapján, akkor mennyire helyes lesz megtenni arra a parancsra, amelyet a végtelenül szent Ember és a mi Istenünk ad? Nagy dolog engedelmességni, csupán az engedelmeskedés kedvéért. Igen nagy dolog tehát engedelmeskedni olyan szent parancsoknak, amelyet én nagy irgalmasságnak tartok, és amit velem együtt neked is annak kell tartanod. Te mindig azt mondd, hogy életed a végéhez közeledik. S még mindig nem érzed, hogy megfizetted tartozásodat az Igazságosságnak. Akkor miért nem veszed olyan eszköznek ezt a nagy fájdalmat, amellyel letörlesztheted tartozásodat, a még hátralévő rövid időben? Nagy fájdalom, hogy nagy békéhez juss! Hidd el nekem, érdemes végigszenvedni! Az életben egy dolog fontos: úgy érni el a halált, hogy már megszereztük az Erényt.

– Te bátorítasz engem, Szintika... Mindig tedd meg!

– Megteszem. Itt megígérem. Te viszont hallgass rám, mint ember, és mint krisztusi ember.

Az étkezés véget ért. A ládákat felrakják a kocsira, és Péter mindenkit kitudszkol a konyhából és a szobából, kivéve Máriát, Jézust, endori Jánost és Szintikát.

– Mester! Ó, Mester, segíts nekem! Itt az óra, amikor... érzem, hogy meghasad a szívem! Csakugyan elérkezett! Ó, jó Jézus, miért nem tetted, hogy itt haljak meg, minthogy már elszenvedtem ítéletem kínját, és azon erőlködtem, hogy elfogadjam? – János Jézus mellé borul, és keservesen sír.

Mária és Szintika igyekezik megnyugtatni, és Mária, noha mindig oly tartózkodó, elhúzza Jézustól, átöleli, és „kedves fiam, szeretett fiam”-nak szólítja.

Ezalatt Szintika Jézus lábához térdel, és így szól:

– Áldj meg, szentelj föl engem, hogy erős legyek! Uram, Szabadítóm és Királyom, én, itt, Édesanyád jelenlétében esküszöm és fogadom, hogy a te tanításodat követem, és neked szolgálok utolsó leheletemig. Esküszöm és fogadom, hogy magamat tanításodnak és annak követőinek szentelem, szeretetből irántad, Mesterem és Szabadítóm. Esküszöm és fogadom, hogy életemnek nem lesz más célja, és hogy mindaz, ami világ és test, számomra végleg meghalt, de ugyanakkor remélem, Isten segítségével és Édesanyád imáinak segítségével, hogy legyőzöm az ördögöt, hogy tévedésbe ne ejtsen, és ítéleted órájában ne hogy elmarasztalj. Esküszöm és fogadom, hogy engem nem hajlít meg sem a csábítás, sem a fenyegetés, és nem lesz gyenge az emlékezőtehetségem, hacsak Isten másként nem rendel. De remélek Benne, és hiszek Jóságában, s így biztos vagyok, hogy nem enged át engem az enyémnél erősebb, sötét erőknél. Szenteld fel szolgálódat, Uram, hogy védve legyen minden ellenség ármánykodása ellen!

Jézus, nyitott tenyérral, fejére teszi kezeit, ahogyan a papok is teszik, és imádkozik fölötte.

Mária Szintika mellé vezeti Jánost, letérdelteti, és így szól:

– Ezt is, Fiam, hogy szentül és békével szolgáljon neked.

Jézus megismétli az áldást a szegény János lehajtott fején. Ezután felállítja, és Szintikát is felállítja, kezüket Mária kezébe teszi, és ezt mondja:

– Ő legyen az utolsó, aki titeket itt megsimogat – és gyorsan kimegy.

– Anya, Isten veled! Sohasem felejtem el ezeket a napokat – nyögi János.

– Én sem felejtelek el, kedves fiam.

– Én sem, Anya... Isten veled! Engedd, hogy még egyszer megcsókoljalak... Ó, annyi év után elteltem anyai csókokkal!... Többé nem kapok... – Szintika Mária karjaiban sír, aki megcsókolja.

János már nem is fékezi zokogását. Mária őt is átöleli. Most mindketten a Krisztus-követők igazi Édesanyjának karjai közt vannak, és tisztaságos ajkával megéri János ráncos orcáját. Szemérmes csók ez, de oly szerető. És a csókkal együtt a Szűzanya könnye is ott marad a sovány arcon...

Belép Péter:

– Kész van. Nosza, rajta, indulás... – és mást nem is mond, mert el van érzékenyülve.

Marciam, aki árnyékként követi apját, Szintika nyakába csimpaszkodik, és megcsókolja, majd Jánost öleli át, megcsókolja, újra megcsókolja... De ő is sír.

Kimennek. Mária Szintika kezét fogja, Marciam Jánosét.

– A köpenyünk... – mondja Szintika könnyek közt, és vissza akar menni a szobába.

– Itt van, itt van. Gyorsan, vegyétek magatokra... – Péter nyersnek mutatja magát, hogy leplezze megindultságát, de a köpenybe burkolózó kettő mögött könnyeket töröl le keze fejével...

Zuhog az eső. A kocsi fölé egy tetőt feszítettek ki.

– Föl, föl, mert nagyon esik! – sürgeti őket Péter. Fölemeli Szintikát, és felteszi a szekérre, majd még nagyobb gyorsasággal ragadja meg Jánost, és fölhajítja, majd ő is felszáll, és hirtelenül oly erőset üt a számárra, hogy az egyet ugorva futni kezd, majdnem földöntve Jakabot.

Jézus az apostolokkal együtt gyalog követi a kocsit. A nehéz úton az apostolok segítenek a számárnak s tolják, vagy a lejtőn visszatartják a kocsit. Lásd az utazás részleteit az endori

Jánosról szóló füzet Jb 2,148-153. oldalán. Jézus, mielőtt végleg elbúcsúzna tőlük, felszáll a kocsiba, hogy egyedül beszéljen Jánossal és Szintikával. Megköszöni nekik a sok örömet, amit neki adtak, és kéri őket, legyenek szelídek és türelmesek, de ugyanakkor erősek is, hogy mindenhová be tudjanak hatolni, és mindent el tudjanak viselni. És kéri őket:

– Imádkozzatok Érttem, az Emberfiáért, aki – mint megváltó – teljes gyötrelme felé halad...

Isten veled, János! Adjunk egymásnak búcsúcsókot... Ne sírj ennyire... Még olyan áron is, hogy darabokat tépek ki testemből, itt tartottalak volna, ha nem láttam volna mindazt a jót, ami ebből az elválásból származik neked és nekem. Örökkétartó jó.

Isten veled, Szintika! Igen, csókold csak meg kezeimet, de gondold arra, hogy ha a nembeli különbözőség meg is tiltja, hogy mint nőtestvéremet csókoljalak meg, lelkednek testvéri csókomat adom...

És várjatok engem, lelketekkel! El fogok menni. Ott leszek fáradozásaitoknál és lelketek mellett. Igen, mert bár az ember iránti szeretet halandó testbe zárta isteni természetemet, szabadságát nem tudta korlátozni. És, mint Isten, szabadon mehetek ahhoz, aki megérdemli, hogy Isten vele legyen. Isten veletek, gyermekeim! Az Úr veletek van.

Jézus gyorsan leszáll a kocsiból és egyedül, visszafelé indul az úton, hogy egy barlangban imádkozva várja be apostolai visszatérését.

(5-31)

Egyedül vagyunk!

Mielőtt felszállnak a Szeleuciába induló hajóra, a Zelóta megkérdezi Szintikát:

– Két testvérnek mondjátok majd magatokat?

– Igen. Ez helyesebb. S nem is hazugság, hanem lélekszerinti igazság. Ő a bátyám, más az anyánk, de egy az apánk. Atyánk: Isten, a különböző anya: Izrael és Görögország. Hogy János nálam idősebb, az látszik is, koránál fogva, és mert – ez viszont nem látszik, – régebben tanítvány, mint én.

(5-53)

* * *

Amikor a hajó, dagadó vitorlákkal kifut a nyílt tengerre Tiruszból, János és Szintika, a heves szél ellenére, egymás mellett állva, egy emelőcsigába kapaszkodva, a hajófarban, nézik, hogyan távolodik a part, Palesztina földje, és sírnak...

(5-54)

* * *

A hajó félelmetes viharba kerül. Nagy dübörgéssel leválik az árboc egy darabja, és leveri a hajókorlát egy darabját is. A hajó belsejében lévőek úgy érzik, hogy hajótörést szenvedtek. Péter egy hullámszünetben kiugrik a fedélzeti lejárón, s látja, amint egy újabb szélroham leszakít egy másik árbocdarabot, amely megüt egy matrózt.

A hajó kapitánya ráordít Péterre:

– Menj le! Menj le! Látod?

– Látom, látom... De ez az ember...

– Ha nem halt meg, majd magához tér. Nem ápolhatom... Látod!...

A krétainak valóban mindenre figyelnie kell, mindnyájuk élete érdekében.

– Add nekem! Az asszony majd ápolja...

– Mindent, amit csak akarsz, de menj innen!

Péter odakúszik a mozdulatlan emberhez, megragadja egyik lábánál fogva, és magához húzza. Megnézi, füttyent... és így dörmög magában:

– Szétrepedt a feje; mint egy érett gránátalma. Az Úr kellene ide... Ó, bárcsak itt volna! Uram, Jézus! Mesterem, miért hagytál el minket? – Hangjából nagy fájdalom csendül ki...

Vállára veszi a haldoklót, alaposan összevézve magát, és visszatér a fedélzeti lejáróhoz. A krétai odakiált:

– Fölösleges fáradság! Vele már semmit sem lehet tenni. Te is látod!...

De Péter, vállán a teherrel, csak int neki, mintha azt mondaná: „Majd meglátjuk”, és egy póznához támaszkodik, hogy kibírja az új hullámot, majd kinyitja a fedélzeti lejáró ajtaját, és lekiált:

– Jakab, János, ide! – és segítségükkel lejuttatja a sebesültet, majd ő is lemegy, a kis ajtót pedig bereteszeli.

A lelógó mécsesek füstös fényénél meglátják, hogy Péter véres.

– Megsebesültél? – kérdik.

– Én nem. Ennek a vére... De... imádkozzatok csak, hogy... Szintika, figyelj ide egy kicsit! Egyszer azt mondtad, hogy értesz a sebesültek ápolásához. Akkor hát nézd meg ezt a fejet...

Szintika a nagyon szenvedő endori Jánost támogatta eddig, most elengedi, hogy az asztalhoz menjen, amelyre a szerencsétlenül járt embert fektették, és megnézi...

– Csúnya seb! Kétszer láttam már ilyet, két rabszolgán, az egyiket a gazdája verte meg, a másikat egy nagy kő zúzta össze Kaprarólában. Vízre, sok vízre volna szükségem, hogy a sebet letisztíthassam, és elállíthassam a vérzést...

– Ha csak vizet akarsz!... Abból túl sok is van! Gyere, Jakab, a fadézsával! Kettesben könnyebben megy.

Mennek, és csuromvizesen jönnek vissza. Szintika pedig vízbemártott vászondarabokkal lemossa a vért, majd kötést készít a tarkóra... De a seb csúnya. A halántéktól a tarkóig látszik a csont. Az ember mégis kissé kinyitja szemét, nyög és hörög fájdalmában. Ösztönös halálfélelem fogja el.

– Nyugalom! Nyugalom! Most már meggyógyulsz! – vigasztalja anyaián a görög lány, és ezt görögül mondja, mert az ember görögül beszél.

Az ember, bár teljesen kábult, csodálkozva néz rá, halvány mosollyal, amikor hazája nyelvét hallja, és Szintika kezét keresi... a férfi, aki nyomban gyermekké válik, amikor beteg, és a nőt keresi, aki mindig anya az ilyen esetekben.

– Megpróbálok Mária kenőcsével – mondja Szintika, amikor szünni kezd a vérzés.

– De az a fájdalmakra való... – veti ellen Máté, aki halálsápadt, nem tudni vajon a tengertől, a vértől, vagy mindkettőtől.

– Ó, azt Mária készítette, saját kezével. Én pedig imádkozva használok... Ti is imádkozzatok! Ártani nem árthat. Az olaj mindig gyógyít...

Odamegy Péter tarisznyájához, kivesz egy bronztégelyt, kinyitja, kivesz belőle egy keveset, és a tégely födelében megmelegíti egy mécesnél. Ráönti egy összehajtogatott vászondarabra, és a fejére helyezi. Majd szoroson körülpólyálja, csíkokra hasogatott vászondarabokkal. Egy összehajtott köpenyt tesz a sebesült feje alá, aki mintha elszunnyadna. Ő pedig leül melléje, és imádkozik. A többiek is imádkoznak.

A krétai pogány áldozatot készül bemutatni a tenger lecsillapítására Vénusznak, mire Péter felmegy a többi apostollal – Mátét kivéve, aki beteg – és miután egy hullám elseperte az áldozat dobozát, ők énekelnek Szűz Máriához és imádkoznak közösen, a vihar lecsillapítását kérve. A krétai kapitány először kigúnyolja őket, de mikor látja a hatást, bocsánatot kér tőlük, és meg akarja tanulni tőlük az éneket és az imát, hogy máskor ő is használhassa azokat. Az apostolok azonban visszautasítják babonás kérését.

A krétai a megsebesült matróz iránt érdeklődik:

Meghalt?

– Dehogy! Talán hamarosan egészségesen adjuk vissza neked...

Amikor Szeleúcia kikötőjéhez közelednek, a sebesült matróz már a fedélzeten ül, s a többi matróz örömmel üdvözlí. A krétai csodálkozik a már szinte teljesen begyógyult seben és összeforrt csonton, és pogány isteneit kezdi magasztalni érte.

(5-55)

* * *

Szeleúcia Antióchia kikötővárosa. Amikor a parthoz közelednek, a két száműzött egymás mellett állva nézi a közeledő védőgátakat.

– Szintika, ez egy újabb lépés az ismeretlen felé, egy újabb elszakadás az édes múlttól, egy újabb vívódás a halállal. Szintika... nem bírom tovább...

Szintika megfogja a kezét. Ő is nagyon sápadt, és bánatos. De mégis az, az erős asszony, aki erőt tud adni.

– Igen, János: egy újabb elszakadás, egy újabb haldoklás. De ne mondd azt: egy újabb lépés az ismeretlen felé... Ez nem helyes. Mi ismerjük itteni küldetésünket. Jézus megmondta. Tehát nem az ismeretlenbe megyünk, hanem inkább mindjobban egyé olvadunk azzal, amit tudunk, Isten akaratával. Még azt sem helyes mondani: „egy újabb elszakadás”. Mi csatlakozunk akaratához. Az elszakadás elválaszt. Mi csatlakozunk. Tehát nem szakadunk el. Egyedül az Őiránta, Mesterünk iránti szeretetünk összes érzékelhető gyönyörűségétől szakadunk el, megtartva magunknak az érzékek-fölötti gyönyörűségeket, földöntúli síkba vetítve át a szeretetet és a kötelességet. Meggyőztelek, hogy így van? Igen? Akkor még azt sem szabad mondanod: „egy újabb haldoklás”. A haláltusa közeli halált tételez fel. Mi azonban, amikor feljutunk a szellemi síkra, hogy az legyen hajlékunk, levegőnk és eledelünk, akkor nem meghalunk, hanem „élünk”. Mert ami lelki természetű, az örök. Ezért előbb mi egy életbe megyünk föl, amely elővételezése a mennyei életnek. Föl a fejjel, tehát! Feledd el, hogy az ember-János vagy, és gondoldj arra, hogy az ég számára vagy rendelve. Érvelj, cselekedj, gondolkodj és remélj kizárólag úgy, mint ennek a halhatatlan hazának a polgára...

(5-64)

* * *

Antióchiában Lázár felügyelője, Fülöp elmagyarázza a helyzetet a kis csoportnak:

– Ha inkább Antigoneában akartok letelepedni, annak is nagyon fogok örülni, még ha el is veszítelek titeket. Mert egészséges hely az. És sok jót tehetnétek a szolgák között, akik közül néhányat még urunk hagyott itt. Néhányan pedig áldott úrnőnk jósága folytán vannak itt, akiket kegyetlen gazdától váltott ki. Ezért nem mind izraelita. De már nem is pogányok. Az asszonyokról beszélek. A férfiak mind körül vannak metélve. Ne irtózzatok tőlük... De még nagyon messze vannak Izrael igaz vallásától. A Templom szent emberei, ők, akik tökéletesek, megbotránkoznának ezen...

– Eh, persze! Persze, persze!... Jól van! Most majd előbbre juthatnak, ha tudást és jóságot szívnak magukba az Úr küldötteitől... Halljátok, mennyi tennivalótok lesz? – fejezi be Péter, a kettőhöz fordulva.

– Megtesszük. Nem fogunk csalódást okozni a Mesternek! – ígéri meg Szintika. És kimegy, hogy előkészítse mindazt, amit szükségesnek gondol.

Endori János megkérdi Fülöptől:

– Gondolod, hogy Antigoneában tehetnék egy kevés jót a többieknek is, ha tanítóként oktatnék?

– Sok jót. Az öreg Plautus három hónapja halt meg; és a pogány gyermekeknek azóta nincs iskolájuk. A héber gyermekeknek pedig azért nincs tanítójuk, mert minden héber tanítónk menekül erről a helyről, amely igen közel van Dafnéhoz. Olyan valaki kell ide, aki olyan... aki olyan... mint Teofil volt. Akiben nincs merevség a... a...

– Igen, egyszóval, ne legyen benne farizeizmus, ezt akarod mondani – fejezi be Péter, nem sokat teketóriázva...

– Minek mondod majd őket a többiek előtt?

– Két pedagógusnak, akiket Teofil fia, Lázár ajánlott. Őt (Jánost) a fiúk és őt (Szintikát) a kislányok számára. Látom, hogy vannak hímzett és szövött dolgai. Antióchiában sok női kézimunkát készítenek és adnak el az idegenek. De azok ügyetlen, durva anyagú kézimunkák. Tegnap olyan kézimunkát láttam nála, amely jó úrnőnk juttatta eszembe... Nagyon keresett kézimunkák lesznek...

– Eggyel többször legyen dicséret az Úrnak – mondja Péter.

– Igen. Ez csökkenteni bennünk a közeli elutazás fájdalmát.

– Már el akartok utazni?

– El kell utaznunk. A tengeri vihar késleltetett minket. Február első napjaiban a Mesterrel kell lennünk. Már vár ránk, s már ott kellett volna lennünk.

Később egymás között beszélgetnek az apostolok:

– Az az ember nagyon beteg. Ő azt hiszi, hogy taníthat majd. Én viszont azt hiszem, ő már csak beteg lesz, hamarosan... – vélekedik a Zelóta.

– Igen, én is ezt gondolom. Szintikának kézimunkák helyett kenőcsöket kell majd készítenie – állapítja meg Jakab, Zebedeus fia.

– Nemde az a kenőcs, ugye? Milyen csoda! Szintika azt mondta nekem, hogy újra meg akarja csinálni, és használni akarja, hogy bejuthasson az itteni családokba – mondja János.

– Jó ötlet! Az, aki beteg, de meggyógyult, mindig meg van nyerve tanítványnak, és vele együtt övéi is. – jelenti ki Máté.

Elmennek Antigoneába, és János nagyon meg van elégedve a hellyel:

– Igen, Szintika! Itt! Ez szebb! Antióchia nyomaszt engem, emlékeivel... – könyörög János halkán társnőjének.

– Hát persze... ahogy akarod. Csak te érezd magadat jól! Nekem teljesen mindegy. Én már nem nézek hátrafelé... Csak előre, előre... Fel a fejjel, János! Itt jól megleszünk. Gyermek, virágok, galambok és kis tyúkok nekünk, szegény teremtetéseknek. Lelkünk számára pedig az öröm, hogy az Úrnak szolgálhatunk. Ti mit szóltok ehhez? – kérdezi az apostolokhoz fordulva.

– Mi is úgy gondolkozunk, mint te, asszony

– Akkor ebben maradunk.

Amikor elérkezik az elutazás napja, minden apostol mond valamit életéből, vagy a Szentírással kapcsolatban. Végül Péter azt mondja:

– Imádkozunk – és elkezdí a Miatyánkot. Majd – de most már annyira sápadt, amilyen talán halálakor sem lesz – a kettő közé megy, kezét a vállukra teszi, és ezt mondja: – Eljött a búcsúzás órája, gyermekeim. Mit mondjak nevetekben az Úrnak? Neki, aki biztosan alig várja, hogy tudjon szent viselkedésedekről?

Szintika térdre ereszkedik, és kezével eltakarja arcát. János utánozza. Péter lábainál vannak, aki gépiesen simogatja őket, miközben ajkait harapdálja, hogy erőt ne vegyen rajta a megindultság.

Endori János fölfelé tartja elkínzott arcát, és ezt mondja:

– Mondd meg a Mesternek, hogy megtesszük akaratát...

Szintika pedig:

– És, hogy segítsen minket, hogy mindvégig teljesítsük...

A sírás azonban megakadályozza a hosszabb mondatokat.

– Rendben van. Váltsunk búcsúcsókot! Ennek az órának el kellett érkeznie... – Péter is elakad, mert sírás fojtogatja.

– Előbb áldj meg minket – kéri Szintika.

– Nem. Nem én. Jobb, ha Jézus egyik testvére teszi...

– Nem. Te vagy a fő. Mi egy-egy csókkal áldjuk meg őket. Áldj meg mindnyájunkat, minket is, akik elmegyünk, őket is, akik maradnak – mondja Tádé, és elsőnek térdel le.

És Péter, a szegény Péter, aki most már vörös az erőlködéstől, hogy ne remegjen a hangja, és attól a nagy izgalomtól, hogy a lábainál leborult kis csoport felé kinyújtott kézzel áldást kell mondania, elmondja – a sírástól még érdekesebbé vált hangon, amely szinte egy öregember hangja – a mózesi áldást...

Majd lehajol, homlokon csókolja az asszonyt, mintha húga volna, utána fölemeli Jánost, átöleli, erősen megcsókolja, és... elszántan kisiet a szobából. A többiek utánozzák őt...

Kinn már készen áll a szekér. Nincs más jelen, csak Fülöp, feleségével és a szolgál, aki a lovat fogja. Péter már fönns van a szekéren...

– Mondd meg Máriának, hogy amióta ő nőtanítvány, érzem, hogy Eucheria megnyugodott – mondja Fülöp felesége a Zelótának.

– Mondjátok meg a Mesternek, Máriának, mindenkinek, hogy szeretjük őket, és hogy...
Isten veletek! Isten veletek! Ó! Többé nem látjuk őket! Isten veletek, testvérek! Isten veletek...

A két tanítvány az útra is kiszalad... De a szekér, amely gyors iramban indult el, már befordult a sarkon... eltűnt...

– Szintika!

– János!

– Egyedül vagyunk!

– Isten velünk van!.... Gyere, szegény János! Lemenőben a nap, megárt, ha idekinn maradsz...

– Számomra örökre lement a nap... Csak az égben kel fel újra.

És bemennek oda, ahol előbb voltak a többiekkel, ráborulnak egy asztalra, és – most már nem fékezve magukat – sírnak...

(Az utazást illetően további részletek találhatóak Pt 4,149-181. oldalon.)

(5-72.80)

Igen boldog vagyok

Jézus a Getszemáni-kertben lévő házban van, amikor megérkezik endori János és Szintika levele. Az apostolok közül távol van a Kerióti, Tamás, Fülöp és Bertalan, akiket egy más házban szállásoltak el, de jelen van a levelek felolvasásánál Marciam, Mária, és Alfeus felesége. A szabadban rakott tűz mellett állva olvassa fel nekik Jézus először János, majd Szintika levelét. János levelét lásd Jb 2,162-164. Itt csak a Szintikára vonatkozó részét ismételjük meg:

„Antigonea tiszta levegője, ezek a békés, szép kertek, a virágok, a gyermekek, a kis tyúkok, a kertészek szeretete, de főleg Szintika nagy, okos, gyermeki szeretete, nagyon jót tesznek nekem. Azt mondhatnám, hogy javult az egészségem. Szintika nem ezt gondolja, bár ez a gondolata csak abban nyilvánul meg, hogy odaadón, szüntelenül ápol, gondoskodik ételéről, pihenéséről, s hogy meg ne fázzam... Én azonban jobban érzem magamat. Ez az érzés vajon nem a hősiesen végzett kötelességteljesítésből származik? Szintika ezt mondja. Én szeretném tudni, helyesen mondja-e. Mert a kötelesség erkölcsi dolog, a betegség viszont testi.”

Szintika ezt írja:

„Szintika, az Úr Jézusnak, minden szeretetével, amire képes. Az áldott Anyának tisztelet és dicséret. Testvéreimnek az Úrban hálás köszönet és áldás. Marciamnak ölelés távoli nővérétől.

János elmondta neked, Mester, életünket. Nagyon röviden összefoglalva mondta el, mit tesz ő, és mit teszek én, mint nő. Kicsi iskolám tele van kislányokkal, és lelki vonatkozásban nagy keresetem van, mert neked nyerem meg őket, Uram, amikor munkámon keresztül az igaz Istenről beszélek. Itt, ezen a vidéken, ahol annyi népfaj keveredett össze, egy gubancos vallás-gombolyag van. Annyira gubancos, hogy... már csak hasznavehetetlen vallások, valláskócok, amelyek nem valók semmire sem. Ezek között van, mereven és meg nem alkuvón, az izraeliták hite, amely saját súlyával elszakítja ugyan a többi vallás elnyűtt fonalait, de mit sem ér el vele.

Jánosnak, mivel fiútanulói vannak, körültekintően kell működnie. Én, a lányokkal, szabadabban mozgok. Nőnek lenni mindig alacsonyabb rendűséget jelent, annyira, hogy a különböző vallású családok nem törődnek azzal, ha a kislányok együtt vannak az egyetlen iskolában. Elég, hogy tanulják meg jól a hímzés jövedelmező mesterségét. És legyen áldott ez a megvető gondolkodás, amelyet a világ irántunk, nők iránt táplál, mert nekem így lehetővé teszi, hogy egyre jobban tágítsam cselekvési körömet. A hímzések gyorsan elkelnek, hírük elterjed, messziről jönnek értük előkelő hölgyek. Mindegyikkel alkalmam nyílik Istenről beszélni... Ó, a fonalak is, amelyekből virágok, állatok, csillagok lesznek a szövőszéken vagy a vásznon, mennyire fölhasználhatók – csak akarnunk kell, hogy a lelkeket az Igazság felé irányítsuk! Mivel több nyelvet ismerek, görögül szólhatok a görögökhöz, latinul a rómaiakhoz, héberül a héberekhez. Sőt, ebbe mindjobban belejövök János segítségével.

A behatolás másik eszköze Mária kenőcse. Már sokat készítettem belőle, újat, az itten termő gyógykivonatokkal, és azokhoz kevertem egy picit az eredetiből, hogy megszenteljem. Fekélyek és fájdalmak, sebek és mellbajok elmúlnak. Az igaz, hogy mialatt a kenést végzem és bekötözök, csak a két szent Nevet mondogatom: Jézus-Mária. Sőt, Krisztus görög neve után ezt a gyógyírt »Mirha-kenőcs«-nek neveztem el. Talán nem így van? Nincs-e benne Isten Mirhájának gyógyító írja, azé, aki világra hozott téged, drága Olaj, aki királlyá tesz minket? Gyakran fenn kell maradnom, hogy mindig újat meg újat készítsék, és arra kérném a Szentet (a Szűzanyát), készítse még nekem, és küldje el a sátoros ünnepeken, hogy hozzá keverhessem ahhoz, amelyet Isten gyatra szolgálója készít. Azonban, ha rosszul tenném, hogy ezt csinálom, mondd meg, Uram, és nem teszem többé.

A kedves János nagyon dicsér engem. S akkor mit mondjak róla én? Iszonyúan senyved, de lelkiereje csodálatos. Ha nem ismerném titkát, csodálkoznék rajta. De attól az éjszakától fogva, amikor egy betegől jöttem haza, elragadtatott, elváltozott állapotban találtam, és hallottam

szavait, és magam is leborultam, mert megéreztem, hogy te vagy jelen szolgád előtt, tovább nem tudok csodálkozni. Valamilyik testvérem ámulhat azon, hogy nem búsulok, amiért én nem láttam. Miért tenném? Minden jó, minden elég abból, amit te adsz. Mindenki azt a részt kapja meg, amit megérdemel, s ami neki szükséges. Helyes tehát, hogy János lát téged, én pedig csak lélekben látlak.

Boldog vagyok? Mint nő, visszasírom azt az időt, amikor veled és Máriával voltam. De mint lélek, igen boldog vagyok, mert csak most szolgállok neked, Uram. Úgy gondolom, az idő semmi. Arra gondolok, hogy az engedelmisség az a pénzdarab, amellyel bejutok Országodba. Úgy gondolom, neked segítséget adni olyan kegyelem, amely felülmúlja azt, amiről a szegény rabnő csak lázas órájában álmodhatott, és amelyet te megadtál nekem, hogy segítsék neked. Arra gondolok, hogy – bár most tőled elválasztva – végül majd elnyerlek téged az egész örökkévalóságra. És János énekét zengem, miként a mezei pacsirta teszi tavasszal Hellász (Görögország) aranyló mezein. Az én leánykám is éneklük, mert azt mondják, szép. Én hagyom, hadd énekeljék a szövőszék ütemes kattogására – amely annyira hasonlít az evező ritmusára azon a távoli napon – mert úgy gondolom, hogy kiejteni nevedet, Anya, annyi, mint készséggé válni a kegyelemre.

János arra kér, csatoljam ide azt a hírt, hogy küldött neked egy kiváló antióchiai polgárt, Miklóst. Első hódítása nyájad számára. Nagyon reméljük, hogy Miklós nem okoz csalódást a szívünkben róla alkotott véleményünknek.

Áldd meg szolgádat, Uram. Áldd meg, Anya, áldjátok meg mindnyájan, ti, szentek, és te, áldott kisfiú, aki bölcsességben gyarapodsz az Úr mellett!”

Ezt írja Szintika. És – János tudtán kívül – csatolt hozzá egy széljegyzetet. Ebben ezt mondja: „János nem növekszik, és nem erősödik, csak lelkében. A többi rész hanyatlik, minden ápolás ellenére. Sok mindent számít tenni a nyár elején. Én azt gondolom, nem tudja majd megtenni, amit mond. Úgy érzem, a tél kioltja árnyéknyi élete mécsesét. De megbékélt. És megszenteli magát munkával és szenvedéssel. Tartsd meg erejét, jelenléteddel, Uram! Kérlek, énrám bocsáss minden szenvedést cserébe ezért, a tanítványodnak juttatott adományért. Ezeket a leveleket Tolmajjal küldöm Lázárnak, és könyörgöm, közöld vele, nem feledjük el hozzánk való jóságukat, és állandóan és buzgón imádkozunk értük.”

Menjünk be a házba! Elkészítjük a választ, hogy odaadjuk Tolmajnak, és te, Marciam, hozzá fogod tenni a te feljegyzéseidet

(5-451)

* * *

Jézus Johanna kertjében van, ahol várja Szintika második levelének megérkezését. Amikor megérkezik, először maga olvassa el, utána felolvassa a jelenlevő Péternek, Andrásnak, a nőtanítványoknak, akik Anyjával együtt hallgatják:

„Krisztus Szintikája Jézus Krisztusnak, üdvözlét!

A férfi, aki elviszi neked ezeket a leveleket, honfitársam. Megígérte nekem, hogy addig fog keresni, míg meg nem talál, vagy ha nem talál meg, Betániában fogja hagyni, Lázárnál. Ő egyike azoknak, akik amennyire tehetik, elégtételt szereznek mindazért a rosszért, amit ő és ősei Rómától elszenvedtek. Róma háromszor sújtott le rájuk, sokféleképpen és szokásos módján. Ő, görög humorérzékkel azt mondja, hogy most megfeji a római teheneket, és kiköpeti velük a görög kecskéket. Ő a kormányzó bevásárlója, és sok római házá is, ebben a kis Rómában, a Kelet nagy városában. Ravaszul eltitkolva gyűlöletét irántuk, elérte, hogy szerződtessék a keleti hadsereg anyagbeszerzőjeként. Módszerét nem helyeslem. De mindenkinek megvan a sajátos módszere. Én inkább koldultam volna a kenyérért, mintsem hogy elfogadjam az elnyomók aranyát.

De egyébként ő jó ember, és felesége is jó, úgyszintén három leánya és fia. Antigonea kis iskolájában ismertem meg őket, és a balzsammal meggyógyítottam az anyát, aki a tavasz elején megbetegedett, s elkezdtem látogatni házukat. Sok család örömmel befogadott volna engem, mint tanítót és hímezőt: nemes családok és üzletemberek, de én inkább ezt választottam, egy okból, aminek semmi köze sincs ahhoz, hogy görögök. El fogom magyarázni helyzetemet neked.

Kérlek, viseld el Zénót, akkor is, ha felfogását nem tudod jóváhagyni. Ő olyan, mint bizonyos száraz földek, amelyek felszíne kvarctartalmú, de a kemény kéreg alatt a legjobb. Remélem, hogy sikerül eltávolítanom ezt a kérget, amelyet oly sok fájdalom okozott, és felszabadítom a jó földet. Nagy segítség lenne Egyháznak, mert Zénót sokan ismerik Kis-Ázsiában, Görögországban, a Cipruson és Máltától egész Ibériáig (mai Spanyolország), ahol minden helyen vannak rokonai és barátai, akik görögök és üldözöttek, mint ő, és úgyszintén a hadsereghez vagy a közigazgatáshoz tartozó rómaiak, akik egy napon nagyon hasznosak lesznek ügyednek.

Uram, miközben a ház egy teraszán írok, látom Antióchiát rakodópartjaival a folyóparton, a kormányzó palotáját a szigeten, pompás útjait, falait a hatalmas tornyok százaival, és ha megfordulok, látom a Szulpiusz tetejét, amely nyomasztólag hat rám, kaszányaival, és a kormányzó egy másik palotájával. Így, én, a szegény asszony, a római hatalom két megnyilvánulása között vagyok. De nem félek emiatt. Sőt, arra gondolok, hogy amire nem képes az elemek haragja és egy lázadó nép minden ereje, azt el fogja végezni egy még árnyat sem vető gyengeség, a látszólagos gyengeség, amelyet a hatalmasak megvetnek, de aki erős, mert téged, az Istent birtokolja.

Gondolkodom, és megmondom neked, hogy ez a római erő lesz a keresztény erő, amikor majd megismert téged, és hogy a római pogányság váraiból kell majd elkezdődnie a munkának, mert ezek mindig a világ urai lesznek, és egy római kereszténység az egyetemes kereszténységet fogja jelenteni. Mikor lesz ez? Nem tudom. De érzem, hogy meglesz. Azért mosolyogva nézem a római hatalomnak eme tanúit, arra gondolva, amikor jelvényeiket és erejüket a királyok Királyának szolgálatába állítják. Úgy nézem őket, mint ahogy a hasznos barátokat nézik, akik még nem fogják fel hasznosságukat, akik szenvedést okoznak, mielőtt még legyőznék őket, de akik, a legyőzetés után el fognak vinni téged, a te ismerettedet a világ végéig.

Én, a szegény asszony, merem mondani azoknak, akik benned idősebb testvéreim, hogy amikor eljön majd az óra, amelyben legyőzik a világot a te Országod számára, azt nem Izrael fogja elérni, amely túlságosan bezárkózik mózesi ridegségébe, amelyet kiélez a farizeizmus és a többi osztály, hanem innen, a római világból fog elkezdődni a lelkek legyőzése az Igazság számára. Azokból a csápokból fog elkezdődni, amelyekkel Róma megfojt minden hitet, minden szeretetet, minden szabadságot, amely nem olyan, mint amilyennek ő szeretné, s amely nem hasznos számára.

Te tudod ezt, Uram. De én a testvérek számára mondom ezt, akik nem tudják elhinni, hogy mi, pogányok is vágyakozunk Isten után. A testvéreknek mondom, hogy a pogány páncél alatt a pogányság üressége miatt csalódott szívek vannak, amelyeket hányingerrel tölt el az az élet, amelyet folytatnak, pusztán azért, mert az a szokás, de ők belefáradtak a gyűlöletbe, a bűnbe, a durvaságba. Vannak becsületes lelkek, akik nem tudják, kire támaszkodjanak, hogy kielégítsék a jóra való vágyakozásukat. Adj nekik hitet, ami kielégíti őket. Életüket adják majd érte, mind távolabbra és távolabbra vive azt, mint egy fáklyát, amely világít a sötétben, amint a görög versenyek atlétái teszik.

Idehozott az én vágyamnál erősebb akarat – nem tudom megkülönböztetni, hol szűnik meg az emberek akarata és kezdődik Istené, mert nem vagyok bölcs, – és ki tudja, hogy nem teljesen Isten akarata volt-e. Biztos, hogy az ég kegyelméből már szeretem ezt a várost, amely emlékeztet engem, két hegyével, elvesztett hazámra. Úgy tűnik nekem, hogy ez az első lépés

földemre való visszatérésemhez. Már nem a fáradt vándorként megyek, aki hazatér meghalni, hanem az élet hírnökeként, aki jön, hogy életet adjon annak, aki anyja volt. Úgy tűnik nekem, hogy innen, mint a röptében megpihenő fecskének, és a Bölcsesség által tápláltnak, oda kell repülnöm, abba a városba, ahol megszülettem, és ahonnan, miután átadom neki a nekem adott Világosságot, szeretnék felszállni a Világosságához.

Tudom, hogy akik benned testvéreim, nem hagynák jóvá ezt a gondolatot. Csak a maguk számára akarják lekötni a te Bölcsességedet. De tévednek. Egy nap felfogják majd, hogy a világ várja, és hogy a megvetett világ a jobbik világ lesz. Én előkészítem számukra az utat. Nemcsak itt, hanem miután itt gyökeret vertek, innen más országokba mennek. Nem törődnek sokat azzal, hogy azok pogányok, vagy áttértek, görögök vagy rómaiak, vagy más gyarmatai a birodalomnak és a szórványnak. Beszélék, felkeltem a vágyat, hogy megismerjenek téged... a tenger nem egy felhőből jött létre, amely esővé vált. Felhők, felhők és felhők ontották az esőt a földre, és tértek vissza a tengerbe. Én egy felhő leszek. A kereszténység lesz a tenger. Sokakkal meg akarlak ismertetni téged, hogy hozzájáruljak a keresztény tenger kialakulásához. Én, a görög, tudok beszélni a görögökkel, nem annyira a szavak miatt, mint inkább azért, mert megértem őket... Én, aki a rómaiak rabszolgánője voltam, tudok a rómaiakkal dolgozni, akiknek ismerem érzékeny pontjait. És mivel sokat éltem a zsidók között, azt is tudom, hogy velük hogyan kell bánnom, főleg ott, ahol sokan vannak a zsidó vallásra áttértek. János megdicsőített téged halálával. Én életemmel foglak megdicsőíteni. Áldd meg a mi lelkünket!

Annyira meg vagyok győződve erről, hogy miután egyedül maradtam, elhagytam Antigoneát Antióchiáért, biztosan abban, hogy ezen a területen jobban tudok dolgozni, ahol, mint Rómában, minden faj egybeolvad és keveredik, mint ott, ahol Izrael uralkodik... Én, egy asszony, nem indulhatok Róma meghódítására. De ha Róma elérhetetlen számomra, a Város legszebb leányvárosából, amely leginkább hasonlít anyjához, fogom szétszórni a magokat... Hány szívre fog esni? Hányban csírázik majd ki? Hányan fogják elvinni azt máshová, várva az apostolokra, hogy kicsírázzék? Nem tudom. Nem kívánom tudni. Megteszem. Felajánlom munkámat Istennek, akit megismertem, aki kielégíti lelkemet és értelmemet. Ebben az Istenben hiszek, mint az egyetlen és mindenható Istenben. Tudom, hogy nem csalódik benne az, aki jóakarátú. Ez elég számomra, és erőt ad munkámhoz.

Mester: János meghalt majdnem június újholdjának idején.

Uram... Miért mondjam el neked, amit tudsz? De mégis elmondom a testvérek számára. János igaz ember módjára halt meg, és szenvedései miatt igazán azt kellene mondanom: vértanúként.

Segítettem őt, amennyire egy asszony csak tud segíteni, teljes tisztelettel, amivel az ember egy hős iránt viseltetik, teljes szeretettel, amit egy testvér iránt érez az ember. De ez nem gátolt engem abban, hogy nem mintha undorodtam volna, vagy belefáradtam volna, hanem mivel oly nagy részvétet éreztem iránta, hogy ne kértem volna az Örökkévalót: hívja meg őt békéjébe. Ő azt mondta: »A szabadságra«.

Milyen szavak jöttek ajkáról! Lehetséges-e egyáltalán, hogy egy ember, aki egészen a mélybe süllyedt, amint ő mondta, felemelkedjék a Bölcsességnek oly nagy fényébe? Ó, a halál valóban titok, amely felfedi eredetünket, és az élet a díszlet, amely elrejtje ezt a titkot. Egy színpad, amelyet minden kép nélkül kapunk, s amelyre ráfesthetjük azt, amit akarunk. Ő sok mindent festett rá, s nem mindig szépet. De az utolsó festmények fenségesek voltak. Az alvilág sötét egétől, amelyre kirajzolódtak az emberi szomorúság és erőszak vonalai, átment, bölcs művészként, a mind világosabb jelekre, erényekkel ékesítve keresztény életének végét, elérve az Istenben elmerült lélek ragyogó fényességét.

Mondom neked: nem elmondta, hanem elénekelte utolsó költeményét. Nem halt meg, hanem felemelkedett. Nem tudtam pontosan megkülönböztetni, amikor beszélt, hogy még az ember, vagy már Isten gyermekének lelke beszélt-e.

Uram, te tudod, hogy én elolvastam a filozófusok minden művét, táplálékot keresve lelkemnek, amely le volt láncolva a rabszolgaság és a pogányság kettős láncával. De azok emberek művei voltak. Az övéi nem közönséges ember szavai voltak, hanem egy felsőbbrendű emberé, egy királyi léleké, vagy még több: egy fél-isten léleké. Örököttem titka felett, amelyet nem értettek volna meg azok, akik befogadtak minket. Ők kedvesek voltak az emberhez, de izraeliták voltak, a szó legtagabb és legteljesebb értelmében... És, amikor János utolsó ecsetvonásai nem voltak mások, mint a szeretet kifejezései, mindenkit elküldtem, és egyedül én fogadtam azt, amit te biztosan tudsz...

Mesterem és Uram... Követni fogom őt! Szeretném elnyerni ugyanazt a kegyelmet, de azt hiszem hősiesebb nem kérni, hanem megtenni a te akaratodat...

Uram... ez az ember halott, és „miután kijött végre börtönéből, belépett a szabadságba”, amint ő szokta mondani, utolsó napjaiban, elragadtatott szemekkel, kezemet szorítva, és szavaival leírva nekem a mennyországot. Az az ember meghalt, megtanítva engem arra, hogyan éljek, bocsássak meg, higgyek, szeressek. Meghalt, előkészítve engem a te életed utolsó szakaszára. Uram, mindent tudok. A téli estéken kioktatott engem a prófétákról. Ismerem a Könyvet, mint egy igazi izraelita. De tudom azt is, amit a Könyv nem ír le, azaz, hogy szenvedésed nem fog késlekedni, mert János meghalt, és te megígérted neki, hogy elviszed őt, mielőtt megismerné, mily messzire ment el Izrael gyűlölete ellened, és így megelőződ azt, hogy gyűlölje kínzódat, mivel ő szeret téged. Ő most halott... tehát te is hamarosan meghalsz... Nem. Hamarosan élni fogsz. Igazán élni, tanításodon keresztül, bennünk, Istenségeddel, bennünk, miután áldozatod életet adott lelkünknek, a kegyelmet, egyesülést az Atyával, Fiúval, Szentlélekkel.

Mesterem, Üdvözítőm, Királyom, Istenem... erős a kísértésem, illetve erős volt, hogy csatlakozzam hozzád most, hogy János testével a sírban alszik, és pihen a várakozásban lelkével. Csatlakozni hozzád, hogy oltárod közelében a többi asszonnyal legyek. De az oltárokat nemcsak az áldozattal díszítik fel, hanem füzérekkel is, Isten dicsőségére, akinek tiszteletére mutatják be az áldozatot. Én a távoli nőtanítvány lila füzérét oltárod lábaihoz teszem. Oda teszem az engedelmességet, a munkát, az áldozatot, hogy nem látlak, és nem hallhatlak téged... Ah, ez ugyancsak kemény áldozat lesz! Kemény áldozat most, hogy befejeződtek természetfeletti beszélgetéseid Jánossal, és én nem örvendezem azoknak többé!... Uram, emeld fel kezedet szolgálód fölé, hogy egyedül meg tudja tenni akaratodat, és tudjon neked szolgálni! És hogy mindenben követni tudja a tanítványt és testvért, aki már békében van, aki elment oda, miután befejezett minden megtisztulást... a te tiszteletedre, és hogy enyhítsen szenvedéseiden.

János meghalt, miután befejezett minden megtisztulást, a végsőt is, megbocsátva azoknak, akik megölték őt viselkedésmódjukkal, és akik kényszerítettek téged arra, hogy eltávolítsad őt. Ismerem ezeknek a nevét, legalábbis a legjelentősebbét. János felfedte előttem, azt mondva: „Légy mindig bizalmatlan hozzá. Ő egy áruló. Elárult engem, el fogja árulni Őt és társait is. De én megbocsátok a Keriótinak, amint Ő is megbocsát neki. Már nagyon mély szakadékban fekszik, és nem akarom azt még mélyebbé tenni azáltal, hogy nem bocsátok meg neki azért, hogy megölt engem, elválasztva Jézustól. Az én bocsánatom nem menti meg őt. Semmi se menti meg őt, mert ő egy ördög. Nem kellene ezt mondanom neked, aki gyilkos voltam, de engem legalább egy sértés tett bolonddá. Ő azonban olyant támad meg, aki nem tett vele rosszat, és azzal végzi majd, hogy elárulja Üdvözítőjét. De megbocsátok neki, mert Isten jósága javamra fordította irántam érzett haragját. Látod? Mindent kiengeszteltem. Ő, a Mester mondta nekem, tegnap este. Mindent kiengeszteltem. Most elhagyom börtönömet. Most leszek igazán szabad, szabad még Júdás bűnének emléktől is, amelyet egy szerencsétlen ellen követett el, aki megtalálta békéjét Uránál.”

És most, hogy beszéltem másokról, beszélek magamról. Elhagytam Antigoneát János eltemetése után. Nem azért, mintha rosszul bántak volna velem. De azért, mert éreztem, nem

az, az én helyem. Miért éreztem azt? Nem tudom. Éreztem. Amint mondtam neked, sok családot ismertem, mert sokan jöttek hozzánk. Előnyben részesítettem Zénónál letelepedni, éppen azért, mert az abban a környezetben van, ahol dolgozni akartam.

Egy római úrnő szeretne volna, ha pompás házába költöztem volna, közel Heródes oszlopcsarnokához. Egy nagyon gazdag szíriai asszony meghívott, hogy tanítsak szövőgyárában, amelyet férje, aki Tiruszból való, Szeleúciában rendezett be. Egy újhíű özvegy, hét leánygyermek anyja, aki Szeleúcia hídjá közelében lakott, Jánosra való tekintettel, azt akarta, hogy gyermekeinek tanítónője legyek. Egy görög-szír család, akinek üzletei voltak a cirkusz közelében, kért, hogy menjek oda, mert a játékok idején hasznos lehetek. Végül, egy római, aki már százados volt, azt hiszem, de biztosan katona, aki itt maradt, nem tudom milyen megbízatással, s akit a balzsammal meggyógyítottam, szeretett volna magánál tartani.

Nem. Nem kíváncsi voltam sem a gazdagokhoz, sem a kereskedőkhöz. Lelkeket akartam, és görög és római lelkeket, mert érzem, hogy ezektől kell kiindulnia a te tanításod elterjedésének a világra. És, íme, itt vagyok, Zénó házában, a Szulpiusz oldalában, a laktanya közelében. A vár fenyegetően néz le a tetőről. Mégis, bármilyen durva is, jobb, mint Onfolusz és Nimfeusz gazdag épületei, és itt barátaim vannak. Egy Sándor nevű katona ismer téged. A katona nagy testében egy gyermek egyszerű szíve van bezárva. És magának a bírónak, aki nemrég jött ide Cezáreából, szintén jó szíve van palástja alatt. Sándor közelebb áll az igazsághoz, durva egyszerűségében. De a bíró is csodál téged, mint tökéletes szónokot, isteni bölcselőt, amint ő mondja, és nem ellensége a Bölcsességnek még akkor sem, ha egyelőre nem tudja elfogadni az Igazságot. De megnyerni ezeket és családjukat azért, hogy kissé megismernek téged, azt jelenti, hogy ennek az ismeretnek a magvait elvetjük északon és délen, keleten és nyugaton, mert a katonák olyanok, mint a szórólápát által megmozgatott búzaszemek, vagy jobban: mint a pelyva, amelyet a forgószelel, a mi esetünkben a császár akarata és az ország követelményei, szétszórnak mindenfelé.

Amikor eljön a nap, amelyen a te apostolaid, mint a szabadjára. engedett madarak, szétszóródnak a földön, nagy segítség lesz számukra, ha apostoli területükön találnak egyet, csak egyet, legalább egyet, aki tudja, hogy te léteztél. Ezért kezelem az öreg gladiátorok fájó tagjait, és a fiatal gladiátorok sebeit is. Ezért nem kerülöm el többé a római nőket, és elviselem azokat, akik valaha fájdalmat okoztak nekem... Mindenkit. Éretted.

Ha tévedek, adj nekem bölcs tanácsot. Csak arra kérlek, vedd tekintetbe, tudom, hogy megteszed, hogy tévedéseim képtelenségemből származnak, nem rosszindulatból.

Uram, szolgálód oly sokat beszélt neked... de csak kis részét annak, ami szívemben van. De te látod lelkemet, Uram... Mikor látom majd én meg a te arcodat? Mikor látom újra Anyádat, a testvéreket?... Az élet egy múltó álom. Meg fog szűnni a különlet. Benned leszek, és velük, és örülni fogok, szabad leszek, én is, mint János.

Leborulok lábaidhoz, Üdvözítöm. Áldj meg békéddel!

A názáreti Máriának, a nőtanítványoknak béke és áldás. Az apostoloknak és a tanítványoknak béke és áldás. Neked, Uram, dicsőség és szeretet.”

Szintika levelének vastagbetűs részeit Jézus csak Anyjának olvasta fel, miután hallgatóságát elbocsátotta.

Mindig szerettem Jézust

A feltámadt Lázár meglátogatja Szintikát Antióchiában, és amikor visszatér, beszámol az Efraimban tartózkodó Jézusnak:

– Láttam őt. Tevékeny és bölcs, mint amilyen csak egy tanítványoddá vált görög lehet. És szenved azért, mert távol van tőled. De azt mondja, örül annak, hogy előkészíti utadat. Reméli, hogy halála előtt meglát téged.

– Biztosan meg fog látni. Nem csalódnak a bennem remélő igazak.

– Van egy kis iskolája, amelyet minden helyről sok gyermek látogat. De esténként néhány, különféle fajhoz tartozó szegény leánykát, akik semmiféle valláshoz sem tartoznak, oktat. Rólad beszél nekik.

Azt kérdeztem tőle:

– Miért nem térsz át a zsidó vallásra? Nagyon segítene téged.

Azt válaszolta:

– Azért, mert nem azoknak akarom szentelni magamat, akik Izraelhez tartoznak, hanem az üres oltároknak, amelyek egy Istenre várnak. Előkészítem azokat Uram elfogadására. Utána, amint Országá megsemmisült, elmegyek hazámba, és Hellasz ege alatt töltöm el életemet, előkészítve a szíveket a mestereknek. Erről álmodozom. De ha előbb meghalnék, betegség vagy üldözés következtében, akkor is ugyanolyan boldogan mennék el, mert az annak a jele lenne, hogy befejeztem munkámat, és Ő magához hívja szolgálóját, aki az első találkozástól fogva szerette Őt.

– Igen. Szintika valóban szeretett engem az első találkozástól kezdve.

– Én el akartam hallgatni, hogy mennyire megszorítanak téged. De Antióchia visszhangozza, mint egy kagyló, a hatalmas római birodalom minden hangját, és mindazt, ami történik. És Szintika ismeri fájdalmadat. És még inkább szenved miattuk távolléte miatt. Pénzt akart adni nekem, amit nem akartam elfogadni, s azt mondtam, használja fel kisleányai számára. De elfogadtam egy sapkát, amelyet ő szőtt, két fajta, nagyon finom lenvászonból. Ez Anyádnál van. Szintika a fonállal akarta ráírni a te történetedet, és endori Jánosét. És tudod, hogyan? A szegélybe, amely teljesen körülveszi, beleszött egy képet, amely egy bárányt ábrázol, amint két galambot megvéd egy hiénafalkától. Az egyik galamb szárnya el van törve, a másik elszakította láncát, ami fogva tartotta. És a történet folytatódik, megváltozva, míg a törött szárnyú galamb a magasba repül, és a másik önként fogollyá válik a bárány lábánál. Hasonlít azokhoz a történetekhez, amelyeket a görög szobrászok márványba vésnek, a templomok füzerein és halottaik emlékoszlopain, és amelyeket a festők is lefestenek vázáikon. El akarta küldeni neked szolgálaim által. Én hoztam el.

– Hordani fogom, mert egy jó nőtanítványtól jön.

Béke veled, Szintika!

Szintika útra készül, egy zsákba rakva, amire szüksége lesz. Este van, mert egy kis mécses ég, remegő lánggal, egy asztalon, amelyen a ruhákat hajtogatja össze.

A szobában hirtelenül élénk fény árad el, és Szintika csodálkozva felemeli fejét, hogy lássa, honnan jön. De mielőtt meglátja, Jézus megelőzi őt:

– Én vagyok. Ne félj! Sokaknak megjelenek, hogy megerősítsem hitüket. Neked is, engedelmes és hűséges nőtanítvány. Feltámadtam. Látod? Többé nem szenvedek. Miért sírsz?

A nő nem találja a szavakat a Megdicsőült szépsége előtt. Jézus rámosolyog, hogy bátorítsa, és hozzát teszi:

– Ugyanaz a Jézus vagyok, aki magához fogadott téged az úton, Cezárea mellett. Akkor tudtál beszélni, pedig nagyon féltél, és ahhoz, aki ismeretlen volt előtted. És most nem tudsz egy szót sem szólni hozzám?

– Ó, Uram! Útnak akartam indulni... Hogy megszüntessem szívem nagy nyugtalanságát és fájdalmát.

– Miért a fájdalom? Nem mondták meg neked, hogy feltámadtam?

– Mondták, és az ellenkezőjét is mondták. De ellentmondásaik nem zavartak meg. Tudtam, hogy te nem bomolhatsz fel egy sírban. Sírtam szenvedéseid miatt. Hittem, még mielőtt megmondták volna nekem, hogy feltámadtál. És tovább is hittem, amikor mások jöttek azzal, hogy ez nem igaz. De Galileába akartam menni. Arra gondoltam: Többé nem tudok bajt okozni neki. Ő most inkább Isten, mint Ember. Nem tudom, helyesen mondom-e...

– Megértem gondolatodat.

– És azt mondtam: Imádni fogom, és látni fogom Máriát. Gondoltam, hogy te nem fogsz sokáig köztünk maradni, azért sietve el akartam menni. Azt mondtam: amikor visszamegy majd az Atyához, amint megmondta, Mária egy kicsit szomorú lesz, öröme ellenére. Mert egy lélek, de egy anya is... És én igyekszem majd megvigasztalni őt, most, hogy egyedül van... Kevély voltam!

– Nem. Kegyes voltál. Megmondom majd Anyámnak gondolatodat. De ne menj oda! Maradj itt, ahol vagy, és folytasd a munkát értem. Most még inkább, mint azelőtt.

Testvéreidnek, a tanítványoknak szükségük van mindenki munkájára, hogy el tudják terjeszteni tanításomat. Láttál engem. Máriát Jánosra bízom. Most megszűnik minden fájdalmad. Megerősítheted lelkedet annak bizonyosságával, hogy láttál engem, és áldásom erejével.

Szintika nagyon szeretné megcsókolni Őt. De nem meri. Jézus azt mondja neki:

– Jöjj! – És ő térden odacsúszik Jézushoz, és meg akarja csókolni lábát. De látja a két sebet, és nem meri. Fogja ruhájának szegélyét, és azt csókolja meg, sírva. És mormolja:

– Így bántak veled! – Utána van egy kérdése: – És János-Félix?

– Boldog. Nem emlékezik többé semmire, csak a szeretetre, és abban él. Béke veled, Szintika! – És eltűnik.

A nő térdenállva marad, imádván, felemelt arccal, kezeit kissé összetéve, könnyekkel arcán és mosollyal ajkán...

2. füzet – Longinusz

Katonák

A római katonák közül többen is szerepelnek Valtorta Mária látomásaiban.

Első közülük Alexander, magyarul: Sándor, akivel Jeruzsálem kapujánál találkozik Jézus, majd pedig a Templom udvarában, amikor a lova által megrúgott gyermek meggyógyítását kéri. Utoljára Szintika említi, hogy Antióchiában van.

Egy másik, többször szereplő római katona: Publius Quintillianus, aki először a Dorasz birtokáról Názáret felé vezető úton találkozik Jézussal, és felveszi szekerére a haldokló betlehemi pásztort: Jónást, akit Jézus, néhány apostol társaságában Názáretbe visz. Utána egy leprás meggyógyításánál van jelen, Úrnőjét, Claudia Proculát kísérvé. Amikor a tengerparti Cezareában Jézus a gályarabokhoz beszél, ismét találkozik vele és úrnőjével. Mikor Jézus magához fogadja a kis árva Jábét, és Jeruzsálem felé tart vele, útközben találkozik Quintillianus-szal, s ő felajánlja, hogy egy darabon lován viszi Jábét. Betániába – civilbe öltözve – elkíséri Plautinát, Valeriát és Lidiát.

Aquila, aki százados Alexandroszcenében, a többi római katonával együtt jóindulatú Jézus iránt és megvédi Őt a beszéde miatt lázadó csöcseléktől. Ezek a katonák Publius Quintillianustól hallottak már Jézusról. (5-114)

A római katonák máskor is jóindulatot tanúsítanak Jézus iránt. Beengedik Őt éjjel Jeruzsálembé (9-83), megvédik Máriát és Jánost egy szemtelen farizeustól, akit letartóztatnak, mert sértegette Máriát (9-393) (M 14,581)

A kafarnaumi századost a Szentírás is említi.

Longinus Jézus keresztrefeszítésénél szerepel, ő szúrja át a halott Jézus szívét, és utána viszi el a lándzsa fejét Máriának. Jézus megjelenik neki feltámadása után.

Névtelenül szerepel egy római tizedes, akinek egy beosztott katonáját Jézus meggyógyítja, (Jcs 4,169) s aki szintén jelen van, midőn Jézust keresztre feszítik, és utána megtér.

Sándor

Jézus Jeruzsálemben, a Hal-kapunál várakozik Simonnal és Jánossal. A kapu még be van zárva. Az árusok felismerik Jézust, és köréje sereglenek. Amikor kinyitják a kaput, meglátja Őt az őrség egyik katonája is, és odasiet hozzá. Így köszönti:

– Üdvözlégy, Galileai! Szólj ezeknek a nyugtalanoknak, hogy ne lázadozzanak annyira. Panaszkodnak ránk. Mást se tesznek, csak minket átkoznak. És engedetlenek. Azt mondják, vallásuk írja ezt elő nekik. Milyen vallás az, ha engedetlenségre épül?

– Szánd meg őket, katona! Olyanok, mint akiknek házában hívatlan vendég van, aki erősebb náluk. Így csak nyelvükkel és dacosságukkal tudnak bosszút állni.

– Igen. De nekünk teljesítenünk kell kötelességünket, és meg kell őket büntetnünk. Így aztán egyre kevésbé kívánt vendégek leszünk.

– Igazad van. Teljesítened kell kötelességedet. De légy mindig emberséges! Gondolj erre: „Ha én volnék helyükben, mit tennék?” Meglátod, mély szánalom ébred benned a leigázottak iránt.

– Szeretem hallgatni, ahogy beszélsz. Benned nincs megvetés, fennhéjzás. A többi palesztinai utánunk köp, sérteget minket, és kimutatja utálatát irántunk... kivéve akkor, amikor jól megnyúz minket egy nő miatt vagy üzletkötéskor. Akkor bezeg nem utálják Róma aranyát!

– Az ember mindig ember marad, katona.

– Igen. És hazugabb a majomnál. Nem kellemes olyanok között élni, akik olyanok, mint a leselkedő kígyó... Nekünk is van otthonunk, anyánk, feleségünk, vannak gyermekeink, és életünk nekünk is kedves.

– Látod: ha mindenki erre gondolna, többé nem gyűlölnék egymást. Azt kérdezted: „Milyen vallásuk van?” Megmondom neked: Vallásuk szent, s első parancsa az Isten és a felebarát szeretete. Ez a vallás engedelmességre tanít a törvény iránt. Akkor is, ha egy ellenséges állam törvényeiről van szó.

Mert, halljátok, testvéreim Izraelben, semmi sem történik anélkül, hogy Isten meg ne engedné. Áll ez a leigázásra is, ami semmihez sem hasonlítható csapást jelent egy nép számára. De – ha a nép őszinte önvizsgálatot tart – be kell vallania, hogy azt majdnem mindig saját maga idézte elő azáltal, hogy szembeszállt Istennel egész életmódjában. Emlékezzetek a prófétákra! Hányszor beszéltek erről! Hányszor mutatták ki a múltból, jelenből és a jövőben bekövetkező eseményekből, hogy a leigázó hatalom által Isten bünteti hálátlan gyermekeit. És hányszor mutatták meg annak módját, miként lehet ettől megszabadulni: vissza kell térniük az Úrhoz. Nem a lázadás, sem a háború gyógyítja be a sebeket, szárítja fel a könnyeket, és oldja meg a bilincseket, hanem az igaz emberhez méltó élet. Akkor Isten közbelép. Mit tehetnek a fegyverek és a fölfegyverzett hadak a jók érdekében harcoló angyalseregek villámai ellen? Csapások sújtanak minket? Érdemeljük ki, az isten gyermekeihez méltó élettel, hogy megszűnjenek! Ne erősítétek meg bilincseiteket újabb és újabb bűnökkel! Ne engedjétek, hogy életmódotok miatt a pogányok vallástalanoknak, vagy náluk is pogányabbaknak tartsanak titeket! Ti magától Istentől kaptátok a törvényt. Tartsátok meg! Viselkedjétek úgy, hogy leigázóitok meghajoljanak bilincseitek előtt, és azt mondják: „Elnyomás alatt élnek; de felülmúlnak minket! Nem számban, vagyonban, fegyverekben vagy hatalomban, hanem azáltal, hogy Istentől származnak, állnak felettünk. Itt a Tökéletes, Szent, Erős Isten atyasága csillog. Itt van az igazi istenség jele. Az tündököl gyermekein keresztül!” Hadd gondolkodjanak el ezen, és jussanak el az igaz Isten igazságához, felhagyva a tévelygéssel. Mindenki tanítója lehet a pogányoknak, még Isten népének legszegényebb, legtudatlanabb embere is. Életmódjával beszélhet nekik Istenről, ha szentül él.

Menjetek! Béke veletek!

– Júdás késik, és a pásztorok is – jegyzi meg Simon.

- Vársz valakit, Galileai? – kérdi a katona, aki figyelemmel hallgatja Jézust.
 - Barátokat.
 - Lépj be a kapualj hűvösébe. Perzsel már a korai nap is. A városba még?
 - Nem. Galileába térek vissza.
 - Gyalog?
 - Szegény vagyok. Gyalog.
 - Van feleséged?
 - Van Anyám.
 - Nekem is. Gyere... ha nem undorodsz tőlünk mint a többiek.
 - Csak a bűntől undorodom.
- A katona csodálkozva és elgondolkozva néz rá.
- Ellened, sose kell fellépnünk. Rád sose fogunk kardot emelni. Jó vagy. De a többiek!...
- Jézus a kapualj félárnyékában áll. János a város felé eső részen. Simon egy ülőhelyül szolgáló kőtömbre ül.
- Hogy hívnak?
 - Jézusnak.
 - Ah, te vagy, aki csodát művelsz a betegeken is? Csak varázslónak tartottalak... Ilyen nálunk is van. Persze, te jó varázsló vagy. Mert ilyenek is vannak köztünk... de a mieink nem tudják meggyógyítani a betegeket. Hogy csinálod?
- Jézus elmosolyodik, de hallgat.
- Varázsszavakat használsz? Vannak holtak agyvelőjéből készült kenőcseid, megszáritott kígyók, amelyeket porrá törtek, vagy a jósok barlangjából való varázsköveid?
 - Semmi ilyen. Csak saját hatalmam van.
 - Akkor csakugyan szent vagy! Nálunk vannak béljósok és Vesta-szüzek... és közülük néhányan művelnek csodát... és azt mondják, azok a legszentebbek. Te hiszel bennük? Rosszabbak a többieknél.
 - Akkor miért tisztelitek őket?
 - Mert... mert ez Róma vallása. És ha egy alattvaló nem tiszteli állama vallását, hogyan tisztelheti a császárt meg a hazát, és annyi mindent, ami alattuk áll?
- Jézus, merően néz a katonára.
- Mondom neked, már előre haladtál az Igazság felé vezető úton. Csak haladj tovább rajta, katona, és eljutsz annak ismeretére, amit lelked magában érez anélkül, hogy meg tudná nevezni.
 - A lélek? Mi az?
 - Amikor meghalsz, hová jutsz majd?
 - Hát, nem tudom. Ha hősként halok meg, a hősök máglyájára... ha szegény öreg, egy senki leszek, talán saját odúmban rothadok el vagy egy út szélén.
 - Odajut a tested. De hová kerül lelked?
 - Nem tudom, hogy minden embernek van-e lelke, vagy csak azoknak, akiket Jupiter, egy rendkívüli élet után az Eliziumi Mezőkre rendel, ha ugyan nem az Olimpuszra viszi fel őket, ahogyan Romulusszal tette.
 - Minden embernek van lelke. És ez különbözteti meg az embert az állattól. Szeretnél egy lóhoz hasonló lenni? Egy madárhoz? Egy halhoz? Csak test, amely, ha meghal, elrothad?
 - Ó, nem! Én ember vagyok, és szívesen maradok az.
 - Nos hát: a lélek tesz téged emberré. Nélküle nem volnál több egy beszélő állatnál.
 - És hol van? Milyen?
 - Nincs teste. De létezik. Benned van. Attól származik, aki a világot teremtette, és hozzá tér vissza a test halála után.
 - Szerintetek Izrael Istenéhez.
 - Az egyetlen Istenhez, a világmindenség egyetlen, Örök, Legfőbb Urához és Teremtőjéhez.

- És egy magamfajta szegény katonának is van lelke, és az visszatér Istenhez?
- Igen. Egy szegény katonának is, és ha mindig jó volt, Isten, barátja lesz lelkének, ha pedig gonosz volt, büntető Istene lesz.
- Mester, ott jön Júdás a pásztorokkal és az asszonyokkal. Ha jól látom, köztük van a tegnapi leány is – mondja János.
- Megyek, katona. Légy jó!
- Nem látlak többé? Még szeretném tudni...
- Szeptemberig Galileában maradok. Ha tudsz, gyere. Kafarnaumban vagy Názáretben mindenki megmondja neked, hol vagyok. Kafarnaumban Simon Péter után kérdezősködj. Názáretben Mária, József hitvese után. Ő az Édesanyám. Gyere! Beszélek majd neked az igaz Istenről.
- Simon Péter... Mária, József hitvese. Elmegyek, ha csak tudok. Ha ide visszatérsz, jusson eszedbe Sándor. A jeruzsálemi századhoz tartozom.
(A történet folytatását lásd Jd 3,89.)

(2-298)

* * *

Jézus még egyszer találkozik Sándorral, és csodás módon meggyógyítja a lova által fejberúgott gyermeket: Gy 1,19-23. Később áthelyezik Antiochiába.
Lásd Szintika levelét: Jp 1,61.

Publius Quintillianus

Miután Jézus kiváltotta Dórásztól a haldokló Jónást, könnyű fekhelyével együtt viszik Názáret felé. De Ezdrelontól Názáretig hosszú az út, és ezzel a szánalmas teherrel nem lehet gyorsan haladni. Az országúton nincs egyetlen szekér vagy kétkerekű kézikocsi sem. Semmi. Némán mennek előre. Jónás aludni látszik. De nem ereszti el Jézus kezét.

Estefelé aztán egy római katonai kocsi éri utol őket.

– Isten nevében, álljatok meg – szól Jézus, karját fölemelve.

A két katona megáll. A szekér fölé feszített ponyva alól egy díszes egyenruhás férfi dugja ki a fejét.

– Mit akarsz? – kérdezi Jézustól.

– Van egy halálán lévő barátom. Számára kérek helyet a szekéren.

– Nem lenne szabad... de... szállj föl! Mi sem vagyunk kutyák.

Fölteszik a betegszállító fekhelyet. Már esik az eső.

– A barátod? Ki vagy?

– Jézus, a názáreti rabbi.

– Te? Ó!... – Az altiszt kíváncsian néz rá. – Ha te vagy, akkor szálljatok fel minél többen!

Csak ne mutatkozzatok... A parancs így szól... de az emberiség a parancs fölött áll, nemde? És te jó vagy. Tudom. Eh! Mi, katonák mindent tudunk... Hogyan tudom? A kövek is elbeszélnek a jót és a rosszat, nekünk pedig van fülünk, hogy ezeket meghalljuk, s ezzel is szolgáljuk a császárt. Te nem hamis Krisztus vagy, mint előtted a többi, azok a lázítók és lázadók. Te jó vagy. Ez az ember... nagyon beteg?

– Ezért viszem Édesanyámhoz!

– Hm! Nem sokáig fogja ápolni. Adj neki egy kis bort! Te, Aquila, csapj a lovakra, te pedig, Quintus, add ide méz- és vajadagomat! Az enyém, de jót tesz majd neki. Nagyon köhög, és ezt meggyógyítja a méz.

– Jó vagy.

– Nem. Kevésbé vagyok rossz, mint sokak. És örülök, hogy velem vagy, emlékezz majd Publius Quintillianusra, az itáliai hadtestből. Cezáreában állomásozom. De most Ptolemaisba megyek. Ellenőrzésre van parancsom.

– Te nem vagy ellenséges velem szemben.

– Én? Ellensége vagyok a rosszaknak. A jóknak soha. És szeretnék én is jó lenni. Mondd: nekünk, fegyverforgató embereknek, te mit tanítasz?

– A tan mindenki számára ugyanaz: igazságosság, tisztesség, önmegtartóztatás, könyörület. Gyakorolja mindenki visszaélés nélkül a saját hivatalát. A kemény fegyveres viselkedjék emberiesen a szükség esetén. És törekedjék az Igazság – vagyis az Egy és Örök Isten – megismerésére, amely nélkül minden cselekedet nélkülözi a kegyelmet, és nem részesül örök jutalomban.

– De, amikor meghalok, mit csinállok a megtett jóval?

– Aki az Istenhez jön, a másik életben megtalálja ezt a jót.

– Még egyszer megszületek? Bíró leszek, vagy esetleg császár?

– Nem. Istenhez válsz hasonlóvá, amikor az égben eljegyzed majd magadat az Ő örök boldogságával.

– Hogyan? Én az Olimpuszon? Az istenek között?

– Nincsenek ott istenek. Az Igaz Isten van ott. Az, akit én hirdetek. Az, aki hall téged, feljegyzi jószágodat és azt az óhajodat, hogy meg akarod ismerni a Jót.

– Ez kedvemre van! Nem tudtam, hogy Isten képes foglalkozni egy szegény pogány katonával.

– Ő teremtett téged, Publius. Ezért szeret téged, és azt szeretné, ha vele lennél.

- Eh!... Miért ne? De... nekünk senki se beszél Istenről... Soha...
 - Majd elmegyek Cezáreába, és hallani fogsz engem.
 - Ó, igen! Én pedig majd elmegyek, hogy meghallgassalak. Ott van Názáret. Tovább is szeretnék szolgálatodra lenni. De ha meglátnak...
 - Leszállok, és megáldlak jószágodért.
 - Üdv neked, Mester!
 - Az Úr mutassa meg magát nektek, katonák! Isten veletek!
- Leszállnak. Folytatják a gyaloglást.

(2-456)

* * *

Jézus az Olajfák-kertjének kis házában vacsorázik tanítványaival, akik megemléznek, hogy amikor Jézus meggyógyított egy leprás férfit a Betfage felé vezető út menti síroknál, volt ott egy római százados is, aki figyelte. Bertalan megjegyzi:

– Lován ülve megkérdezte tőlem: „Az, az ember, akit követsz, gyakran művel ilyen dolgokat?” Igenlő válaszomra felkiáltott: „Akkor nagyobb Aszklepiosznál és gazdagabb lesz, mint Krözusz!” Így feleltem: „A világban mindig szegény lesz, mert nem kap, hanem ad, és nem akar mást, mint elvezetni a lelkeket az igaz Istenhez.” A százados ámulva nézett rám, majd megsarkantyúzta lovát, és elvágtatott.

– Volt ott egy előkelő római nő is, gyaloghintójában. A függönyök le voltak eresztve, de kinkézett mögülek. Láttam – mondja Tamás.

– Igen. Az út magasán lévő kanyarulatánál volt. Parancsot adott a megállásra, amikor a leprás így kiáltott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Akkor széthúzott függönyén, egy értékes lencsén át téged nézett, majd gúnyosan felnevetett. De, amikor látta, hogy te, egyetlen parancsoddal meggyógyítottad, odahívott magához, és megkérdezte: „Ő az, akit az igazi Messiásnak mondanak?” Azt feleltem, igen. Ő pedig megkérdezte: „És te vele vagy?” Majd ezt is megkérdezte: „Igazán jó?” – mondja János.

– Nem nagyon jó, ha látják, hogy rómaiakkal beszélgetünk – véli Fülöp. – Már azzal vádolnak minket, hogy galileaiak vagyunk, s így kevésbé „tiszták”, mint a júdeaiak. Ezt származásunkra értik. Aztán azzal is vádolnak minket, hogy gyakran megfordulunk Tibériásban, amely a pogányok, a rómaiak, a föníciaiak és a szírek találkozó helye... Meg aztán... ó, mennyi mindennel vádolnak minket!

– Jó ember vagy, Fülöp, és fátylat borítasz megjegyzésükre, amely leplezetlenül így hangzik: mennyi mindennel vádolnak engem – mondja Jézus.

– Alapjában véve nem is egészen tévednek. Túl sokat érintkezünk a pogányokkal – mondja a Kerióti.

– Csak azokat tartod pogányoknak, akik nem a mózesi törvényt követik?

– Ugyan ki másokat?

– Júdás!... Meg mernél esküdni Istenünkre, hogy a te szívedben nincs pogányság? És meg mernél-e esküdni, hogy nincs ez meg a leghíresebb izraelitákban?

– De, Mester... a többiekről nem tudom... de én, magam felől meg merek esküdni.

– Szerinted, a te felfogásod szerint, mi a pogányság? – kérdezi tovább Jézus.

– Hogy valaki nem az igazi vallást követi, hanem isteneket imád – vágja rá hevesen Júdás.

– Melyek ezek?

– Görögország és Róma istenei, Egyiptom istenei, vagyis az ezer-nevű és nemlétező istenek, akik – a pogányok szerint – benépesítik Olimpuszaikat.

– Semmilyen más isten nem létezik? Csak ezek az Olimpusziak?

– Melyik mások? Nemde túl sokan vannak már így is?

– Túl sokan. Igen. Túl sokan. Pedig vannak más istenek is, és azok oltárain tömjént éget minden ember, a papok, írástudók, farizeusok, szadduceusok, heródespártiak is, Izrael minden egyéne, nemde? De nemcsak ők, hanem az én tanítványaim közül is. van, aki éget.

– Ah! Ezt már nem! – mondják mindnyájan.

– Nem? Barátaim... Közületek kinek nincs egy vagy több titkos kultusza? Az egyiknek a szépség és az előkelő öltözet. A másik büszke saját tudására. A harmadik a reményt tömjénezi, hogy emberi értelemben nagy emberré lesz. Ismét másik a nőt imádja. Egy másik a pénzt... Vagy saját tudása előtt borul le... és így tovább. Bizony, mondom nektek, nincs ember, aki ne lenne bálványimádó. Akkor hogyan vethetitek meg a származásuk szerint pogányokat, amikor – jóllehet az igaz Istenéi vagytok – pogányok maradtok akaratotokkal?

– De emberek vagyunk, Mester! – kiáltanak fel többen.

– Igaz. De akkor... tanúsítatok megértő szeretetet mindenki iránt, mert én mindenkiért jöttem, és ti nem vagyok nagyobbak nálam.

– De közben minket vádolnak, a te küldetésedet pedig akadályozzák.

– Az akkor is tovább fog haladni.

(Ebből az esetből nem világos, hogy ki volt római katonatiszt és a gyaloghintón lévő nő, de a következőhöz való hasonlósága miatt lehetséges, hogy Publius Quintillianus kísérte Claudiát, Pilatus feleségét.)

(2-495)

* * *

Jézus a tengerparti Cezareában, egy hadihajó előtt, a ház falának támaszkodva beszél. A hajóról odajön hozzá Publius Quintillianus, és később Claudia Procula, Pilátus felesége is odaviteti magát gyaloghintóján, és elbeszélget Jézussal a lélekről. Az egész jelenetet részletesen lásd Jszb 2,56-61 oldalán.

(3-57)

* * *

Jézus Jeruzsálem felé tart a kis Jábéval, (akit később Mária Marciamnak nevez el) és az apostolokkal. Már Engannim közelében vannak, amikor az út szélére zavarja őket egy katonai szakasz zaja. A lovak patája csattog az úton.

– Üdvözöllek, Mester! Hogy-hogy itt? – kiáltja Publius Quintillianus, leszállva lováról. Lovát kantárszáron tartja, és széles mosollyal közeledik Jézushoz. Katonái szintén lépésre fogják lovaikat, hogy engedelmeskedjenek felettesüknek.

– Jeruzsálembe megyek, a pászkaünnepre.

– Én is. Megerősítik az őrseget az ünnepekre, azért is, mert ezekre Pontius Pilatus is a városba érkezik, és itt van Claudia is. Mi az ő gyorsfutárai vagyunk Nem valami biztonságosak ezek az utak! A sasok elriasztják a sakálokat. – nevet a katona, és Jézusra néz. Majd halkabban folytatja: – Ebben az esztendőben kettőzött őrség lesz, hogy védelmezzék a mocskos Antipász hátát. Nagy az elégedetlenség a Próféta elfogatása miatt. Elégedetlenség van Izraelben, és... ennek visszhangjaként elégedetlenség, köztünk. De... már gondoskodtunk róla, hogy eljuttassunk egy... kegyes fuvolahangot... a Főpapnak és segítőársainak. – Majd egész halkán így fejezi be: – Menj nyugodtan! Minden karmukat behúzták már. Ha! Ha! Félnék tőlünk. Elég, ha a torkunkat köszörüljük, s azt ők máris ordításnak hallják. Beszélsz majd Jeruzsálemben? Gyere a helytartó palotája közelébe! Claudia úgy beszél rólad, mint nagy filozófusról. Ez jó

neked, mert... Claudia a helytartó. – Körülnéz, és meglátja Pétert, megterhelve, kivörösödve, verejtékezve. – Az a gyerek?

– Egy árva, akit magamhoz vettem.

– De az, az ember kimeríti magát! Kisfiú, félnél néhány métert lovon jönni? Köpenyem alá teszek, és majd lassan haladok. Amikor aztán a kapukhoz érünk, visszaadlak ennek... ennek az embernek.

A gyermek nem ellenkezik, szelíd lehet, mint egy bárány, és Publius felülteti magához a nyeregbe. És amikor parancsot ad a katonáknak, hogy lassan haladjanak, észreveszi az endori embert. Erősen ránéz, és megkérdi:

– Te itt?

– Igen. Már nem adok el tojást a rómaiaknak. De a tyúkok még megvannak. Most a Mesterrel vagyok.

– Jó neked! Tőle több bátorítást kapsz. Isten veled. Üdv neked, Mester! Annál a facsoportnál bevárlak. – És megsarkantyúzza lovát.

– Ismered? És ő ismer téged? – kérdik többen is az endori embertől.

– Igen, mint csirkeszállítót. Azelőtt nem ismert. De egyszer hívtak engem Naimba, a parancsnokságra, hogy megállapodjunk a részletekben, és ő ott volt. Azóta, amikor Cezáreába mentem könyveket vagy szerszámokat venni, mindig üdvözölt. Engem Ciklopsznak vagy Diogenésznek hív. Nem rossz ember, és bár én gyűlölöm a rómaiakat, sohasem sértettem meg, mert hasznomra lehetett.

– Hallottad, Mester? Jót tett beszédem a kafarnaumi századosnál. Most már nyugodtabban megyek – mondja Péter.

Odaérkeznek a sűrű fákhöz, amelyek árnyékában, lováról leszállva, várakozik az őrző.

– Tessék, visszaadom a kisfiút. Vannak parancsaid, Mester?

– Nincsenek, Publius. Isten mutassa meg magát neked!

– Légy üdvöz! – S ezzel újra felülve lovára, elvágat, embereitől követve, nagy pata-zajjal és páncélcsoörgéssel.

(3-346)

* * *

Betániában Jézus egy virágba borult lenföld mellett pihen, amikor Anyja felkeresi.

– Mit akarsz, Édesanyám?

– Fiam, pogány férfiak érkeztek, asszonyokkal. Azt mondják, Johannától tudták meg, hogy itt vagy. Azt is mondják, hogy mindezen napok alatt az Antónia vár mellett várakoztak rád.

– Ah! Értem! Máris jövök. Hol vannak?

– Lázár házában, a kertjében. Őt szeretik a rómaiak, és ő sem irtózik tőlük, mint mi.

Bevezette őket, kocsijaikkal, a hatalmas kertbe, hogy senkiben se keltsenek felháborodást.

– Rendben van, Édesanyám. Ezek katonák és római hölgyek. Tudom.

– És mit akarnak tőled?

– Azt, amit sokan Izraelben nem akarnak: világosságot!

– De hogyan és minek hisznek téged? Talán istennek?

– A maguk módján, igen. Azt a fogalmat, hogy egy isten halandó testet ölt magára, nekik könnyebb elfogadni, mint nekünk.

– Akkor eljutottak oda, hogy hisznek a te hitedben...

– Még nem, Mama. Előbb szét kell zúzni az övékét. Jelenleg számukra egy tudós, egy bölcselő vagyok, ahogy ők mondják. De akár ez a filozófiai tanok megismerése utáni vágyuk, akár az, az igyekezetük, hogy lehetségesnek tartsák egy isten megtestesülését, engem nagyon

segít abban, hogy elvezessem őket az igazi hitre. Hidd el, gondolkodásukban jóval ártatlanabbak, mint sokan Izraelben.

– De vajon őszinték-e? Azt mondják, hogy a Keresztelőt...

– Nem. Ha rajtuk múlt volna, János szabadon és biztonságban lenne. Aki nem lázadó, azt békén hagyják. Sőt, azt mondom neked, hogy ha az ő szemükben valaki próféta – ők filozófusnak mondják, mert számukra mindig filozófia a természetfölötti tudás fennköltége – az már biztosíték, hogy tiszteletben tartás. Ne aggódj, Mama! Nem tőlük jön majd számomra a baj...

– De a farizeusok... ha megtudják, mit mondanak majd Lázárról is? Te... Te vagy, és a Szót el kell vinned a világnak. De Lázár! Már úgyis annyira megbántották...

– De nem nyúlhatnak hozzá. Tudják, hogy Róma védelmezi.

– Most megyek, Fiam. Itt jön Maximin, hogy a pogányokhoz vezessen. – Ezzel Mária elmegy, Jézus pedig bemegy a kertbe. Ott van Lázár is, de senki más.

– Mester, bátorkodtam őket vendégül látni...

– Helyesen tetted. Hol vannak?

– Ott, a puszpángok és a babérfák árnyékában. Amint látod, legalább ötszáz lépésnyire vannak a háztól.

– Jól van, jól van... Mindnyájatokhoz jöjjön el a Világosság!

– Üdv neked, Mester! – köszönti Quintillianus, aki polgári ruhát visel.

A hölgyek fölállnak, hogy köszöntsék. Ezek: Plautina, Valeria, Lidia és egy másik idős nő. Mindegyik nagyon egyszerűen van öltözve, s így semmi sem különbözteti meg őket.

– Hallani akartunk téged. De te nem jöttél arra. Lestem... mikor jössz. De nem láttalak sehol.

– Én sem láttam sehol sem egy katonát, akivel összebarátkoztam a Hal-kapunál. Sándornak hívták.

Sándor? Nem tudom pontosan, az-e. Csak azt tudom, hogy jó ideje – a zsidók lecsillapítására – át kellett helyeznünk egy katonát, akinek az volt a bűne, hogy rólad beszélt. Most Antióchiában van. De talán visszakerül. Juj! Milyen bosszantók a... azok, akik parancsolni akarnak most is, hogy alattvalók! És ügyesen kell eljárni, nehogy durvaságok történjenek... Megnehezíti életünket, hidd el... De te jó és bölcs vagy. Beszélsz nekünk? Lehet, hogy hamarosan elhagyom Palesztinát. Szeretnék tőled valamit, amire visszaemlékezhetek.

– Beszélek nektek, igen. Sohasem okozok csalódást. Mit akartok tudni?

Quintillianus kérdően néz a hölgyekre.

– Amit akarsz, Mester – mondja Valéria.

Plautina újra föláll, és így szól:

– Sokat gondolkoztam... annyi sokat szeretnék tudni... mindent, hogy véleményt alkossak. De, ha szabad kérnem, azt szeretném tudni, hogyan lehet felépíteni egy hitet, a tiedet például, egy olyan talajon, amely szerinted híjával van az igaz hitnek. Azt mondtad, hogy a mi hiedelmeink üresek. Így hát mindent nélkülözünk. Hogyan juthatunk el megszerzésére?

– Olyan valamit veszek példának, ami nálatok is van. A templomokat. A ti szent, valóban szép épületeitek, amelyeknek egyetlen hibája az, hogy a Semminek vannak szentelve, megtaníthatják nektek, hogyan lehet eljutni a hit birtokába, és hová kell helyezni a hitet. Figyeljétek meg! Hová vannak építve? Lehetőleg milyen helyet választanak ki ezeknek? Hogy vannak megépítve?

A hely általában nagykiterjedésű, szabad és magasan lévő. Ha pedig nem volna nagykiterjedésű és szabad, olyanná teszik azáltal, hogy mindent lerombolnak, ami eltorlaszolja és körülfogja. Ha a hely nem magas, akkor magasabb talapzatot készítenek a szokásos három lépcsős talapzatnál, amit a természetes magaslatra épített templomok esetében alkalmaznak. Ezeket a templomokat rendszerint szent kőfal veszi körül, amely oszlopsorokból és tornácokból áll. Ezeken belül vannak az istenek szent fája, a vízmedencék és az oltárok, szobrok és

emlékoszlopok. Ezek előtt rendszerint előcsarnok van. E mögött van az oltár, ahol az Istenséghez könyörögnek. Vele szemben van az áldozat bemutatásának a helye, mert az áldozat megelőzi az imát. Sok esetben, főleg a pompásabb templomokban, ezeket körbenfutó oszlopsor veszi körül, drága márványok koszorújával. A belsejében van az első előtér, az oszlopsoron kívül vagy belül, az istenség szobácskája, a hátsó tér. Márványok, szobrok, orozatok és háromszögű orozatok, mind csiszoltak, értékesek, ékesek, s ezek a legkevésbé hozzáértők szemében is igen nemes épületté teszik a templomot. Nemde így van?

– De igen, Mester. Ezeket nagyon jól láttad és tanulmányoztad – állapítja meg, és dicséri Plautina.

– De, ha jól tudom, sohasem hagytad el Palesztinát! – kiált fel Quintillianus.

– Sohasem távoztam innen, hogy Rómába, vagy Athénbe menjek. De nem ismeretlen előttem Görögország és Róma építésze, és annak az embernek lángelméjében, aki a Pantheont díszítette, jelen voltam, mert én mindenütt ott vagyok, ahol élet és életmegnyilvánulás van. Ott, ahol egy bölcs gondolkodik, ahol egy szobrász szobrot farag, egy költő verset ír, egy anya énekel egy bölcső fölött, egy ember a barázdákon fáradozik, egy orvos a kórokkal küzd, egy élő lélegzik, egy állat él, egy fa tenyészik, én ott vagyok, azzal együtt, akitől jövök. A földrengés robajában vagy a villámok csattanásában, a csillagok fényében vagy az árapály áramlásában, a sas repülésében vagy a szúnyog zümmögésében én ott vagyok a Fölséges Teremtővel.

– Így hát... te... te mindent tudsz? Az emberek gondolatait és műveit is ismered? – kérdi megint Quintillianus.

– Mindent.

A rómaiak ámulva néznek egymásra. Hosszú csend következik, majd Valeria kérleli, félénken:

– Fejtsd ki gondolatodat, Mester, hogy tudjuk, mit kell tennünk!

– Igen. A hitet úgy kell felépíteni, ahogyan azokat a templomokat építik, amelyekre oly büszkék vagytok. Nagy helyet készítenek a templomnak, körülötte mindent szabadabbá tesznek, magas alapot készítenek neki.

– De az a templom, ahová a hitet, ezt az igaz istenséget tegyük, hol van? – kérdi Plautina.

– A hit, Plautina, nem istenség. Erény. Az igaz hitben nincsenek istenségek. Hanem csak egy Egyetlen, Igaz Isten van.

– Akkor... Ő ott van fönn, egyedül, Olimpuzán? És mit csinál, ha egyedül van?

– Elég Ő Önmagának, és mindazzal foglalkozik, ami a teremtett világban van. Mondtam neked az előbb: a szúnyog zümmögésében is jelen van az Isten. Hidd el, nem unatkozik. Nem szegény ember, aki ura egy hatalmas birodalomnak, ahol érzi, hogy gyűlölik, és ahol reszketve él. Ő a Szeretet, és úgy él, hogy szeret. Élete folytonos szeretet. Ő elég Önmagának, mert hatalma végtelen és korlátlan. Ő a Tökéletesség. De oly nagy a teremtett dolgok száma, amelyek az Ő folytonos akaratából élnek, hogy neki nincs ideje unatkozni. Az unatkozás a tétlenség és a bűnök gyümölcse. Az Igaz Isten egében nincs tétlenség és nincs bűn. De nemsokára lesz neki – az angyalokon kívül, akik most szolgálnak neki – olyan népe, igaz emberekből, akik Őbenne örvendeznek, és ez a nép egyre gyarapszik azokkal, akik a jövőben fognak hinni az Igaz Istenben.

– Az angyalok a védőszellemekkel azonosak? – kérdi Lidia.

– Nem. Az angyalok olyan szellemi lények, mint Isten, aki őket teremtette.

– És akkor a védőszellemek mik?

– Ahogy ti képzelitek el őket, az, tévedés. Nem léteznek úgy, ahogyan ti gondoljátok. Az ember azonban ösztönösen szükségét érzi annak, hogy keresse az igazságot – és erre a lélek ösztönzi, amely él és jelen van a pogányokban is, de szenved is bennük, mert csalódik abban, ami után vágyakozik. Ugyanis vágyakozásában az Igaz Istenre éheznek, akire egyedül a lélek emlékezik vissza abban a testben, amelyben lakik, és amelyet pogány elme irányít. Ti is éreztétek, hogy az ember nemcsak test, s hogy mulandó testével egyesülve van valami, ami

halhatatlan. És ugyanígy rendelkeznek ilyennel a városok és a nemzetek is. Íme, ezért hisztek, ezért érzitek szükségét annak, hogy higgyetek a védőszellemekben. És megteremtitek saját egyéni védőszellemeiteket, a család, a város, a nemzetek védőszellemét. Nátatok létezik „Róma védőszelleme”. Nátatok létezik „a császár védőszelleme.” És ezeket úgy imádjátok, mint kisebb istenségeket. Hatoljatok be az igaz hitbe. Akkor majd megismeritek angyalotokat, és elnyeritek barátságát. Tisztelitek majd őt, de nem imádjátok. Imádni csak Istent szabad.

– Azt mondtad: „ösztonzi a lélek, amely él, és jelen van a pogányokban is, de szenved is bennük, mert csalódott”. De a lélek kitől származik? – kérdezi Publius Quintillianus.

– Istentől. Ő a Teremtője.

– De nem asszonytól születünk, egy férfivel való kapcsolata révén? A mi isteneink is így születnek.

– A ti isteneitek nem léteznek. Azok képzeletetek szüleményei, amelynek szüksége van arra, hogy higgyen. Mert ez a szükséglet parancsolóbb, mint a lélegzés szükséglete. Az is hisz, aki azt állítja, hogy nem hisz. Hisz valamiben. Csupán ez a kijelentés: „Én nem hiszek Istenben”, feltételez egy másfajta hitet. Önmagában, legalább, saját kevély elméjében. De az ember mindig hisz. Olyan ez, mint a gondolkozás. Ha azt mondjátok: „Én nem akarok gondolkozni” vagy pedig: „Én nem hiszek Istenben” csupán e két mondat kimondásával is igazoljátok, hogy nem akartok hinni annak, akiről tudjátok, hogy létezik, de akire nem akartok gondolni. Az emberrel kapcsolatban, hogy pontosan fejezzétek ki a fogalmat, ezt kell mondanotok: „Az ember, miként minden állat, egy hím és egy nőstény egyesüléséből születik. Azonban a lélek, vagyis az a valami, ami az ember-állatot megkülönbözteti az oktan állattól, Istentől származik. Ő teremti meg azt esetről esetre, amikor egy ember létrejön, helyesebben, megfog egy anyaméhben, és a lelket beléoltja ebbe a testbe, amely nélküle csak állat lenne.”

– És nekünk is van lelkünk? Nekünk, pogányoknak? Honfitársaidat hallva, mintha nem így volna... – mondja gúnyosan Quintillianus.

– Minden asszony szülöttének van.

– Te azonban azt mondtad, hogy a bűn megöli a lelket. Akkor bennünk, bűnösökben, hogyan élhet? – kérdezi Plautina.

– Ti a hit dolgában nem vétkeztek, mivel azt hiszitek, hogy birtokában vagytok az igazságnak. Amikor majd megismeritek az Igazságot, és mégis megmaradtok a tévedésben, akkor már vétkeztek. Ugyanígy sok minden, ami az izraelitáknak bűn, nektek nem az. Mert azt nektek semmilyen isteni törvény sem tiltja. A bűn akkor jön létre, amikor valaki tudatosan föllázad az Istentől adott parancs ellen, és így beszél: „Tudom, hogy rossz, amit teszek. De mégis meg akarom tenni!” Isten igazságos. Nem büntethet meg valakit, aki rosszat tesz abban a hiedelemben, hogy jót tesz. Azt bünteti meg, aki noha volt módja megismerni a jót és a rosszat, ez utóbbit választja, és ebben állhatatosan megmarad.

– Akkor bennünk van lélek, az él és jelen van?

– Igen.

– És szenved? Igazán azt hiszed, hogy a lélek visszaemlékezik Istenre? Mi nem emlékezünk vissza az anyaméhre, amely hordozott minket. Nem tudnánk megmondani, milyen belülről. A lélek, ha jól értettem, szellemileg születik Istentől. Emlékezhetsz-e erre, ha a test nem emlékszik az anyaméhben való hosszú tartózkodásra?

– A lélek nem állati természetű. Az embrió igen. A lélek, Istenhez való hasonlósága folytán örökkévaló és szellemi természetű. Örök, megteremtése pillanatától kezdve. Isten ellenben a Végtelenül Tökéletes Örökkévaló, és ezért nincs kezdete az időben, mint ahogy vége sem lesz. A lélek, amely tisztánlátó, értelmes, szellemi és Isten műve, emlékezik eredetére. És szenved, mert Istent áhítja, az Igaz Istent, akitől létét kapta, és Istenre éhez. Íme, ösztönzi a testet, hogy igyekezzék Istenhez közeledni.

– Akkor nekünk is olyan lelkünk van, mint azoknak, akiket a ti népetek „igaz embereinek” neveztek? Pontosán ugyanolyan?

– Nem, Plautina. Aszerint változik, hogy mit értesz alatta. Ha származását és természetét érted, úgy mindenben ugyanolyan, mint a mi szent embereinknek a lelke. Ha fejlettségét érted, akkor azt mondom neked, hogy az már különböző. Ha végül a halál előtt elért tökéletességet érted alatta, akkor a különbözőség teljes is lehet. De ez nemcsak nálatok, pogányoknál van így. A jövőben életben ennek a népnek a fia is teljes mértékben különbözhet egy szent embertől.

A lélek három állapotban megy keresztül. Az első a teremtés állapota. A második az újjáteremtődés állapota. A harmadik a tökéletesség állapota. Az első minden embernél egyforma. A második az igaz emberek sajátja, akik önkaratukkal juttatják el lelküket egy még teljesebb újjászületésre, minthogy saját jótetteiket Isten művének kiválóságával egyesítik, s ezáltal lelküket az első állapotnál már szellemi értelemben teszik tökéletesebbé. Így, az első és a harmadik állapot között az összekötő láncszemet alkotják. A harmadik állapot az üdvözültek, vagy ha jobban tetszik, a szentek sajátja, akik lelkük kezdeti állapotát ezer meg ezer fokkal haladták túl – amely kezdeti állapot az emberi mivoltnak volt megfelelő – és lelküket olyanná tették, amely már alkalmas volt arra, hogy megpihenjen Istenben.

– Hogyan készíthetünk a léleknek helyet, szabadságot és emelvényt?

– Úgy, hogy ledöntitek az összes haszontalan dolgot, ami énetekben van. Szabadítsátok meg azt minden téves fogalomtól, és ezek romjainak törmelékére készítsétek el a magaslatot a templom számára. A lelket mindig magasabbra kell helyezni: a három lépcsősor tetejére.

Ti, rómaiak, szeretitek a jelképeket. A három lépcsőfokot nézzétek a jelképek világánál. Nevüket is megmondhatom nektek: bűnbánat, türelem, állhatatosság. Vagy pedig: alázat, lelki tisztaság, igazságosság, vagy pedig: bölcsesség, nagylelkűség, könyörületesség. Vagy végül a tündöklő három név: hit, remény, szeretet. Nézzétek még a kőfal jelképét. A kőfal díszesen és szilárdan veszi körül a templomhoz tartozó területet. A lelket, amely a test királynője, az örök Lélek temploma, tudni kell körülvenni olyan kerítéssel, amely védelmezi, de a világosságot nem veszi el tőle, de eltakarja előle a csúnya dolgok látványát. Biztos kerítés legyen ez, amely az alacsonyabb rendű: a test és a vér szeretetre való vágyakozásából van kivésve a magasabb rendű: a lélek számára. Faragni az akarattal. Lefaragni a sarkokat, eltüntetni a repedéseket, a foltokat, a gyengeség hibáit énünk márványából, hogy tökéletes legyen lelkünk körül. És ezzel együtt, a templom védelmére emelt védőfalból készítsünk irgalmas menedékhelyet a legszerencsétlenebbeknek, akik nem tudják, mi az emberszeretet. A tornácok: vagyis a szeretet, a könyörület és annak az óhajnak a kiadásai, hogy mások is Istenhez jöjjenek, hasonlók szerető karokhoz, amelyek széttáruznak, hogy fátylat terítsenek egy árva gyermek bölcsője fölé.

A kerítésen belül a legszebb és legillatosabb növények a Teremtő iránti hódoló tiszteletet jelentik. Az előbb még kopár, majd megművelt földbe vetett növények: a mindenféle nevű erények, képezik a második kerítést, az élő, virágos kerítést a szentély körül.

Majd a növények között, az erények, a szökőkutak között, további szeretet, további megtisztulás, mielőtt az oszlopos előcsarnokhoz közeledik valaki, amelynek közelében – még mielőtt fölmege az oltárhoz – el kell végeznie a testiség fölládozását, ki kell vetnie magából a parázna érzelmeket. És csak ezután menni tovább, az oltárhoz, hogy ott letegye az áldozati adományt, s utána közeledni – áthaladva az előtéren – kis szobához, ahol Isten van. És a szoba mi lesz? Lelki gazdagságok bősége, mert semmi sem túl sok, hogy díszül szolgáljon Istennek.

Megértettétek? Azt kérdeztétek tőlem, hogyan kell felépíteni a hitet. Azt válaszoltam: Azzal a módszerrel, amellyel a templomokat építik. Láthatjátok tehát, hogy igaz. Van még valami kérdezni valótok?

– Nincs, Mester. Azt hiszem, Flavia leírta mindazt, amit mondtál. Claudia tudni akarja ezeket. Leírtad?

– Pontosan – válaszolja az asszony, átnyújtva a viasztáblácskákat.

– Megmarad nekünk, hogy újra elolvashassuk – mondja Plautina.

– Ez viasz, eltörlődik. A szívetekbe írjátok ezeket! Onnan nem törlődik ki soha.

– Mester, szívünk zsúfolva van üres templomokkal. A te szavaiddal mindezeket leromboljuk. De ez hosszú munka – mondja Plautina, egy sóhajjal. És még hozzáteszi: – Emlékezz meg rólunk a te egedben!

– Biztosak lehettek felőle, hogy megteszem. Búcsúzom tőletek. Tudjátok meg, hogy eljövetelek kedves volt számomra. Isten veled, Publius Quintillianus! Ne felejtsd el a názáreti Jézust!

(3-428)

A kafarnaumi százados

A kafarnaumi százados történetét Máté (8,5-13) és Lukács (7,1-10) is megörökítette, látszólag eltérő módon. Részletesen megtaláljuk az esemény leírását E 4,164-168. oldalán, amely megoldja a látszólagos ellentétet. Itt csak Jézus dicséretét ismétljük meg:

– Igazán mondom nektek, nem találtam ekkora hitet Izraelben. Ó, mennyire igaz! „A nép, amely a sötétben járt, nagy fényt lát. Azok fölött, akik a halál országának sötétségében laktak; a Világosság felkelt”, és „A Messiás felemeli zászlaját a nemzetek fölé, és egyesíti őket”. Ó, Országom! Valóban hozzád áramlanak megszámlálhatatlan számban! Számosabbak lesznek, mint Mádián és Efa összes tevéi, és Sába arany- és tömjén-hordozói, többen, mint Cedár nyájai és Nabaiot kecskéi azok, akik hozzád jönnek. Szívem kitágul az örömtől, hogy látom hozzám jönni a tenger népeit és a nemzetek hatalmasait. Rám várnak a szigetek, hogy imádjanak engem, és az idegenek fiai építik Egyházam falait, amelyen mindig nyitva lesznek az ajtók, hogy befogadják a királyokat és a nemzetek erőit, és megszenteljék azokat bennem. Ezt látta Izajás, s íme, megvalósul! Mondom nektek, hogy sokan jönnek keletről és nyugatról, és leülnek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal az ég Országában, míg az Ország fiait kivetik a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz.

– Te tehát azt jövendölöd, hogy a pogányok egyenlők lesznek Ábrahám fiaival?

– Nem egyenlők: felülmúlják őket! Ne fájlaljátok, mert ez a ti hibátok. Nem én, hanem a próféták mondják, és a jelek már megerősítik. Most közületek valaki menjen a százados házához, hogy megállapítsa, szolgája meggyógyult, amint a római hite azt megérdemelte.

(3-245)

* * *

Jézus, nyilvános működésének harmadik évében a kafarnaumi zsinagógában beszél. Az ajtó közelében áll, hogy azok is hallhassák, akik nem fértek be. Mellette áll a zsinagógafőnök, Jáirus, ott van a kafarnaumi százados is, akinek szolgáját meggyógyította, a nőtanítványok, Máriával, Jáirus leánya és Fülöp két leánya.

Jézus az ellenség szeretetéről és a megbocsátásról beszél. (Ezt majd a „Jézus ellenségszeretete” sorozatban ismertetjük.) Beszéde közepe táján kiáltás hallatszik az ajtó felől:

– Mi nem vagyunk gonoszok! – kiáltja a küszöbnél álló Illés, a farizeus, aki be akar lépni, miközben szüntelenül kiáltozza: – Nem vagyunk gonoszok, te bujtogató!

– Ember, te felizgatod magadat! Menj ki! A Rabbi nem zavar téged, és te megzavarod Őt. Nem teheted!

– Mi vagyunk a rabbik, nem a galileai ács! – sivítja az öreg, aki inkább kertésznek látszik, mint tanítómesternek.

– Az egyik inkább, a másik kevésbé... Százával vagytok, és mindnyájan a rosszat tanítjátok. Az egyetlen erényes, íme itt van! Megparancsolom neked, hogy menj ki!

– Erényes, mi?! Erényes az, aki elárulja Rómának saját becsületét! Szentségtörő! Tisztátalan!

A százados odakiált katonáinak, és a fegyveresek kemény lépteinek zaja belevegyül Illés sértegető kiáltozásába.

– Ragadjátok meg ezt az embert, és dobjátok ki! – parancsolja a százados.

– Engem?! A pogányok kezét emelnek rám? A pogányok belépnek zsinagógánkba! Átkozottak! Segítség! Megszentségtelenítenek engem! Engem...

– Kérlek titeket, katonák! Hagyjátok elmenni! Ne lépjete be! Tartsátok tiszteletben ezt a helyet és az ő ősz fejét! – mondja Jézus.

– Amint te akarod, Rabbi!

– Ah! Ah! Cselszövő! De majd megtudja a Főtanács! Van rá bizonyítékom! Van rá bizonyítékom! Most elhiszem mindazt, amit mondtak nekünk. Bizonyítékom van rá! És te átkozott vagy!

– Rád pedig a kard vár, ha még egy szót szólsz! Róma megvédi a jogot. Nem szó cselet, vén hiéna, senkivel sem! A Főtanács megtudja majd hazugságaidat. Jelentést teszek a Proconsulnak. Levelet írok neki. Menj haza, és várd meg ott Róma rendelkezését! – És a százados hátat fordítva neki, a négy katona után megy. Ott hagyja az elsápadt és félelemtől remegő Illést.

Jézus folytatja beszédét, mintha félbe sem szakították volna. Amikor befejezi, kimegy az utcára. Illés még ott van, halálra ijedve, és Jézus lába elé veti magát:

– Irgalom! Egyszer megmentetted unokám életét. (A kisgyermeket vipera marta meg, és már halálán volt, amikor Jézust odahívták, és Ő csodálatosan meggyógyította. Lásd: Gy 2,45-47) Ments meg, hogy legyen időm a megtérésre! Vétkeztem! Bevallom. De te jó vagy. Róma... Ó! Mit csinál velem Róma?!

– Kiporolja belőled a föld porát erőteljes botozásával! – kiáltja oda neki valaki, és a többiek nevetnek rajta. Illés félelmében felkiált, mintha máris érezné az ostorcsapásokat. Felsőhajt:

– Öreg vagyok... Beteg, fájdalmak gyötörnek... Jaj nekem!

– A kezeléstől majd megszűnik, vén sakál!

– Megfiatalodsz, és táncolni fogsz!...

– Hallgassatok! – parancsol rá Jézus a gúnyolódókra. És odaszól a farizeusnak:

– Állj fel! Viselkedjél méltóságteljesen! Te tudod, hogy én nem szövök cselet Rómával. Mit akarsz akkor, hogy veled tegyek?

– Igaz. Igaz. Igaz. Te nem szövök cselet. Sőt megveted a rómaiakat, gyűlölöd őket, magát...

– Egyáltalán nem. Ne hazudj azért, hogy dicsérj, mint ahogyan előbb hazudtál, hogy vádolj! Tudod, hogy nem lenne dicséret számomra azt mondani, hogy gyűlölöm ezt vagy azt, megátkozom ezt vagy azt. Én minden lélek Üdvözítője vagyok, előttem nincsenek népfajok, sem tekintetek, hanem csak lelkek.

– Igaz! Igaz! De te igazságos vagy, és Róma tudja ezt, és ezért megvéd. Te lecsillapítod a tömegeket, tiszteletet tanítasz a törvények iránt, és...

– És talán ez bűn a te szemedben?

– Ó! Nem! Nem! Ez igazságosság! Te meg tudod tenni azt, amit mindnyájunknak meg kellene tenni, mert te igaz vagy, mert...

A tömeg gúnyosan nevet és mormog. Jóllehet csendesesen mondják, mégis meg lehet érteni feléje szórt jelzőiket:

– Hazug! Gyáva! Még ma is mást mondott!

– Rendben van. Mit tegyek?

– Menj! Menj a századoshoz! Gyorsan! Mielőtt még elindul a futár. Látod? Már készítik a lovakat. Ó! Irgalom!

Jézus nézi őt. Kicsiny, remeg, ólomszürke a félelemtől, nyomorúságos... Szemléli őt. És részvétellel. Csak két szempár néz rá részvétellel: a Fiúé és az Anyjáé. Mindenki más vagy gúnyosan, vagy szigorúan, vagy nyugtalanul... Még János és András is megvető keménységgel nézik.

– Részvétellel vagyok irántad. De én nem megyek a századoshoz...

– Neked barátod...

– Nem.

– Hálás neked. Azt akarom mondani, azért, mert meggyógyítottad szolgáját.

– A te unokádat is meggyógyítottam. Mégsem vagy hálás érte, pedig te izraelita vagy, mint én. A Jótétemény nem teremt lekötelezettséget.

– De igen, azt teremt. Jaj annak, aki nem ismeri el a... – Illés felfogja, hogy saját magát ítéli el, és belezavarodik mondanivalójába. A tömeg megvetéssel illeti.

– Siess, ó Rabbi! Nagy Rabbi! Szent Rabbi! Ő már parancsokat ad, látod?! Már készen vannak az indulásra! Azt akarod, hogy gúnyolódjanak rajtam? Azt akarod, hogy meghaljak?

– Nem. Én nem megyek, hogy emlékeztessenem őt egy jótéteményre. Menj te, és mondd neki: „A Mester azt üzeni neked, légy irgalmas!” Menj!

Illés futva megy. Jézus pedig elindul az ellenkező irányba, házába.

A százados magáévé teszi Jézus kívánságát, mert a katonák leszállnak lovukról, visszaadják a viasztáblát a századosnak, és elvezetik lovukat.

(Illés nem tért meg. Ott volt a kereszt alatt Jézus gúnyolói között! Jézus ezt előre tudta, mégis megbocsátott neki!)

(6-1038)

Föníciában

Miután a nyolc apostol visszatért Antióchiából és Antigoneából, ahová endori Jánost és Szintikát elkísérték, Jézus elmegy velük néhány föníciai városba. Péter elmegy Simonnal Jiftaelbe, hogy eladja a szamarat. Jézus a többi hat apostollal folytatja útját.

Jézus megáll egy kovácműhely mellett, ahol éppen egy ló és két szamár számára kovácsolják a patkókat, mivel elvesztették. A ló egy római szekér elé van fogva, amelyen katonák vannak, akik azzal szórakoznak, hogy grimaszokat vágnak a szitkozódó héberekre. Egy nagyorrú, öreg zsidóra pedig – aki a többenél is mérgeesebb, igazi vipera-száj, aki, azt hiszem, szívesen megmarná a rómaiakat, csak hogy megmérgezze őket – egy marék lótrágyát hajítanak. Elképzeltető, mi történik! Az öreg zsidó úgy fut el, ordítva, mintha leprával fertőzték volna meg, és más zsidók is vele ordítanak. A föníciaiak gúnyosan kiáltják:

– Tetszik az új manna? Egyétek, egyétek csak, hogy több erőtök legyen azokra kiabálni, akik túlságosan jók hozzátok, képmutató viperák! – A katonák gúnyosan vihognak... Jézus hallgat.

A római szekér végre elindul. A katonák ezt kiáltva köszönnek el a patkolókovácstól:

– Ég veled, Titus, és szerencsés napot! – A kovács fölemeli a súlyos kalapácsot, és azzal int búcsút, majd újra az üllő felé fordul.

– Ezek a patkolókovácsok majdnem mind rómaiak az országutak mentén. A szolgálat kitöltése után maradtak itt ezek a katonák. És jól keresnek. Semmi sem gátolja őket az állatok kezelésében. És egy szamár elvesztheti patkóját a szombat elmúlta előtt is, vagy a fény ünnepének idején – jegyzi meg Máté.

– Az, aki nekünk megpatkolta Antoniust (a szamarukat), egy héber nő férje volt – mondja János.

– Ostoba asszony több van, mint okos – állapítja meg Jakab, Zebedeus fia.

– És a gyermekek kié? Istené vagy a pogányságé? – kérdi András.

– Általában az erélyesebb házasfélét – válaszolja Máté. – De, hacsak az asszony nem hitehagyott, zsidók, mert a férj, ezek az emberek, hagyják... Nem vakbuzgó hívei saját Olimpuszuknak sem. Azt hiszem, ezek már nem hisznek másban, csak a pénzkeresés szükségében. Tele vannak gyerekekkel.

– Mégis megvetendő kapcsolatok. Hit nélkül, igazi haza nélkül... mindenki előtt gyűlöletesen... – mondja Tádé.

– Nem. Tévedsz. Róma nem veti meg őket. Sőt, mindig segíti. Így többet használnak, mint amikor fegyvert viseltek. Jobban belénk hatolnak, vérünk megrontásával, mint az erőszakkal... Aki szenved, ha ugyan szenved, az, az első nemzedék. Majd szétszélednek, és... a világ felejt... – mondja Máté, aki – úgy látszik – ebben nagyon tapasztalt.

– Igen, a gyermekek szenvednek. De az így férjezett zsidó asszonyok is... Önmaguk és gyermekeik miatt. Szánom őket. Nekik már senki sem beszél Istenről. De a jövőben ez nem így lesz. Akkor majd nem lesznek ilyen különválasztások az emberek és a nemzetek között, mert a lelkeket egyetlen haza egyesíti majd: az enyém – mondja Jézus, aki eddig hallgatott.

– De akkor már halottak lesznek! – kiált fel János.

– Nem. Az én nevemben lesznek összegyűjtve. Nem lesznek többé rómaiak vagy libiaiak, görögök vagy pontusziak, ibérek vagy gallok, egyiptomiak vagy héberek, hanem csak Krisztushoz tartozó lelkek. És jaj azoknak, akik különbséget akarnak tenni lelkek között, akiket – mindet – én egyformán szeretek, és akikért, bármelyik földi hazához tartozzanak is, ugyanúgy fogok szenvedni. Az, aki ilyet tenne, azt mutatná ki, hogy nem értette meg az emberszeretetet, amely mindenkire kiterjed.

Az apostolok érzik a leplezett szemrehányást, és szótlanul lehajtják fejüket...

Megszűnik az üllőn vert vas zaja, és ritkulnak az ütések az utolsó számárpatán. Jézus ezt kihasználja, hogy megszólaljon, emelt hangon, és így meghallja a tömeg. Mintha apostolaihoz intézett beszédét folytatná. Valójában az arra haladókhöz szól, és tatán azokhoz is, akik a házban tartózkodnak, bizonyára nők, mert hívó női hangok hallatszanak a langyos levegőben.

– Ha nemlétezőnek tűnik is, az emberek között mindig van rokonság. Az, hogy az egyetlen Teremtőtől származnak. Mert, ha később elkülönültek is egymástól az egyetlen Atya gyermekei, ettől még nem változott meg az eredeti kapcsolat, ahogyan nem változik meg egy gyermek vére, amikor megtagadja az atyai házat. Káin vérében Ádám vére csörgedezett azután is, hogy gonosztette menekülésre kényszerítette, szerte a világban. És a megölt fia miatt kesergő Éva fájdalma után született gyermekek ereiben is ugyanaz a vér folyt, amely a messze járó Káin ereiben forrt.

Ugyanilyen, de még tisztább ok miatt, a Teremtő gyermekei között egyenlőség van. Eltévedtek? Igen. Számkivetettek? Igen. Hitehagyottak? Igen. Vétkesek? Igen. Olyan nyelveken beszélnek, és olyan hitben hisznek, amelyeket mi megvetünk? Igen. Erkölcseileg romlottak a pogányokkal való házassági kapcsolat miatt? Igen. De a lelkük az Egyentől származik, s ez a lélek mindig ugyanaz, akkor is, ha megtépázott, eltévedt, számkivetett, romlott... Ha fájdalmat okoz is az Atyaistennek, akkor is általa teremtett lélek.

A végtelen jó Atya jó gyermekeiben legyenek jó érzelmek. Jó érzelmek az Atya iránt, jók az embertestvérek iránt, bármilyenné váltak is, mert ugyanannak a gyermekei. Az Atya iránti jó érzelmeiket úgy mutassák ki, hogy fájdalmában azzal törekszenek Őt megvigasztalni, hogy visszavezetik hozzá gyermekeit, akik azért jelentik fájdalmát, mert vagy bűnösök, vagy hitehagyottak, vagy pogányok. Mindezek iránt legyen bennetek jó érzés, hiszen az ő lelkük is az Atyától ered, de vétkes testbe van bezárva, el van csúfítva és bárgyúvá téve a téves vallási felfogástól, azonban mégis az Úré ez a lélek, és ugyanolyan, mint a mienk.

Emlékezzetek rá, ti, Izrael fiai, hogy nincs olyan ember, akiből teljesen hiányozna származásának valami nyoma, legyen bár bálványimádó, aki bálványimádó vallásával a legmesszebb került Istentől, legyen bár a legpogányabb a pogányok között, vagy a legistentagadóbb az emberek között. Emlékezzetek arra, ti, akik hibáztatok, amikor, elszakadva az igaz vallástól, olyan nembeli keveredésbe ereszkedtetek le, amelyet vallásunk elítél, hogy akkor is, ha úgy érzitek, hogy meghalt bennetek minden, ami Izrael volt – mivel elfojtotta egy más hitű és más fajú férfi iránti szerelem – valójában nem halt meg minden. Valami még él: Izrael. És a ti kötelességetek az, hogy ráfújjatok erre a kialvóban lévő tűzre, hogy felszítsátok az Isten akaratából még meglévő szikrát, hogy magasabb lánggal égjen, mint a testi szerelem. Ez megszűnik a halállal. Lelketek azonban nem múlik el a halállal. Emlékezzetek erre! Ti pedig, bármik legyetek is, akik látjátok, és sok esetben elborzadtok, amikor Izrael egy lányának egy más fajú és hitű férfival való felemás frigyét látjátok, emlékezzetek arra, hogy kötelességetek és feladatotok szeretettel segítenek megtévedt nővéreteket, hogy visszataláljon az Atya útjaira.

Az új Törvény, amely szent és kedves az Úr előtt, ez: a Megváltó követői mindenütt mentsék meg azt, aki erre szorul, hogy Isten örüljön az atyai házba visszatért lelkeknek, és hogy ne legyen eredménytelen vagy túlságosan jelentéktelen a Megváltó áldozata.

A háziasszony, hogy sok lisztet tudjon megkeleszteni, vesz egy darabkát az előző heti nyers tésztából. Csak egy morzsányit vesz el a tésztatömegből. Azt elvegyíti egy csomó lisztben, és ezt védve tartja az ártó szelektől, a ház oltalmazó, langyos levegőjében.

Így tegyetek ti, a Jó igaz követői, és tegyetek így, ti is, akik eltávolodtatok az Atyától és Országától! Ti, elsők, adjatok egy csipetnyit kovászatokból pótlásként és segítségként az utóbbiaknak, és ők ezt majd hozzáteszik a bennük még meglévő igazság apró részéhez. És ti is, ők is, tartsátok védve az új kovászt a Gonosz ártó szeleitől, az emberszeretet langyos levegőjében aszerint, hogy mik vagytok: úrnő-e bennetek az emberszeretet, vagy szívósan él még bennetek, bár már lankadozik. Zárjátok be még jobban a ház, a közös vallás falait a körül,

ami egy megtévedt asszony-hittestvéretek szívében éledezik, hadd érezze, hogy Izrael még szereti, hogy még Sion leánya és a ti nővéretek, hogy erjedésnek induljon minden jóakarát, és jöjjön el minden lélekbe és lélekért a mennyek Országá.

- De hát ki ez? – kérdezik egymástól az emberek.
- Izrael egyik rabbija.
- Itt? Fönícia határvidékén? Első eset, hogy ilyesmi történik!
- Pedig így van. Ászer mondta nekem, hogy Ő az, akit Szentnek mondanak.

(5-104)

* * *

Az apostolok Antigoneában megígérték egy asszonynak, hogy Alexandroszcenében felkeresik három fivérét, akik áttértek a zsidó vallásra, és nagy raktárházuk van. Az asszony azt szerette volna, hogy ők is megismerjék Jézust.

– Megkeressük az asszony fivéréit. Ha befogadnak minket, mint vándorokat, akkor lesz alkalmunk, hogy eleget tegyünk az asszony kérésének – mondja Jézus. – Tudjátok, hol van a ház?

– Igen. A római erőd mellett. Sok kapcsolatuk van a rómaiakkal, akiknek sok mindent adnak el.

– Jól van.

Alexandroszcene inkább katonai, mint polgári város. Két, tengerbe nyúló hegyfok között bújik meg, és olyan, mint egy őrszem, akit a tenger e darabjának őrzésére állítottak oda. Sűrűn sorakoznak a hegyfokon a katonai őrtornyok, amelyek láncot alkotnak a síkság és a város őrtornyaival. A városban, a tengerpart felé trónol a hatalmas méretű erőd.

Bemennek a városba, és közben kíváncsian tekintgetnek körül. A katonák száma nagy, és – úgy látszik – jó viszonyban vannak a polgárokkal. Emiatt az apostolok morognak is a foguk között:

– Föníciai emberek! Becstelének!

Akkor érkeznek a fivérek üzletéhez, amikor az utolsó vásárlók távoznak onnan, megrakva a legkülönbélebb árukkal. Az udvar akkora, mint egy tér, és ennek tornácai alatt vannak a különféle raktárak. Egy szakállas, barna ember siet hozzájuk:

– Mit akartok? Élelmiszert?

– Igen... és szállást is, ha nem tartod megalázónak a vándorok elszállásolását. Messziről jövünk, és itt még sohasem voltunk. Fogadj be minket az Úr nevében!

Az ember figyelmesen néz Jézusra, aki az összes nevében beszél. Kutatóan nézi... Majd így szól:

– Valójában én nem szoktam szállást adni. De te tetszel nekem. Galileai vagy, nemde? A galileaiak jobbak a júdeaiaknál. Azokban túl sok a gög. Nem bocsátják meg nekünk, hogy nem tiszta vérből származunk. Jobban tennék, ha ők tisztítanák meg lelküket. Jöjj, lépj be! Azonnal jövök. Bezárok, mert már éjszaka van.

Belépnek egy szobába, és fáradtan leülnek az imitt-amott található ülőhelyekre.

A férfi két másikkal tér vissza. Az egyik idősebb nála, a másik fiatalabb. A vendégekre mutat, akik felállva köszönnek, és így szól:

– Nézzétek! Miként vélekedtek? Nekem tisztességeseknek látszanak.

– Igen. Helyesen tetted – mondja a legidősebb a testvérenek, majd a vendégekhez, helyesebben Jézushoz fordulva, megkérdi:

– Hogy hívnak titeket?

– Jézus, Názáretből. Jakab és Júdás, szintén Názáretből. Jakab és János Betszaidából, és ugyanígy András is, továbbá Máté, Kafarnaumból.

- Hogyhogy itt vagytok? Üldöznek titeket?
- Nem. A Jó Hírt hirdetem. Palesztinát már többször bejártuk, Galileától Júdeáig, az egyik tengertől a másikig. Még a Jordánon túl, Auraniszben is voltunk. Most ide jöttünk, hogy tanítsunk.
- Egy rabbi itt? Ezen csodálkozunk, nemde, Fülöp és Illés? – kérdi a legidősebb.
- Nagyon. Milyen társadalmi osztályból való vagy?
- Semmilyenből. Istentől vagyok. A világ jó emberei hisznek bennem. Szegény vagyok, szeretem a szegényeket, de nem vetem meg a gazdagokat sem, akiknek a szeretetet, az irgalmasságot és a vagyontól való elszakadást tanítom. A szegényeknek pedig azt tanítom, hogy szeressék szegénységüket, és bízzanak Istenben, aki nem hagy elpusztulni senkit sem. Gazdag barátaim és tanítványaim között van a betániai Lázár...
- Lázár? Van egy nőtestvérünk, aki az ő egyik szolgájának a felesége.
- Tudom. Ezért is jöttem. Hogy megmondjam nektek, ő üdvözöl és szeret titeket.
- Láttad?
- Én nem. De ezek, akik velem vannak, akiket Lázár küldött Antigoneába.
- Ó, mondjátok! Mit csinál Hermin? Csakugyan boldog?
- Férje és anyósa nagyon szereti. Apósa tiszteli. – mondja Júdás Tádé.
- De nem bocsátja meg neki az anyai vért. Mondd ki!
- Már kezdi megbocsátani. Nagyon dicsérte őt. És van négy, nagyon szép és jó gyermeke. Ez boldoggá teszi. De ti mindig a szívében vagytok, és azt mondta, jöjjünk el ide, és hozzuk el hozzátok az isteni Mestert!
- De... hogyan... Te az... Te az vagy, akit a Messiásnak hívnak?
- Az vagyok.
- Te valóban a... Mondták nekünk Jeruzsálemben, hogy te, hogy téged Isten Igéjének hívnak. Igaz ez?
- Igaz.
- De csak az ottaniaknak vagy ez, vagy mindenki számára?
- Mindenki számára. El tudjátok hinni, hogy az vagyok?
- Mibe se kerül elhinni, főleg, ha reméljük, hogy az, amiben hiszünk, leveheti rólunk azt, ami szenvedést okoz.
- Igaz, Illés. De ne beszélj így! Ez a gondolkodás nagyon tisztátalan, sokkal inkább, mint a kevert vér. Örvendezz, de nem abban reménykedve, hogy múljon el az, ami neked szenvedést okoz, a másoktól tapasztalt megvetés miatt, hanem örvendezz, remélve, hogy megszerezheted magadnak a mennyek Országát!
- Igazad van. Félpogány vagyok, Uram...
- Ne csüggedj el emiatt! Én téged is szeretlek, és miattad is jöttem.
- Biztosan fáradtak, Illés. Te feltartod őket a beszéddel! Menjünk vacsorázni, és utána vezessük őket oda, ahol lepihenhetnek. Itt nincsenek asszonyok... egyetlen izraeli nő se akart minket férjül, mi viszont közülük valót szerettünk volna... Ezért bocsásd meg, ha a ház hidegnek és csupasznak fog tűnni neked.
- Jó szívetek teszi majd díszessé és meleggé.
- Mennyi ideig maradsz?
- Nem tovább egy napnál. El akarok menni Tirusz és Szidon felé, de a szombat beállta előtt Acibban szeretnék lenni.
- Ez lehetetlen, Uram! Szidon messze van!
- Holnap szeretnék itt beszélni.
- A mi házuk olyan, mint egy kikötő. Anélkül, hogy kimennél belőle, tetszés szerint sok hallgatód lesz, annál is inkább, mert holnap nagyvásár lesz.
- Akkor menjünk, és az Úr jutalmazzon meg titeket szerető jóságotokért!

Aquila

Másnap zsibong a vásár az udvaron belül és a ház előtti kis téren is. Római katonák járnak-kelenek otthonosan a raktár körül és a téren, felfegyverezve, csoportosan, a főníciaiak között, akik szintén mind fegyvert hordanak.

Jézus is jön-megy az udvaron, sétálgatva a hat apostollal, mintha a kedvező pillanatra várna, hogy beszélhessen. Majd rövid időre kimegy a térre, elhalad a koldusok mellett, akiknek alamizsnát ad. Az emberek megállnak néhány percre, hogy megbámulják a galileaiak csoportját, és egymástól kérdezzetnek, vajon kik ezek az idegen férfiak. Van, aki tájékoztatja őket, mert már megérdeklődte a három fivértől, hogy kik ezek a vendégek.

Moraj követi Jézus lépteit, aki nyugodtan megy, megsimogatva az útjába kerülő gyermekeket. A zajongásból nem hiányzanak a gúnyos vihogások és a héberekre nem éppen hízelgő jelzők sem, de nem hiányzik az őszinte óhaj sem, hogy hallhassák ezt a „Prófétát”, „Rabbit”, „Szentet”, Izraelnek azt a „Messiását”, mert ilyen nevekkal említik egymásnak aszerint, hogy milyen fokú a hitük és mennyire őszinte a lelkületük.

Hallok két római katonát:

– Biztosan az, akit a júdeaiak, azok a finom alakok, üldöznek! Már ránézésre is látszik, hogy jobb, mint ők.

– Éppen ez bosszantja őket!

– Menjünk, jelezzük a zászlósnak. Ez a parancs.

– Nagy ostobaság, Caius! Róma óvakodik a bárányoktól, de eltűri, sőt, mondhatnám, simogatja a tigriseket.

– Nekem nem úgy tűnik, Scipio! Pontius könnyen öldököl!

– Igen... de hajlékát nem zárja be a neki hízelgő, bekúszó hiénák előtt.

– Politika, Scipio! Politika!

– Hitványság, Caius, meg balgaság. Ezzel kellene barátkoznia! Hogy legyen egy segítőtje, aki engedelmességre bírja ezt az ázsiai csöcseléket. Pontius nem jól szolgálja Rómát, amikor ezt a jó embert mellőzi, de a gonoszoknak nyalja a talpát.

– Ne bírálgasd a Helytartót! Mi katonák vagyunk, és a felettes olyan szent, mint egy isten. Engedelmisséget esküdtünk az isteni császárnak, a helytartó pedig őt képviseli.

– Ez helyes addig, amíg a szent és halhatatlan haza iránti kötelességről van szó. De nem áll a gondolatainkra.

– Csakhogy az engedelmisség a gondolatokból fakad. Ha gondolatban föllázadsz a parancs ellen, és azt bírálgatod, már nem fogsz tovább maradéktalanul engedelmeskedni. Róma a mi vak engedelmisségünkre támaszkodik, hogy hódításait megvédje.

– Olyan vagy Caius, mint egy népszónok, és jól beszélsz. De felhívom figyelmedet, hogy ha Róma királynő is, mi azért nem vagyunk rabszolgák. Hanem alattvalók. Rómának nincsenek rabszolga-polgárai, nem is szabad, hogy legyenek. Márpedig rabszolgaságot jelent hallgatást parancsolni a polgárok eszének. Én azt mondom, hogy az eszem úgy ítéli, hogy Pontius rosszat tesz azzal, hogy nem törődik ezzel az izraelitával, nevezd Messiásnak, Szentnek, Prófétának, Rabbinnak, ahogy akarod. És érzem, kijelenthetem ezt, mert ettől nem kevesbedik se hűségem, se szeretetem Róma iránt. Sőt, ezt éppen azért szeretném, mert érzem, hogy Ő, amikor a törvények és a helytartók iránti tiszteletre tanít – mert ezt teszi – akkor közreműködik Róma jóléte javára.

– Te művelt vagy, Scipio... Karriert fogsz csinálni. Máris jól haladtál előre! Én egyszerű katona vagyok. De közben, látod ott? Csoportosulás van az Ember körül. Menjünk a katonai vezetőkhez, és jelentsük!

Valóban, a három fivér kapujánál egy csomó ember van Jézus körül, aki jól látható, magas termete miatt. Majd hirtelen kiáltás hallatszik, és az emberek mozgásba jönnek. Mások is

odasietnek a piacról, ismét mások viszont a csoportból rohannak a tér felé és még azon is túl.
Kérdések... válaszok...

– Mi történt?

– Mi van itt?

– Az izraelita ember meggyógyította az öreg Márkot! Eloszlott szeméről a fátyol! (Lásd ezt és a következő gyógyítást részletesen: Jcs 2,78-79. oldalán.)

A katonák nyilván megijedtek, hogy valami veszekedés keletkezett, és ott terem egy szakasz katona. Durván utat tör magának, és megkérdi, mi történt.

– Csoda, egy csoda! A nyomorék Jónás meggyógyult! Ott van a galileai Ember mellett.

A katonák egymásra néznek. Nem beszélnek, amíg a tömeg teljesen be nem vonult, és mögötte, egymás hegyén-hátán mindazok is, akik az üzletházban és a téren voltak. A téren csak az árusokat lehet látni, akik nagyon mérgelődnek a vásárlók váratlan távozása miatt, mert így meghiúsult az aznapi vásár.

Majd látva, hogy a három fivér egyike arra megy, a katonák megkérdik:

– Fülöp, tudod-e mit csinál most a Rabbi?

– Beszél, oktat, még hozzá az én udvaromon! – mondja örömtől sugározva, Fülöp.

A katonák tanakodnak: Maradjanak? Elmenjenek?

– A zászlós azt mondta; ügyeljünk fel.

– Kire? Az Emberre? Tőle ugyan elmehetnénk kockázni is egy kancsó ciprusi borért! – mondja Scipio, az a katona, aki az imént védelmébe vette Jézust bajtársával szemben.

– Szerintem, neki van védelemre szüksége, és nem Róma jogának! Látjátok Őt ott? A mi isteneink között egy sincs, amelyik ilyen szelíd, és mégis ennyire férfias megjelenésű volna. A csöcselék nem érdemli meg Őt. A méltatlanok pedig mindig gonoszok. Maradjunk itt, hogy megvédjük! Ha a szükség úgy kívánja, az Ő hátát megoltalmazzuk, ezeket az akasztófáralókat pedig megsimogatjuk – mondja félig gúnyosan, félig csodálattal, egy másik.

– Jól mondod, Pudens. De, hogy Prokorus, a zászlós, megbizonyosodjék afelől, hogy itt nem szerez magának érdemet, menj, Atius, és hívd ide!

Egy fiatal katona futva távozik, és futva tér vissza. Ezt mondja:

– Prokorus nem jön. Aquilát, a tartalékosok parancsnokát küldi...

– Helyes! Helyes! Jobb; ha ő jön, mint Cecilius Maximus. Aquila szolgált Afrikában, Galliában, és ott volt azokban a kegyetlen őserdőkben is, amelyek elvették tőlünk Varust és légióit. Ismeri a görögöket és a briteket, és jó szimattal tud különbséget tenni... Ó, Isten hozott! Már itt is van a dicső Aquila! Jöjj, taníts meg minket, kis nyomorultakat is, az emberek értékének megértésére!

– Éljen Aquilia, a katonák tanítómestere! – kiáltja mindegyik, szeretettel megveregetve az öreg katona vállát, akinek arcán sok sebhely van, és nemcsak az arcán, hanem csupasz karján és lábikráján is.

Ő jóságosan mosolyog, és így kiált fel:

– Róma éljen, a világ tanítómestere! Nem én, egyszerű katona. De hát miről van szó?

– Vigyázni kell arra a magas férfira, akinek a haja olyan, mint a legvilágosabb réz.

– Rendben van. De ki az?

– Messiásnak mondják. Jézusnak hívják, és Názáretbe való. Ő az, tudod, aki ellen kiadták a parancsot...

– Hm! Meglehet... De nekem úgy tűnik, hogy fellegeteket kergetünk.

– Azt mondják, király akar lenni, és helyéből ki akarja szorítani Rómát. A főtanács meg a farizeusok, szadduceusok, Heródes-pártiak jelentették fel Pontiusnál. Te is tudod, hogy rögeszme ez a héberek fejében, és időnként előáll egy király...

– Igen, igen... Ha ugyan erről van szó!... Mindenesetre, hallgassuk meg, mit mond! Úgy látom, beszélni készül.

– Attól a katonától tudtam meg, aki a századossal van, hogy Publius Quintillianus úgy beszélt neki róla, mint egy isteni bölcselőről... A császári asszonyok rajonganak érte... – mondja egy másik fiatal katona.

A katonák különféle megjegyzéseket tesznek.

– Csendet! Ő beszél, és én hallgatni akarom – mondja a parancsnok. Mindenki elhallgat.

Jézus föláll egy láda tetejére, amely a ház egyik fala mellett áll. Így mindenki jól láthatja.

– Az egyetlen Teremtő gyermekei, halljátok! A kegyelem ideje elérkezett az egész világ számára, nemcsak Izraelnek. (Jézus teljes beszédét megtaláljuk a Jp 4,209-211. oldalán. Ebben kifejti, hogy Isten Országá mostantól fogva mindazoké, akik szeretik az Igaz, Egyetlen Istent és hisznek Igéje szavában. Elismétli nekik a tízparancsolatot, és végezetül elmondja a szőlőbe különböző időpontokban hívott munkásokról szóló példabeszédet.)

– Ugyan, menj innen, unalmas próféta! Elrontottad vásárunkat!... Elvetted vevőinket!... – ordítják az árusok, berontva az udvarba... Néhány föníciai és héber is csatlakozik az árusokhoz Jézus sértegetésében és fenyegetésében, de főleg abban, hogy elűzzék... Ő karba teszi kezét és néz. Szomorúan. Fönséggel.

Az emberek, két pártra szakadva, összekapnak a Názareti védelmében vagy sértegetésében. Szitkok, dicséret, átkok, áldások, ilyen kiáltások: „Igazuk van a farizeusoknak! Eladtad magadat Rómának, szereted a vámosokat és az utcanőket!”, vagy: „Elhallgassatok, vipera-nyelvek! Ti adtátok el magatokat Rómának, pokolra való föníciaiak!”, „Sátánok vagytok!”, „Nyeljen el titeket a pokol!”, „Takarodjatok! Ki innen!”, „Takarodjatok ti, tolvajok, akik ide jöttetek üzérkedni, uzsorások!” – és így tovább.

A katonák e szavakkal avatkoznak be:

– Dehogyan bujtogató! Ő ellene bujtogatnak! – És lándzsájukkal mindenkit kizavarnak az udvarból, majd becsukják a kaput.

Csak a három fivér marad benn, meg a hat apostol, Jézussal.

Az öreg katona figyelmesen nézi Jézust, aki leszállt a helyéről, és egyenesen áll, mint aki elmerült gondolataiban.

Kinn a tömeg tovább veszekszik. Annyira, hogy a kaszárnyából újabb katonák érkeznek, és velük együtt maga a százados is. Zörgetnek, és ajtót nyitvatnak. Más katonák pedig kinn maradnak, hogy visszaszorítsák azt is, aki így kiáltozik: „Éljen Izrael Királya!” azt is, aki Őt átkozza.

A százados izgatottan megy előre. Mérgesen támad az öreg Aquilára:

– Így védelmezed Rómát? Hagyod, hogy idegen királyt éljenezzenek a leigázott földön?

Az öreg mereven tiszteleg, és így felel:

– Ő tiszteletre és engedelmességre tanított, és olyan országról beszélt, amely nem e földről való. Ezért gyűlölik. Mert jó és tisztelettudó. Semmi okot nem találtam, hogy hallgatást parancsoljak annak, aki nem sérti meg törvényeinket.

A százados megnyugszik, és ezt dörmögi:

– Akkor ez egy újabb zendülése ennek a bűdös csöcseléknek... Rendben van.

Parancsoljátok meg az embernek, hogy azonnal menjen el innen! Nem akarok itt kellemetlenségeket. Hajtsátok végre a parancsot és kísérjétek ki a városból, amint szabad lesz az út! Menjen, ahová akar. Az alvilágba, ha akar. Csak az általam ellenőrzött körzetből menjen ki! Megértetted?

– Igen. Megtesszük.

A százados távozik. A három fivér így szól Jézushoz:

– Sajnáljuk...

– Ennek nem ti vagytok az okai, és ne féljétek! Ebből semmi bajotok sem származik. Én mondom nektek...

A három ember elsápad... Fülöp ezt kérdi:

– Honnan tudod, hogy megijedtünk?

Jézus szelíden elmosolyodik – egyetlen napsugár ez, nagyon szomorú arcán:

– Én tudom, mi van a szívekben és a jövőben.

A katonák, várakozás közben, a napra mentek, és megtárgyalják az esetet.

– Hogyan is szerethetnének minket, ha ezt az embert is gyűlölik, aki nem nyomja el őket?

– És aki csodákat művel, tedd hozzá... Herkulesre! Ki volt közülünk az, aki jött figyelmeztetni, hogy itt van az a gyanúsított, akit szemmel kell tartanunk?

– Caius volt!

– A túlbuzgó! Közben lemaradtunk az ebédosztásról!

A parancsnok, mintha sétálgatna, Jézus felé megy, és körüljárja, nézi, nézi. Nem tudja, mit mondjon... Jézus, hogy bátorítsa, rámosolyog. Az ember nem tudja, mit tegyen... De egyre közelebb megy hozzá. Jézus a forradásokra mutat:

– Mind sebesülés? Akkor derék és hűséges katona vagy...

Az öreg katona elvörösödik a dicséretre.

– Sokat szenvedtél hazád és császárod iránti szeretetből... Nem akarnál szenvedni valamit egy nagyobb hazáért: a mennyországért? Egy örökkévaló császárért: Istenért?

A katona fejét rázza, és ezt mondja:

– Szegény pogány vagyok. De nem állítom, hogy én is nem érkezem meg a tizenegyedik órában. De ki oktat engem? Te is látod!... Téged elűznek. És igen, ezek az olyan sebek, amelyek fájnak, nem az enyéme!... Én legalább ezeket visszaadtam az ellenségnek. De te, mit adsz annak, aki téged megsebez?

– A bocsánatot, katona. Bocsánatot és szeretetet.

– Nekem van igazam. Ostoba dolog, hogy téged gyanúsítanak. Ég veled, Galileai!

– Ég veled, Római!

Jézus egyedül marad, amíg a három fivér és az apostolok vissza nem térnek ennivalókkal, amelyeket a fivérek a katonáknak kínálnak fel, az apostolok viszont Jézusnak. Kényszeredetten esznek a napon, a katonák ellenben vidáman esznek és isznak.

Utána egy katona kimegy – szétnézni – a csendes térre.

– Indulhatunk! – kiáltja. – Mindenki elment. Csak az őrjárat van itt.

Jézus engedelmesen feláll, áldást mond, és vigasztalja a három fivért. Találkozót ad nekik húsvétra a Getszemániban. Ezután kimegy, a katonáktól körülvéve, gyötrődő apostolaival, akik mögötte haladnak. Így mennek végig az üres úton, egészen a mezőig.

– Üdv neked, Galileai – mondja a parancsnok.

– Isten veled, Aquila! Kérlek: ne okozzatok bajt Dánielnek, Illésnek és Fülöpnek! Egyedül én vagyok a hibás. Mondd meg ezt a századosnak!

– Nem mondok semmit. Ebben az órában már nem is emlékszik rá, a három fivér pedig jól ellát minket, főleg a ciprusi borral, amit a százados az életénél is jobban szeret. Légy nyugodt! Ég veled!

Elválnak. A katonák bemennek a városkapun, Jézus és övéi pedig elindulnak a csendes mezőn.

Csak egy Isten van!

Jézus nyilvános működése harmadik évének vége felé Betoron felé tart. Az úton elhalad mellette egy római gyalogos osztag. Kemény lépteik zaja, fegyvereik és páncélzatuk zörgése felhívja rájuk az emberek figyelmét. Egyesek szitkokat szórnak feléjük. A fegyelmezett katonák nem válaszolnak rá.

Amikor elhaladnak Jézus mellett, aki félreállt, hogy utat adjon nekik, Jézus szelíden néz rájuk, mintegy megáldva, megsimogatva őket kék szemével. A katonák zord arca ragyogóvá válik, mint azé, aki mosolyogva emlékezik vissza valamire, és mintegy tiszteletteljesen üdvözlök vele Jézust.

A városban Jézust egy haldokló anyához hívják, amikor futva odaérkezik a római osztag parancsnoka, aki előzőleg elhaladt Jézus mellett. Megáll Jézus előtt.

– Üdvözlégy! Te vagy a Názáreti?

– Én vagyok. Mit kívánsz tőlem?

– Egy napon egyik lovunk megrúgott egy zsidó gyermeket, és te meggyógyítottad, hogy meggátold a zsidókat a mi ellenünk való lázadásban. (Lásd Gy 1,19-23) Most a zsidók kövei hullottak egy katonára, és eltörték a lábát. Nem állhatok meg. Szolgálatban vagyok. A városban senki sem akarja befogadni őt. Gyalogolni nem tud. Nem tudom magammal vonszolni törött lábával. Tudom, hogy te nem vetsz meg minket, mint a többi zsidók.

– Azt akarod, hogy gyógyítsam meg a katonát?

– Igen. Te meggyógyítottad a százados szolgáját és Valeria kisleányát. Megmentetted Sándort honfitársaid haragjától. Ezeket a dolgokat ismerik fönt és lent egyaránt.

– Menjünk a katonához! – és megy a katonatiszt után, aki közben azt mondja Jézusnak:

– Egy ideig Sándorral voltam. Ő téged... Beszélt rólad. Véletlenül találkoztam veled ebben a pillanatban.

– Véletlenül? Miért nem tulajdonítod Istennek? Az igaz Istennek?

A katona hallgat egy pillanatig, és utána halkán mondja, hogy csak Jézus hallja:

– Az igaz Isten, az a zsidó lenne... De nem szeretteti meg magát. Ha olyan, mint a zsidók! Még egy megsebesült iránt sem éreznek irgalmat...

– Az igaz Isten épp úgy Istene a zsidóknak, mint a rómaiaknak, görögöknek, araboknak, pártusoknak, szittyáknak, ibériaiaknak, keltáknak, líbiaiaknak és az északi népeknek. Nincs más, csak egy Isten van! De sokan nem ismerik Őt, mások pedig rosszul ismerik. Ha igazán ismernék, mindnyájan testvéreknek tekintenék egymást, és nem lennének visszaélések a hatalommal, gyűlölködések, rágalmazások, vérbosszúk, fajtalankodások, lopások, gyilkosságok, házasságtörések és hazudozások. Én ismerem az igaz Istent, és azért jöttem, hogy megismertessem Őt.

– Azt mondják... Nekünk mindig figyelniük kell, hogy tudósítsuk a századosokat, és azok a Kormányzót. Azt mondják, hogy te Isten vagy. Igaz? – A katona nagyon aggódva mondja ki ezt. Szinte félelemmel néz Jézusra, sisakja alatt.

– Az vagyok.

– Jupiterre! Akkor tehát igaz, hogy az istenek leszállnak, hogy az emberekkel érintkezzenek? Az egész világot bejártam már a római jelvények mögött, és öreg koromban jöttem ide, hogy egy istent találjak!

– Az Istent. Az Egyetlen. Nem egy istent – javítja ki őt Jézus.

De a katona megsemmisül a gondolatától, hogy egy isten előtt jár... Nem beszél többet... Gondolkodik. Gondolkodik egészen addig, míg elérkeznek a megsebesült katonához, aki a földön fekve nyög. (A csoda leírását lásd Jcs 4,170-171. oldalán.)

A zsidók nem hozsannáznak. Nem egy zsidó gyógyult meg. Sőt, elégedetleneknek látszanak, s arcuk kifejezi, hogy bírálgatják Jézus cselekedetét. De a katonák nem úgy tesznek.

Kirántják rövid és széles kardjukat, és felemelik a levegőbe, miután vértjükhöz verték azokat, örvendetes zajt okozva. Jézus a kardok körében áll.

A tizedes nézi Őt. Nem tudja, hogyan fejezze ki magát, mit tegyen ő, egy ember egy isten előtt, egy pogány, Isten közelében... Gondolkodik, és úgy találja, hogy legalábbis azt meg kell tennie Istennek, amit megtenne a császárnak. És katonai tisztelgést parancsol, s a katonák, vízszintesen tartva kardjukat „Üdvözlégy!”-et kiáltanak.

(7-1605)

* * *

A tizedes a búcsúzaskor kijelenti:

– Szeretnék még látni téged...

Jézus ránéz, erősen rászégezve szemét. Utána azt mondja:

– Találkozni fogunk. Egy másik hegyen.

Júdás, később megkérdezi Jézust:

– Miért mondtad a tizedesnek, hogy viszont fogod látni őt egy hegyen? Honnan tudod ezt?

Jézus hosszú és furcsa tekintetet vet Júdásra, szomorúsággal és mosollyal vegyeset, és azt mondja:

– Mert egyike lesz azoknak, akik jelen lesznek felvételemkor, és Izrael nagy doktorának az igazság egy szigorú szavát fogja mondani. És attól a pillanattól kezdve elkezdni útját a Világosság felé.

(7-1619)

* * *

Amikor, Jézus halála után, Gamáriel felsiet a Kálváriára, arccal a földre borul, fehér ruhájában a sárga földön, és nyögi:

– A jel! A jel! Mondd nekem, hogy megbocsátasz! Egy sóhajtást, csak egy sóhajtást, hogy mondd nekem, nem gyűlölsz, és megbocsátasz!

Azt hiszi, hogy Jézus még él. Csak akkor fogja fel a valóságot, amikor egy katona meglöki lándzsájával, és azt mondja:

– Kelj fel, és hallgass! Hasztalan! Előbb kellett volna erre gondolnod! Meghalt. És én, a pogány, mondom neked: Ez, akit ti megfeszítettetek, valóban az Isten Fia volt! (G 47-48)

(9-365)

Vitalis

Nagyhét hétfőjén éjjel, Jézus a galileaiak táborából elindul Jeruzsálem déli kapuja felé, hogy Anyjával együtt felkeresse Annalia anyját, és megvigasztalja őt leánya halála miatt. Annalia Jézus diadalmas bevonulása közben halt meg, miután üdvözölte Jézust házuknak teraszáról. Ő kérte azt a kegyet Jézustól, hogy Jézus előtt halhasson meg, és elnyerte.

Jeruzsálem kapuit éjjelre már bezárták, és négy katona őrködik előtte. A kőpadon ülnek, s az előtte rakott kis tűznél melegednek. Lándzsájukat a falhoz támasztották. Amikor meglátják a feléjük közeledő alakot, egyikük rákiált:

– Ki megy ott?! – és mielőtt Jézus még válaszolni tudna, megragadják lándzsáikat, és feléje tartják. – Nem lehet belépni. Nem tudod, hogy már befejeződött a második őrváltás? (Ez éjfélkor ért véget.)

– A názáreti Jézus vagyok. Anyám a városban van. Hozzá megyek.

– Ó! Az ember, aki feltámasztotta a betániai halottat! Jupiterre! Végre meg fogom látni! – és feléje megy, kíváncsian nézve Őt, körüljárva, mintha meg akarna bizonyosodni, hogy nem valami furcsa lényről van-e szó, hanem olyan ember, mint mindnyájan. És azt mondja: – Ó, szellemek! Szép, mint Apolló, de egészen olyan, mint mi! És nincs jogara, se fejéke, se másféle jele hatalmának! – És megzavarodik. Jézus türelmesen nézi őt, kedvesen mosolyogva.

A többiek nem annyira kíváncsiak – talán már máskor látták Jézust. Azt mondják:

– Jó lett volna, ha itt lett volna az első őrváltás közepén, (kb. fél nyolckor) amikor temetni vitték a reggel meghalt szép leányt. Láttuk volna feltámadni. Jézus kedvesen megismétli:

– Mehetek Anyámhoz?

A négy katona megbeszéli egymással. A legöregebb válaszol:

– Igazában a parancs az lenne, hogy ne engedjünk bemenni. De te akkor is bemennél. Az, aki felfeszíti a Hádesz ajtait, ugyancsak fel tudná nyitni egy város bezárt kapuit is. És te nem olyan ember vagy, aki nyugtalanságot kelt. Azért a tilalom megszűnik számodra. Ügyelj arra, hogy a belső őrzőbe ne kísérjen! Nyiss ajtót, Gratus Marcus! És te menj zajtalanul! Katonák vagyunk, és engedelmeskednünk kell...

– Ne féljete! Jó akaratotok miatt nem fogtok büntetést kapni.

Az egyik katona óvatosan kinyitja a hatalmas kapun lévő kisajtót, és azt mondja:

– Menj, gyorsan! Hamarosan vége lesz az őrégnek, és minket leváltanak.

– Béke veletek.

– A háború emberei vagyunk...

– Az a béke, amelyet én adok, a háborúban is megmarad, mert az a lélek békéje.

És Jézust elnyeli a boltív sötétje. Csendben halad át az alvó katonák között, akiket a felfüggesztett mécses világánál épp hogy látni lehet.

Jézus már a városban van... A két katona, aki kikísérte, visszatér, hogy felkeltse a következő őrég katonáit.

– Már nem látom Őt... Mit akart mondani azokkal a szavakkal? Szerettem volna tudni – mondja a fiatalabbik.

– Meg kellett volna kérdeznünk. Nem vet meg minket. Az egyetlen zsidó, aki nem vet meg minket, és semmiféleképpen sem fojtja belénk a szót – mondja a másik, aki már a férfikor teljében van.

– Nem mertem. Én, falusi földműves, beszéljek valakihez, akiről azt mondják, hogy Isten?

– Egy isten egy szamar felett? Ha, ha! Részeg lenne, mint Bakkhosz lehetne. De nem részeg. Azt hiszem még mézes bort sem iszik. Nem látod, milyen sápadt és sovány?

– Mégis. a zsidók...

– Ők a részegek, jóllehet tettetik, hogy nem azok! És erős boruk hatására láttak istent egy emberben. Higgyél nekem! Az istenek a mesék világába tartoznak. Az Olimpusz üres és a földön sincsenek.

– Ha te hallanád Őt!...

– Még annyira gyerek vagy, hogy nem tudod, hogy még maga a császár sem hisz az istenekben, és nem hisznek bennük a főpapok, a jósök, a Vesta-szüzek és senki más sem?

– És akkor miért...

– Miért vannak a szertartások? Mert tetszenek a népnek, és hasznosak a papok számára, és arra szolgálnak, hogy engedelmessé tegyék az embereket a császár iránt, mintha földi isten lenne, akit az Olimpuzi istenek a kezükben tartanak. De az elsők, akik nem hisznek ebben azok, akiket mi mint az istenek szolgáit tisztelünk. Én kételkedő vagyok. Körüljártam a világot. Sokat tapasztaltam. Hajam megőszült halántékomon, és gondolataim éretté váltak. Személyes törvényemet három mondat fejezi ki: Szeretni Rómát, az egyetlen istennőt és egyetlen bizonyosságot, egészen az élet feláldozásáig. A szent és halhatatlan Hazán kívül semmiben sem hinni, mert minden csalódás; ami minket körülvesz. Még saját magunkban is kételkednünk kell, még az sem biztos, hogy élünk. Az érzékek és az értelem nem elégségesek ahhoz, hogy biztosítsanak minket arról, hogy elérhetjük az Igazság megismerését, és az élet és a halál ugyanannyit ér, mivel nem tudjuk, mit jelent élni, és mit jelent meghalni – mondja, felsőbbrendű, kételkedő lénynek tetteve magát...

A másik bizonytalanul néz rá. Utána azt mondja:

– Én viszont hiszek. És szeretném tudni... Tudni attól az Embertől, aki az imént elment. Ő biztosan tudja az igazságot. Egy furcsa dolog árad ki belőle. Olyan, mintha fény lenne bensejében!

– Mentsen meg téged Eszkulápiusz! Te beteg vagy! Nemrég jöttél fel a városba a völgyből, és a láz könnyen előveszi azt, aki megteszi ezt az utat, s aki még nem szokott hozzá ehhez az éghajlathoz. Neked lázálmaid vannak. Jöjj! Nincs más, mint a meleg bor és a fűszerek, hogy kiizzasszák a jordáni láz mérgét... – és az őrség felé nyomja őt.

De a másik kiszabadítja magát, s azt mondja:

– Nem vagyok beteg. Nem akarom a fűszeres meleg bort. Virrasztani akarok ott, a falakon kívül (a vár oldalára mutat), és megvárom azt az embert, aki Jézusnak mondta magát.

– Ha nem kellemetlen számodra a várakozás... Én megyek, felébresztem a váltást. Isten veled...

A fiatal katona a falhoz támaszkodva várja Jézus visszatérését. A csillagok örködnék reménye fölött.

Közben Jézus megérkezik Lázár sioni házához, és bekopog. Lévi nyit neki ajtót.

– Te, Mester?! A ház urai alszanak. Miért nem küldtél egy szolgát, ha szükséged volt valamire?

– Nem engedték volna be őt.

– Ah, igaz! De te hogyan jöttél be?

– A názáreti Jézus vagyok. És a katonák beengedtek. De ezt ne mondd el senkinek, Lévi!

– Nem fogom elmondani... Jobbak, mint sokan köztünk!

– Vezess oda, ahol Anyám alszik, és ne ébressz fel senkit a házban!

– Amint akarod, Uram. Lázár megparancsolta minden szolgájának, hogy vitatkozás és késelem nélkül engedelmeskedjenek neked mindenben. Engedelmeskedni és hallgatni. Ezt fogjuk tenni.

Jézus látogatását Anyjával együtt Annalia anyjánál lásd: M 13,536-540. Éppen hajnalodik, amikor Jézus visszatér a kapuhoz. Amint a reá várakozó katona meglátja Őt, eléje megy.

– Üdvözlégy! Vártam rád... – Habozva elhallgat.

– Beszélj félelem nélkül! Mit kívánsz tőlem?

– Tudni. Azt mondtad: „A béke, amelyet én adok, megmarad a háborúban is, mert az a lélek békéje.” Szeretném tudni, mi a béke és mi a lélek. Hogyan lehet békéje a háborúban az embernek? Amikor kinyitják Janus kapuját, bezárják a Béke kapuját. (Ez egy római szokás volt háború idején.) A két dolog nem lehet egyszerre a világon.

Jézus hangja egyszerű és ragyog örömétől, hogy elvetheti a világosság magvát a pogányban.

– A világban, valóban, nem lehet együtt béke és háború. Az egyik kizárja a másikat. De a katona lelkében béke lehet akkor is, ha parancsszóra háborút visel. Az én békém lehet benne. Mert az én békém az égből jön, és azt nem zavarja meg a háború zaja és a harcok vadsága. Az isteni dolog, amely áthatja az emberben levő isteni dolgot, amit léleknek neveznek.

– Isteni? Bennem? Isteni a császár. Én egy földműves fia vagyok. Egy minden rang nélküli katona. Ha kiváló leszek, talán százados válhat belőlem. De isteni nem.

– Van benned egy isteni rész. A lélek. Istentől jön. Az igaz Istentől. Azért isteni, élő rügy az emberben, és isteni dolgokból táplálkozik, az élteti: a hit, a béke, az igazság. A háború nem zavarja meg. Az üldöztetés nem sérti meg. A halál nem öli meg. Csak a rossz, a rossznak művelése sebesíti vagy öli meg, és az megfosztja attól a békétől is, amit én adok. Mert a rossz elválasztja az embert az Istentől.

– És mi számít rossznak?

– Az, hogy valaki pogány és bálványokat imád, amikor az igaz Isten jósága megismertette vele, hogy van igaz Isten. Rossz, ha valaki nem szereti atyját, anyját, testvéreit és felebarátját. Rabolni, ölni, fellázadni, fajtalanzkodni, csalni rossz dolog.

– Ah! Akkor én nem részesedhetem a te békédben! Katona vagyok, és megparancsolják, hogy öljek. Akkor a mi számunkra nincs üdvösség?!

– Légy igazságos a háborúban éppúgy, mint a békében! Teljesítsd kötelességedet vadság és sóvárgás nélkül! Miközben harcolsz és legyőzöl másokat, gondoldj arra, hogy az ellenség, hasonló hozzád, és hogy minden városban vannak anyák és gyermekek, akik olyanok, mint a te anyád és nővéreid, és légy vitéz anélkül, hogy durva lennél. Ne hagyd el az igazságosságot, és a békét, és az én békém megmarad benned!

– És utána?

– És utána? Mit akarsz mondani?

– A halál után? Mi lesz a jóval, amit műveltem és a lélekkel, amiről te azt mondd, hogy nem hal meg, ha az ember nem követ el rosszat?

– Él. Él, feldíszítve a jóval, amit művelt, egy örvendetes békében, amely nagyobb, mint az, aminek a földön örvendett.

– Akkor Palesztinában csak egy ember tett jót! Megértettem.

– Ki?

– A betániai Lázár. Nem halt meg a lelke!

– Valóban ő igaz ember. De sok hozzá hasonló van, és meghalnak anélkül, hogy feltámadnának, de lelkük él az igaz Istenben. Mert a léleknek van egy másik tartózkodási helye, Isten Országában. És aki hisz bennem, az be fog lépni abba az Országba.

– Én, a római is?

– Te is, ha hinni fogsz az Igazságban.

– Mi az Igazság?

– Én vagyok az Igazság és az Út, amelyen el lehet jutni az Igazsághoz, és én vagyok az Élet, és adok Életet, mert aki elfogadja az Igazságot, az elnyeri az Életet.

A fiatal katona gondolkozik... hallgat... Utána felemeli arcát. Egy tiszta, ifjú arc, tiszta, nyugodt mosollyal. Azt mondja: „Én azon leszek, hogy emlékezetembe véssem ezt, és még többet tudjak. Tetszik nekem...”

– Hogy hívnak?

– Vitalisnak. (Jelentése: Életerős) Beneventóból. A város vidékéről.

– Megjegyzem nevedet. Tedd igazán életerőssé lelkedet, táplálva az Igazsággal! Isten veled! Kinyitják a kapukat. Kimegyek a városból.

– Üdv veled!

Jézus gyorsan a kapuhoz megy, és siet a Cedron patakhoz és a Getszemánihoz és onnan a galileaiak táborához vezető úton.

(10-83)

Longinus

Longinus, a Jézus keresztrefeszítését irányító római százados csak néhány hónappal Jézus halála előtt érkezett Palesztinába egy hadihajón, századával együtt. Pilátus ugyanis a sátoros ünnepek zavargásai után elérte, hogy leváltsák a rendelkezésére álló katonaságot.

(8-84)

* * *

Lázár feltámasztásának napján gyorsan összeül a nagytanács, és elhatározzák, hogy Jézust feljelentik lázadóként Pilátusnál. Az azonban kidobja őket. Erre elhatározzák Jézus elfogását, és kiadják a rendeletet minden zsinagógának, hogy aki tud Jézus hollétéről, köteles jelenteni. Jézus ekkor költözik át a samariai határ mentén fekvő Efraimba. (E 2,74-75.)

(8-91)

* * *

Jézus elfogatása után a nagytanács tagjai megint megjelennek Pilátus előtt, s Jézus kivégzését kéri tőle, mondván:

- Tudjuk, hogy nekünk nincs ehhez jogunk. Róma hűséges alattvalói vagyunk...
- Ha, ha, ha! Halljad, Longinus! Hűségesek! Alattvalók! Dögök! Nyilasaim nyilait adnám nektek jutalmul.
- Túl nemes az ilyen halál. Az öszvérek háta csak a korbácsot érdemli!... – mondja gúnyosan Longinus.

(9-271)

* * *

Miután a zsidók mégis kierőszakolják Jézus halálra ítéletét, az erre vonatkozó látomás után Jézus leírja Pilátus jellemét, és összehasonlítja őt Longinus-szal:

- Pilátus csak látszólag jó. Longinus jó. Nincs akkora hatalma, mint a Kormányzónak, és kevésbé részesül védelemben, útközben, amikor csak kevés katona veszi körül, és sok ellenség van jelen, mégis meg mer védeni engem, segít rajtam, megengedi nekem, hogy pihenjek és hogy a jámbor asszonyok megvigasztaljanak, hogy a Cirenei segítsen nekem, és végül, hogy Édesanyám a kereszt lábához mehessen. Ő az igazságosság hőse volt, és ez által Krisztus hőségé vált.

(9-291)

* * *

A halálra ítélet után Pilátus Longinust bizza meg a kivégzés felügyeletével. Longinus kiadja a parancsokat. De mielőtt Jézust kivezetnék az útra, hogy megkapja keresztjét, és elinduljon vele, Longinus kétszer-háromszor ránéz, részvétellel vegyes kíváncsisággal. Odamegy hozzája egy katonával, és üdítő italt ajánl fel neki, ami világos rózsaszínű, átlátszó folyadék.

- Jót fog tenni neked. Szomjasnak kell lenned. Kinn tűz a nap. És hosszú az út.

De Jézus azt válaszolja:

– Isten jutalmazzon meg téged kegyességedért! De ne foszd meg magadat tőle!

– De én egészséges és erős vagyok... Te... Nem fosztom meg magamat tőle... De... szívesen megtenném, ha erről lenne szó, hogy megerősítselek téged. Egy kortyot... hogy megmutasd, nem gyűlölöd a pogányokat.

Jézus nem utasítja többé vissza, hogy egy kortyot igyon az italból. Kezei már nincsenek megkötözve, és nincs kezében többé a nád sem, és nincs rajta az ujjatlan katonai zeke sem, (amivel a királyi palástot utánozták kigúnyolásakor) és ezért magától meg tudja tenni. Utána azonban visszautasítja, jóllehet az ital üdítő és jó lenne megerősítésére a láz ellen, amely már kezd jelentkezni arcán és ajkán, vörös csíkok alakjában.

– Vedd, vedd! Mézes víz. Megerősít. Eloltja szomjajadat... Kegyességet gyakorolsz velem... igen... kegyességet... Nem téged kellene megölni a zsidók közül... Ah!... Én nem gyűlöllek téged... és arra törekszem, hogy csak annyi szenvedést okozzak neked, amennyi szükséges.

De Jézus nem iszik többet... Igazán szomjazik... A vérvesztés és a láz okozta rettenetes szomjúságot érzi... Tudja, hogy ez nem érzéstelenítő ital, és szívesen meginná. De nem akarja csökkenteni szenvedését. De a római részvéte jobban felüdíti Őt, mint a mézes víz tenné.

– Isten áldjon meg téged ezért az enyhítésért – mondja utána. És még van egy mosolya... egy fájdalmas mosolya, feldagadt, felsebzett szájával, amely csak nehezen hajlik meg, mert arca már feldagadt az erős botütéstől, amit a belső udvarban mértek rá, a megostorozás után.

Megérkeznek a latrok, egy osztag kíséretében. Itt az indulás ideje. Longinus kiadja az utolsó parancsokat.

Egy század áll rendelkezésére, ezeket két sorba állítja fel, három méterre egymástól, és úgy megy ki a térre, amelyet egy másik század körülvevett, hogy visszanyomja a tömeget, és az ne gátolja a menetet. A téren van már tíz lovaskatona, egy tizedes vezetésével, aki egy fiatalember, és a jelvényekkel. Egy gyalogos katona tartja a százados fekete lovának kantárát. Longinus felszáll a nyeregbe, és helyére megy, a tizenegy lovas elé.

Kihozzák a keresztet. A két latoré rövidebb. Jézusé sokkal hosszabb. Azt mondom, hogy függőleges része nem kevesebb négy méternél. Én már kereszt alakban összeállítva látom.

(Évekkel ezelőtt olvastam, hogy az elítéltek csak a két összekötött gerendát vitték vállukon. Lehetséges. De én igazi keresztet látok, amelyen erősen össze vannak szögelve az egymásba illesztett gerendák – teszi hozzá jegyzetként Valtorta Mária.)

Mielőtt átadnák Jézusnak a keresztet, nyakába teszik a táblát, amelyre fel van írva: „Názáreti Jézus, a zsidók királya”. Ennek zsinórja beleakad a töviskoronába, és megmozdítja azt, újabb fájdalmat, sebeket és vérzést okozva. A nép nevet, szadista örömeiben, sértegeti, káromolja Jézust.

Most készen vannak. Longinus kiadja a parancsot az elindulásra:

– Legelől a Názáreti, utána a két lator, egy tized katonaság mindegyik körül, a többi hét tized a szárnyat és a megerősítést képezik, és felelős lesz az a katona, aki halálra sebzi az elítélteket.

A keresztút részletes leírását megtaláljuk a Jézus szenvedése című füzet 67-77. oldalán. Longinus a rövidebb utat akarta választani, de amikor a zsidók tiltakozása ezt megghiúsította, túljár eszükön, és egy másik, de szintén rövid utat választ. Amikor látja Jézus kimerültségét, néhány perces pihenést rendel el. A meredek út helyett a szerpentin-utat választja. Amikor meglátja Máriát, Jánossal, fejét csóválja. A gúnyolódó zsidók közé ugrat lovával, és szétzavarja őket. Cirenei Simont felszólítja, hogy vegye át Jézus keresztjét, és vigye fel a csúcsra.

Amikor felérnek a Kálváriára, Longinus kiadja a parancsot, hogy mindenkit könyörtelenül nyomjanak vissza, lejjebb, hogy a csúcs, a kivégzés helye felszabaduljon. Johanna átad neki egy kancsót és egy erszényt. Keresztre feszítés előtt Longinus felajánlja Jézusnak a kancsót, hogy igyon az érzéstelenítő, mirhával kevert borból. Jézus azonban visszautasítja. A két lator viszont sokat iszik belőle.

Mikor Jézus levetkőzött, Mária leveszi fejről hosszú, puha, fehér fátylát, odaadja Jánosnak, az pedig Longinusnak, Fia számára. A százados átveszi, és odanyújtja Jézusnak, aki felismeri a fátylat, magára tekeri, és jól megerősíti, hogy le ne essék.

A keresztek felállítása után Longinus leszáll lováról, s a jobb lator és Jézus keresztje közé áll, mintha díszörséget állna a Vértanú Király mellett.

Longinus mindent érdeklődve figyel, és megítél. Szembeállítja a keresztre feszítetteket, főleg Krisztust és a nézőket. Mélyreható szeme minden részletet megfigyel. Tenyerével védi szemét a naptól, hogy jobban lásson, mert a napsütés erős.

Látja Máriát, amint szenvedő arcával Fiát nézi. Odahívja az egyik katonát, a kockával játszó közül, és azt mondja neki:

– Ha az Anya fel akar jönni fiával, aki kíséri, jöjjön! Kísérd, és segítsd őt!

És Mária feljön Jánossal, akit fiának gondolt Longinus.

Amikor a szemtelenkedő zsidók gyalázkodása a tetőpontra hág, Longinus kiadja a parancsot a század pihenő felének, hogy lándzsáikkal szorítsák vissza őket. Ezek el is futnak, félve, kiáltozva. A fél század elzárja a térre vezető utakat, és védőbástyát képez a tér körül. A zsidók szitkozódnak, de Róma erősebb.

Longinus figyeli Jézus utolsó pillanatait. Igyekszik legyőzni felindulását, de arcán látszik érzelmeinek hullámozása, és szemében könny csillog, s csak vasfegyelmével tudja visszatartani sírását. A közelebb álló katonákon is látszik a részvét.

Jézus halálát hatalmas földrengés, villámlás, forgósél kíséri. A Golgota csúcsa ingadozik, és ugrándozik annyira, hogy a kereszteket feldőléssel fenyegeti. Longinus, János és a katonák belekapaszkodnak, amibe csak tudnak, hogy el ne essenek.

Miközben az asszonyok Máriát igyekeznek vigasztalni, Longinus odamegy Jánoshoz, és halkán mond neki valamit. Utána egy lándzsát kér az egyik katonától. Figyeli az asszonyokat és Máriát, aki lassan magához tér. Mindnyájan háttal vannak a keresztnak.

Longinus a keresztre feszített elé áll, tanulmányozza, és utána a lándzsa mélyen behatol, jobbról balra annak mellkasába.

János küzd a vággyal, hogy lássa, és a rettegéssel, hogy meglátja, és egy pillanatra elfordítja arcát.

– Megtörtént, barátom – mondja Longinus, és befejezi: – Jobb így. Mint egy lovag. És csonttörés nélkül... Valóban egy igaz volt!

Amikor Gamáriel megérkezik, Jánost a kereszt baloldalán állva látja, amint sír, és Longinust a jobb oldalán, ünnepélyesen, tiszteletteljes testtartással.

Nikodémus és arimateai József megérkezik Pilátus engedélyével, hogy eltemethetik Jézust. De Longinus nem bízik bennük túlságosan, és elküld egy katonát Pilátushoz, hogy megtudja, mit csináljon Jézussal és a két latorral. Az vágatva érkezik vissza a paranccsal, hogy adja át Jézus testét, a latrok lábát pedig töresse meg.

Mielőtt Longinus lemegy egy alsóbb térségre, visszafordítja fekete lovát, és nézi Máriát és a Megfeszítettet. Utána eltávozik.

(9-341)

* * *

Amikor, Jézus sírba tétele után, Mária Jánossal, Nikodémussal, arimateai Józseffel és az asszonyokkal visszatér Jeruzsálembe, József megállítja a ritka arajárók egyike. A teljes csendben jól hallatszik beszédük:

– Észrevették, hogy beléptél Pilátus házába. A Törvény meggyalázója! Számat fogsz adni ezért! Tilos számodra a húsvét! Meg vagy fertőzve!

– Te is, Elchiás! Megérintettél engem, és engem Krisztus vére főd és halálos izzadtsága!

– Ah! Rettenetes! Ei! Ei! Az a vér! Ei!
 – Ne félj! Téged már elhagyott! Átkozott vagy!
 – De te is átkozott vagy! És ne gondold, hogy most, hogy szerelmeskedtél Pilátussal, elviheted a holttestet. Már gondoskodtunk arról, hogy a játék megszűnjön.
 Nikodémus lassan hozzája közeledik, míg az asszonyok megálltak Jánossal, egy bezárt, mély kapuhoz támaszkodva.

– Láttuk -válaszolja József. – Gyáva népség! Még egy halottól is féltek! De az én kertemben és az én sírommal azt teszem, amit akarok.

- Majd meglátjuk!
- Meglátjuk. Fellebbezek Pilátushoz!
- Igen. Paráználkodj most Rómával!

Nikodémus előrelép:

– Jobb Rómával, mint a Démonnal, mint ti, istengyilkosok! És mondd meg nekem, hogyan gazdagodsz meg ismét? Vagy most futsz rémületben? Nem elég, amit kaptál? Nem égett le egyik házad? Remegj! A büntetés még nem ért véget, sőt, most jön. Rád tör, mint a pogányok nemezise. Sem az örök, sem a lepecsételés nem akadályozza meg a Bosszúállót attól, hogy fölkeljen és lesújtson.

– Átkozott! – Elchiás elmenekül, s közben odakiált valamit az asszonyoknak. Durván megsérti Máriát.

János nem szól semmit. Ráugrik, mint egy párdúc, belekapaszkodik, leteperi a földre, és térdeivel leszorítva tartja, kezével a nyakán, és azt mondja neki:

– Kérj bocsánatot, vagy megfojtalak, te ördög! – És nem engedi el addig, míg az, János kezétől fojtogatva, fuldokolva, nem mondja: „Bocsánat!”

De kiáltása odavonta az őrzőket.

– Állj! Mi történik? Újabb lázadás? Álljatok meg mind, vagy leütünk titeket! Kik vagytok?
 – Arimateai József és Nikodémus, akit a Helytartó felhatalmazott a megölt Názareti eltemetésére. Visszatérünk a sírtól az Anyával, fiúval, rokonokkal és barátainkkal. Ez megsértette az Anyát, és kényszerült bocsánatot kérni.

– Csak ez? Meg kellett volna fojtanotok! Menjete! Katonák: tartóztassátok le ezt! Mit akarnak még ezek a vámpírok? Az anya szívét is? Üdvözlünk titeket, zsidók!

(9-386)

* * *

Jézus eltemetése után Mária nagyon vágyakozik Jézus ruhái és a lándzsa után, amivel átdöfték szívét. Nagyszombaton valaki kopogtat az utolsó vacsora házának ajtaján.

Amikor az asszonyok meglátják az ajtóban Longinust, úgy elfutnak, mintha egy halottat vagy magát az ördögöt látnák.

Odasiet Magdolna, aki Máriával volt. Longinus akaratlanul is elmosolyodik, amikor belép, és beteszi a súlyos ajtót. Nincs egyenruhában. Hanem szürke, rövid ruhában, sötét köpennyel.

Magdolna nézi őt, ő pedig Magdolnát. Utána, még mindig az ajtónál állva, megkérdezi:

– Beléphetek anélkül, hogy megfertőznék valakit? És anélkül, hogy félelmet okoznék valakinek? Ma reggel láttam Józsefet, és megmondta nekem az Anya kívánságát. Bocsánatot kérek, hogy magamtól nem gondoltam erre. Íme a lándzsa! Megtartottam, emlékként egy... Szentek Szentjének emlékéül. Ó, igen, ez Ó. De igazságos, hogy az Anyáé legyen. Ami a ruhákat illeti... az már nehezebb. Ne mondjátok neki... de talán már eladták néhány dénárért... Ez a katonák joga. De igyekszem megtalálni...

- Jöjj! Ő ott van.
- De én pogány vagyok!
- Nem számít. Megyek, megmondom neki. Ha kívánod.

– Ó, nem... nem gondolom, hogy megérdemlem.
 Mária Magdolna elmegy a Szűzhöz:
 – Anya, Longinus itt van... Felajánlja neked a lándzsát.
 – Jöjjön be!
 A gondnok dűnnyög:
 – De egy pogány.
 – Mindenkinek Anyja vagyok, ember! Amint Ő is mindenkinek a Megváltója.
 Longinus belép, és a küszöbön római kézmozdulattal üdvözli Máriát, és utána szóval is:
 – Üdvözlégy, Úrnő! Egy római üdvözöl téged, az emberi nem Anyját. Az igazi Anyát. Nem akartam én azt... azt... azt a dolgot. De parancs volt. De ha szolgálatot tehetek azzal, amit kívánsz, bocsáss meg, hogy ezt a rettenetes dolgot választottam. Íme – átadja a piros kendőbe burkolt lándzsát. Csak a vasat. Nyél nélkül.
 Mária átveszi, és még jobban elsápad. Még ajka is. Remegő ajakkal mondja:
 – Vezessen Ő magához! Jóságodért.
 – Ő volt az egyetlen Igaz, akivel találkoztam a nagy római birodalomban. Sajnálom, hogy csak társaim szavaiból ismertem meg Őt. Most... késő!
 – Nem, fiam. Ő befejezte a Jó Hír hirdetését. De Jó Híre itt marad. Egyházában.
 – Hol van Egyháza? – Longinus kissé gúnyos.
 – Itt van. Ma lesújtva és szétszóródva. De holnapra egyesül, mint ahogy egy fa kiegyenesíti lombját a vihar után. És akkor is, ha nem volna senki más, én itt vagyok. És Jézus Krisztusnak, Isten Fiának és az én Fiamnak egész evangéliuma szívembe van írva. Csak szívemre kell tekintenem, és elismételhetem.
 – Eljövök! Egy vallás, amelynek ily hős a feje, csak isteni lehet. Üdvözlégy, Úrnő!
 És Longinus elmegy.
 Mária megcsókolja a lándzsát, amelyen még rajta van Fiának a vére... Le akarja törölni azt a vért. De hagyja: „Isten rubinja a egyetlen lándzsán” – mondja.

(9-426)

* * *

Húsvét vasárnapján az utolsó vacsora háza tele van emberekkel. Ott vannak az apostolok is, Tamás kivételével. Ott vannak a pásztorok, a hűséges asszonyok, Johanna, Nike, Erzsébet, Szira, Marcella, Anna és a többiek.

Határozott kopogás a kapun. Mindenki elhallgat, és feszülten vár. Kinéznak a kémlelőnyíláson, és egy csodálkozó „Oh!” kiáltással nyitják ki, és beengedik a nem várt csoportot: a római nőket, akiket Longinus kísér valakivel, aki – akárcsak Longinus – szintén sötét ruhát visel. A nők is mind beburkolóznak sötét köpenyükbe, és még fejüket is befedik. Nem viselnek semmiféle ékszert sem.

– Bejöhettek egy pillanatra, hogy elmondjuk örömünket az Üdvözítő Anyjának? – kérdi mindnyájuk nevében Plautina.

– Jöjjetek csak! Ott van!

Belépnek egy csoportban Johannával és Mária Magdolnával együtt. Longinus és a másik római kinn marad, egy sarokban, mert egyesek ferdeszemmel néztek rájuk.

Az asszonyok üdvözlik Máriát a szokásos: „Üdvözlégy, Úrnő!” köszöntéssel, és utána letérdelve mondják:

– Ha előzőleg csodáltuk a Bölcsességet, most szeretnénk Krisztus leányaivá lenni. És neked mondjuk meg ezt. Egyedül te tudod legyőzni a zsidók bizalmatlanságát, amit irántunk éreznek. El fogunk jönni hozzád, hogy oktass minket addig, míg ezek (és az apostolok felé mutatnak,

akik az ajtónál egy csoportban állnak) megengedik, hogy Jézusnak mondjuk ezt. – Plautina beszélt mindnyájuk nevében.

Mária boldogan mosolyog, és azt mondja:

– Kérem az Urat, hogy tisztítsa meg ajkamat, mint a prófétának, hogy méltóképpen beszélhessek Uramról. Legyetek áldottak, Róma zsengei!

– Longinus is szeretne... és a lándzsás, aki tüzet érzett szívében, amikor... amikor megnyílt a föld és az ég, Isten kiáltására. De ha mi keveset tudunk, ők semmit se tudnak. Hacsak nem azt, hogy Ő Isten Szentje volt, és hogy többé nem akarnak a tévedésben maradni.

– Megmondom majd nekik, hogy jöjjenek az apostolokhoz.

– Ott vannak. De az apostolok bizalmatlanok irántuk.

Mária felkel, és a katonák felé megy.

Az apostolok látják őt, és igyekeznek behatolni gondolataiba.

– Isten vezessen titeket a Világosságához, fiaim! Jöjjetek! Hogy megismerjétek az Úr szolgálóit! Ez János. És őt ismeritek. És ez Simon Péter, akit Fiam és Uram a testvérek fejéül választott. Ez Jakab és ez Júdás, az úr unokatestvérei. Ez Simon, és ez András, Péter testvére. És ez Jakab, János testvére. És ezek Fülöp, Bertalan és Máté. Hiányzik Tamás, aki még távol van. De megnevezem őt, mintha jelen lenne. Ezek vannak kiválasztva sajátos küldetésre. De ezek, akik alázatosan a homályban állnak, az elsők hősiességükben. Több mint harminc éve hirdetik Krisztust. Sem az üldöztetés, ami érte őket, sem az Ártatlan elítélése nem rendítette meg hitüket. Halászok és pásztorok és honfitársaitok. De Jézus nevében nincs többé különbségtétel. Krisztus szeretetében mindnyájan egyenlőkké és testvérekké váltak. És az én szeretetem titeket fiaimnak nevez, akkor is, ha más nemzetből származtok. Sőt, azt mondom, hogy újra megtaláltalak titeket, miután eltévedtetek, mert a fájdalmas pillanatban a Haldokló mellett voltatok. És nem felejttem el a te irgalmasságodat, Longinus. Sem a te szavaidat, katona. Holtnak látszottam. De mindent láttam. Nem tudom, hogyan jutalmazalak meg titeket. A szent dolgokért nem lehet pénzzel fizetni. Csak szeretettel és imával. És ezt adom majd nektek, kérve Urunkat, Jézust, hogy Ő jutalmazzon meg titeket.

– Már megkaptuk, Úrnő. Ezért mertünk együtt idejönni. Egy közös ösztönzés egyesít minket. A hit már kivetette hálóját szívünkre – mondja Longinus.

Mindnyájan kíváncsian közelednek hozzájuk. És van, aki legyőzve tartózkodását és talán undorát a pogányokkal való érintkezéstől, megkérdezi:

– Miben volt részetek?

– Egy szóval: Őbenne. És azt mondta: „Jöjj hozzám” – mondja Longinus.

– És én hallottam: „Ha Szentnek tartasz, higgyél bennem” – mondja a másik katona.

– És mi – mondja Plautina – miközben ma reggel róla beszélünk, láttunk egy fényt... egy fényt! Egy arc alakult ki. Ó, mondd el te, az Ő ragyogását! Ő volt. És oly kedvesen mosolygott ránk, hogy többé már semmi mást sem akartunk, csak azt, hogy idejőjjünk, és azt mondjuk nektek: „Ne utasítsatok vissza minket!”

A megjegyzések sustorgása hallatszik. Mindenki beszél, megismételve az imént hallottakat.

A tíz apostol megalázva hallgat. Nehogy úgy tűnjék, hogy egyedül őket nem üdvözölte Jézus, megkérdezik a zsidó asszonyokat, hogy ők részesültek-e a húsvéti ajándékban.

Erzsi azt mondja:

– Eltávolította szívemből a fájdalmas történetet, amit fiam halála miatt éreztem.

És Anna:

– Hallottam ígéretét enyéim örök üdvét illetően.

És Szira:

– Megsimogatott.

És Marcella:

– Egy villanás, és az Ő hangja, amely azt mondta: „Tarts ki!”

– És te, Nike? – kérdezik, mivel ő hallgat.

– Ő már részesült benne – mondják mások.
 – Nem. Láttam Arcát, és azt mondta nekem: „Hogy ez szívedbe vésődjön!” Milyen szép volt!
 Márta némán jön és megy.
 – És te, nővérem? Neked semmi? Te hallgatsz és mosolyogsz. Túl édesen mosolyogsz ahhoz, hogy ne lenne örömed – mondja Magdolna.
 – Igaz. Behunyod szemedet, és nem szólsz semmit, de mintha a szeretet dalát énekelnéd, annyira ragyog szemed szempilláid fátyolán keresztül.
 – Ó, beszélj hát! Anya, megmondta neked?
 Az Anya mosolyog, és hallgat.
 Márta, aki az evőeszközöket rakja az asztalra, nem akarja fellebbenteni a fátylat boldog titkáról. De nővére nem hagy neki békét. Akkor Márta, elpirulva, boldogan mondja:
 – Találkát adott nekem a halál órájára és a beteljesített eljegyzésre... – és még jobban elpirulva, szívből mosolyog.

(10-71)

* * *

Este az apostolok együtt vannak az utolsó vacsora termében, és mintegy maguknak beszélnek arról, amit hallottak.

Júdás, Alfeus fia azt mondja:

– Longinus azt mondta, hogy azon gondolkodott: „Azt kell kérnem tőle, hogy gyógyítson meg, vagy azt, hogy higgyek?” De szívében azt mondta: „Hogy higgyek”. És akkor a Hang azt mondta: „Jöjj hozzám!” és ő egyszerre érezte az akaratot a hitet és a gyógyulást illetőleg. Pontosan így mondta nekem.

(10-76)

* * *

A megjelenő Jézus válaszol az apostolok kérdésére, hogy miért másoknak jelent meg öelöttük. Longinus-szal kapcsolatban ezt mondja:

– Pilátus elé vittek. És ki adott nekem egy cseppet kiszáradt torkomra? Egy kéz Izraelből? Nem. Egy könyörületes pogány. Ugyanaz a kéz, amely isteni, örök döntés folytán, megnyitotta oldalamat, hogy megmutassa: szívem már halálos sebet kapott, és azt a szeretetlenség, a gyávaság, az árulás ütötte. Egy pogány. Emlékeztetek rá titeket: „Szomjas voltam, és innom adtatok.” Az egész Izraelben nem volt egy, aki megerősített volna. Vagy azért, mert lehetetlen volt számára, mint Anyámnak és a hűséges asszonyoknak, vagy rosszakaratuk miatt nem tették. És egy pogány vált ismeretessé irgalmasságával, amelyet népem megtagadott tőlem. Az égben megtalálja majd a nekem adott kortyot.

Igazán mondom nektek, hogyha én, mint Engesztelő Áldozat, visszautasítottam is minden enyhítést, mert nem akartam könnyíteni sorsomon, nem akartam visszautasítani a pogányt, akinek felajánlásában éreztem annak a szeretetnek az édességét, amelyet a pogányok adnak majd nekem kárpótlásul a keserűségért, amelyben Izraeltől részesültem. Ez nem vette el szomjúságomat. De megvigasztalt. Igen. Azért ittam egy kortyot, hogy magamhoz vonzzam azt, aki már hajlott a Jó felé. Áldja meg az Atya, könyörületességéért!

(10-84)

(Longinus ismertetésében szerepel két részlet, ami nem reá vonatkozik, de időrendben oda tartozik: Jézus samariai tartózkodása, és a temetésről visszatérő asszonyokkal találkozó római őrszolgálat által nyújtott védelem a szentelen Elchiás ellen.)

3. füzet – Valéria

Római nők

A Szentírás is említi Pilátus feleségét, aki igyekezett megmenteni Jézust. A nagy Jézus életrajzban azonban találkozunk Claudia barátnőivel: Plautinával, Valeriával és Lidiával is. Már ismertettük egy galliai serdülő leány, Aranka (Aurelia) történetét (Gy 4,129-143), és egy rossz útra tévedt római leány: Aglae megtérését (Jb 3,175-192).

Jézus szívesen kielégítette a római nők kíváncsiságát, amikor tanai iránt érdeklődtek, mert náluk nagyobb őszinteségre és hitre talált, mint saját honfitársai nagy részénél, és mert Ő az egész világ számára hozta a Jó Hírt, nemcsak a zsidók számára.

Ezeket a római nőket még megjelenésével is kitüntette, és feltámadása után meghívta őket tanítványaivá, amit ők hűségesen és örömmel követtek.

Claudia

Claudia először névtelenül tűnik fel a látomásokban. A Getszemáni-kertben lévő házban vacsorázik Jézus, tanítványai körében, akik a Betfagéba vezető út mentén tartózkodó leprás férfi meggyógyításával kapcsolatban megjegyzik:

– Volt ott egy előkelő római nő is, gyaloghintójában. Parancsot adott a megállásra, amikor a leprás így kiáltott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Akkor széthúzott függönyén keresztül, egy értékes lencsén át, téged nézett, majd gúnyosan felnevetett. De amikor látta, hogy te, egyetlen parancsoddal meggyógyítottad, odahívott magához, és ezt kérdezte: „Ő az, akit az igazi Messiásnak mondanak?” Azt feleltem, hogy igen, ő pedig megkérdezte: „És te vele vagy?” Majd azt is megkérdezte: „Igazán jó?” – mondja János.

– Akkor hát láttad! Milyen volt? – kérdezi Péter és Júdás.

– Ugyan!... Egy asszony...

– Micsoda felfedezés! – nevet Péter. A Kerióti tovább kérdezi:

– De szép volt, fiatal, gazdag?

– Igen. Úgy rémlik, fiatal és szép is volt. De én inkább Jézus felé tekintettem, mint őfelé.

Látni akartam, elindul-e újra a Mester...

– Ostoba! – morogja a foga között a Kerióti.

– Miért? – veszi védelmébe Jakab, Zebedeus fia. – Testvérem nem kalandkereső szépfiú.

Csak jólneveltségből válaszolt. De nem vétett első minősége ellen.

– Melyik az? – kérdi a Kerióti.

– A tanítványi ellen, akinek egyetlen szerelme a Mester.

Júdás bosszúsán lehajtja a fejét.

(2-495)

* * *

A második alkalommal akkor találkozik Claudia Jézussal, amikor Ő a tengerparti Cezareában a gályarabokhoz beszél. Claudia érdeklődik Jézustól a lélek mibenléte iránt: Jszb 2,60-61.

(3-61)

* * *

Amikor Publius Quintillianus Jeruzsálem felé tartva, találkozik Jézussal, megemlíti, hogy Claudia úgy beszél Jézusról, mint nagy filozófusról. És ez előnyös Jézus számára, mert Claudiónak oly nagy hatalma van Pilátus felett, hogy szinte ő a helytartó. (Lásd előzőleg: Jp 2,76)

* * *

Claudia jelen van a Johanna palotájában a szegények számára rendezett lakomán, (Jgb 3,191-192) és utána, amikor átmennek Lázár palotájába, útközben magához hivatja a Keriótit, és biztosítja őt, hogy Jézust védelmébe akarja venni. „Amikor szereteted és éles eszed azt tudatja veled, hogy kelepccét állítanak neki, jöjj, vagy üzenj! Claudia mindent elérhet Pilátusnál. Claudia pártfogást fog biztosítani az Igaz számára. Érted?” – mondja neki. (Jd 6,232-239)

* * *

Húsvét után Jézus Betániába megy, és ott beszél az összegyűlt tömegnek, amelyben vannak ellenséges farizeusok és lefátyolozott római nők is.

Júdás megjegyzi:

– Az a csoport nő, akik annyik annyira le vannak fátyolozva, biztosan római nők...

Felismerem személyüket... Menjek üdvözölni őket?

– Ne. Ők úgy jönnek, mint ismeretlenek. Mint névtelenek, akik a Rabbi szavát kívánják.

Ilyeneknek tekintsük őket!

– Ahogy akarod, Mester. Csak azért gondoltam, hogy emlékeztessenm Claudiát ígéretére...

– Nincs rá szükség. És ha lenne is, soha nem leszünk kéregetők, Júdás. Nemde? A hitbeli hősiességnek nehézségek között kell kialakulnia.

– De ezt csak... csak miattad tettem volna, Mester.

– Meg a te örökös, emberi diadalomra vágyó rögeszméd miatt. Júdás, ne teremts magadnak álmképeket! Se az én jövőbeni cselekvésmódom felől, se a kapott ígéretek felől. Te abban hiszel, amit bebeszélsz magadnak. Isten elgondolását azonban semmi sem tudja megmásítani, ez pedig az, hogy én Megváltó, és egy lelki Ország Királya legyek.

Júdás nem felel vissza semmit. (Jd 6,247-248)

* * *

Jézus Betániában beszél, Lázár kertjében, a meghallgatására összegyűlt tömegnek. Az első sorban ülnek az ellenséges szándékú nagytanács tagjai, farizeusok, írástudók, papok. A tömegben elvegyült néhány római nő is. Az apostolokon kívül ott van Jézus sok tanítványa, Lázár nővérei és más rokonszenvező asszonyok is.

Jézus példabeszédet mond a nappali és éjjeli madarokról. Eközben kijelenti:

– Az én Országom a Fényé. Ez, a tiétek (az ellenséges farizeusoké) a sötétség országa. A Fény Országába jönnek majd keletről és nyugatról, délről és északról az igaz szellemek, azok is, akik most pogányok, bálványimádók, akiket Izrael megvet. És szent egységben élnek majd Istennel, mert magukba gyűjtötték Isten fényét, miközben arra váraoztak, hogy felmenjenek az igazi Jeruzsálembe, ahol nincs többé sírás és fájdalom, és ahol főleg nincs többé hazugság. A Hazugság, amely most uralkodik a sötétség világában, és amely annyira átjárja annak fiait, hogy nem képesek az isteni Fény egyetlen sugarának befogadására sem. Ő, eljönnek majd az új gyermekek azok helyére, akik megtagadják ezt. Eljönnek! És bármi legyen is származásuk, Isten megvilágosítja őket, és ők uralkodni fognak mindörökkön örökké!

Erre a farizeusok fölhördülnek ellene, és próbára akarják tenni, egy magát betegnek tettető ember meggyógyítását kérve. Jézus leleplezi csalásukat, a tömeg felhördül:

– Megkövezésre Isten sértegetőit! Halál rájuk! Elég volt már a cselvetésekből a Szent ellen! Átkozottak! – és már a kövek után nyúlnak, hogy megkezdjék a kövezést...

Jézus megállítja őket:

– Ez a tömeg szava. Ez az ő válasza. Az enyém más. Én azt mondom: Menjetek! Nem szennyezem be magamat megbüntetésekkel. A Magasságbeli végrehajtja majd ezt rajtatok. Ő az én védőm a gonoszok ellen.

A vétkesek – noha félnek a néptől – ahelyett, hogy hallgatnának, nem vonakodnak sértegetni a Mestert, és dühtől tajtékozva ezt üvöltik:

– Mi júdeaiak vagyunk és nagy a hatalmunk! Megtiltjuk, hogy taníts! Elűzünk! Elég volt belőled! A mi kezünkben van a hatalom, és használjuk is. Egyre inkább használjuk azzal, hogy üldözni fogunk, átkozott, bitorló...

Még mást is mondanának a kiabálás, sírás, füttyök kavargásában, amikor egészen előre jön – hogy Jézus és ellenségei közé álljon – gyors és parancsoló mozdulatával, még parancsolóbb

tekintetével és hangjával, a legmagasabb lefátyolozott nő. Felfedi arcát, és kérdése élesebben és csípősebben hangzik fel, mint a gályarabokra mért ostorcsapás vagy a nyakra tett balta:

– Ki feledkezik meg arról, hogy Róma rabszolgája? – Claudia az. Visszateszi fátylát. Kissé meghajtja magát a Mester felé. Visszamegy a helyére. De ennyi elég volt.

A farizeusok egyszerűen elcsendesednek. Csak az egyik szól, mindnyájuk nevében, szolgálai hízelgéssel:

– Úrnő, bocsáss meg! De Ő megzavarja Izrael ősi szellemét. Neked, aki hatalmas vagy, kellene Őt ebben meggátolnod, és megakadályoznod az igazságos és kiváló Helytartóval! Élet és hosszantartó egészség adassék neki.

– Ez nem tartozik ránk! Elég, ha nem zavarja Róma rendjét. Ezt pedig nem teszi! – feleli ingerülten a főnemes hölgy, majd kimért parancsot ad társnőinek, és eltávozik. A fák sűrűje felé tart, amely az ösvény végében van, ott eltűnik, hogy azután újra felbukkanjon a fedett, nyikorgó kocsin, amelynek minden függönyét leengedteti.

(5-547)

* * *

Később a Kerióti titokban felkeresi Claudiát, és segítségét kéri ahhoz, hogy Jézust királlyá tegyék. Claudia felháborodik a kérésen, de leplezi haragját, sötétben hagyva Júdást, szándéka felől.

Júdás Simonnal járt Jeruzsálemben, aki így számol be Jézusnak:

– Mialatt Júdás Claudiával beszélt, akit Albula Domitilla a kertbe hívott, engem a többi asszony kérdezgetett. Nem hiszem, hogy rosszat tettem, amikor elmagyaráztam – ahogy tudtam – azt, amit tudni akartak.

– Helyesen tetted. Őszinte akarat van bennük, hogy megismerjék az igazságot.

– Claudia pedig őszintén segíteni akar neked. Elbocsátotta Eglát, (Plautina zsidó származású felszabadított rabszolgánőjét, akit Claudia Jézusnak ajándékozott, s akit Simon Betániából azért kísért Claudiához, hogy köszönetet mondjon neki, mielőtt Nikéhez megy) és nekem sok kérdést tett fel. Ha jól értettem, rá akarja bírni Pontius, hogy ne higgyen a farizeusok, a szaduceusok és mások rágalmainak. Pontius bízik századosaiban egy bizonyos fokig, akik jók a csatákhoz, de kevésbé alkalmasak követi megbízatásokhoz. És jó hasznát veszi feleségének – aki bizonyára a ravaszságig értelmes – hogy biztosan megismerje a dolgokat. Valójában Claudia a helytartó. A Helytartó egy senki lehet, aki csak azért van a helyén, mert ott van Claudia, mint hatalom, és mint tanácsadó. Pénzt akartak adni szegényeid számára. Tessék! (Jd 6,257)

* * *

Claudia közli felháborodását Johannával, Kúza feleségével, és Johanna sürgősen hivatja Jézust, amikor Ő Betsúrban Elizánál (Erzsínél) tartózkodik:

Jézus kimegy a kertbe, hogy egyedül legyen Elizával, és hallgatja, mit mond:

– Mester, csak én tudom, hogy Johanna titokban akar veled beszélni. Jonatánt küldte el hozzám. Azt mondta: „Nagyon súlyos dolgok miatt”. Még a lányom, akit te adtál nekem, s légy érte áldott, se tudja. Johanna mindenfelé szétküldte szolgálait keresésedre, de nem találtak meg. (Jd 6,272)

* * *

Amikor Jézus megérkezik Elizával Béterbe, Johanna birtokára, Johanna leborul Jézus előtt, hogy megcsókolja lábát.

Utána négy szemközt elmondja Jézusnak, hogy mialatt Simon Plautinával, Lidiával és Valeriával beszélgetett, Júdás Claudiával beszélt, Jézus nevében, mint az Ő követője:

– Ígéretet akart tőle kicsikarni Izrael királyságának visszaállításához. Claudia alaposan kikérdezte. Ő pedig sokat beszélt. Biztosan úgy gondolja, hogy örült álma küszöbén van, ott, ahol az álom valósággá válik. Mester, Claudia nagyon haragudott emiatt. Ő Róma leánya... A császárság a vérében van... Vajon azt akarod, hogy ő, éppen ő, a Claudiusok leánya, támadjon Róma ellen? Ezen annyira megütközött, hogy kétely merült fel benne veled és tanításod szentségével szemben. Ő még nem képes felfogni, megérteni származásod szentségét... De eljut majd oda, mert jóakarát van benne. Eljut oda, amikor megnyugszik felőled. Most előtte lázadónak, bitorlónak, kapzsinak, hamisnak tűnsz... Plautina és a többi asszony igyekezett őt megnyugtatni... Ő azonban tőled vár azonnali választ.

– Mondd meg neki, ne féljen! Én a királyok Királya vagyok, az, aki a királyokat teremtettem és megítélem, de más trónusom nem lesz, csak a Bárány trónja, akit előbb feláldoznak, és utána diadalt ül az égben. Ezt tudasd vele, azonnal!

– Igen, Mester. Magam megyek el, személyesen. Mielőtt elhagynák Jeruzsálemet, mert Claudia annyira haragszik, hogy nem marad tovább az Antónia-erődben... hogy ne... lássa Róma ellenségeit, így mondja.

– Ezt ki mondta el neked?

– Plautina és Lidia. Eljöttek... és Kúza jelen volt... és utána... válaszút elé állított. Vagy lelki Messiás vagy, vagy hagyjalak el örökre!

Fáradt mosoly jelenik meg Jézus arcán, amely elsápadt a fájdalomtól Johanna elbeszélése alatt, és megkérdi:

– Kúza nem jön ide?

– Holnap szombat van, és itt lesz.

– Én pedig megnyugtatom. Ne félj! Senki se féljen! Se Kúza ne féltse állását az udvarnál, se Heródes ne tartson esetleges bitorlástól, se Claudia ne féltse Róma iránti szeretetét, te se félj, attól tartva, hogy csalódtál, hogy elszakíthatnak... Senki se féljen. Egyedül csak nekem kell félnem... és szenvednem... (Lásd bővebben: Jd 7,273-277.)

* * *

Claudia megnyugszik, és amikor később Jézus az ő segítségét kéri egy rabszolgaleány kiszabadításához, mert római ura meg akarja becsúsztatni, Claudia teljesíti Jézus kívánságát, és ezt üzeni Jézusnak, Lidia által:

– Claudia kívánja, mondjuk meg neked, ez a tény mutatja, hogy úgy tisztel téged, mint az Egyetlen Embert, aki tiszteletet érdemel. És azt kívánja, mondjam meg neked, hogy hálás azért, mert megtanítottad őt egy léleknek és a tisztaságnak az értékére. Nem fogja elfelejteni. (A rabszolgaleány, Aura, Galliából származott, neve magyarul: Aranka. Történetét lásd: Gy 4,129-143 és M 11,450-482. oldalán.)

Lidia elbúcsúzik Jézustól:

– Isten veled, Mester! Mi is a vízen leszünk napokig. Talán ott viszontlátunk még. Imádkozz a szegény római nőkért!

– Isten veled, Lidia! Mondd meg Claudiának, hogy ezek a győzelmek, amelyekre törekszem, és nem egyebek.

(6-887)

* * *

Amikor Jézus a szamariai Efraimban tartózkodik, önkéntes számkivetésben, mert Júdeában le akarták tartóztatni, meglátogatja Őt Claudia. Jézus az erdőben imádkozik az ottani folyócska kis szigetén.

– Mester – kezdi Claudia – egyesek hozzám, azaz helyesebben, Pontiushoz jöttek... Nem nyújtom hosszúra mondanivalómat. De mivel csodállak téged, mint mondtam volna Szokratésznek is, ha láttam volna őt, amikor élt, vagy bármelyik más erényes embernek, akit igazságtalanul üldöznek: „én nem tudok sokat tenni, de megteszem, amit tudok”. És ugyanakkor írok oda, ahová tudok, hogy megvédjelek téged, és... hatalmassá is tegyelek. Oly sok méltatlan ül a trónusokon és más magas állásokban...

– Úrnő, én nem kértem tőled sem megtiszteltetést, sem védelmet. Az igaz Isten jutalmazzon meg téged gondolatodért. De add a megtiszteltetést és védelmedet annak, aki kívánja ezt, mint valami hön vágyott dolgot. Én nem vágyakozom ezekre.

– Ah! Íme! Ezt akartam! Akkor te valóban az Igaz vagy, akinek éreztelek! És a többiek: a te méltatlan rágalmozóid! Hozzánk jöttek, és...

– Nem szükséges, hogy elmondd, Úrnő. Tudom.

– Tudod azt is, hogy azt mondják bűneid miatt elvesztetted minden hatalmadat, és ezért élsz itt, elutasítva?

– Ezt is tudom. És tudom, hogy ezt az utolsó dolgot könnyebb elhinni, mint az előzőt. Mert a te pogány értelmű képes arra, hogy különbséget tegyen az emberi erő és az emberi aljasság között, de még nem vagy képes felfogni azt, hogy mire képes a lélek. Kiábrándít... hogy vallásod istenei állandóan veszekednek egymással, és hatalmuk nagyon ingatag, alá van vetve a tilalmaknak és ellentmondásoknak. És azt hiszed, hogy az igazi Istennél is ez a helyzet. De nem így van. Az én hatalmam ugyanaz volt, amikor először láttad, hogy meggyógyítottam egy leprást, és ugyanaz ma is. És ugyanolyan lesz akkor is, amikor látszólag teljesen tönkretettek. Ez a te néma rabszolgád, nemde?

– Igen, Mester.

– Küldd előre!

Claudia odakiált neki, és az ember előre jön, és letérdel Jézus és úrnője közé.

(Meggyógyítását lásd Jcs 4,186-188. oldalán) Utána Jézus azt mondja:

– Elvesztettem hatalmam, Úrnő? Ez a válasz annak a számára, aki ezt állítja. És te kelj fel, és légy jó, arra gondolva, mennyire szerettelek – mondja Jézus a meggyógyított rabszolgának. – Visszamehetsz, Úrnő! Nincs más mondani való.

– De igen. Van más. Az, hogy én kételkedtem... Az, hogy én, fájdalommal, szinte elhittem azt, amit rólad mondtak. És nemcsak én. Bocsáss meg mindenkinek, Valeriát kivéve, aki sose változtatta meg felfogását, sőt mindig előbbre halad benne. És van még valami: fogadd el ajándékomat: ezt az embert. Nem lenne képes többé nekem szolgálni, miután tud beszélni. És fogadd el pénzemet.

– Nem. Sem ezt, sem azt.

– Akkor nem bocsátasz meg nekem!

– Megbocsátok azoknak is, akik népemhez tartoznak, és kétszeresen bűnösök abban, hogy nem ismernek el engem annak, aki vagyok. És ne bocsátanak meg, nektek, akik nélkülöztök minden isteni ismeretet? Íme. Azt mondtam, hogy nem fogadom el sem a pénzt, sem az embert. Most elveszem a pénzt, és vele megveszem ezt az embert. Megveszem, hogy visszaadjam szabadságát. Azért, hogy elmenjen országába, és elmondja, hogy a földön van az, aki minden embert szeret, s leginkább szereti azokat, akiket boldogtalanoknak lát. Fogadd vissza erszényedet!

– Nem, Mester. Az a tiéd. És az ember, hasonlóképpen. Az enyém. Neked ajándékozom. Te szabadítsd fel! Nem kell fizetned ezért!

Jézus néhány szót szól a rabszolgához, küldetést ad neki, és elbúcsúzik mindkettőjüktől:

– Isten veled, Callixtus! Isten veled, Asszony!
És Jézus eltűnik a fák között.

(8-216)

* * *

Miközben Jézus már Pilátus előtt áll, aki ismételten kijelenti, hogy nem talál semmi bűnt, ami miatt Jézust kereszthalálra kellene ítélnie, jelentik neki:

– Pontius: Claudia Procula szolgálója kér, hogy beléphessen. Egy írást hoz számodra.
– Uram! Még az asszonyok is, most! Jöjjön!

Belép egy római asszony, és térdelhajtva, viasztáblát nyújt át. Bizonyára azon kéri Procula, hogy ura ne ítélje el Jézust. A nő visszavonul, miközben Pilátus olvassa az üzenetet.

– Azt tanácsolja nekem, hogy kerüljem el megölésedet. Igaz, hogy te több vagy egy jósnál? Félelmet keltesz bennem.

Jézus hallgat.

– Nem tudod, hogy hatalmam van elbocsátani, vagy keresztre feszíteni téged?

– Semmi hatalmad sem lenne, ha nem kaptad volna a magasból. Azért az, aki kezvedbe adott engem, bűnösebb nálad.

– Ki vagy? Ki az Istened? Félek...

Jézus hallgat.

Pilátus tűkön ül. Akar is, meg nem is. Fél Isten büntetésétől, fél Rómáétól, fél a zsidók bosszújától. Egy pillanatra istenfélelme győz. Előre megy, és kijelenti:

– Nem bűnös!

(9-281)

* * *

Feltámadása után az apostolok azt gondolják, hogy Jézus fel akarja keresni a helyet, ahol megostorozták. János megjegyzi:

– Claudia eltávozott két nappal a szombat után, méltatlankodva, és félve attól, hogy élettársánál maradjon... A lándzsás mondta nekem. Claudia nem vállalja a felelősséget élettársának tettéért. Mert ő figyelmeztette arra, hogy ne üldözzék az Igazat, mert jobb, ha az emberek üldözik őt (Pilátust), s nem a Magasságbeli, akinek a Mester a Messiása. És nincs itt Plautina és Lidia sem. Követték Claudiát Cezáreába. És Valeria elment Johannával Béterbe. Ha ők itt lennének, be tudnánk oda lépni. De most... nem tudom... Hiányzik Longinus is, akit Claudia kísérőjéül vitt magával...

(10-116)

Plautina

Jézus a Genezáreti tavon van, Péter bárkájában. Mögötte két másik bárka. Az egy közönséges halászbárka, a másik Kúza feleségének, Johannának a hajója. Johanna azonban nem azon tartózkodik, hanem Jézus lábánál ül. Sokáig szótlanok, Jézus a tavat nézi, elgondolkozva, Johanna pedig Jézust. Végre Johanna megkérdezi:

– Uram, elutasítanál egy találkozást barátnőimmal, akik pogányok? Te is tudod... Kúza az udvarhoz tartozik. A Negyedek Fejedeleme pedig – és még inkább az udvar igazi úrnője: Heródiás, akinek akarata előtt meghajlik Heródes minden kívánsága... divatból, hogy még előkelőbbeknek tűnjenek a többi palesztinainál, s hogy védelmet nyerjenek Rómától azáltal, hogy imádják Rómát és mindazt, ami római – kedvében jár a Helytartó házához tartozó rómaiaknak... és ezt szinte ránk is erőszakolja. De őszintén meg kell mondanom, hogy nem rosszabb nők, mint mi. És ezeken a partokon vannak köztünk is néhányan, akik igen mélyre süllyedtek. És mondhatunk-e valamit is, hogy Heródiást ne is említsük?... Amikor elveszítettem gyermekemet, és beteg voltam, nagyon jók voltak hozzám, aki pedig nem kerestem őket. És, utána, a barátság megmaradt. De ha te azt mondod nekem, hogy ez rossz, megszakítom. Ne? Köszönöm, Uram! Tegnapelőtt az egyik ilyen barátnőmnél voltam. Részemről baráti látogatás volt ez, Kúza részéről kötelesség. A Negyedek Fejedeleme parancsa volt, aki... szeretne visszatérni ide, mert nem érzi magát túlságosan biztonságban, és emiatt több érdekkapcsolatot létesít Rómával, hogy védőként álljon mögötte. Sőt... megkérlek... Te rokona vagy a Keresztelőnek. Nemde? Akkor mondd meg neki, ne bizakodjék túlságosan! Soha ne távozzék Szamaria határain túlra! Sőt, ha nem idegenkedik tőle, tűnjön el ott egy időre. A kigyó a bárány közelébe jön, és a báránynak kell félnie. Mindentől. Legyen óvatos, Mester! És senki meg ne tudja, hogy én mondtam! Ez Kúza pusztulását jelentené.

– Légy nyugodt, Johanna! Mindent értek. Ne mondj többet, mert nem szükségeses...

– De ugye, a számodra legveszélyesebb órákban majd magad mellett akarsz tudni?

– Igen, Johanna. Természetesen.

– Ó! Milyen nehezemre esett, hogy ezt tudomásodra kellett hoznom, és elmondanom! De most megkönnyebbültem...

– Ha bízol bennem, mindig megkönnyebbülsz. De egyik római barátnődet említetted...

– Igen. Nagyon bensőséges barátságban áll Claudiával, és azt hiszem rokona. Szeretne veled beszélni, vagy legalább hallgatni, amint beszélsz. És nincs is egyedül. Most pedig, hogy meggyógyítottad Valeria kislányát (lásd Gy 1,28-29) – ennek híre villámgyorsan eljutott hozzánk – még élénkebb bennük a kívánság. A múlt esti lakomán sok hang szólt melletted és ellened. Mert voltak ott heródespártiak és szaduceusok is... bár, ha megkérdeznéd tőlük, letagadnák... meg voltak ott nők is... gazdagok és... nem tisztességesek. Ott volt... fáj megmondanom, mert tudom, hogy te barátja vagy fivérének... ott volt Mária, Magdalából, új barátjával és egy másik nővel, aki azt hiszem görög, de ugyanolyan laza erkölcsű, mint ő. Tudod... a pogányoknál a nők együtt vannak a férfikkal az asztalnál, és ez nagyon... nagyon... kellemetlen! Barátnőm, előzékenységből, saját férjemet adta mellém asztaltársul, s ez számomra nagy könnyebbséget jelentett. De a többi nő... ó!... Nos... rólad beszélgettek, mert a Fausztinán művelt csoda nagy port vert fel, és míg a rómaiak a nagy orvost és a varázslót csodálják benned, addig – bocsáss meg, Uram – a heródespártiak és a szaduceusok mérget szórtak nevedre, Mária pedig, ó, Mária... milyen szörnyűség... gúnyolódással kezdte és utána... Nem, ezt nem akarom neked elmondani. Egész éjszaka sírtam miatta...

– Hagyd, hadd csinálja! Majd meggyógyul.

– De hiszen jól van, tudod?

– Testileg. A többi rész teljesen mérgezett. Meg fog gyógyulni.

– Ha te mondd... A római nők, tudod milyenek... azt mondták: „A boszorkányságtól nem félünk, a mesékben pedig nem hiszünk. Mi magunk akarjuk megítélni!” Ezután mondták nekem: „Nem hallhatnánk Öt?”

– Mondd meg nekik, hogy február végén a házadban leszek.

– Megmondom, Uram: Gondolod, hogy hozzád fognak térni?

– Egy világot kell újjáalkotnom bennük. Előbb rombolnom kell, azután felépítenem. De nem lehetetlen dolog. Johanna, itt van a házad, kertjével. Dolgozz benne Mesteredért, ahogyan mondtam neked! Isten veled, Johanna! Az Úr legyen veled! Megáldalak az Ő nevében.

A bárka közeledik a parthoz. Johanna kérlel:

– Igazán nem jössz be?

– Most nem. Föl kell szítanom a lángokat. Néhány hónapi távollétem alatt majdnem kialudtak. Az idő pedig repül.

A bárka megáll a kis öbölben, amely benyúlik Kúza kertjébe. Szolgák sietnek elő, hogy segítsenek úrnőjüknek a kiszállásnál. Péter bárkája után az úrnő hajója áll oda a kikötőhídhöz. Ebből kiszáll János, Máté, a Kerióti és Fülöp, és beszáll Péterébe, amely ezután lassan eltávolodik a parttól, és elhajózik a szemközti part felé.

(3-86)

* * *

Nemsokára Jézus felkeresi Johannát, a tó felől érkezve tibériási házába. (A bevezető részt lásd Jgb 3,181. oldalán) Egy lugashoz mennek, amely egészen be van futtatva sokszínű rózsákkal. Bejáratánál három római nő tekint ki, érdeklődéssel: Plautina, Valeria és Lidia. Az első és az utolsó bizonytalankodik, Valeria azonban kisiet, és meghajtja magát, e szavakkal:

– Légy üdvöz, kicsi Fausztám megmentője!

– Béke és világosság neked és barátnőidnek!

A barátnők szótlanul meghajtják magukat.

Plautina termete magas, tekintélyes, szeme fekete és csillogó, kissé parancsoló, a sima, hófehér homlok alatt. Lidia szőke, vékonyabb és fiatalabb. Megvan benne a kissé még éretlen, fiatal nő minden bája.

Valeria fiatal-anyai szépségében, a boldog anya nyugodt tekintetével, rózsásarcú, gesztenyebarna, a mosolya nyugodt és kedves.

Az a benyomásom, hogy rangban alatta álnak Plautinának, akit tekintetükkel is úgy tisztelnek, mint egy királynőt.

– Virágokkal foglalatostok? Folytassátok, csak folytassátok! Beszélgethetünk azalatt is, hogy ti leszeditek a Teremtőnek ezeket a szépséges alkotásait, a virágokat, és mialatt elrendeztetitek ezekben az értékes vázákban, azzal az ügyességgel, amelynek Róma mestere, hogy meghosszabbítsátok életüket, amely, ó jaj, túlságosan rövid... Amikor csodáljuk ezt a rózsabimbót, amely most kezdi bontogatni gyönyörű sárgás-rózsaszín szirmait, hogyan ne sajnálnánk, amikor elhervadni látjuk? De, ó, mennyire elámulnának a zsidók, ha hallanák, hogy ezt mondom! Azonban azért teszem, mert a virág-teremtésben érzünk valamit, amiben élet van. És fáj látnunk ennek a végét. A növény azonban okosabb, mint mi. Tudja, hogy a levágott szár minden sebhelyén új hajtás fakad, amelyből új rózsza lesz. És íme, elménknek ekkor kell megértenie a tanítást és – a virág iránti kissé érzéki szeretetből – ösztönzést merítenie magának a magasztosabb gondolathoz.

– Melyik az, Mester? – kérdezi Plautina, aki figyelmesen hallgatja, és el van ragadtatva a zsidó Mester előkelő gondolatfűzésétől.

– Ez: miként a növény se pusztul el, amíg gyökerét táplálja a talaj, nem pusztul el akkor sem, ha szára már elszáradt, ugyanígy az emberi lényeg sem pusztul el, ha egy lény földi élete

lezárol, hanem mindig új virágokat fakaszt. És – még magasabb rendű gondolat, amely megérdemli, hogy áldjuk miatta a Teremtőt – és míg a virág, ha egyszer elhervadt, többé nem éled fel, s ez szomorú, addig az ember, ha egyszer utolsó álomba szenderül, nem halott lesz, hanem tündöklőbb élettől élő, mert értékesebb része az őt megalkotó Teremtőtől nyer életet és ragyogást. Ezért, Valeria, ha kislányod meghalt volna is, nem vesztetted volna el simogatását. Lelkedre mindig rányomta volna csókját gyermeked, aki el lett volna ugyan választva, de nem feledkezett volna meg szeretetedről. Látod, milyen édes az örök életbe vetett hit? Hol van most pici lányod?

– Abban a letakart bölcsőben. Azelőtt se váltam el tőle soha, mert a férjem és a leányom iránti szeretet volt életem két célja. De most, hogy tudom, mit jelent meghalni látnom őt, egy pillanatra se hagyom el.

Jézus egy pad felé indul, amelyre egy kis fabölcsőféle van helyezve, és díszes takaróval letakarva. Jézus félrehajtja a takarót, és elnézi az alvó csöpp lányt, akit gyöngéden felébreszt az erősebb levegő. Csöpp szeme álmélkodva nyílik ki, pici szája angyali mosolyra húzódik, addig ökölbe szorított kezecskéi szétnyílnak, és mohón kapnak Jézus hullámzó haja után, s közben egy verébfiókához hasonló csipogás jelzi, hogy gondolatban beszélget. Végre eltrillázza a nagy, közismert szót:

– Mama!

– Vedd föl, vedd föl – mondja Jézus, helyet adva Valeriának, hogy a bölcső fölé tudjon hajolni.

– De zavarni fog téged!... Máris hívom a rabszolganőt, és a kertbe vitetem.

– Zavarni? Ó, nem! A gyermekek sohasem zavarnak. Mindig az én barátaim.

– Vannak gyermekeid vagy unokaöcséid, Mester? – kérdi Plautina, aki megfigyeli., milyen mosollyal csiklandozza Jézus a kislányt, hogy nevetésre készítse.

– Nincsenek se gyermekeim, se unokaöcséim. De szeretem a gyermekeket, ahogyan a virágokat is szeretem. Mert tiszták, és nincs bennük alattomoság. Sőt, add csak ide nekem, asszony, pici leányodat! Oly szívesen szorítok a szívemre egy kis angyalt! – Ezzel leül a kislánnyal, aki ránéz, és borzogatja a szakállát, majd jobbnak találja, ha a köpeny bojtjaival és a ruha vastag zsinórövével foglalkozik, és ezekkel merül hosszú, titokzatos beszélgetésbe.

Plautina így szól:

– A mi jó és okos barátnőnk – egyike a keveseknek; aki nem irtózik tőlünk és attól, hogy velünk beszennyezi magát – bizonyára említette, hogy kívántunk téged látni és hallani, mert annak akarunk tartani, aki vagy. Mert Róma nem hisz a meséknek... Miért mosolyogsz, Mester?

– Utána majd megmondom. Folytasd!

– Mert Róma nem hisz a meséknek, és tudással és lelkiismeretesen akar megvizsgálni valamit, mielőtt elítélné, vagy fölmagasztalná. A te néped egyformán magasztal és rágalmaz téged. Műveid után magasztalnia kellene. Sok zsidó szavai nyomán viszont azt lehetne gondolni, hogy egy gonosztevőnél is rosszabb vagy. Szavaid fölségesek és bölcsek, mint egy filozófusé. Róma nagyon szereti a filozófiai tanításokat; de... meg kell mondanom, a mi mostani filozófusainknak nincsen olyan tanítása, ami kielégítené az embereket, azért se, mert tanításuknak nem felel meg életmódjuk.

– Nem is lehet olyan életmódjuk, amellyel megfelelhettek tanításuknak.

– Mert pogányok, nemde?

– Nem. Mert istentelenek.

– Istentelenek? Vannak isteneik.

– Nekik már azok sincsenek, asszony. Emlékeztetek a régi bölcselőkre, a legnagyobbakra. Azok is pogányok voltak, de ennek ellenére nézd csak meg, milyen emelkedett volt életfelfogásuk! Tévedés is keveredett bele, mivel az ember hajlik a tévedésre. De amikor a legnagyobb titkok: az élet és a halál előtt álltak, amikor a becsület vagy a becstelenség, az erény

vagy a bűn, a hősiesség vagy a gyávaság kérdése elé kerültek, és arra gondoltak, hogy az ő rossz felé fordulásukból kára származhat a hazának, vagy a polgároknak, nos, akkor óriásokhoz illő akarattal taszították messzire maguktól a gonosz polipok ragadozó karjait, és tudták akarni a Jót, szabadon és szentül, bármi áron. Ez a Jó nem más, mint Isten.

– Te Isten vagy, így mondják. Igaz ez?

– Én az igaz Isten Fia vagyok, aki testté lett, de Isten maradt.

– De Isten micsoda? A tanítók legnagyobbika, ha téged nézünk.

– Isten jóval több, mint egy tanító. Ne fokozzátok le az Isten fenséges eszméjét azzal, hogy azt a bölcsességre korlátozzátok.

– A bölcsesség egy istenség. Van Minervánk. Ő a tudás istennője.

– Van Venuszotok is, aki a gyönyör istennője. Fel tudjátok tételezni, hogy egy istenben – vagyis olyan valakiben, aki felette áll a halandóknak – meglegyen, méghozzá a tökéletességig fokozva, mindaz a sok ocsmányság, ami megvan a halandókban? El tudjátok képzelni, hogy valakinek, aki örökkévaló, örökké olyan apró, szegényes, lealázó élvezetei legyenek, mint annak, akinek csak egy órányi ideje van? S ezt tegye meg élete céljának? Nem gondoltok arra, milyen szennyes ég az, amit ti Olimpusznak hívtok, ahol az érzelmek legfanyarabb levei erjednek? Ha ezt a ti egeteket nézitek, mit láttok? Kéjtelgést, gonosztetteket, gyűlölködést, háborúzást, tolvajlást, dőzsölést, cselszövéseket, bosszúállást. Ha meg akarjátok ülni isteneitek ünnepét, mit rendeztek? Tivornyákat. Milyen istentiszteletet adtok nekik? Hol van a Vestának szentelt nők igazi tisztasága? Milyen isteni törvénykönyvre támaszkodnak főpapjaitok, hogy ítélezhessenek? Madárjósaitok milyen szavakat tudnak kiolvasni a madarak repüléséből vagy a mennydörgés robajából? És a feláldozott állatok véres belső részei miféle választ tudnak adni béljósaitoknak? Azt mondtad: „Róma nem hisz a meséknek”. Akkor viszont miért hiszi, hogy tizenkét szegény ember, azzal, hogy végigjárta a szántóföldeken egy disznót, egy juhot és egy bikát, és ezeket föl is áldozza, megnyerheti Ceres jóindulatát? Ha végtelenül sok istenek van, akik gyűlölik egymást, s akiknek bosszújában ti hisztek?

Nem. Isten egészen más valami. Isten Örök, Egyetlen és Szellemi.

– De te azt mondd, hogy Isten vagy, és mégis van tested.

– Van egy oltár az istenek hazájában, amelyen nincs isten. Az emberi bölcsesség azt az ismeretlen Istennek szentelte. Mert a bölcsek, az igazi filozófusok, megsejtették, hogy van valami a történeti alakokkal ékes díszleteken túl, amely díszlet az emberek – az örök gyermekek – számára készült, akiknek szellemét a tévedés pályája veszi körül. Ha mármost ezek a bölcsek – akik megéreztek, hogy van valaki a hazug díszlet mögött, valaki igazán főséges és isteni, aki mindazt alkotta, ami van, s akitől származik minden, ami a világban jó – azt akarták, hogy legyen oltára az ismeretlen Istennek, akit ők az Igaz Istennek éreztek. Akkor ti hogyan nevezhetitek isteneknek azt, ami nem isten, és hogyan mondhatjátok, hogy tudjátok azt, amit valójában nem tudtok? Tudjátok meg tehát, mi az Isten, hogy megismerhessétek és tisztelhesétek!

Isten az, aki saját elgondolásából alkotta meg a semmiből a mindent. Meg tud-e győzni és ki tud-e elégíteni titeket az emberekké változó kövek meséje? Valóban vannak emberek, akik keményebbek és gonoszabbak a kőnél, és vannak kövek, amelyek hasznosabbak az embernél. De nem kellemesebb-e neked, Valeria, ezt gondolni, amikor erre a csöpp leányodra tekintesz: „Ő Isten élő akarata, akit Ő teremtett és formált, akinek Ő adott egy második életet, amely nem hal meg, úgy, hogy az én kis Faustám az enyém lesz mindörökre, ha hiszek az Igaz Istenben”; mint ezt mondani: „Ez a rózsás test, ezek a pókhálónál is vékonyabb hajszálak, ezek a tiszta pupillák egy kőből lettek”? Vagy pedig így szólni: „Én mindenben hasonló vagyok az anyafarkashoz vagy a kancához, és állati módon párosodom, állati módon szülök, állati módon szoptatok, és ez a leány az én állati ösztönöm gyümölcse, hozzám hasonló állat, és holnap, amikor majd meghal ő és meghalok én is, két állati tetem leszünk, amelyek büzősen oszlanak

fel, s amelyek soha többé nem látják viszont egymást”? Mondd meg nekem: anyai szíved a két okoskodás közül melyiket szeretné?

– A másodikat biztosan nem, Uram! Ha tudtam volna, hogy Fausta nem olyan valami, ami örökre elenyészhet, az én fájdalom se lett volna annyira kegyetlen, amikor haldokolt.. Mert így szóltam volna: „Elveszítettem egy igazgyöngyöt. De azért még megvan. És újra meg fogom találni.”

– Kimondtad. Amikor én felétek jöttem, barátnőtök elmondta nekem, hogy csodálja a virágok iránti szenvedélyeteket. És félt, hogy ez engem kellemetlenül érinthet. Én azonban e szavakkal nyugtattam meg: „Én is szeretem a virágokat, és igazán jól megértjük majd egymást.”

De arra akarlak elvezetni titeket, hogy úgy szeressétek a virágokat, ahogyan Valeriát vezettem el gyermeke szeretetére, akire, ebben biztos vagyok, nagyobb gondja lesz most, hogy tudja, van lelke, amely Isten részecskéje, bezárva abba a testbe, amelyet ő, a mamája, alkotott neki; egy részecske, amely nemcsak a szemnek élvezet a színe miatt, hanem élvezetet okoz puhasága a tapintásnak, illata pedig a szaglásnak. És nézzétek meg ezt is, meg még ezt és ezt. Az első olyan, mint egy szívből kibugyanó vér, a második, mint az imént leesett hó, a harmadik színe olyan, mint a sápadt aranyé, az utolsó olyan, mint az édes gyermek arcáé, aki az ölemben mosolyog. Ezenkívül: az első mereven áll vastag, szinte tövistelen szárán, levelei vörösesek, mintha vérrrel lennének bepermetezve. A másodiknak ritkás, kampós tüskéi, fénytelen és sápadt levelei vannak végig a szárán, a harmadik hajlékony, mint a káka, levelei pedig aprók és fényesek, mint a zöld viasz, az utolsó pedig mintha elzárná az utat minden támadás elöl, amely a rózsá virága ellen irányul, annyira tele van növe tövisekkel. Olyan, mint egy reszelő, tele igen hegyes tüskékkel. Most gondolkodjatok el! Ki alkotta ezt? Hogyan? Mikor? Hol? Mi volt ez a hely az idők éjszakájában?

Semmi se volt. Elemek össze-vissza hánykolódása volt. Valaki: Isten, így szólt: „Akarom!”, és az elemek szétváltak és családokba csoportosultak. Felharsant egy újabb „Akarom!”, és egymásba rendeződtek: a víz a földek közé; egymás fölé: a levegő és a fény a megszilárdult bolygó fölé. Egy újabb „Akarom”, és létrejöttek a növények. És azután lettek a csillagok, az állatok és az ember. És hogy az ember tudjon miben gyönyörködni, bőkezűen adományozta kedveltjének Isten – mint pompás játékszereket – a virágokat, a csillagzatokat, és végül az embernek ajándékozta azt az örömet, hogy továbbadja, nem azt, ami meghal, hanem azt, ami tovább él a halál után, Isten adományaként: a lelket. Ezek a rózsák az Atya megannyi akaratát fejezik ki. Végtelen hatalma a szépségek végtelen sokféleségében jut kifejezésre.

Beszédemnek az vet gátat, hogy nekiütközik a ti hiedelmek zárt bronzfalának. De remélem – hiszen ez az első találkozásunk – hogy egy kicsit máris értjük egymást. Lelketek dolgozza fel azt, amit elmondtam! Van-e kérdések? Tegyétek fel! Azért vagyok itt, hogy arra magyarázatot adjak. Nem szégyen a tudatlanság. Az a szégyen, ha valaki kitart a tudatlanságban, holott van, aki kész eloszlanni a kételyeket. – Ezzel Jézus, mintha a legtapasztaltabb apa volna, kimegy a pavilonból, kezénél fogva a picit, aki most teszi első lépéseit, s aki egy szökőkút felé akar menni, amely villog a napfényben.

A hölgyek ott maradnak, ahol vannak, és egymással tanakodnak. Johanna pedig, aki két óhaj között tévovázik, ott áll a pavilon bejáratánál...

Végre Lidia elszánja magát, és – mögötte a többiekkel – Jézushoz megy, aki nevet, mert a csöpp lány meg akarja fogni a vízben visszatükröződő napsugarat, de csak a fényt érinti, és újra meg újra próbálkozik, s közben szájacskájával úgy csipog, mint egy csibe.

– Mester... én azt nem érttem, miért mondtad, hogy a mi tanítóink életmódja nem jó, mivel istentelenek. Ők egy Olimpuszban hisznek. De hisznek...

– Bennük csak a hit külső formája van meg. Amíg valóban hittek, ahogyan az igazi bölcsék hittek abban az Ismeretlenben, akiről beszéltem neked, abban az Istenben, aki kielégítette lelküket, jóllehet névtelenül és akaratlanul addig, amíg gondolatukat e Lény felé irányították,

aki jóval magasabb rendű, jóval fölötte áll a szegény isteneknek, amelyek tele vannak emberi érzésekkel, méghozzá alantas emberi érzésekkel, amely isteneket a pogányság teremtett magának, addig, szükségszerűen, visszatükröztek egy keveset Istenből. A lélek egy tükör, amely visszatükröz, és visszhang, amely visszahoz.

– Mit, Mester?

– Istent.

– Nagy szó ez!

– Nagy igazság!

Valeria, akit lázba hozott a halhatatlanság gondolata, megkérdezi:

– Mester, magyarázd meg nekem, hol van kislányom lelke. Megcsókolom majd azt a helyet, mint szentélyt, és imádni fogom, mint Isten részét.

– A lélek! Olyan, mint ez a fénysugár, amelyet Faustinád meg akar fogni, de nem tudja, mert anyagtalan. Pedig van. Látjuk: én, te és barátnőid. Ugyanígy meglátható a lélek mindabban, ami megkülönbözteti az embert az oktalan állattól. Amikor kicsi lányod majd elmondja neked első gondolatait, gondold arra, hogy az, az értelem az ő lelke, amely megnyilatkozik. Amikor szeretni fog téged, de nem ösztönével, hanem az eszével, gondold arra, hogy az a szeretet az ő lelke. Amikor majd melletted széppé fejlődik, nem annyira testében, hanem inkább az erényekben, gondold arra, hogy az a szépség az ő lelke. És ne a lelket imádd, hanem annak Teremtő Istenét, Istent, aki minden jó lélekben trónust akar magának készíteni!

– De hol van ez az anyagtalan és fönséges valami: a szívben? Az agyvelőben?

– Abban az egészben, ami az ember. Tartalmaz titeket, és ti tartalmazátok azt. Amikor eltávozik belőletek, hullák vagytok. Amikor megöli egy gonosztett, amelyet az ember maga ellen követ el, kárhozottak vagytok, örökre elválasztva Istentől.

– Tehát te elfogadod, hogy annak a filozófusnak, aki minket „halhatatlanok”-nak mondott, igaza volt, bár pogány volt? – kérdi Plautina.

– Nemcsak elfogadom, hanem többet teszek: azt mondom, hogy ez hittétel. A lélek halhatatlansága, vagyis az ember magasabb rendű részének halhatatlansága a hit legbiztosabb és legvigasztalóbb titka. Az a titok, amely biztonságot önt belénk arra nézve, hogy honnan jövünk, hová megyünk, kié vagyunk, megszabadít minket minden elválás keserűségétől.

Plautina mélyen elgondolkozik. Jézus figyel, de hallgat. Végre megkérdezi Jézust:

– És neked van lelked?

– Természetesen.

– De hát Isten vagy-e vagy sem?

– Isten vagyok. Mondtam neked. De most emberi természetet öltöttem magamra. És tudod mi okból? Mert csak ezzel az áldozattal oldhatom meg azokat a kérdéseket, amelyek a ti eszetek számára megoldhatatlanok. És miután legyőztem a tévedést, szabaddá téve a gondolkodást, a lelket is ki tudom szabadítani egy olyan rabszolgaságból, amelyet most neked nem magyarázhatok el. Ezért zártam a Bölcsességet egy testbe, a Szentséget egy testbe. A Bölcsességet úgy hintem szét, mint magvakat a talajra és virágport a szélbe, a Szentség pedig, mint széttört drága edényből ömlik rá a világra, a kegyelem órájában, és szenteli majd meg az embereket. Akkor ismerik majd meg az Ismeretlen Istent.

– De téged már ismernek. Aki kétségbe vonja hatalmadat és bölcsességedet az aljas vagy hazug.

– Ismernek. De ez még csak a hajnal. A dél tele lesz megismeréssel.

– Milyen lesz a te deled? Diadal? Megérem majd?

– Igen, diadal lesz. És te ott leszel. Mert te undorodsz mindattól, amit tudsz, és áhítod azt, amit nem ismersz. Éhes a lelked.

– Ez igaz! Éhezem az igazságra.

– Én vagyok az Igazság.

– Akkor add magadat az éhezőknek!

- Csak oda kell jönnöd asztalomhoz. Az én szavam az igazság kenyere.
- De mit szólnak majd isteneink, ha elhagyjuk őket? Nem állnak bosszút rajtunk? – kérdi ijedten Lidia.
- Asszony, láttál már valaha ködös reggelt? A rétek eltűnnek az őket elrejtő pára alatt. Kisüt a nap, a pára szétszlik, a rétek pedig szebben csillognak. Így van ez a ti isteneitekkel is, amelyek a szegényes emberi gondolat köde csupán. Az emberi gondolkodás mit sem tudott Istenről, de szüksége volt arra, hogy higgyen – a hit ugyanis az ember állandó és szükséges állapota – ezért teremtette meg magának az Olimpuszt, ezt a valóban nem létező mesét. A Nap: az Igaz Isten, fölkeltekor ugyanígy oszlanak majd szét a ti isteneitek a szívetekben anélkül, hogy ártani tudnának. Mert ők nem léteznek.
- Meg kell még hallgatnunk téged... sokszor... Teljesen az ismeretlen előtt állunk. Mindaz, ami te mondasz, új.
- De ellenszenves neked? Nem tudod elfogadni?
- Plautina határozott hangon válaszolja:
- Nem! Úgy érzem, büszkébb vagyok arra a kevésre, amit most tudok, s amit a császár nem tud, mint nevemre.
- Akkor pedig maradj állhatatos! Itt hagylak titeket, az én békémmel.
- De hogyan? Nem maradsz, Uram? – Johanna le van törve.
- Nem maradok. Sok tennivalóm van...
- Jézus, miután a római nők hódoló tisztelettel elköszöntek tőle, elindul, majd megfordul, és ezt mondja Johannának:
- Gyere velem a bárkáig! Közben elmondod, mi bánt.
- Johanna pedig megy. És ezt mondja:
- Kúza Jeruzsálemben akar küldeni egy időre, s ez fáj nekem. Azért teszi, mert már nem akarja, hogy elvonultan éljek, most, hogy már egészséges vagyok...
- Te is fölösleges ködöket teremtész magadnak! – Jézus egyik lábával már a bárkában van.
- Ha gondolnál arra, hogy így majd vendégül láthatsz engem, boldog lennél, és így szólnál: „A Jóság intézte így!”
- Ó... igaz, Uram! Erre nem is gondoltam.
- No látod! Engedelmeskedj, jó feleséghez illően. Az engedelmisség megszerzi neked azt a jutalmat, hogy vendéged leszek a közeli húsvétkor és azt a kitüntetést, hogy segítesz nekem barátnőid evangelizálásában. A béke legyen mindenkor veled!

(3-137)

* * *

Jézus Szamariában jár, Szikem közelében, amikor utoléri Őt és övéit a Helytartó udvarának karavánja. Az ünnepek idejére Jeruzsálemben megy. Sok szekér és rabszolga viszi a holmikat. Az utazókocsik tágas, fedett szekerek. Ezekben foglaltak helyet a hölgyek.

Az egyik szekér függőnye mögül kinéz Plautina, szótlanul, de egy mosollyal köszön. Ugyanígy tesz Valeria is, akinek térdén ül kicsi lánya, aki csupa trilla és kacagás. A másik, még díszesebb utazókocsi elhalad, de anélkül, hogy egyetlen függöny is elhúzódná. De amikor már elhaladt, annak hátsó függőnye mögül kidugja arcát Lidia, és meghajtja fejét. A karaván eltávolodik.

(3-352)

* * *

Betániában Plautina, Valeria és Lidia, Quintillianus-szal együtt felkeresik Jézust, hogy Claudia számára megtudakoljanak tőle egyet s mást. Beszélgetésüket már leírtuk előbb: Jp 2,77-85. oldalán.

(3-428)

* * *

Johanna, jeruzsálemi palotájában, lakomát rendez a szegények számára. Ezen, zsidó asszonyoknak álcázva magukat, részt vesznek a római nők is, és felszolgálnak az asztaloknál. Lásd: Jgb 3,191-194.

Utána átvonulnak Lázár palotájába. Plautina és Valeria Claudiával marad, miközben Claudia a Keriótin keresztül felajánlja védelmét Jézusnak: Jd 6,232-239.

(5-473)

* * *

Jézus a tengerparti Cezareában tartózkodik, a kötélgyártó házában, amikor felkeresi Őt négy római nő, erősen lefátyolozva, hogy ne ismerjék fel őket. Titokban akarnak Jézussal beszélni, és a kötélgyártó csak egy szennyes és bűdös raktárhelyiséget tud erre a célra felajánlani nekik. Az erős bűz kaparja a torkot. Jézus mosolyogva mondja:

– Ez nem a ti ízléseteknek megfelelő hely... De csak ez áll rendelkezésemre.

– Nem látjuk a helyet, mert téged látunk, aki ebben a pillanatban itt laksz – válaszolja Plautina, levetve fátylát és köpenyét. A többiek követik őt. Lidia, Valeria és a felszabadított rabszolganő, Albula Domitilla van vele.

– Ebből arra következtetek, hogy mindennek ellenére ti még hiszitek, hogy egy igaz vagyok.

– Több egy igaznál. És Claudia küld minket, pont azért, mert többnek tart téged egy igaznál, és nem ad arra, amit mások mondanak. De azt kívánja, hogy te erősítsd meg véleményét, hogy megkettőzhesse tiszteletét irántad.

– Vagy hogy megfosszon engem attól, ha olyannak tűnök, amilyenek le akarnak írni. De biztosíthatjátok őt! Nincsenek emberi célkitűzéseim. Az én szolgálatom és vágyam teljesen és kizárólag természetfeletti. Igen, egyesíteni akarom az emberek minden országát. De mire vonatkozóan? Testükre és vérükre? Nem. Azt az esendő anyagot az esendő fejedelmeknek hagyom, a bizonytalan birodalmaknak. Én csak az emberek lelkét akarom egyesíteni jogarom alatt, a halhatatlan lelkeket egy halhatatlan országban. És visszautasítom szándékomnak minden egyéb változatát, bárki is beszéljen, ettől eltérő módon. És kérlek titeket, higgyétek el és mondjátok meg annak, aki titeket küld, hogy az Igazság csak egyet mond...

– Apostolod olyan biztonsággal beszélt...

– Ő egy lelkesedő gyerek. Így kell venni szavait!

– De árt neked! Fedd meg őt... Kergesd el...

– És akkor hol lenne az én irgalmasságom? Ő téves szeretetből teszi ezt. Nemde inkább részvételt kell lennem iránta? És mi változna meg, ha elkergetném? Kétszer annyit ártana nekem és magának.

– Akkor olyan, mint lábadozóhoz kötött vasgolyó!...

– Számomra egy megváltásra szoruló szerencsétlen.

Plautina térdre esik, és kitárt karokkal mondja:

– Ah! Mindenkinél nagyobb Mester, milyen könnyű hinni szentségedben, amikor valaki kéri szívedet szavaidból! Milyen könnyű szeretni és követni téged ezért a szeretetedért, amely még értelmédnél is nagyobb!

– Nem nagyobb. De felfoghatóbb számotokra... akiknek értelmét túl sok tévely gátolja, és akik nem vagytok nagylelkűek abban, hogy megfosszátok azt mindentől, hogy elfogadjátok az Igazságot.

– Igazad van. Úgy olvasol a lélekben, amilyen bölcs vagy.

– A bölcsesség az életszentség megnyilvánulása, amely mindig megvilágítja az ítéletet, irányuljon az a múltra vagy a jelenre, vagy előre figyelmeztessen a jövőbeli eseményekre.

– Azért a ti prófétáitok...

– Szentek voltak. Isten ezért nagy fokban közölte magát velük.

– Azért voltak szentek, mert Izraelhez tartoztak?

– Azért voltak szentek, mert izraeliták, és mert cselekedeteikben igazak voltak. Mert nem minden izraelita volt szent, és ma sem az, csak azért, mert Izraelhez tartozik. Nem egy néphez vagy egy valláshoz való mellelesleges hozzátartozás tesz szentté. Ez a két dolog nagyon segíthet benne. De nem szükségszerű tényezője az életszentségnek.

– Akkor mi az a tényező?

– Az ember akarata. Az akarat, amely irányítja az ember cselekedeteit az életszentségre, ha jó, a gonoszságra, ha rossz.

– Akkor... nem mondható, hogy közöttünk nem lehetnek igazak.

– Nem mondható. Sőt, biztos, hogy vannak igazak őseitek között, és biztos, hogy lesznek a jelenleg élők között is. Mert túl rettenetes lenne, ha a pogány világban mindenki ördögi lenne. Azok, akik közületek vonzódást éreznek a Jó, az Igaz iránt, és ellenszenvet éreznek a Bűn iránt, és kerülnek a gonosz cselekedeteket, amelyek méltatlanok az emberhez, higgyétek el, máris az életszentséghez vezető ösvényen járnak.

– Akkor Claudia...

– Igen, És ti. Tartsatok ki!

– De ha meg kellene halnunk, mielőtt... megtérnénk hozzád?... Mit érne akkor, hogy erényesek voltunk?...

– Isten igazságos ítéleteiben. De miért fordított hátat annak, hogy az igaz Istenhez jöjjetek?

A három úrnő lehajtja fejét... Hallgat... És utána a nagy vallomás, amely megmagyarázza, miért állnak ellen olyan kegyetlenül a rómaiak a kereszténységnek...

– Mert olyannak tűnik számunkra, mintha elárulnánk Hazánkat...

– Ehelyett szolgáljátok Hazátokat, erkölcsileg és lelkileg nagyobbá téve, megerősödve Isten birtoklása és védelme által, hozzáadva ezt hadseregéhez és gazdagságához. Róma, a világ Városa, az egyetemes vallás Városa!... Fontoljátok meg...

Hallgatás...

Utána, Lidia, elvörösödve, mint egy láng, azt mondja:

– Mester, egy ideje kerestük, mond-e valamit rólad Vergiliusunk. Mert mi többre becsüljük a vergiliusi jóvendöléseket, mint Izrael minden hitének és a ti prófétáitoknak jóvendöléseit, amelyekben érezhetjük az ezredéves hit sugallatait. És megvitattuk magunk között...

összehasonlítva azt, amit minden időben, népben és vallásban rólad mondtak. De senki sem érzett meg téged oly jól, mint a mi Vergiliusunk... Sokat beszéltünk ezekben a napokban

Diomedésszel, a felszabadított, görög rabszolgával, aki Claudia kedves csillagjosa. Ő azt állította, hogy ami történt, azért történt, mert közel vannak az idők, és a csillagok együttállása beszélt erről... És feltevésének megerősítésére felhozta a három Bölcsőt, aki három keleti országból jött, hogy imádjon téged, mint kisdedet, és kihívja ezzel a Róma számára is rettenetes mérszárlást... De nem győzött meg minket, mert... több mint ötven éve az egész világon egy bölcs sem beszélt rólad a csillagok hangja által, jól lehet sokkal közelebb volt megnyilvánulásod. Claudia felkiáltott: „Ha itt lenne a Mester! Ő megmondaná az igazat, és

tudnánk legnagyobb költőnk helyét és halhatatlan sorsát!” Megmondanád... Claudia számára... Ajándékként, hogy megmutasd nekünk, nem neheztelsz rá azért, mert kételkedett benned...

– Megértem az ő római érzelmeit, és nem haragszom rá. Nyugtassátok meg őt! És halljátok! Vergilius, nemcsak mint költő volt nagy, nemde?

– Ó, nem! Nagy volt, mint ember is. Egy már romlott és bűnös társadalom közepette ő volt a lelki tisztaság fénye. Senki sem mondhatta, hogy látta őt kéjelegni, hogy szerette a tivornyákat és a szabadosságot. Írásai tiszták, de szíve még tisztább volt. Annyira, hogy a helyeken, ahol leggyakrabban tartózkodott, a „kis szűznek” nevezték, megvetéssel a bűnösök, tisztelettel a jók. (Virgilius latin neve és a szűz: virgo, latinul, hasonló egymáshoz, innen a szójáték.)

– Tehát egy tiszta lélek egy tiszta emberben, nem tudta volna visszatükrözni Istent, mivel az az ember pogány volt? A tökéletes Erény ne szerette volna az erényeset? És ha lelkének szép tisztasága által részesült az Igaz szeretetében és látásában, akkor nem részesülhetett a jövődőlés egy felvillanásában is? A jövődőlésben, ami nem más, mint az igazság, amely megnyilvánul az előtt, aki megérdemli, hogy megismerje az Igazat, jutalomként és ösztönzésként, hogy törekedjék még erényesebbé válni.

– Akkor... ő valóban rólad jövődölt?

– Az ő tisztaságtól lángoló lelke és lángesze felemelkedett egy rólam szóló oldal megismerésére, és őt a pogány és igaz költőnek lehet mondani, egy prófétai szellemnek, aki megelőzte a kereszténységet, jutalmul erényeiért.

– Ó! A mi Vergiliusunk!! És jutalomban fog részesülni?

– Mondtam: Isten igazságos. De ti ne utánozzátok a költőt, megállva az ő határánál. Haladjatok tovább, mert számotokra az Igazság nem belátás és rész-ismeret által nyilvánult meg, hanem teljesen, és fületek hallatára beszélt veletek.

– Köszönjük, Mester... Visszavonulunk. Claudia azt mondta nekünk, kérdezzük meg téged, hogy erkölcsi dolgokban hasznodra lehet-e – mondja Plautina anélkül, hogy válaszolna Jézus szavaira.

– És azt mondta, kérdezzetek meg engem, hogy nem voltam-e jogbitorló...

– Ó, Mester! Hogyan tudod?

– Több vagyok Vergiliusnál és a prófétáknál...

– Igaz! Minden igaz! Szolgálhatunk valamivel?...

– Nekem nincs szükségem másra, csak a hitre és a szeretetre. De van egy teremtmény, aki nagy veszélyben van, és ezen az estén meg akarják ölni a lelkét. Claudia meg tudná menteni.

– Itt? Kik? Megölik a lelkét?

– A ti nemeseitek egyike vacsorát rendez, és...

– Ah! Igen! Ennius Cassius. Az én férjemet is meghívta... – mondja Lidia.

A történet folytatását, amely egy serdülő rabszolga lány: Aurea Galla (galliai Aranka) megmentésével végződik, lásd részletesen Gy 4,129-143. oldalán és M 11,450-482. oldalán.

(6-895)

* * *

Az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulás előtti pénteken Lázár betániai birtokán lakomát rendeznek Jézus számára, s erre meghívják a nőtanítványokat is. Jelen van Valeria és Plautina is. Az utóbbi nem tud hinni abban, hogy Jézus magától képes lesz feltámadni, de Mária Magdolna rendületlenül bízik ebben. Beszélgetésüket lásd P 11,456-458. oldalán.

(8-414)

* * *

Húsvét vasárnap estéjén Plautina, héber asszonyként öltözve, elmegy római barátnőivel együtt az utolsó vacsora termének házába, és a többiek nevében is beszélve, azt mondja a Szűzanyának, letérdelve, miután köszöntötték őt:

– Ha előzőleg csodáltuk a Bölcsességet, most szeretnénk Krisztus leányaivá lenni. És neked mondjuk meg ezt. Egyedül te tudod legyőzni a zsidók bizalmatlanságát, amit irántunk éreznek. El fogunk jönni hozzád, hogy oktass minket...

Mária boldogan mosolyogva válaszolja:

– Kérem az Urat, tisztítsa meg ajkamat, mint a prófétának, hogy méltóképpen beszélhessek Uramról. Legyetek áldottak, Róma zsengei!

Később Plautina elmondja, mi történt:

– Mi, miközben ma reggel róla beszéltünk, láttunk egy fényt, egy fényt! Egy arc alakult ki. Ó, mondd el te, az Ő ragyogását! Ő volt. És oly kedvesen mosolygott ránk, hogy többé már semmi mást sem akartunk, csak azt, hogy ide jöjjünk, és azt mondjuk nektek: „Ne utasítsatok vissza minket!” (Lásd részletesebben előzőleg: Jp 2,120-122.)

(10-71)

Valeria

Valeria Claudia barátnőinek egyike, és történetének nagy részét már ismertettük, azért itt csak felsoroljuk azt időrendben, megjelölve a helyeket, ahol részletesebb leírása található.

Amikor Jézus a tengerparti Cezareában jár, meggyógyítja Valeria haldokló kisleányát, Faustinát: Gy 1,26-29.

(3-65)

* * *

Johanna beteri rózsáskertjében felkeresik a római nők Jézust, és Ő elbeszélget velük az örök életről. Gy 1,30-31., Jp 3,137-146.

(3-137)

* * *

Valeria Claudia kíséretében megy Jeruzsálembe egy szekérkaravánon, és közben kinézve, üdvözli Jézust. Jp 3,146-147.)

(3-352)

* * *

Betániában ismét felkeresi Jézust, Quintillianus és a többi római nő társaságában: Jp 2,77-85.

(3-428)

* * *

Johanna jeruzsálemi palotájában ő is részt vesz a szegényeknek adott lakomán, és felszolgál, zsidó nőnek öltözködve, a többi római nővel együtt: Jgb 3, 191-194.

(5-483)

* * *

Plautinával együtt ismét meghallgatja Jézust a tengerparti Cezareában, a kötélgyártó házában: Jp 3, 147-151.

(6-895)

* * *

Másfél évvel Fausztina meggyógyítása után, Valeria felkeresi Jézust a Jeruzsálem közelében levő Nobéban, kisleányával együtt, és hosszasan elbeszélget vele a házasságról és a

válásról – mert férje hűtlenül elhagyta őt. A tanulságos beszélgetést teljes egészében megtalálhatjuk Gy 1,31-43. oldalán.

(7-1749)

* * *

Jézus efraimi önkéntes számkivetése idején az apostolok arról beszélgetnek, mit tudnának tenni érdekében. Szóba kerülnek a római nők is. Valaki megjegyzi:

– Tudjátok, hogy Valeria, miután férje elvált tőle, áttért a zsidó hitre? Komolyan vette ezt. Szent életet él, és sokunk számára példaképpül szolgál. Felszabadította rabszolgáit, és mindnyájukat oktatja az igaz Isten felől. Vett egy házat a Sionon. De most, hogy Claudia megjött, visszatért hozzá...

– Akkor!...

– Nem. Nekem azt mondta: „Amint megjön Johanna, hozzá megyek. De most meg akarom győzni Claudiát.”... Úgy látszik Claudiának nem sikerül határtalanul hinni Krisztusban. Számára Ő egy bölcs. Nem több... Sőt, úgy látszik, hogy mielőtt a városba jött, kissé megzavarták a szállingózó megjegyzések, és kételkedve azt mondta: „Egy férfi, mint a mi bölcselőink, de nem olyan, mint a jobbak közülük; mert szavai nem felelnek meg életmódjának” És ő megenged magának olyan dolgokat, amelyekkel már fölhagyott – mondja Nike.

– Ez várható volt. Pogány lelkek! Hm! Egy lehet jó köztük... de a többiek!... Szemét! Szemét! – vélekedik Bertalan.

(8-250)

* * *

Nagyszerdán Jézus a király kertjében pihen, ahová Mannaen hívta meg Őt. Az apostolok leheverednek a fűre, és elalszanak. A nőtanítványok és Valeria, aki csatlakozott hozzájuk, hallgatnak, nehogy beszédjükkel felébresszék az alvó apostolokat. A többi római nőt Claudia magához hívatta az Antóniába, mert nagyon szomorú, és az az előérzete, hogy sokat fog sírni. (9-139)

* * *

Az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulás előtti pénteken Lázár betániai birtokán lakomát rendeznek Jézus számára, s erre meghívják a nőtanítványokat is. Jelen van Valeria és Plautina is. (P 11,456-458)

(8-414)

* * *

Miközben Jézus a Kálváriára viszi keresztjét, az Őt sirató asszonyok között ott van Lidia és Valeria is, és Jézus nevükön szólítja őket, hálája jeléül. Js 73.

(9-334)

* * *

Nagypéntek éjjelén Veronika fölkeresi Máriát az utolsó vacsora házában. János fogadja őt a kapunál:

– Béke veled, nővér! Lépj be!

– Felajánlhatom az Anyának Plautina tiszteletét? Claudia is hozzájárult. De, csak ha nem fájdalmas számára engem látni.

János belép Máriához.

– Ki kopogott? Péter? Júdás? József?

– Nem. Valeria. Értékes tömjént hozott. Szeretné neked felajánlani... ha nem okoz veled fájdalmat.

– Felül kell múlnom fájdalmamat. Ő meghívta Országába Izrael fiait és a pogányokat. Mindenkit meghívott. Most... halott... De én itt vagyok helyette. És mindent elfogadok. Lépj be!

Valeria belép. Levette sötét köpenyét, és teljesen fehér ruhában van. Földig hajol. Üdvözlő és beszél:

– Úrnő! Te tudod, kik vagyunk. A sötét pogányság első megváltottjai. Sár és sötétség voltunk. A te Fiad szárnyakat adott nekünk és világosságot. Most... elaludt békében. Ismerjük szokásaitokat. És azt akarjuk, hogy Róma balzsama hulljon a Győzedelmesre.

– Isten áldjon meg titeket, Uram leányai! És... bocsáss meg, ha nem tudok többet mondani...

– Ne erőltess magadat, Úrnő! Róma erős. De meg tudja érteni a fájdalmat és a szeretetet. Megért téged, Fájdalmas Anya. Isten veled!

– Béke veled, Valeria! Áldásom Plautinának és nektek mindnyájatoknak!

Valeria visszavonul, ott hagyva az általa hozott tömjént és fűszereket. (M 14,603)
(9-419)

* * *

Nem említi a szöveg, de valószínű, hogy Jézus föltámadása után Valeria is a római nők között volt, amikor Ő megjelent nekik, és utána velük együtt ő is elment az utolsó vacsora házába. (Lásd előzőleg, a 152. oldalon.)

Amikor Claudia eltávozik Cezáreába, csak Plautina és Lídia megy vele. Valeria elmegy Johannával Béterbe. Lásd előzőleg, a 134. oldalon.

Lidia

A negyedik római nő, aki szerepel a látomásokban: Lídia. Az eddigiekben már leírtuk, amit róla olvashatunk ezekben, s ez megtalálható a következő oldalakon: Jp 2,79. Jp 3,127. 130. 131. 132. 137. 143. 147. 149. 151. 155. 168.

Aglae

Jézus megtérített egy római nőt, aki már gyermekkorában rossz útra tért, és később egy heródiánus ágyasa lett. Történetét megtaláljuk „A Fátyolos Nő” című füzetben, a Jézus és a bűnbánók sorozatban: Jb 2,175-192. oldalon.

Meggyógyított pogányok

Már előzőleg leírtuk több pogány meggyógyítását vagy ördögtől való megszabadítását:

A kis Faustina (= Fausta) 1,28-29

A kafarnaumi százados szolgája: E 4,165-168

Dina édesanyja: Gy 2,58-62

Fára felesége: Gy 2,63-66

Nikomedész matróna: Pt 4,162-167

A nyomorék Jónás: Jcs 2,78-79

A kánaáni asszony leánya: E 6,235-239

Aranka (Aurea Galla) meggyógyítása: M 11,453

Egy római rabszolgája: Jcs 3,134-136

Szír-föníciai betegek: Jcs 3,140

Camillus, a római katona: Jcs 4,169-172

Jerikói nő: Jcs 4,174

Claudia levágott nyelvű rabszolgája: Jcs 4,185

Éhhalál előtt álló férfi: Jcs 4,189-194

Fabia Gy 5,208-209

Emmausz fürdőjében Jcs 3,143-146

A következő oldalakon egy eddig még nem ismertett csodát írunk le.

Én más Istené vagyok

Miután Jézust kiutasítják a jeruzsálemi Templomból, Lázár egy tanyáján húzódik meg apostolaival. A nép hamarosan megtudja, hogy ott van, és tömegesen keresi fel, hogy tanítását hallgassa. Jézus a tízparancsolatot magyarázza. (Lásd az erről szóló füzetet: T) A következő eset nem szerepel abban a füzetben, azért itt írjuk le.

Jézus ma a kilenc otthon maradottal van, mivel a többi három Jeruzsálembe ment. Ezért a mindig vidám Tamás megosztja magát zöldségei és más, lelkibb megbízatásai között. Péter Fülöppel, Bertalannal és Mátéval együtt a zarándokokkal foglalkozik. A többiek pedig a folyóhoz mennek keresztelni. Valóban vezeklésnek számít ez, ilyen dermesztő északi szélben!

Jézus még a konyha sarkában ül, a megszokott helyén, Tamás pedig szorgoskodik és hallgat, hogy ne zavarja a Mestert, amikor belép András, és ezt mondja:

– Mester, van itt egy beteg, akit – én mondom – jó lesz mihamarabb meggyógyítani, mert... azt mondják rá, hogy bolond, mivel nem izraeliták. De mi azt mondanánk, hogy ördögtől megszállott. Üvölt, dühöng, vonaglik. Gyere, nézd meg!

– Azonnal. Hol van?

– Még a mezőn. Hallod azt az üvöltést? Az ő. Olyan, mint egy állat hangja, pedig tőle jön. Biztosan gazdag lehet, mert kísérelje előkelően öltözött, és a beteget egy igen pompás kocsiról emelte le a sok szolga. Biztosan pogány, mert az Olimposz isteneit káromolja.

– Menjünk!

– Megyek én is megnézni – mondja Tamás, aki kíváncsibb rá, mint zöldségeire.

Kimennek, és ahelyett, hogy a folyó felé kanyarodnának, a mezők felé tartanak, amelyek ezt a tanyát elválasztják a majoros házától.

Egy réten, – ahol előbb még birkák rágcsálták a fűvet, de most ijedten szaladnak szét minden irányban – van egy ember, akit erősen megkötöztek, de aki ennek ellenére őrjöngve ugrál, és iszonyúan kiáltozik. Ez a kiáltás egyre fokozódik, ahogy Jézus közelít hozzá.

Péter, Fülöp, Máté és Bertalan ott vannak a közelben, és megdöbbenve nézik. Férfiak is vannak ott, az asszonyok azonban félnek közelébe menni.

– Megjöttél, Mester? Látod, mennyire dühöng? – mondja Péter.

– Most majd abbahagyja.

– De... pogány, tudod?

– No, és aztán?

– Hát... a lelke miatt!...

Jézus kissé elmosolyodik, és tovább megy. Odaér az örülthöz. Az mind izgatottabbá válik.

A csoportból kiválik egy férfi. Öltözete és borotvált arca elárulja, hogy római. Köszönti Jézust:

– Üdvözlégy, Mester! Híred eljutott hozzám. Te felülmúlod a gyógyításban Hippokratészt, és nagyobb csodákat művelsz a betegeken, mint Aeszkulapiusz szobra. Tudom. Azért jövök. A testvérem, látod? Titokzatos betegség megőriztette. Ehhez egyetlen orvos sem ért. Elmentem vele Aeszkulapiusz templomába. De onnan még betegebben jött ki. Ptolemaisban van egy rokonom. Egy gályával küldött nekem üzenetet. Azt üzenté, hogy itt van valaki, aki mindenkit meggyógyít. Eljöttem. Félelmetes utazás!

– Jutalmat érdemel.

– De mi még csak áttérték sem vagyunk, hanem rómaiak, akik hűségesek isteneikhez. Szerintetek pogányok. Szibariszból származunk, és most Cipruson élünk.

– Igen. Pogányok vagytok.

– Akkor... semmire sem számíthatunk? A te Olimposzod utasítja el a mieinket, vagy a mienk azt.

– Az én Istenem Egyetlenként és Hármasan uralkodik, Egyetlenként, és Egyedül.

- Hiába jöttem! – mondja csüggedten a római.
- Miért?
- Mert én más istené vagyok.
- A lelket egyetlen Egy teremtette.
- A lelket?...
- A lelket. Azt az isteni valamit, amit Isten teremtett minden ember számára. Társa a létben, és tovább él földi élete után.
- És hol van?
- Az én mélyén. Isteni valami, a legszentebb szentély bensejében. Minden tiszteletre méltó, igazán létezik. Nem ő van valamiben, hanem ő tartalmaz valamit.
- Jupiterre! Filozófus vagy?
- Az Istennel egyesült Értelem vagyok.
- Gondoltam, hogy az vagy, beszéded után...
- És mi a filozófia – amikor igaz és becsületes – ha nem az emberi értelem fölemelkedése a Végtelen Bölcsességhez és Hatalomhoz, vagyis Istenhez?
- Isten! Isten!... Itt van velem ez a szerencsétlen, aki zavarba ejt. Szinte megfeledkeztem állapotáról, csakhogy téged halljalak, isteni!
- Nem az vagyok, aminek te mondasz engem. Te azt hívod isteninek, ami magasabb rendű az emberinél. Én azt mondom, ezzel a névvel csak azt szabad illetni, aki Istentől való...
- Mi az Isten? Ki látta Őt valaha?...
- Vezesd ide a beteget!
- Az ordít és rángatózik, miközben odavonszolják.
- Látod? Te örültnek nevezed. Azt mondd, egyetlen orvos se tudta meggyógyítani. Ez igaz. Egyetlen orvos sem, mert ő nem örült. Hanem egy alvilági lény – így mondom, miattad, aki pogány vagy – hatolt belé.
- De nincs benne jós-szellem. Sőt csak tévedéseket mond.
- Mi ezt „ördög”-nek nevezük, nem jósnak. Van köztük, amelyik beszél, van, amelyik néma. Van, amelyik igazságba merített érvekkel vezet félre. Van, amelyik csak értelmi rendellenességet okoz. A kettő közül az első a teljesebb és veszélyesebb. Testvérednél a második eset áll fenn. De most majd kimegy belőle.
- Hogyan?
- Ő maga mondja meg neked. – Jézus ráparancsol: – Hagyd el ezt az embert! Menj vissza mélységedbe!
- Megyek. Veled szemben túl gyenge az én erőm. Kiűzöl, és betömöd a számat. Miért győzöl le mindig minket?... – A szellem beszélt az ember szája által, aki utána összerogyott, mint akit elhagyott az ereje.
- Meggyógyult. Oldozzátok fel kötelékeit, félelem nélkül.
- Meggyógyult? Biztos vagy ebben? De... de akkor imádlak téged! – A római készül leborulni. Jézus azonban ezt nem akarja.
- Emeld föl a lelkedet. Isten az égben van! Őt imádd, és Őfelé menj! Isten veled!
- Nem. Így nem. Legalább fogadd el ezt. Engedd meg nekem, hogy úgy tegyek veled, mint Aeszkulapiusz papjaival. Engedd, hogy halljalak beszélni... Engedd meg, hogy beszéljek rólad hazámban...
- Tedd meg! És gyere ide testvéreddel!
- Testvére csodálkozva néz körül, és megkérdi:
- Dehát hol vagyok? Ez nem Cintium! A tenger hol van?
- Beteg... – Jézus int, hogy hallgassanak, és azt mondja: – Beteg voltál, magas láztól, és ide hoztak, más éghajlat alá. Most jobban vagy. Gyere!

Mindenki elmegy, de nem egyforma érülettel. A nagy szobában van, aki csodálkozik, van, aki bírálja Jézust a pogány ember meggyógyítása miatt.: Jézus szokott helyére megy, és a rómaiak előtte foglalnak helyet.

– Engedjétek meg, hogy idézzem a Királyok könyvének egyik részletét. (2Kir 5,1-20)

– Ebben le van írva, hogy midőn Szíria királya háborúra készülődött Izrael ellen, volt udvarában egy nagyrabecsült főembere, Naamán, aki leprás volt. Egy izraeli leány, akit a szírek hurcoltak el, és az ő rabszolgája lett, így szólt hozzá: „Ha uram a prófétához fordulna Szamáriában, biztosan kigyógyítaná leprájából.” Erre Naamán, miután engedélyt kért a királytól, követte a leány tanácsát. Izrael királya azonban dühös lett, mondván: „Hát Isten vagyok én, hogy Szíria királya betegeket küld hozzám? Ez ürügy, hogy háborút kezdessen.” Amikor azonban Elizeus próféta tudomást szerzett az esetről, ezt üzent: „Jöjjön hozzám az a leprás, és én meggyógyítom. Hadd tudja meg, hogy van próféta Izraelben.” Naamán akkor elment Elizeushoz. De Elizeus nem engedte be. Csak kiüzent neki: „Fürödj meg hétszer a Jordánban, és tiszta leszel!” Naamán megharagudott, mert úgy látta, hiába tett meg olyan hosszú utat, és készült hazaindulni, haragosan. Szolgái azonban így kérlelték: „Csak annyit kért tőled, hogy fürödj meg hétszer. Ha sokkal többet parancsolt volna, azt is meg kellene tenned, mert ő a próféta.” Ekkor Naamán engedett. Ment, megfürdött, és újból egészséges lett. Örvendezve tért vissza Isten szolgájához, és azt mondta neki: „Most már tudom az igazságot: nincs más Isten a földkerekségen. Csak Izrael Istene létezik.” És mivel Elizeus nem akart elfogadni ajándékot, azt kérte tőle, hadd vihessen el legalább annyi földet, amelyen áldozatot mutathat be, Izrael földjén, az igaz Istennek.

Tudom, hogy ti nem mind helyeslitek, amit tettem. Azt is tudom, nem vagyok köteles magyarázatot adni nektek. De mivel igaz szeretettel szeretlek titeket, azt akarom, hogy megértsétek tettemet, tanuljatok belőle, és szűnjön meg lelketekben a bíráltság és a megütközés minden érzése.

Egy pogány állam két alattvalója van előttünk. Az egyik beteg volt, és azt az üzenetet kapták, egyik rokonuk közvetítésével, de biztosan Izrael szája által: „Ha elmennétek Izrael Messiásához, Ő meggyógyítaná a beteget.” És ők, nagyon messziről, el is jöttek hozzám. Bizalmuk sokkal nagyobb volt, mint Naamáné, mert semmit sem tudtak Izraelről és a Messiásról, míg a szír ember, a nemzetbeli közelség és az izraeli rabszolgákkal való folytonos kapcsolat révén már tudta, hogy van Isten Izraelben. Az igaz Isten. Nem helyénvaló-e, hogy most egy pogány ember térhet vissza hazájába úgy, hogy ezt mondhatja: „Valóban Izraelben van Isten embere, és Izraelben imádják az igaz Istent”?

Én nem azt mondtam: „Fürödj meg hétszer”. Hanem Istenről és a lélekről beszéltem, két – előttük – ismeretlen valamiről, s amelyek – mint egy kimeríthetetlen forrás hét szája – úgy viszik magukkal a hét ajándékot. Mert ahol megvan Isten és a lélek fogalma, és a kívánság, hogy ezekhez eljussanak, ott kinőnek a hit, a remény, a szeretet, az igazságosság, a mértékletesség, az erősség és az okosság fája. Ezek ismeretlen erények azok előtt, akik a saját isteneiknél nem utánozhatnak mást, csak a közös emberi szenvedélyeket, megtoldva az erkölcsi szabadossággal, amelyeket magasztos feltételezés alapján művelnek. Ők most visszatérnek hazájukba. De azon az örömmön kívül, hogy meghallgatást nyertek, még ezt is elmondhatják: „Most már tudjuk, hogy nem vagyunk állatok, s hogy az életen túl van egy jövő élet is. Tudjuk, hogy az igaz Isten Jóság, és ezért minket is szeret, és azért tesz velünk jót, hogy rávegyen minket: menjünk Őhöz.”

És mit gondoltok? Egyedül ők nem ismerik az igazságot? Az imént egyik tanítványom azt hitte, hogy nem tudom meggyógyítani a beteget, mivel pogány lelke van. De mi is a lélek? És kitől származik?

A lélek az ember szellemi lényege. Az, amely, minthogy tökéletesebb, átjárja, kíséri, elevenné teszi a test egész életét, és tovább él akkor is, amikor a test nincs többé, mivel halhatatlan, mint az, aki megteremti: az Isten. Minthogy csak egy Isten van, nincsenek pogány

lelkek és nem-pogány lelkek, amelyeket különféle istenek teremtettek. Csak egyetlen erő van, amely megteremti a lelkeket: és ez a Teremtő ereje, a mi egyetlen, hatalmas, szent, jó Istenünk ereje, akiben nincs olyan szenvedély, ami ne szeretet, teljesen lelki természetű, tökéletes emberszeretet lenne, és – hogy megértsék ezek a rómaiak – amint mondtam: emberszeretet, most még azt is mondom: teljesen erkölcsi emberszeretet. Mert a lélek fogalmát nem értik meg ezek a kisdedek, akik egyáltalán nem ismerik a szent szavakat.

És mit gondoltok? Hogy én csak Izraelért jöttem? Én vagyok az, aki a néptörzseket egyetlen pásztorbot, a mennyek pásztorbotja alá terelem. És bizony, mondom nektek, nemsokára eljön az idő; amikor sok pogány fogja ezt mondani: „Engedjétek, hogy abból a sokból mi is kapjunk, hogy pogány földjeinken mi is mutathassunk be áldozatot az igaz Istennek, az Egy és Hármassal Istennek”, akinek Szava én vagyok. Ők most elmennek. Jobban meggyőzve, mintha megvetéssel zúztam volna őket össze. A csodában és szavaimban megérik Isten, és ezt elbeszéli ott, ahová visszatérnek.

Még azt is mondom nektek: nem volt-e helyes megjutalmazni ekkora hitet? Félrevezetve az orvosok válaszaitól, csalódottan a templomokba tett hiábavaló utazásuktól, még tudtak annyira hinni, hogy eljőjenek az Ismeretlenhez, a világ Nagy Ismeretlenjéhez, a Kigúnyolthoz, Izrael Nagy Kigúnyoltjához és Megrágalmazottjához, és azt mondani neki: „Hiszem, hogy te meg tudod tenni”. Új gondolkozásmódjukhoz az első krizma az ő hinni-tudásukból jut hozzájuk. Nem is annyira a betegségből, mint inkább téves hitükből gyógyítottam ki őket, mert ajkukat olyan kehelyre illesztettem, amely utáni szomjúságuk annál inkább fokozódik, minél többet isznak belőle: az igaz Isten ismerete utáni szomjúság ez.

Befejeztem. Azt mondom nektek, Izrael fiainak: tudjatok úgy hinni, mint ahogyan ezek tudtak!

A római odamegy a meggyógyulttal:

– De... ezentúl már nem merem mondani, hogy Jupiterre. Ezt mondom: római polgári becsületemre esküszöm neked, meglesz bennem ez a szomjúság. Most azonban mennem kell. Ki ad ezentúl innom?

– A te szellemed, a lelked – amiről most már tudod, hogy neked is van – addig a napig, amikor egy küldöttem majd elmegy hozzád.

– És te nem?

– Én... én nem. De akkor sem leszek távol, amikor nem leszek jelen. És nem múlik el, csak két évnél valamivel több, hogy olyan ajándékot kapsz tőlem, ami nagyobb lesz, mint ennek a gyógyulása, aki számodra oly kedves volt. Isten legyen mindkettőtökkel! Tudjatok kitarítani a hitnek ebben az érzelmében.

– Üdvözlégy, Mester! Az igaz Isten óvjon meg!

A két római eltávozik, és lehet hallani, amint hívják a szolgákat a kocsival.

– És még azt sem tudták, hogy van lelkük! – mormolja egy öregember.

– Igen, apa. De szavaimat jobban el tudták fogadni, mint oly sokan Izraelben. Most, mivel igen nagy adományt adtak, tegyünk jót Isten szegényeivel, kétszeres és háromszoros mértékben. A szegények pedig imádkozzanak ezekért a jótévedőkért, akik szegényebbek, mint ők, hogy eljussanak az igazi, egyetlen gazdagságra, ami Isten megismerése.

A lefátyolozott nő a fátyla mögött sír, ezért nem látják könnyeit, zokogását azonban hallják.

– Az a nő sír – jegyzi meg Péter. – Talán nincs több pénze. Adjunk neki?

– Nem amiatt sír. De eredj, és mondd neki: „A földi hazák elmúlnak. De az ég megmarad. Azé lesz, aki tud hinni. Isten a Jóság, azért a bűnösöket is szereti. És neked is segít, hogy rávegyen: menj Őhozá. – Eredj! Így mondd neki, s azután hagyd sírni: Eltávozik a méreg lelkéből.

Péter odamegy a nőhöz, aki már elindult a mezők felé. Megmondja neki, majd visszatér.

- Még jobban kezdett sírni – mondja. – Pedig azt hittem, megvigasztalom... – és Jézusra néz.
- Tényleg megvigasztalódott. Örömtől is lehet sírni.

(2-595)

Pogány gyermekek

Előzőleg, a 157. oldalon a meggyógyított pogányok között több gyermek is szerepel: Faustina, a kánaáni asszony lánya, Aranka. A következőkben csak azokról a gyermekekről lesz szó, akiket előzőleg még nem említettünk, vagy ha másutt említettük őket, megjelöljük a helyet, ahol megtalálhatók.

A Jézus és a gyermekek sorozatban szerepelnek a következők:

Dina Gy, 2,58-62

Sándor Gy 2,53-60

Marciale Gy 4,160-168

Caius Lucius Gy 1,26-28

Pogány férfiak

A férfiak közül nemcsak a katonák érdeklődtek Jézus tanítása iránt, hanem néhány más pogány férfi is. Ezeknek történetét ismertetjük most.

Crispus

Mária Magdolnát, megtérése után, Jézus körútra viszi magával azokba a városokba, ahol botrányokat okozott, hogy jóvátegye azokat, nyíltan Jézus tanítványának vallva magát.

Tibériásban régi bűntársai kigúnyolják Magdolnát, ő azonban bátran megválaszol nekik.

Lásd: MM 24-25

– Jöjjetek velem, Őutána! Szűnjetek meg állatok lenni, és váljatok legalább emberekké! – mondja Magdolna.

A válasz erre röhögés és hangos gúnyolódás. Csak egy öreg római szól rájuk:

– Legyetek tisztelettel a nő iránt. Szabadon teheti, amit akar! Én védelmembe veszem!

– A népszónok! Hallod-e? Megártott a tegnapi esti bor? – kérdi egy fiatalember.

– Nem. Búskomor, mert fáj a háta – jegyzi meg egy másik.

– Eredj a Názáretihez, hadd vakarja meg neked!

– Megyek is, hogy vakarja le rólam a sarat, amely a veletek való érintkezéssel ragadt rám – feleli az.

– Ó, Crispus, aki hatvanéves korában romlott meg! – nevetnek sokan, köréje állva.

De a Crispusnak nevezett ember nem törődik azzal, hogy gúnyolják, és elindul Magdolna mögött, aki utoléri a Mestert. Jézus éppen egy írástudóval vitatkozik, aki azért dorgálja, mert Tibériásban van, éspedig ilyen társasággal.

– És te miért vagy itt? Ez válasz arra, hogy miért vagyok Tibériásban. És azt is mondom, hogy Tibériásban is, sőt itt még inkább, mint másutt, vannak lelkek, akiket meg kell menteni – válaszolja neki Jézus.

– Ezek nem menthetők meg. Pogányok, bálványimádók, bűnösök.

– Én a bűnösök miatt jöttem. Hogy megismertessem az igaz Istent mindenkivel. Temiattad is jöttem.

– Nincs szükségem se tanítókra, se megváltókra. Én tiszta és tanult ember vagyok.

– Bárcsak annyira volnál ilyen, hogy felismernéd állapotodat!

– Te meg annyira, hogy tudd, mennyire lejáratod magadat egy utcanő társaságával.

– Megbocsátok neked az ő nevében is. Ő, alázatos viselkedésével, megsemmisíti bűnét. Te, kevélységeddel, megduplázod vétkeidet.

– Nincsenek vétkeim.

– Megvan benned a legfőbb bűn: szeretetlen vagy.

Az írástudó ezt mondja:

– Üresfejű, esztelen ember!

– Én miattam, Mester! – mondja Magdolna. És, látva Szűz Mária sápadtságát, így könyörög:

– Bocsáss meg nekem! Miattam sértegetik Fiadat. Visszavonulok...

– Nem! Te ott maradsz, ahol vagy. Én akarom – mondja Jézus, olyan határozott hangon és szemében olyan villogással, amitől egész személye lenyűgöző hatalmúvá válik, és alig lehet ránézni. Majd utána, gyöngédebb hangon ezt mondja: – Te ott maradsz, ahol vagy. És ha valaki nem bírja elviselni közelségedet, az menjen el, de csakis az.

Ezzel Jézus elindul a város nyugati része felé.

– Mester! – kiáltja utána a testes, öreg római, aki védelmébe vette Magdolnát.

Jézus megfordul.

– Téged Mesternek szólítanak, és én is így szólítalak. Szerettem volna hallani beszédedet. Félig filozófus, félig bohém voltam. De talán te tudnál belőlem tisztességes embert faragni.

Jézus erősen ránéz, és ezt mondja:

– Elhagyom ezt a várost, ahol az emberi állatiasság alávalósága uralkodik, és magasra csap a gúny.

És továbbindul.

Mögötte az ember, aki verejtékezve és nehezen követi. Mert Jézus gyorsan lépked, ő pedig kővér és idős, és elnehezítette a sok bűnös szenvedély is. Péter, aki hátrafordul, közli ezt Jézussal.

– Hagyd, hadd gyalogoljon! Ne törődj vele

Egy kis idő múlva a Kerióti szólal meg:

– Az az ember csak követ minket. Ez nem helyes!

– Miért? Szánod őt, vagy más okból?

– Szánni őt? Nem. Hanem mert távolabbról követ minket az írástudó is, más zsidókkal.

– Hadd tegyék. De jobb volna, ha őhelyette magadat sajnálnád.

– Téged, Mester.

– Nem. Magadat, Júdás. Légy őszinte, érzelmeid megértésében és bevallásában!

– Én valójában az öreget is sajnálom. Tudod-e, mennyire erőlködik, hogy mögötted tudjon maradni? – mondja a verejtékező Péter.

– A Tökéletesség követése mindig fáradtsággal jár, Simon.

Az ember fáradhatatlanul követi őket, igyekezve mindig a nők közelében maradni, de soha nem szól hozzájuk. ...

Tibériás, külterületeinek veteményes kertjeivel, véget ér. Rajta túl halad a Kánába vezető, poros út. Az út egyik oldalát gyümölcsösök szegélyezik, a másik oldalát egy sor nyártól perzselt mező és szántóföld.

Jézus bemegy az egyik gyümölcsös-kertbe, és megáll a sűrűlombú fák árnyékában.

Odamennek hozzá a nők is, majd a kifulladt római, aki már igazán nem bírja tovább. Kissé félrehúzódva megáll. Nem szól, csak néz.

– Pihenés közben együnk – mondja Jézus. – Van ott egy kút, és mellette egy földműves. Menjetek, kérjétek tőle vizet!

János és Tádé megy. Egy víztől csepegő korsóval térnek vissza. Mögöttük pedig a földműves jön, aki pompás fűgével kínálja meg őket.

– Isten jutalmazzon meg ezekért, egészséggel és termésben!

– Isten védelmezzen téged! Te vagy a Mester, nemde?

– Az vagyok.

– Beszélisz itt?

– Nincs, aki kívánja.

– Én, Mester! Jobban, mint a vizet, amely oly jól esik annak, aki szomjas – kiáltja a római.

– Szomjas vagy?

– Nagyon. A várostól kezdve jövök utánad.

– Tibériásban nem hiányoznak a frissvízű szökőkutak...

– Ne érts félre, Mester, vagy ne tégy úgy, mintha félreértenél! Azért jöttem utánad, hogy halljalak beszélni.

– De miért?

– Nem tudom miért, és hogyan. Az történt, hogy megláttam őt (és Magdolnára mutat). Nem tudom. Valami ezt mondta nekem: „Az az ember olyat fog neked mondani, amit még nem tudsz.” És jöttem.

– Adjatok neki vizet és fűgét! Hogy felüdítse testét.

– És az elmémet?

– Az elme az Igazságban talál üdítőre.

– Hiszen éppen ezért jöttem utánad! Kerestem az igazságot a tudományban. Romlottságot találtam. A legjobb tanokban is mindig van valami rossz. Odáig süllyedtem, hogy megundorodott és undorító ember lettem, akinek nincs más jövője, csak az az óra, amelyben él.

Jézus erősen néz rá, miközben eszi a kenyeret és a fűgét, amit az apostolok vittek oda neki.

Az étkezést gyorsan befejezik.

Jézus ülve marad, és elkezd beszélni, mintha csak az apostoloknak adna egyszerű leckét. Ott marad mellettük a földműves is.

– Sokan egész életük folyamán keresik az Igazságot anélkül, hogy eljutnának megtalálására. Olyanok; mint a bolondok, akik bár látni akarnak, mégis bronzból készült szemellenzőt tartanak szemükön, és hadonászva keresgélnek, görcsösen, annyira, hogy egyre jobban eltávolodnak az Igazságtól, vagy pedig elrejtik azt azáltal, hogy olyan dolgokat borítanak rá, amelyeket örült kutatásuk mozdít el, és dönt rájuk. Velük csak ez történhet, mivel ott keresgélnek, ahol nem lehet az Igazság.

Az Igazság megtalálásához, az értelmet össze kell kapcsolni a szeretettel, és a dolgokat nemcsak a tudás szemével kell nézni, hanem jóságos szemmel. Mert a jóság többet ér a tudásnál. Aki szeret, az végül mindig talál egy nyomot, amely az Igazság felé vezet. Szeretni nem annyit jelent, mint élvezni egy testet, a test által. Ez nem szeretet. Ez érzékiség. A szeretet a lelkek közötti érzelem, a felsőbbrendű részek közötti gyöngéd érzelem, amely által hitvesében nem egy rabszolganőt lát, hanem gyermekeinek szülőanyját. Csakis ezt látja, azaz a felet, amely az embert egészsé formálja, és képessé teszi az élet, vagy az életek nemzésére. Vagyis a társnőt látja, aki anyja és nővére a férfinek. Azt a nőt látja, aki gyengébb az újszülöttnél vagy erősebb egy oroszlánnál – ahogy a helyzet megkívánja, s akit mint anyját, nőtestvérét, leányát bizalmas és oltalmazó tisztelettel kell szeretnie. Az az érzelem, amely nem ilyen, nem szeretet. Az bűnös szenvedély. Nem a magasba vezet, hanem a mélységbe. Nem a Világosságához, hanem a Sötétségbe. Nem a csillagokhoz, hanem a sárba. Azért szeresse a nőt, hogy tudja szeretni a felebarátot. Azért szeresse a felebarátot, hogy tudja szeretni Istent. Íme, rátaláltunk az Igazság útjára. Az Igazság itt van, emberek, akik azt keresitek. Az Igazság: Isten. Itt van a kulcs a tudomány megértéséhez.

Egyedül Isten tudománya a hiba nélkül való tudomány. Az ember hogyan tud választ adni saját kérdéseire, ha nincs Istene, aki válaszol neki? Ki más tárhatja fel a teremtett világ titkait – csak ezeket tekintjük most – ha nem a Legfőbb Alkotó, aki ezt a teremtett világot megalkotta? Hogyan értheti meg azt az élő csodát, ami az ember, azt az élőlényt, amelyben az állati tökéletesség egybeolvad a halhatatlan tökéletességgel, vagyis a lélekkel. A lélek által istenek vagyunk, ha a lélek él bennünk, vagyis, ha mentes azoktól a bűnöktől, amelyek az oktalan állatot is lealacsonyítanak, de amelyeket az ember elkövet, sőt elkövetésükkel még dicsekszik is?

Jób szavait mondom nektek, Igazság keresői: „Kérdezd csak meg a barmot, az is megtanít rá, a madarakat, és megmutatják neked. Szólj a földhöz, és válaszol neked, a halakhoz, és megtanítanak rá.” (Jób 12,7-8)

Igen, a föld, ez a zöldellő, virágos föld, ezek a fákon duzzadó gyümölcsök, ezek a szaporodó madarak, ezek a széláramlatok, amelyek elrendezik a fellegeket, ez a nap, amely felkelését nem téveszti el évszázadok és évezredek óta, mind Istenről beszél, mind Istent magyarázza, mind Istent nyilvánítja ki és láttatja meg. Ha a tudomány nem Istenre támaszkodik, tévedéssé válik, amely nem fölemel, hanem lealáz. A tudás nem romlottság, ha hitvallás. Aki Istenben tudós, nem bukik el, mert érzi méltóságát, s mert hisz a maga örök jövőjében. De a valóságos Istent kell keresni. Nem pedig álmokképeket, amelyek nem istenek, hanem olyan emberek örült kitalálásai, akik még a lelki tudatlanság pólyáiba vannak becsavarva, és ezért nincs meg vallásaikban a bölcsességnek, a tudománynak még árnyéka sem, hitükben pedig az igazság árnyéka sem.

Minden életkor megfelelő, hogy valaki bölcsé váljék. Sőt, Jóbnál még ez is olvasható: „Amikor leszáll az este, valami delelő napféle kél fel számodra, és amikor azt hiszed, véged van, úgy kelsz fel, mint a hajnalcsillag. Bizalommal tetsz el a reád váró reménységtől.” (Jób 11,17-18)

Elég a jó akarat az Igazság megtalálásához, és előbb vagy utóbb, de hagyja, hogy az ember rátaláljon. De ha egyszer valaki megtalálja, jaj neki, ha nem követi, hanem Izrael nyakas

embereit utánozza, akiknek pedig már kezükben van az Isten megtalálásához vezető fonál. Ez a fonál mindaz, amit rólam mond a Könyv. Mégsem akarják magukat megadni az igazságnak, és gyűlölik. Értelmükre és szívükre így a gyűlölet és a formások rakásait halmozzák fel, és nem tudják, hogy a túl nagy súly miatt a föld megnyílik léptük alatt. S ez a lépés, amely diadalmaskodónak hiszi magát, nem egyéb a formások, az irigység, az önzés rabszolgalepésénél. A megnyílt föld elnyeli őket, és oda zuhannak, ahová egy olyan pogányság tudatosan vétkező emberei jutnak, amely pogányság vétkesebb a pogány vallásnál, amelyet egyes népek csak azért alkottak maguknak, hogy legyen valamilyen vallásuk, amihez tarthatják magukat.

Ahogy én nem utasítom el Izrael fiai közül azokat, akik megbánják vétkeiket, ugyanúgy nem taszítom el a bálványimádókat sem, akik hisznek abban, amit hinni adtak nekik, s akik belül, lelkük mélyén, így jajdulnak fel: „Adjátok nekünk az Igazságot!”

Beszéltem. Most pihenjünk ebben a zöldben, ha ez az ember megengedi. Este Kánába megyünk.

– Uram, én elhagylak Téged. De mivel nem akarom meggyalázní a tőled kapott tudományt, még ma este elutazom Tibériásból. Elhagyom ezt a vidéket. Visszavonulok szolgálommal Lukánia tengerparti vidékére, (Dél-Itáliába) ahol van egy házam. Sokat adtál nekem. De főleg megértem, hogy te többet nem adhatsz az öreg bohémnek. De abban, amit adtál, van már annyi, amellyel újjáalakíthatom gondolkodásomat. És... te kérd Istenedet, az öreg Crispusért! Egyetlen tibériási hallgatódért. Imádkozz, hogy halálom előtt újra hallhassalak, és – azzal a tudással, amelyet, gondolom, meg tudok teremteni magamban szavaid nyomán – jobban megértselek téged, és jobban megértsem az Igazságot! Ég veled, Mester!

És római módon köszön. De utána, ahogyan elhalad a távolabb ülő nők mellett, odahajol. a magdalai Máriához, és ezt mondja neki:

– Köszönöm, Mária! Jó volt, hogy ismertelek. Öreg lakoma-társadnak megadtad a keresett kincset. Ha eljutok oda, ahol te már vagy, neked köszönhetem majd. Isten veled!

És távozik.

Magdolna két kezét a szívére szorítja, álméklodó és sugárzó arccal. Majd térdén Jézus elé csúszik:

– Ó, Uram! Uram! Tehát igaz, hogy el tudok juttatni mást a jóra? Uram! Ez túl nagy jószág! – és arcával a fűbe hajolva, megcsókolja Jézus lábait, és újra megöntözi – a most már hálás – Magdala nagy szerelmes úrnőjének könnyeivel.

(4-713)

Elmegyek messzire...

Jézus ismét felkeresi Johanána földműveseit. Miközben megérkezésükre várákznak, a megbeszélte helyen, az apostolok beszélgetnek egymással:

– A Mester még imádkozik? – kérdi Péter.

– Nem. Míg szunyókáltam, elment Jánossal, és testvérével, Jakabbal, hogy figyeljék megérkezésüket. Azonnal a szegény földművesek közelében akar lenni, amikor megérkeznek. Talán utolsó alkalommal látja őket – mondja a Zelóta.

– Miért utolsó alkalommal? Miért? Ne ejtsd ki ezeket a szavakat. Olyanoknak tűnnek, mintha szerencsétlenséget hoznának magukkal! – mondja idegesen Tádé.

– De, mert látod... Mindinkább üldöznek minket. Nem tudom, mi lesz velünk a jövőben...

– Simonnak igaza van... Ej! Szép dolog lenne, ha egészen lelkiesek lennénk... De... ha megengedett lenne egy kicsit... embernek lennünk... ha részesülnénk kissé Claudia védelmében, az nem lenne rossz – mondja Máté.

– Nem. Jobb egyedül lenni... és főleg tisztának a pogányokkal való érintkezéstől. Én... nem helyeslem ezeket – mondja határozottan Bertalan.

– Én is kevésbé... Azonban... A Mester azt mondja, hogy tanításának el kell terjednie az egész világon. És hogy nekünk kell ezt megtennünk... Elvetnünk mindenütt az Ő szavait... És akkor hozzá kell szoknunk ahhoz, hogy megközelítsük a pogányokat és a bálványimádókat... – mondja Tádé.

– A tisztátalanokat! Számomra ez szentségtörésnek tűnne! Disznóknak adni a bölcsességet!...

– Nekik is van lelkük, Bertalan! Te tegnap részvétellel voltál a leány (Aurea Galla) iránt...

– Mert... ő egy... egy semmi, akit ki kell alakítani. Olyan, mint egy újszülött... De a többiek!... És aztán, ő nem római...

– Azt hiszed, hogy a gallok nem bálványimádók? Nekik is kegyetlen isteneik vannak. Meg kell közelítened őket, ha elmész megtérítésükre... – mondja a Zelóta, aki műveltebb a többieknél.

– De nem azokhoz, akik megszenteltlenítik Izraelt. Én sose fogok beszélni Izrael ellenségeivel, sem a jelenlegiekkel, sem a régiekkel!

– Akkor... nagyon messzire kell majd menned, az északi népek közé, mert... a szomszédos népek mind ellenségei Izraelnek... – mondja Tamás.

– Elmegyek messzire...

(6-937)

4. füzet – Zénó

Zénó

Szintika említi második levelében Zénót, aki által levelét küldi. Mielőtt még Jézus elolvasta volna a levelet, üdvözli Zénót, Johanna kertjében:

– Béke veled, idegen! Engem keresel?

– Üdv és dicsőség, Uram! Téged kereslek. Van nálam egy levél számodra. Egy görög asszony adta nekem, Antióchiában. Én is... Nem, én többé nem vagyok görög, mert római állampolgárságot vettem fel, hogy folytassam szerződéses munkámat. A római hadsereg beszerzője vagyok. Gyűlölöm őket. De ellátásukból hasznot húzok. Azért, amit velünk tettek, mérget kellene kevernem lisztjükbe. De mindenkit meg kellene mérgeznem. Ha csak kevéssel teszem, ez nem segít. Sőt még rosszabb lenne... Azt hiszik, minden szabad nekik, mert erősek. Barbárok, a görögökhöz viszonyítva. Minket teljesen kiraboltak, hogy felékesítsék magukat a mi javainkkal, és művelteknek tűnjenek. De ha megvakarod a kérget, amit a mi művelődésünkkel színeztek meg, mindig ott találsz egy Amuliuszt, Romulust, Tarquiniust. Mindig ott találsz egy Brutust, aki meggyilkolta jótevőjét. Jelenleg Tiberiusuk van, de ez nem elég nekik, van Sejanusuk is. Az van nekik, amit megérdemelnek: kardok, láncok, általuk elkövetett bűntények azáltal, hogy fellázadnak saját maguk ellen, és marják a római vadállatok húsát. Mindez még túl kevés számukra! De ami törvényszerű, be fog következni, amikor a szörnyeteg túl nagygyá válik, saját súlya alatt össze fog roskadni, és el fog rothadni. És a legyőzöttek nevetni fognak a hatalmas dög fölött, és ők lesznek az új győztesek. Így legyen!...

De bocsáss meg, Uram! Az állandó fájdalom megint erőt vett rajtam... Mondtam, hogy egy görög nő egy levelet adott nekem számodra, és azt mondta nekem, hogy te a tökéletes Erényes vagy. Erényes! Fiatal vagy ahhoz, hogy az legyél... Hellász (Görögország) nagy szellemei egész életüket azzal töltötték, hogy egy kissé azokká legyenek... De a nő elmondta nekem Esményedet. Ha igazán hiszel abban, amit tanítasz, te nagy vagy... Igaz, hogy te azért élsz, hogy felkészülj a halálra, hogy azáltal megadd a világnak a bölcsességet, hogy istenekként és ne állatokként éljenek, mint ahogy jelenleg teszik az emberek? Igaz, hogy azt tartod, csak egyetlen dolog méltó arra, hogy elérjük, s az, az erény? Igaz, hogy megváltásunkért jöttél, de a megváltást magunkban kell elkezdeni azáltal, hogy követjük tanításodat? Igaz, hogy van lelkünk, és gondját kell viselnünk, mert isteni, örökkétartó, romolhatatlan, természete szerint, de amit mi, ha állatok módjára élünk, megfoszthatunk isteni mivoltától, jóllehet nem tudjuk megsemmisíteni? Válaszolj, ó, Nagyság!

– Igaz. Mind igaz.

– Zeuszra! Ezt mondta a mi Legnagyobbunk is. De olyan dallamnak látszott, amelyből hiányzott egy hang, mint egy lant, amelyről hiányzik egy húr. Időnként az ember érzett egy ürességet, amelyet a filozófus sose tudott betölteni. Te betöltötted azt, ha valóban nemcsak azért jöttél, hogy tanítsál minket, hanem azért is, hogy meghaljál, anélkül, hogy valaki is kényszerítene erre, saját akaratodból, engedelmeskedve Istennek, aki halálotat öngyilkosságból áldozattá változtatja... Az isteni Pallaszra! A mi isteneink közül senki sem tette ezt sohasem. Azért arra következtetek, hogy te több vagy náluk. A görög nő azt mondja, hogy ők nem léteznek, és csak te létezel... Akkor hát én egy Istenhez beszélek? És egy Isten meghallgathat így egy bevásárlót, egy rablót, aki gyűlöli az ellenséget, egy nyomorúságos embert? Miért hallgatsz meg engem?

– Mert látom a lelkedet.

– Látod?!!! Milyen?

– Kicsavarodott, szennyes, medúzafejű, elkeseredett, tudatlan, annak ellenére, hogy értelmel ugyancsak különbözik egy barbárétól. De a ronda templomon belül van egy oltárod, amely várakozik, mint az, amelyik az Areopáguszon van, és ugyanarra vár. Az igaz Istenre vár.

– Akkor rád, mert a görög nő azt mondja, hogy te vagy az igaz Isten. De, Zeuszra, igaz az, amit lelkemről mondasz. Világosabb és biztosabb vagy, mint egy delfi jós. De te békét és szeretetet és megbocsátást hirdetsz. Nehéz erényeket! És megtartóztatást hirdetsz, és becsületességet minden téren... Ilyeneknek lenni azt jelenti, hogy valaki nagyobb az isteneknél, mert ők... ó, nem békések, becsületesek, nagylelkűek!... Ők a rossz emberi szenvedélyek megtökéletesítői, kivéve Minervát, aki legalább bölcs... Maga Diana is!... Tiszta, de kegyetlen... Igen, aki olyan, amilyenek te hirdeted, az, több az isteneknél. Ha olyanná válnék... a legszebb Ganimédesz által! Őt az Olimpusz sas madara rabolta el, és isteni pohárnokká vált. Zénó, a barbár uralkodók takarmány beszerzője istenné válik?... Engedd, hogy elgondolkozzam ezen, és közben olvasd el az asszony levelét... – és a férfi föl-alá kezd sétálni, elgondolkodva...

Jézus elolvassa a levelet, és utána a göröghöz megy:

– Mikor utazol el?

– Ó, el kell mennem a Kormányzóhoz Cezáreába, és utána Joppéba, miután beszereztem az árut. Egy hónapon belül fogok elutazni, még időben ahhoz, hogy elkerüljem a novemberi viharokat. A tengeren fogok menni. Szükséged van rám?

– Igen, a válaszhoz. A görög asszony azt mondja, hogy megbízhatom benned.

– Csalóknak mondanak minket. De képesek vagyunk arra is, hogy ne legyünk azok. Bízzál bennem! Elkészítheted az írást, és keress engem a sátoros ünnepeken Kleanténál, aki júdeai sajtokkal látja el a rómaiak asztalát. A harmadik ház a forrás után Betfagében. Nem tudod eltéveszteni!

– Te sem tudsz eltévedni, ha továbbra is azon az úton jársz, amelyre ráléptél. Isten veled, ember! A görög műveltség elvisz téged a keresztényihez.

– Nem korholsz meg azért, mert gyűlölök?

– Úgy érzed, hogy meg kellene dorgálnom téged?

– Igen. Mert te helyteleníted a gyűlöletet, mint méltatlan szenvedélyt, és elutasítod a bosszúállást.

– És te mit gondolsz erről?

– Azt, hogy az, aki nem gyűlöl és megbocsát, az, nagyobb Jupiternél.

– Érj el akkor erre a nagyságra!... Isten veled, ember. A te családod szereti Szintikát, és a számkivetésben, amelyben vagytok, járjatok a halhatatlan Hazába, az égbe vezető úton! Aki hisz bennem, és gyakorolja, amit tanítok, az eljut abba a Hazába. A Világosság árássa rád fényét! Menj békében!

A férfi elbúcsúzik, és elindul. Utána megáll, visszafordul, és megkérdezi:

– Nem fogsz beszélni?

– Hajnalban beszélek majd Taricheában. De utána elmegyek Szír-Föníciába, és utána, nem tudom, melyik úton, Jeruzsálembe.

– Keresni foglak téged. És holnap Taricheában leszek, hogy meglássam, olyan ékesszóló vagy-e, mint amilyen bölcs.

Határozott léptekkel elmegy.

Jézus, Taricheába menet, útközben betér az emmauszi gyógyfürdőbe, s ott találkozik Zénóval, aki jelen van csodáinál is. Lásd Jcs 3,143-146.

Másnap Taricheában hosszasan beszél az összegyűlt tömegnek. Zénó is hallgatja.

– Írva van: „Kivonulsz, hogy megszabadítsd népedet, hogy megszabadítsd fölkenetted.” És írva van: „Én azonban örülök az Úrban, ujjongok üdvözítő Istenemben.” (Hab 3,13.18.)

Izrael népe magára vonatkoztatta ezeket a szavakat, és nemzeti jelentést adott nekik, személyes, önző jelentést, amely nem felel meg az igazságnak a Messiás személyét illetően.

Korlátolt értelmet adott neki, amely lealacsonyítja a messiási eszme nagyszerűségét az emberi hatalom és az uralkodók fölötti győzelem közönséges megnyilvánulására, akiket Krisztus Izraelben talál.

Az igazság azonban más. Nagyszerű és határtalan. Az Igaz, Istentől jön, az ég és föld Teremtőjétől és Urától, az emberiség Teremtőjétől, attól, aki, megsokasította az ég csillagait, és mindenféle növényvel borította be a földet, és benépesítette állatokkal, és a halakat a vízbe helyezte, a madarakat pedig a levegőbe, és úgy megsokasította az általa teremtett ember fiait, hogy azok a teremtett világ és az Ő kedves teremtményeinek uraivá lehessenek. Mármost, hogyan lehetne az egész emberi nem Ura és Atyja igazságtalan az általa alkotott asszony fiainak fiához és azok fiához, mikor az asszonyt a földből alkotta, és lelket adott neki: saját isteni leheletét? És hogyan bánhat ezekkel másképpen, mint azokkal, mintha azok nem egyetlen forrásból származnának, mintha nem tőle, hanem valami más természetfeletti és vele ellenkező lény teremtette volna a többi ágakat, és azért idegenek, fattyak, megvetésre méltók lennének?

Az igaz Isten nem egy szegény istene ennek vagy annak a népnek, nem egy bálvány, egy valószínűtlen alak. Ő a magasztos Valóság, és az egyetlen Valóság, az Egyetlen Létező, a Mindenek-felett-Álló, minden dolognak és minden embernek a Teremtője. Azért minden ember Istene. Ő ismeri őket akkor is, ha azok nem ismerik Őt. Ő szereti őket: akkor is, ha azok, nem ismerve Őt nem szeretik, vagy ha rosszul ismerve Őt rosszul szeretik, vagy ha jóllehet ismerik Őt, mégsem szeretik.

Az atyaság nem szűnik meg akkor, amikor egy fiú tudatlan, ostoba vagy rossz. Az atya törekszik oktatni a fiút, mert oktatása a szeretet jele. Az atya fáradozik azon, hogy a fogyatékos gyermeket kevésbé ostobává tegye. Az atya könnyekkel, engedékenységgel, üdvös fenytésekkel, irgalmas megbocsátásokkal igyekszik megjavítani a rossz fiút, és jóvátenni őt. Ezt teszi az ember-atya. És az Atyaisten talán kevesebb lenne az ember-atyánál? Íme, akkor, az Atyaisten szeret minden embert, és üdvösségüket akarja. Ő, a végtelen Királyság Királya, az örök Király, nézi népét, amely a földön szétszóródott minden népből áll, és azt mondja: „Íme, az általam teremtettek népe, a nép, amelyet Krisztusomnak kell megváltania! Íme a nép, amelyért teremtettem a mennyek Országát. És íme az óra, megváltására, az Üdvözítővel.”

Ki a Krisztus? Ki az Üdvözítő? Ki a Messiás? Sok görög van itt jelen, és sok nem görög is, akik tudják, mit akar mondani a Krisztus szó. Krisztus tehát a fölszentelt, a királyi olajjal felkent, hogy teljesítse küldetését. Mire szentelték föl? Talán egy trónus kis dicsőségére? Talán a papság nagyobb dicsőségére? Nem. Arra szentelték fel, hogy minden embert egyesítsen egy jogar alatt, egy néppé, egyetlen tanítással, hogy testvérei legyenek egymásnak és gyermekei az egyetlen Atyának, gyermekek, akik ismerik az Atyát, és akik követik a Törvényt, hogy részük legyen Országában.

Király, az Atya nevében, aki Őt küldte, Krisztus uralkodik, amint természetének megfelel, azaz: istenileg, mert Istentől származik. Isten Krisztusának lába alá tett mindent, zsámolyául, de nem azért, hogy elnyomjon, hanem hogy üdvözítsen. Valóban, az Ő neve Jézus, amely a zsidó nyelven Üdvözítőt jelent. Amikor az Üdvözítő meg fog menteni a legvadabb cselvetésektől és sebektől, egy hegy lesz lábai alatt és egy minden fajtól álló sokaság borítja majd a hegyet, hogy jelképezze: Ő uralkodik és felemelkedik az egész föld fölé, minden nép fölé. De a Király ruhátlan lesz, minden más gazdagság nélkül, áldozatán kívül, hogy jelképezze: Ő nem törekszik másra, csak a lelki dolgokra, és a lelki dolgokat nem erőszakkal és arannyal szerzik meg és váltják meg, hanem a lelki értékekkel és az áldozat hősiességével. Ilyen lesz, hogy válaszoljon – mind azoknak, akik féltik Őt, mind pedig azoknak, akik hamis szeretettől vezetve felmagasztalják, és ugyanakkor lenyomják Őt, mert a világ szerinti királynak akarják látni, és azoknak is, akik ok nélkül gyűlölik Őt, pusztán azért, mert attól félnek, hogy megfosztja őket attól, ami nekik kedves – azt válaszolja, hogy Ő lelki király, csak ez, aki arra kapott küldetést, hogy a lelkeket oktassa- az Ország megszerzésére, az egyetlen Országéra, amelynek megalapításáért jött.

Én nem adok nektek új törvényeket. A zsidóknak megerősítem a Sinai Törvényét; a pogányoknak azt mondom: a törvény, amely által birtokolhatjátok az Országot nem más, mint az erény törvénye, amelyet minden erkölcsileg emelkedett ember saját magára kötelezőnek tart, és amely, az igaz Istenbe vetett hit által, az emberi törvényből és erényből emberfeletti erkölcsi törvényé válik.

Pogányok! Ti istennek szoktátok kikiáltani nemzetetek nagy embereit, és elhelyeztik őket az Olimpuszt benépesítő számtalan és valótlan istenek seregében, amelyeket ti teremtettetek, hogy legyen valamitek, amelyben hihettek, mert a vallás, egy vallás szükséges az ember számára, úgy, amint szükséges egy hit is, mivel a hit az ember állandó állapota, míg a hitetlenség egy jelentéktelen, természetellenes dolog. És ezek az istenített emberek nem mindig értékes emberek, mert néha csak vad erőszakosság által nagyok, máskor ravaszságuk erejénél fogva, ismét máskor bármely módon megszerzett hatalmuk által. Így magukkal viszik, mint minősítést, az emberi nyomorúságot, amelyet a bölcs ember annak lát, ami: a féktelen szenvedélyek szennyének. Szavaim igazságát bemutatja a tény, hogy elképzelt Olimpuszotokra nem tudtátok elhelyezni egyetlen egyet sem azokból a nagy szellemekből, akik értettek ahhoz, hogy betekintést nyerjenek a legfőbb Lénybe, és közvetítőkként álljanak az állatias ember és az Istenség között, akit ösztönszerűleg megéreztek elmélkedő és erényes lelkükkel. A bölcselő, az igazán nagy bölcselő lelkétől, amely érvel, az igazi hívó lelkéig, aki imádja az igaz Istent, rövid a távolság, míg a ravaszságában, hatalmában vagy testi hősiességében bízó ember lelkét egy szakadék választja el tőle. Mégis Olimpuszotokon nem helyeztétok el azokat, akik erényes életük által magasan a tömeg fölé emelkedtek, megközelítve a lélek országait. Csak azokat helyeztétok el ott, akiktől féltetek, mint kegyetlen uraktól, vagy akiknek hízelegtetek rabszolgákként, vagy akiket csodáltatok, mint az állati ösztönök szabadosságán élő példaképeit, amit a ti természetellenes vágyaitok céljának tekintetek az életben.

És irigyeltétok azokat, akiket beírtak az istenek közé, elhanyagolva azokat, akik közelebb jutottak az istenséghez az erényes élet tanítása és gyakorlása által. Most én igazán módot adok nektek arra, hogy istenekké legyetek. Az, aki megteszi, amit én mondok, és hisz abban, amit én tanítok, fel fog szállni az igazi Olimpuszra, és Isten lesz, Isten gyermeke, az égben, ahol nincs semmiféle romlottság, és ahol a Szeretet az egyedüli törvény. A mennybe, ahol lelkileg szeretik egymást, az érzékek tompasága és csalárdsága nélkül, amely a ti vallásaitokban egymás ellenségeivé tesz titeket.

Én nem azért jövök, hogy hangoskodóan hősi cselekedeteket kérjek tőletek. Azért jövök, hogy megmondjam nektek: éljete lelkével és értelemmel megajándékozott emberekként, és nem állatokként. Éljete olyan módon, hogy kiérdemeljétek az életet, a valódi életet, halhatatlan részetekkel annak Országában, aki titeket teremtett. Én vagyok az Élet. Jövök, hogy megtanítsalak titeket az útra, hogy eljussatok az Életre. Jövök, hogy mindnyájatoknak Életet adjak, és ezáltal feltámadjatok halálotokból, a bűn és a bálványimádás sírjából. Én vagyok az Irgalmasság. Jövök, hogy hívjalak, egyesítselek mindnyájatokat. Én vagyok Krisztus, az Üdvözítő. Az én Országom nem ebből a világból való. Mégis abban, aki hisz bennem és szavaimban, megszületik egy ország a szívében, földi életében: Isten Orzága az, ami bennetek van.

Rólam mondták, hogy az vagyok, aki az igazságot hozom a nemzeteknek. Igaz. Mert ha minden nemzet polgárai megtennék azt, amit tanítok, véget érne a gyűlölet, a háború, az elnyomás. És megírták rólam, hogy nem emelem fel szavamat, megátkozva a bűnösöket, sem kezemet, hogy megsemmisítsem azokat, akik olyanok, mint a törött nád és a füstölő mécses, méltatlan életmódjuk miatt. Igaz. Én az Üdvözítő vagyok, és azért jövök, hogy megerősítsem azokat, akik megsebesültek, olajat adjak azoknak, akiknek mécsese füstölög a tápanyag hiányában. És megírták rólam, hogy az vagyok, aki megnyitja a vakok szemeit, és kiszabadítja a börtönökből a foglyokat, és a napvilágra viszi azokat, akik a börtönök sötétjében voltak. Igaz. A vakoknál is vakabbak azok, akik lelkükkel sem képesek meglátni a világosságot, azaz, az

igaz Istent. Jövök én, a világ Világossága, hogy lássanak. A leginkább rabok azok, akiket rossz szenvedélyeik tartanak leláncolva. Minden más lánc megsemmisül a rab halálával. De a bűn láncai kitartanak, és leláncolnak a test halála után is. Jövök, hogy leoldjam azokat.

Jövök, hogy megszüntessem az Isten iránti tudatlanság földalatti börtönének sötétségét mindazok számára, akiket a pogányság fojtogat bálványimádásának tömkelegével. Jöjjetek a Világosságához és az Üdvösséghez! Jöjjetek hozzám, mert az én Országom az igazi és az én Törvényem jó! Nem kíván tőletek mást, csak hogy szeressétek az Egyetlen Istent és felebarátaitokat, és azért utasítsátok vissza a bálványokat és a szenvedélyeket, amelyek keményszívűvé, szárazakká, érzékiekké, rablókká és gyilkosokká tesznek titeket.

A világ azt mondja: „Nyomjuk el a szegényt, a gyengét, az egyedülállót! Legyen az erőszak a mi jogunk, a keménység a mi ruhánk, a könyörtelenség, gyűlölet, vadság a fegyvereink. Az igazat, mivel nem áll ellen, el kell taposni, és el kell nyomni az özvegyet és az árvát, akinek szava gyenge.” Én azt mondom: legyetek kedvesek és szelídek, bocsássatok meg ellenségeiteknek, segítsétek a gyengéket, legyetek igazságosak az adásban és vevésben, jogaitokat illetőleg is legyetek nagylelkűek, hatalmatokkal ne nyomjátok el az embereket! Ne álljatok bosszút! Hagyjátok Istenre, hogy megvédjen titeket! Legyetek erkölcsösek minden törekvéseitekben, mert a mértékletesség az erkölcsi erő bizonyítéka, míg az érzékiség gyengeségről tanúskodik. Legyetek emberek és nem állatok, és ne féljetez attól, hogy túl mélyre süllyedtetek ahhoz, hogy felkeljetez!

Igazán mondom nektez, hogy – amint a sár tiszta vízzé képes válni, ha a nap elpárologtatja, ha hagyja magát égetni és felemeltetni az égbe, hogy ismét leessék esőként vagy harmatként, megtisztulva a piszoktól, egészségesen, mert engedi, hogy rá süssön a nap – úgy a lelkek is, akik a nagy Világosságához, az Istenhez közelítenek, és hozzá kiáltanak: „Vétkeztem, sár vagyok, de vágyakozom rád, Fény”, lelkekké válnak, akik megtisztulva szállnak fel Teremtőjükhöz. – Szüntessétek meg a halálfélelmet azáltal, hogy életeteket olyan pénzzé változtatjátok, amellyel megvásárolhatjátok az Életet. Fosszátok meg magatokat múltatoktól, mint egy piszkos ruhától, és öltözzetez újra az erényekbe.

Én vagyok Isten Szava, és az Ő nevében mondom nektez, hogy aki hisz benne, és jó akarátú, aki megbánja múltját, és elhatározza, hogy jó lesz a jövőben, az, legyen zsidó vagy pogány, Isten gyermekévé válik, és a mennyország birtokosává.

– Feltettem nektez a kérdést beszédem elején: „Ki a Messiás?” Most megmondom: Én vagyok, aki hozzátok beszélek, és Országom a szívetekben van, ha elfogadjátok azt, és utána a mennyben lesz, amelyet én megnyitok majd számotokra, ha ki tudtok tartani tanításomban. Ez a Messiás, és nem több. Király egy lelki országban, amelynek ajtait áldozatával fogja megnyitni minden jóakarátú ember számára.

Jézus befejezte beszédét, és elindul egy lépcső felé, ami a folyóhoz vezet. Talán Péter bárkájához akar menni, amely ott vár. De hirtelen megfordul, és a tömeget nézve, kiáltja:

– Ki hívott segítségül engem lelkéért és testéért?

Senki se válaszol.

Később jelentkezik egy bűnös nő, Galácia, akinek megtérését leírtuk Jb 3,201. és Jcs 3,147-148. oldalán. Mikor Jézus a nőt megvédi, a nép dobálni kezdi Őt homokkal. Néhány férfi védelmére akar kelni, Ő azonban azt mondja:

– Hagyjátok őket! Egy lélek üdvösségéért sokkal többet is elszenvednék. Megbocsátok nekik!

Zénó, aki nem távozott mellőle, felkiált:

– Most igazán tudom, ki vagy! Az igazi Isten, és nem egy hamis szónok! A görög nő igazat mondott. Szavaid, a forrásnál, csalódást okoztak nekem. Ezek meggyőztek. A csoda ámulatba ejtett. Megbocsátásod sértegetőidnek, legyőzött. Isten veled, Uram! Gondolni fogok rád és minden szavadra!

Ananiás

Jézus a filiszteusok földjén jár apostolaival. Aszkalóna előtt Péter megszólít egy öreg filiszteust, akinek kertje van a főútval mellett, és kenyeret kér tőle.

– De te nem zsidó vagy? – kérdi a filiszteus.

– Keresztény vagyok.

– Milyen hely az?

– Az nem egy hely, hanem egy személy. És én hozzá tartozom.

– Rabszolga vagy?

– Szabadabb vagyok minden más embernél, mert aki ehhez a személyhez tartozik, az csak Istentől függ.

– Igazat mondasz? Még a császártól sem?

– Fúj! Ki a császár ahhoz képest, akit én követek, és akihez tartozom, és akinek nevében kérek tőled kenyeret!

– De hol van ez a hatalmas személy?

– Ott, az a férfi, aki errefelé néz, és mosolyog. Ő a Krisztus, a Messiás. Sose hallottál még róla beszélni?

– Igen. Izrael királya. Legyőzi majd Rómát?

– Rómát? Az egész világot, még a poklot is!

– És ti vagytok a tábornokok? Így öltözve? Talán menekültök a hitvány zsidók üldözése elől?

– Igen is és nem is! De adj nekem kenyeret, és evés közben elmagyarázom neked.

– Kenyeret? De vizet is, bort is és székeket, az árnyékban, számodra és társad és a Messiás számára. Hívd ide Őt!

Erre Péter sietve Jézus felé megy:

– Gyere, gyere! Az, az öreg filiszteus ad nekünk, amit akarunk. De azt hiszem, téged kérdésekkel fog ostromolni... Megmondtam neki, ki vagy... Úgy körülbelül megmondtam neki. De nagyon készséges.

Mindnyájan bemennek a veteményes-kertbe, ahol az ember már padokat helyezett el egy nyers faasztal körül, egy sűrű szőlőlugasban.

– Békesség neked, Ananiás! Teremjen földed bőségesen, jószívűségem miatt, és adjon neked dús termést!

– Köszönöm. Neked is békesség! Ül le, üljetek le! Anibé! Núbi! Kenyeret, bort, vizet! Máris! – parancsolja az öreg két nőnek, akik biztosan afrikaiak, mert az egyik egészen fekete, vastag-ajkú és göndörhajú, a másik is nagyon sötétbőrű, bár európaibb típus. S az öregember megmagyarázza:

– A feleségem rabnőinek a leányai. Ő meghalt, és azok is meghaltak, akik vele jöttek. De leányaik itt maradtak. Felső és Alsó Nílus. A feleségem odavaló volt. Tilos, nemde? De én ezzel nem törődöm. Nem tartozom Izraelhez, és az alacsonyabb-fajú nők szelídebb természetűek.

– Nem tartozol Izraelhez?

– De igen, kényszerből, mert Izrael úgy van a nyakunkon, mint egy járom. De... te izraelita vagy, és megsértődsz attól, amit mondok?...

– Nem. Nem sértődöm meg. Csak szeretném, ha meghallgatnád Isten hangját.

– Hozzánk nem beszél.

– Csak gondolod. Én beszélek hozzád, és ez az Ő hangja.

– De te Izrael Királya vagy!

A nők, akik éppen jönnek. a kenyérrel, vízzel, borral, hallják, hogy „király”-ról beszélnek. Elképedve megállnak, és ránéznek a szőke, mosolygó, méltóságteljes fiatalemberre, akit gazdájuk „király”-nak szólít, majd visszavonulnak, de szinte csúszva a tisztelettől.

– Köszönöm, asszonyok! És békesség nektek is! – Majd az öreghez fordulva:

– Fiatalok... Te is folytathatod munkádat.

– Nem. A föld meg van öntözve, és várhat. Beszélj egy keveset! Anibé, oldd el a szamarat, és vezesd az istállóba! Te pedig, Nubi, locsold ki az utolsó vödörket, és azután... Itt maradsz, Uram?

– Ne zavartasd magadat tovább! Elég nekem, ha eszem egy kis ételt, utána bemegyek Aszkalonba.

– Nem zavartatom magamat. Csak menj be a városba! De estére gyere vissza! Megtörjük majd a kenyeret, és megosztjuk a sót. Gyorsan, ti! Te a kenyérsütéshez, te pedig hívd ide Dzseteót, hogy öljön le egy kecskegidát, és készítsd el estére. Menjetek! – A két nő szótlánul távozik.

– Így hát király vagy? De a fegyverek? Heródes kegyetlen ám, minden cselekedetében. Újjáépítette nekünk Aszkalont. De a saját dicsőségére. És most! De te nálam is jobban ismered Izrael szégyeneit. Hogyan fogod véghezvinni?

– Nincs más fegyverem, csak az, ami Istentől való.

– Dávid kardja?

– A szavam kardja.

– Ó, szegény ábrándozó! Beletörik a hegye, és kicsorbul az éle a bronz szíveken!

– Azt hiszed? Az én célom nem evilági királyság. Célom, mindnyájatok számára, a mennyek Országáa.

– Mindnyájunkért? Én értem, filiszteusért is? Rabnőimért is?

– Mindenkiért. Érted és értük. Még a legvadabb emberért is, aki az afrikai őserdők mélyén él.

– Ilyen nagy országot akarsz létrehozni? Miért hívod a mennyekének? Hívhatnád így: a Föld Országáa.

– Nem. Ne értsd félre! Az én Országom az igaz Isten Országáa. Isten a mennyben van. Ezért a menny Országáa. Minden ember egy testbe öltöztetett lélek, és a lélek nem élhet másutt, csak a mennyekben. Én a lelkeket akarom gyógyítani, levenni róla a tévedéseket és a sok gyűlöletet, és a jóságon és szereteten keresztül elvezetni Istenhez.

– Ez nagyon tetszik nekem. A többiek – én nem megyek Jeruzsálembe – de tudom, hogy a többi izraelbeli évszázadok óta nem így beszél. Így hát te nem gyűlölsz minket?

– Senkit sem gyűlölök.

Az öreg elgondolkozik... majd megkérdi:

– És a két rabnőnek is ugyanúgy van lelke, mint nektek, Izrael fiainak?

– Természetesen. Nem elfogott vadállatok ők. Szerencsétlen teremtések. Szeretni kell őket! Te szereted őket?

– Nem bánok velük rosszul. Megkövetelem az engedelmességet, de a korbácsot nem használom, és jól táplálom őket. Rosszul táplált állat nem dolgozik, így mondják. De a rosszul táplált ember sem jó üzlet. Meg aztán, itt születtek, az én házamban. Láttam őket pici korukban. Ők most már egyedül maradnak, mert én nagyon öreg vagyok, tudod? Majdnem nyolcvanéves. Ők és Dzseteo az én egykori házam maradványai. Úgy megszerettem őket, mint a bútoraimat. Ők zárják majd le szememet...

– És aztán?

– És aztán?... Hát! Nem tudom. Majd elmennek szolgálni, a ház pedig elpusztul. Sajnálom. Gazdaggá tettem munkámmal. Ez a föld újra homokossá, terméketlenné válik... Ez a szőlőskert... Együtt ültettük feleségemmel. És ez a rózsató... Egyiptomi ez, Uram. Hitvesem illatát érzem benne... Mintha a gyermekem volna... Egyetlen fiam, akit itt temettünk el a

tövénél, már elporladt... Fájdalmak... Jobb fiatalon meghalni, és nem látni ezt és a halált, amely közeleg...

– A fiad nem halott, a feleséged sem, lelkük tovább él. Halott a testük. Nem szabad, hogy a halál megijesszen. A halál élet annak, aki Istenben remél, és igaz emberként él. Erre gondolj!... Én megyek a városba. Ma este visszajövök, és elkérem tőled a tornácot, hogy ott aludjak enyéimmal.

– Nem, Uram. Sok üres szobám van. Felajánlom azokat neked.

Júdás, pénzt tesz az asztalra.

– Nem. Nem akarok pénzt. Arról a földről való vagyok, amely előttetek gyűlöletes. De talán jobb vagyok azoknál, akik rajtunk uralkodnak. Isten veled, Uram!

– Békesség neked, Ananiás!

A rabnők, Dzseteoval – a jól megtermett, idős paraszttal – kisietnek, hogy lássák, amint távozik.

– Békesség nektek is! Legyetek jók! Isten veletek! – és Jézus végigsimítja Núbi göndör haját és Anibé fényes, egyenesszálú haját, rámosolyog az emberre, és elmegy.

(3-544)

Miklós

A kenyérszaporítás után Jézus a kafarnaumi zsinagógában elmondja a János apostol által is megörökített beszédét az Oltáriszentségről, amit, természetesen, még nem képesek felfogni, és faképnél hagyják Őt, még tanítványai is, néhány kivétellel. Másnap Jairus, a zsinagógafőnök megint megkéri Jézust, hogy beszéljen, hiába szabadkozik. Nem is hallgatják meg, hanem arra hivatkozva, hogy nincs idejük, mert Jeruzsálemben kell már menniük, kiürül a zsinagóga. Az egyik sarokban azonban ott marad egy idegen férfi. Izmos ember, akit senki sem figyel, akihez senki sem szól. Különben ő sem szól senkihez sem. Csak Jézust nézi, oly erősen, hogy a Mester abba az irányba fordítja tekintetét. Meglátja, és megkérdi Jairustól, ki az.

– Nem tudom. Biztosan valami átutazó.

Jézus megszólítja:

– Ki vagy?

– Miklós, antióchiai újonnan áttért, aki Jeruzsálemben megy a húsvétra.

– Kit keresel?

– Téged, Uram, názareti Jézus. Beszélni kívánok veled.

– Jöjj! – És, amikor a férfi mellette van, kimegy vele a zsinagóga mögötti konyhakertbe, hogy meghallgassa.

– Beszéltem Antióchiában egy Félix nevű tanítványoddal. Hón óhajtottalak megismerni. Nekem azt mondta, hogy tartózkodási helyed Kafarnaum, Édesanyád pedig Názáretben van. Azt is mondta, hogy elmész a Getszemániba vagy Betániába. Az Örökkévaló úgy adta, hogy az első helyen megtaláltalak. Itt voltam tegnap... És ott voltam a közeledben ma reggel, amikor sírva imádkoztál a forrásnál... Szeretlek, Uram! Mert szent és szelíd vagy. Hiszek benned. Cselekedeteid, szavaid már a tieddé tettek. De a bűnösök iránt az imént tanúsított végtelen irgalmad végleges elhatározásra juttattak. Uram, fogadj el engem, annak helyére, aki elhagy téged! Mindenemmel jövök hozzád, amim van: életemmel és javaimmal, mindennel. – Az utolsó szavaknál térdre ereszkedik.

Jézus rászzegezi tekintetét... majd azt mondja:

– Jöjj! Mától fogva a Mesteré vagy. Menjünk társaidhoz!

Visszamennek a zsinagógába, ahol az apostolok és a tanítványok nagyban beszélgetnek Jairussal.

– Itt egy új tanítvány. Az Atya megvigasztal engem. Úgy szeressétek, mint testvéreteket! Menjünk, hogy megosszuk vele eledelünket! Ti majd éjszaka vele együtt indultok Jeruzsálemben, mi pedig a bárkákkal Hippóba megyünk... Útirányomat senkinek se említsétek, nehogy feltartóztassanak!

De közben a szombat is véget ért, és azok, akik menekülni akartak Jézus elől, egy tömegben ott vannak a lapos tóparton, hogy a Tibériásba jutáshoz bárkára alkudozzanak. Veszekszenek Zebedeussal, aki nem akarja nekik átengedni bárkáját, amely már készen áll a Péteré mellett, hogy éjszaka kifusson Jézussal és a tizenkettővel.

– Megyek, segítek neki! – mondja Péter, ingerülten.

Jézus – hogy elkerülje a túl erős összezördüléseket – e szavakkal tartja vissza:

– Mindnyájan megyünk, nemcsak te.

Mennek... És megízlelik a keserűséget, annak láttán, hogy a menekülők egyetlen köszöntés nélkül eltávoznak, nyomban félbeszakítva minden vitatkozást, csak hogy messze kerüljenek Jézustól... és hallanak néhány – a hűséges tanítványoknak szóló megvető jelzöt és csípős tanácsot...

Jézus megfordul, hogy hazatérjen az ellenséges tömeg távozása után, és így szól az új tanítványhoz:

– Hallod őket? Ez vár rád, ha hozzám jössz.

– Tudom. Ezért maradok. Láttalak egy napon dicsőségesen a tömegben, amely téged éljenzett, és „király”-ként üdvözölt. Akkor vállat vontam, és ezt mondtam: „Egy újabb, szegény önámító! Egy újabb seb Izrael számára!” És nem követlek, mert királynak néztél ki, és nem is gondoltam rád többé. Most követlek, mert szavaidban és jóságodban a megígért Messiást látom!

– Bizony, te sok más embernél igazabb vagy. De még egyszer mondom neked. Aki bennem földi királyt remél, vonuljon vissza! Aki érzi, hogy szégyellni fog engem a vádaskodó világ előtt, vonuljon vissza! Aki majd megbotránkozik, amikor azt látja, hogy velem gonosztevéként bánnak, vonuljon vissza! Mondom nektek, addig tegyétek meg ezt, amíg megtehetitek anélkül, hogy lejáratnátok magatokat a világ előtt! Utánozzátok azokat, akik azokon a bárkákon menekülnek, ha nem érzitek, hogy képesek vagytok osztozni sorsomban, a gyalázatban, hogy majd osztozhassatok abban, a dicsőségben is. Mert ez fog bekövetkezni: az Emberfiát bevádolják, az emberek elfogják, megölik, mint valami gonosztevőt, és azt hiszik, hogy legyőzték. De hiába követik el gáztettüket! Mert én három nap múlva feltámadok, és diadalmaskodom. Boldogok, akik velem tudnak maradni mindvégig!

Megérkeznek a házhoz, és Jézus a tanítványokra bizza az új jövevényt, majd egyedül megy föl a teraszra, ahol előbb volt. Sőt, bemegy a főnti szobába, és leül, elgondolkozva.

Kis idő múlva fölmege Péter a Keriótival:

– Mester, Júdás helyes gondolatokat ébresztett bennem.

– Mondd el!

– Te magadhoz veszed ezt a Miklóst, egy újonnan áttértet, akinek nem ismerjük a múltját. Már annyi kellemetlenségben volt... és van részünk. És most? Mit tudunk róla? Bízhatunk benne? Júdás helyesen mondja, hogy kém is lehet, akit az ellenség küldött.

– Úgy bizony! Egy áruló! Miért nem akarja megmondani, honnan jön, és ki küldi? Én megkérdeztem tőle, de csak ennyit mond: „Miklós vagyok Antióchiából, újonnan áttért.” Kegyetlenül gyanakszom!

– Emlékeztetlek titeket, hogy ő azért jön, mert látja, hogy engem elárultak.

– Ez hazugság lehet! Árulás is!

– Aki mindenütt hazugságot vagy árulást lát, az olyan lélek, aki képes ilyesmire, mert saját maga után ítél – mondja komolyan Jézus.

– Uram, te megsértesz engem! – kiáltja Júdás bosszúsan.

– Akkor hát hagyj el, és menj azokkal, akik elhagytak!

Júdás kimegy, és nevetlenül bevágja az ajtót.

– De azért, Uram, Júdás nem egészen téved... Meg aztán nem szeretném, ha... ha az az ember beszélne Jánosról. Csak az endori ember lehet az a Félix, aki ezt az embert küldi neked...

– Kétségtelenül így van. De az endori ember okos, és újra felvette régi nevét. Légy nyugodt, Simon! Egy ember, aki azért lesz tanítvány, mert érzi, hogy emberileg ügyem már veszve van, csak egyeneslelkű valaki lehet. Egészen más, mint az, aki most ment ki, és aki azért jött hozzám, mert azt remélte, hogy egy hatalmas király hercege lehet... és képtelen elfogadni, hogy én lélek szerint vagyok Király...

– Gyanakszol rá, Uram?

– Senkire. De bizony, mondom neked, ahová eljut majd Miklós, a tanítvány és újonnan áttért, oda Júdás, Simon fia, az apostol, az izraelita és júdeai, nem jut el.

– Uram, szeretnék érdeklődni Miklóstól... János felől.

– Ne tedd! János nem adott neki megbízatásokat, mert okos. Ne légy te oktalan!

– Nem, Uram. Csak megkérdeztem tőled...

* * *

Amikor Jézus felolvassa Szintika első levelét (54. oldal) a vége felé ez van: „János arra kér, csatoljam ide azt a hírt, hogy küldött neked egy kiváló antióchiai polgárt, Miklóst. Első hódítása nyájad számára. Nagyon reméljük, hogy Miklós nem okoz csalódást a szívünkben róla alkotott véleményünknek.”

(5-450)

* * *

Jézus, a Megiddóból a tengerparti Cezáreába vezető úton beszélget a tanítványokkal és apostolokkal. A Kerióti nincs velük. János megszólal:

– Mester... én elgondolkozom... Elgondolkozom zsoltárosunk minden szaván, Jób könyvén, a bölcsék könyveinek szavain, ahol Isten hatalmát ünneplik. És, nem tudom miért, abból, amit látok, az a gondolat kel fel bennem, hogy mi fel leszünk emelve a ragyogó kék tisztaság tökéletes szépségére, ha hűségesek maradunk mindvégig, a nagy gyülekezésig, a te örök diadalmadban, amit leírtál nekünk, és ami a Gonosz végét fogja jelenteni... És úgy tűnik nekem, hogy ebben a végtelen kékségben látom az emberek sokaságát, ragyogó, feltámadt testükkel, és téged, ezernyi napnál is jobban ragyogva, a boldog lelkek közepette... és nem lesz többé szomorúság, könny, sértegetés, ócsárlás, mint tegnap este is... hanem csak béke, béke, béke... De mikor hagyja abba a Gonosz ártalmait? Talán áldozatod eltompítja nyilait? Felfogja, hogy vereséget szenvedett? – János, szavai elején mosolygott, de most lehangolt.

– Soha. Mindig azt fogja hinni, hogy ő a győztes, mindannak ellenére, hogy az igazak meghazudtolják. És áldozatom nem fogja eltompítani nyilait. De eljön majd az óra, a végső óra, amikor a Gonosz végső vereséget szenved, és még sokkal, végtelenül szebben, mint ahogy lelked azt látja, a választottak egy örök, szent néppé lesznek, az igaz Isten igaz népévé.

– És mi mindnyájan ott leszünk? – kérdezik az apostolok.

– Mindnyájan. (A Kerióti nem volt velük, tehát Jézus joggal mondhatta ezt.)

– És mi? – kérdezi a tanítványok még nagyobb csoportja.

– Ti is mindnyájan ott lesztek.

– Mindnyájan, akik jelen vagyunk, vagy mindnyájan, akik tanítványok vagyunk? Sokan vagyunk most már, azok ellenére, akik elszakadtak tőlünk.

– És mindig többen lesztek. De nem mindnyájan maradtok hűségesek mindvégig. De sokan velem lesznek a Paradicsomban. Néhányan a kiengesztelés után kapják majd meg jutalmukat, mások az első pillanatban haláluk után, de a jutalom olyan nagy lesz, hogy elfelejtitek majd a földet és annak fájdalmait, amint elfelejtitek majd a tisztítóhelyet, annak bűnbánó vágyakozásával a szeretet után.

– Mester, te azt mondtad nekünk, hogy üldöztetéseket és vértanúságokat fogunk elszenvedni. Akkor elfoghatnak és megölhetnek minket anélkül, hogy időnk lenne a bűnbánatra, vagy gyengeségünk miatt nem tudjuk majd elfogadni a kegyetlen halált. És akkor? – kérdezi az antióchiai Miklós, aki a tanítványok között van.

– Ne gondold! Emberi gyengeségetek miatt valóban nem tudátok elfogadni a vértanúságot. De a nagy lelkeknek, akiknek tanúságot kell majd tenniük az Úrról, az Úr természetfeletti segítséget fog adni...

– Hogyan? Talán érzéketlenné válnak?

– Nem, Miklós. A tökéletes szeretetet. Ők elérkeznek a szeretet oly nagy tökéletességére, hogy a kínzás gyötrelme, a vádak gyötrelme, a szülőktől, élettől, mindentől való megfosztás többé nem sújtja le őket, hanem átváltozik az őket égbe emelő erővé, és elfogadják azt, mert

látják. Kitárt karokkal és szívvel fogadják a kínokat, amelyek által eljutnak oda, ahol szívük már van: az égbe.

– Aki így hal meg, az akkor sok bűnére bocsánatot nyer – mondja egy öreg tanítvány.

– Nem sok, hanem minden bűne bocsánatot nyer, Papiasz. Mert a szeretet feloldoz, az áldozat feloldoz, a hit hősiesség megvallása feloldoz. Látod azért, hogy az ő vértanúságuk hármas fürdő lesz számukra.

– Ó, akkor... Én sokat vétkeztem, Mester, és azért követtem ezeket, hogy elnyerjem a bocsánatot, és te nekem tegnap megadtad azt, és azért sértegetted téged az, aki nem bocsát meg és bűnös. Hiszem, hogy bocsánatod érvényes. De bűnben töltött hosszú éveim miatt, add meg nekem a feloldozó vértanúságot!

– Sokat kérsz, ember!

– De sose oly sokat, mint amennyit adnom kell, hogy részesüljek abban a boldogságban, amit János, Zebedeus fia leírt, és amit te megerősítettél. Kérlek, Uram! Tedd, hogy meghaljak érted, tanításodért...

– Sokat kérsz, ember! Az ember élete Atyám kezében van...

– De meghallgatja minden imádat, amint meghallgatja minden ítéletedet. Kérd az Örökkévalótól ez a bocsánatot számomra...

Az ember Jézus lábai előtt térdel, aki szemébe néz, és utána azt mondja:

– És neked nem tűnik vértanúságnak az élet, amikor a világ elvesztette minden vonzását, és a szív az ég után vágyakozik, és az élet, amelyben másokat tanítasz a szeretetre és arra, hogy megismerjék a csalódásokat, amelyek a Mestert érték, és arra, hogy fáradhatatlanul kitartsál azért, hogy lelkeket adj a Mesternek? Tedd meg Isten akaratát, mindig, akkor is, ha számodra hősiesebbnek tűnne a te akaratod, és akkor szentté válsz...

(6-882)

* * *

Jézus mennybemenetelekor ott van Miklós is, és Jézus megköszöni, hogy megvigasztalta Őt azért a fájdalomért, amit ennek a népnek fiai okoztak neki.

(10-254)

A felszabadított rabszolgák zsinagógájában

Jézus Péterrel és Júdás Tádéval megy el a felszabadított római rabszolgák jeruzsálemi zsinagógájába, ahol már sokan várokoznak rá. Amikor meglátják közeledtét, az asszonyok jönnek elébe.

– Üdvözlégy, Mester! Hálás vagyok neked, hogy meghallgattál engem – üdvözi Őt Valeria. Bemutatja felszabadított rabszolganőjét:

– Az én felszabadított rabszolganőm, Tusnilda. Kétszeresen is barbár, Uram. A teutoburgi erdőből. Egyik zsákmánya annak az okatlan előretörésnek, ami annyi vérontásba került. Atyám odaajándékozta őt anyámnak, és ő nekem, házasságkötésemkor. Ő elhagyta isteneit a mieinkért, és a mieinket érted. Mert ő is azt teszi, amit én. Nagyon jó. A többi asszony a rád várakozó pogányok felesége. Minden országból. Legtöbbjük szenved. Férjünkkel együtt jöttek a hajókkal.

– Lépjünk be a zsinagógába!...

A zsinagógafőnök, a küszöbön állva, meghajol és bemutatkozik:

– Matatiás, Szicíliaából, Mester. Dicséret neked és áldás!

– Béke veled!

– Lépj be! Bezárom az ajtót, hogy nyugodtan maradjunk. Oly nagy a gyűlölet, hogy a tégláknak is szemük, a köveknek is fülük van, hogy téged figyeljenek és feljelentsenek, Mester. Talán jobbak vagyunk, mint ők, mert ha nem avatkozunk bele dolgaikba, békét hagynak nekünk – mondja az öreg zsinagógafőnök, Jézus mellett haladva, hogy átvezesse Őt egy kis udvaron keresztül egy nagy terembe, ami a zsinagóga.

– Előbb gyógyítsuk meg a betegeket, Matatiás! – mondja Jézus, és mindjárt meg is teszi. Lásd részletesen: Jcs 4,175-177.

Jézus röviden beszél nekik az örök életről. A zsinagógafőnök megkérdezi:

– Tehetek egy ellenvetést anélkül, hogy megbántanálak?

– Beszélj! Itt vagyok: mint Mester, hogy a bölcsességet nyújtsam annak, aki kérdez engem.

– Azt mondtad az imént, hogy néhányan azonnal megdicsőülnek haláluk után az égben.

Nincs bezárva az ég? Az igazak nemde a limbusban várokoznak arra, hogy beléphessenek az égbe?

– Így van. Az ég be van zárva. És csak a Megváltó fogja kinyitni. De az Ő órája elérkezett. Mondom neked, hogy a megváltás napja már pirkad keleten, és hamarosan teljesen felvirrad. Mondom neked, nem lesz még egy ünnep ez után, annak a napnak eljövetele előtt. Mondom neked, hogy már feszegetem a kapukat, mert már áldozatom hegyének csúcsán vagyok... Áldozatom már nyomást gyakorol az ég kapuira, mert már tevékenykedik. Amikor beteljesül, emlékezz majd vissza rá, ember, megnyílnak a szent függönyök és az ég ajtói megnyílnak. Mert Jehova nem lesz többé jelen, dicsőségével, a Szentek Szentjében, és felesleges lesz függönyt húzni a Megismerhetetlen és a halandók közé. A mielőttünk élő igazak visszatérnek majd oda, ahová Isten eredetileg szánta őket, élükön az Elsőszülöttel, akinek már teljessé vált teste és lelke, és testvéreivel, akik fénybe fognak öltözni addig, míg testük is részt vesz majd örvendezésükben.

Jézus, éneklő hangon folytatja, amit a zsinagógafőnökök vagy rabbik használnak, amikor megismélik a Szentírás szövegét vagy a zsoltárokat, és azt mondja: „És Ő azt mondta nekem: »Profétálj ezeknek a csontoknak, és mondd nekik: Száraz csontok, halljátok az Úr szavát... Íme! Én lelket öntök belétek, és élni fogtok! Ellátlak titeket inakkal, húst növesztetek rajtatok, bőrrel borítalak be titeket, rátok lehelek, és élni fogtok, és megtudjátok majd, hogy én vagyok az Úr... Íme! Én kinyitom majd sírjaitokat... kihozlak titeket a sírokból... Amikor belétek árasztom lelkemet, élni fogtok, és visszahelyezlek titeket a ti földetekre.«” (Lásd Ez 37,1-14)

Jézus szokott hangján folytatja, leengedve karjait, amelyeket kitérve tartott, és azt mondja:

– Két feltámadásban részesülnek a száraz, élettelen csontok. Kettőnek körvonalai vonatkoznak ki a próféta szavaiból. Az első a feltámadás az Életre, és az Életben, azaz a kegyelemben, ami az élet. Azok részesülnek ebben, akik befogadják az Úr Igéjét, az Atyától származó Lelket, aki Isten, akárcsak az Atya, akinek Ő a Fia, aki az Igének hívja magát, aki az Ige, aki az Élet, és aki az Életet adja. Erre az Életre mindenkinek szüksége van, és ezt Izrael éppúgy nélkülözi, mint a pogányok.

Eddig elég volt Izrael számára remélni az égből jövő Életben és várakozni rája, hogy részesüljön az örök Életben. Mostantól kezdve Izraelnek el kell fogadnia az Életet, ha élni akar.

Ünnepélyesen mondom nektek, hogy azoknak, akik nem fogadnak el engem: az Életet, pedig az én népemből valók, nem lesz Életük, és az én eljövetelem az ő számukra haláluk oka lesz, mert ők visszautasították az Életet, aki hozzájuk jött, hogy közölje azt velük.

Elérkezett az óra, amikor Izrael ketté lesz osztva azokra, akik élnek, és azokra, akik halottak. Itt az ideje annak, hogy válasszanak az élet és halál között. Az Ige szólt, megmutatta eredetét és hatalmát. Gyógyított, tanított, halottakat támasztott fel, és hamarosan befejezi küldetését.

Nincs többé mentség azok számára, akik nem jönnek az Élethez. Az Úr elmegy. Miután elment, nem tér vissza. Nem tért vissza Egyiptomba, hogy visszaadja az életet azok elsősülöttjeinek, akik megvetették és elnyomták gyermekeiket. Nem fog visszatérni most sem, miután a Bárány feláldozása eldőnti majd sorsukat.

Azok, akik nem fogadnak el engem mielőtt még elmennék, akik gyűlölnék és gyűlölni fognak engem, nem részesülnek véremlék megsejtesítésére, és nem fognak élni, nem lesz velük az Istenük földi vándorlásuk hátralevő idejében.

Az isteni Manna, a védő és világító felhő nélkül, az égből jövő víz nélkül, Istentől megfosztva bolyonganak majd a föld hatalmas sivatagjában, az egész földön, amely egészen sivataggá válik azok számára, akik nélkülöznek az éggel való egységet, az Atya és a Barát közelségét: Istent.

És van egy második feltámadás is: az egyetemes, amelyben a századok óta elmeszesedett és szétszórta csontok visszatérnek majd, frissen és inakkal, testtel és bőrrel borítva. És jön az Ítélet. És az igazak teste és vére örvendezni fog lelkükkel együtt az örök Országban, és a kárhozottak teste és vére szenvedni fog lelkükkel együtt az örök büntetésben.

Én szeretlek téged, Izrael; szeretlek téged, Pogányság, szeretlek téged, Emberiség! És ez által a szeretet által meghívlak titeket az Életre és a boldog Föltámadásra.

A nagy teremben összegyűltek, mintegy el vannak bűvölve. Nincs különbség a csodálkozásban a zsidók és mások között, akik más helyekről jöttek, és más vallásokhoz tartoztak. Sőt, azt mondanám, hogy az idegenek tiszteletteljes csodálkozása a nagyobb.

Egyikük, egy méltóságteljes öreg, halkan mormol valamit.

– Mit mondtál, ember? – kérdezi Jézus, feléje fordulva.

– Azt mondtam, hogy... Elismételtem magamban a szavakat, amelyeket ifjúkoromban hallottam tanítómától: „Az erényes ember felemelkedhetik az isteni tökéletességre. A teremtményben ragyog a Teremtő, aki annál jobban kinyilatkoztatja magát, minél inkább nemessé válik az ember az erényben, mintegy elégetve az erény tüzeiben az anyagot. És az ember, életében legalább egyszer, megismerheti a Létezőt, aki szigorúan, vagy atyai szeretettel megmutatkozik a teremtménynek, hogy az elmondhassa: »Jónak kell lennem! Nyomorúságos leszek, ha nem vagyok jó! Mert egy végtelen Hatalom ragyogott rám, hogy felfogjam: az erény és a kötelesség az emberi természet nemességének a jele!«

Meg fogjátok találni az Istenségnek ezt a ragyogását a természet szépségében, a haldokló szavaiban, a szerencsétlen tekintetében, aki rátok néz és elítél titeket, a szeretett személy hallgatásában, aki némaságával korhol titeket egy becstelen cselekedetetekért. Megtaláljátok egy gyermek félelmében a ti erőszakosságtok láttán, vagy az éjszaka csendjében, amikor magatokban vagytok, a legjobban bezárt szoba magányában, észreveszitek a másik énetekben,

amelyik sokkal hatalmasabb nálatok, és hangtalanul beszél. És az lesz az Isten, ez az Isten, akinek léteznie kell, ez az Isten, akit a teremtett világ imád akkor is, ha öntudatlanul teszi. Ez az Isten, aki az Egyetlen, aki valóban kielégíti az erényes emberek vágyait, akiket a mi szertartásaink és tanításaink nem elégítenek ki, és nem vigasztalnak meg, sem az üres oltárok, amelyek ugyancsak üresek, akkor is, ha egy szobrot tettek rájuk.”

Jól ismerem ezeket a szavakat, mert már sok éven keresztül ismétlem őket, mint törvényemet és reményemet. Éltem, dolgoztam, és szenvedtem és sírtam is. De mindent elviseltem, és erényesen remélek, remélem, hogy halálom előtt találkozom majd ezzel az Istennel, akit Hermogenész megígért nekem, hogy meg fogom ismerni. Most azt mondtam magamnak, hogy valóban láttam Őt. És nem villámként, nem hangtalan hangként hallottam szavát. Hanem egy nyugodt, nagyon szép férfi alakjában jelent meg nekem az Isten, és én hallottam Őt, és el vagyok telve szent csodálattal. Az a lélek, ez a dolog, amelyet az igaz emberek elfogadnak, az én lelkem, elfogad téged, Tökéletesség, és azt mondja neked: „Taníts meg Utadra és Életedre és Igazságodra, hogy egy napon én, az egyedül élő ember, ismét csatlakozzam hozzád, Legfőbb Szépség!”

– Ismét együtt leszünk. És még azt is mondom neked, hogy később, együtt leszel majd Hermogenésszel.

– De ő meghalt anélkül, hogy megismert volna téged!

– Nem a tapintható ismeret az egyetlen szükséges dolog ahhoz, hogy valaki birtokoljon engem. Az ember, aki erényei által eljut oda, hogy hallja az ismeretlen Istent, és megtisztelti ezt az Istent erkölcsös életével, ugyancsak elmondhatja, hogy megismerte Istent, mert Isten kinyilatkoztatta magát neki, jutalmul erényes életéért. Jaj lenne, ha személyesen kellene megismerni engem! Nagyon hamarosan senki számára se lenne lehetséges egyesülni velem. Mert, mondom neked, az Élő hamarosan elhagyja a halottak országát, hogy visszatérjen az Élet Országába, és az embereknek nem lesz más módjuk megismerésemre, csak a hit és a lélek által. De az én megismerésem nemcsak hogy nem fog megállni, hanem terjedni fog, és tökéletes lesz, mert nélkülözni fogja mindazt, ami az érzékeket nehézkesé teszi. Isten beszélni, működni, élni fog, Isten kinyilatkoztatja magát hívei lelkének az Ő megismerhetetlen és tökéletes természetével. És az emberek szeretni fogják az Istenembert. És az Istenember szeretni fogja az embereket, új módon, kimondhatatlan módon, amit végtelen szeretete fog a földön hagyni, mielőtt visszatérne az Atyához, miután minden befejeződött.

– Ó, Uram! Uram! Mondd meg akkor nekünk, hogyan találhatunk meg téged, és hogyan tudhatjuk majd, hogy te beszélsz hozzánk, és hol leszel, miután elmentél!? – kiáltanak fel többen. És egyesek folytatják: – Mi pogányok vagyunk, és nem ismerjük törvényedet. Nincs időnk ahhoz, hogy itt maradjunk és kövessünk téged. Hogyan birtokolhatjuk majd azt az erényt, amellyel kiérdemeljük Isten megismerését?

Jézus mosolyog, boldogságtól sugározva, a pogányokon aratott győzelmét látva, és kedvesen megjegyzi:

– Ne aggódjatok amiatt, hogy sok törvényt kell ismernetek! Elmennek majd ezek (és kezeit Péter és Tádé vállára teszi), hogy elvigyék Törvényemet a világba. De addig is, míg meg nem érkeznek, legyen zsinórmértéketek a törvényt illetőleg a következő néhány mondat, amely teljesen magában foglalja az én Törvényemet, az üdvösséget illetőleg.

Szeressétek Istent teljes szívetekkel! Szeressétek a tekintélyt, a szülőket, barátokat, szolgálókat, a népet, és ellenségeiteket is, amint önmagatokat szeretitek! És, hogy biztosak legyetek azt illetőleg, hogy nem vétkeztek, minden cselekedetetek előtt, akár parancsolt dologról van szó, akár önkéntesről, kérdezzétek meg magatokat: „Szeretném-e, ha azt tennék velem, amit én akarok tenni velük?” És ha úgy érzitek, hogy nem szeretnétek, akkor ne tegyétek!

Ezekkel az egyszerű vonalakkal kirajzolhatjátok magatokban az utat, amelyen Isten eljön hozzátok, és ti elmentek Istenhez. Mert senki sem szeretné, ha egy gyermeke hálátlan lenne,

vagy ha megölné, kirabolná, elvinné feleségét, megbecstelenítené nővérét vagy leányát, elfoglalná házát, mezőit vagy hűséges szolgáit. Ezt a zsinórmértéket követve jó gyermekek és jó szülők, férjek, testvérek, kereskedők, barátok lesztek. Mert erényesek lesztek, és Isten eljön hozzátok.

Nemcsak zsidók és újonnan áttértek vannak körülöttem, akikben nincs rosszindulat, akik nem azért jöttek hozzám, hogy rajtakapjanak valami hibán, mint azok, akik kidobtak titeket a Templomból, hogy ne jöhessenek az Élethez, hanem vannak körülöttem pogányok is, a világ minden részéből. Látok krétaiakat és főníciaiakat, vegyesen Pontus és Frígia lakosaival, és van itt egy az ismeretlen tenger partjairól is, ahol szintén szeretni fognak engem. És látok görögöket, szicíliaiakkal, és cireneieket ázsiaiakkal. Rendben van, mondom nektek: menjetek! Mondjátok meg országokban, hogy a Világosság a földön van, és ők jöjjenek el a Világossághoz! Mondjátok el, hogy a Bölcsesség elhagyta az eget, hogy kenyérré tegye magát az emberek számára, és vízzé az elbágyadt emberek részére. Mondjátok el, hogy az Élet eljött, hogy visszaadja az egészséget a betegeknek, és feltámassza a halottakat! És mondjátok... mondjátok meg, hogy az idő olyan gyorsan fut, mint a nyári villám. Aki vágyakozik Istenre, jöjjön! Lelke megismeri majd Istent. Aki meg akar gyógyulni, jöjjön! Kezem, amíg szabad, gyógyulást ad azoknak, akik hittel hívják segítségül.

Mondjátok... Igen! Menjetek, és menjetek gyorsan, és mondjátok, hogy az Üdvözítő várja azokat, akik felülről várnak és kívánnak segítséget; várja őket húsvétkor, a Szent Városban. Mondjátok meg azoknak, akik segítséget szenvednek, és azoknak is, akik egyszerűen csak kíváncsiak. A kíváncsiság tisztátalan megmozdulásából kiindulhat a belém vetett hitnek egy szikrája, amely üdvözít. Menjetek! A názáreti Jézus, Izrael Királya, a világ Királya, összehívja a világot képviselő embereket, hogy kegyelmeinek kincseit adja nekik, és tanúi legyenek felvételének, amely diadalmasan felszenteli Őt mindörökre a királyok Királyává és az urak Urává. Menjetek! Menjetek!

Földi életem hajnalán, különböző pontokról, jöttek Népem képviselőiben, imádni a Gyermeket, akiben a Végtelen elrejtőzött. Egy ember akarata, aki hatalmasnak hitte magát, pedig Isten akaratának szolgája volt, elrendelte az összeírást birodalmában. Engedelmeskedve a Magasságbeli egy ismeretlen és áthághatatlan rendeletének, ennek a pogánynak Isten hírnökévé kellett tennie magát. Isten azt akarta, hogy Izrael minden embere, aki szét volt szóródva a föld minden részére, ennek a népnek földjén, Efráta Betlehemének közelében, elcsodálkozzék az újszülött első nyöszörgésére az égből jövő jeleken. És ez még nem lévén elég, más jelek beszéltek a pogányokhoz, és az ő képviselőik eljöttek imádni a királyok kis, szegény Királyát, aki még távol állt földi megkoronázásától, de már, ó, már Király volt az angyalok színe előtt.

Eljött az óra, amikor Király leszek a népek szeme láttára. Király, mielőtt visszatérek oda, ahonnan jöttem.

Földi napom lenyugvásakor, emberi életem estéjén, igazságos, hogy minden népből legyenek itt emberek, hogy lássák azt, akit imádni kell, és akiben rejtőzik az egész Irgalmasság. És a jók élvezzék ennek az új aratásnak a zsenyéjét, ezét az Irgalmasságét, amely megnyílik, mint a felhők áprilisban, hogy kiáradjanak az üdvös vizek folyamai, amelyek alkalmasak a folyók mentén elültetett fák termékeny tételére, amint Ezekielnél olvashatjuk. (Ez 17,3-19)

És Jézus folytatja a betegek meggyógyítását, és hallgatja neveiket, mert mindnyájan meg akarják neki mondani nevüket: „Én Zilla vagyok, én Zabdi, én Gail, én András, én Teofánusz, én Szelíma, én Olintusz, én Fülöp, én Elissza, én Berenisz. Ez lányom: Gaia, én Argenidesz vagyok, én... én... én...”

Befejezte. El akar menni. De sokan kérik, hogy maradjon, és beszéljen még!

Egy férfi, aki talán félvak, mert egyik szemén kötés van, azt mondja neki, hogy még visszatartsa:

– Uram, engem megütött valaki, aki irigyelte jól menő üzletemet. Csak nehezen mentettem meg magamat. De elvesztettem fél szememet, az ütés következtében. Most vetélytársam

elszegényedett, és népszerűtlenné vált. Elmenekült egy faluba, Korintusz közelébe. Én Korintuszban lakom. Mit kellene tennem azzal, aki kis híján megölt engem? Nem tenni másnak azt, ami nem tetszene nekünk, ha velünk tennék, jó elv. De én már részesültem ettől... a rosszban, a nagy rosszban... – és arcáról le lehet olvasni ki nem mondott gondolatát: „azért bosszút kellene állnom rajta...”

De Jézus ránéz, mosolygó, kék szemével, és méltóságteljes arcával, mint Mester, és azt mondja:

– És te kérzed ezt tőlem, te, aki Görögországból jöttél? Nem mondták meg talán nagyjaitok, hogy a halandók Istenhez hasonlókká lesznek, amikor az Isten által nekik adott két ajándékra azzal válaszolnak, hogy hasonlókká válnak Istenhez, és: képesek arra, hogy az igazságban legyenek, és jót tegyenek a felebaráttal?

– Ah! Igen! Pitagorasz!

– És nem mondták, hogy az ember azzal közelíti meg Istent, hogy jót tesz, és nem a tudománnyal és a hatalommal vagy más valamivel?

– Ah! Igen! Demosztenezs! De, bocsáss meg, Mester, ha megkérdezlek... Te csak egy zsidó vagy, és a zsidók nem szeretik a mi filozófusainkat... Hogyan tudod te ezeket a dolgokat?

– Ember, azért, mert én voltam a Bölcsesség, aki sugallatot adott azok értelmének, akik kigondolták ezeket a dolgokat. Én vagyok ott, ahol a Jó működik. Te, görög, hallgass a bölcsék tanácsaira, akikben még én beszélek. Tégy jót azzal, aki rosszat tett veled, és Isten szentnek mond téged. És most hagyjatok elmenni! Mások is várnak rám. Isten veled, Valeria! És ne félts engem! Még nincs itt az én óráim. Amikor eljön, a császár minden hadserege sem tudja majd megállítani ellenfeleimet.

– Üdv neked, Mester! És imádkozz értem!

– Azért, hogy birtokold a békét. Isten veled! Béke veled, zsinagógafőnök! Béke a hívóknak és azoknak, akik békére törekszenek!

És egy üdvözlő és áldó kézmozdulattal kimegy a teremből, áthalad az udvaron, és kilép az utcára...

(7-1786)

A nemzetek világossága

A pogányok valóban eljöttek Jeruzsálembe húsvétkor, és hallották Jézust beszélni. Nagykedd estéjén Jézus ezt mondja apostolainak:

– Hallottátok ma, hogy beszéltem a júdeaiakhoz és a pogányokhoz. Nem kell azért csodálkoznotok, ha azt mondom: „Számból mindig az igazság szavai jöttek ki. És azokat nem fogom visszavonni.” Ha, mindig Izajással, azt mondom, a pogányokról beszélve, akik hozzám fognak jönni, miután felmagasztalnak a földről: „Elöttem meg fog hajolni minden térd, és rám esküszik minden nyelv”, (Iz 45, 23) akkor ne kételkedjétek, miután megfigyeltétek a zsidók módszereit, hogy meg fognak szégyenülni mindazok, akik velem ellenkeznek. Ezt könnyen kijelenthetem, anélkül, hogy tévedéstől félnék.

Atyám nemcsak azért tett meg engem szolgájának, hogy újjáélesszem Jákob törzsét, hogy megtérítsem azt, ami megmaradt Izraelből: a maradékot, hanem világosságként ajándékozott engem a nemzeteknek, hogy én legyek „Üdvözítője” mindazoknak, akik a földön vannak. Ezért, ebben az égből és az Atya öléből való harminchárom éves számkivetésben folytonosan növekedtem a kegyelemben és bölcsességben Istennél és az embereknél, elérve a tökéletes életkort, és ebben az utolsó három évben, miután a szeretet tüzében izzóvá tettem lelkemet és értelmemet, és megacéloztam azt a bűnbánat jegével, számat olyanná tettem, mint az éles kard.

(9-118)

* * *

János is feljegyezte evangéliumában, hogy a görögök is felkeresték Jézust a Templomban. Ez nagycsütörtökön történt, és részletes leírását megtaláljuk az Evangéliumokról szóló kötetben, a nagyböjt 5. vasárnapjának B sorozatában. (E 2,76-80) (Vö. Jn 12,20-33).

Példabeszédek a pogányokról

A Valtorta Mária által feljegyzett több mint 150 példabeszédből 23-ban említi az Úr Jézus a pogányokat. E huszonhárom példabeszédből öt szerepel az Evangéliumokról szóló füzetekben, három pedig a bűnbánókról szólókban. Ezeket nem ismétljük meg, csak röviden foglaljuk össze, és a pogányokra vonatkozó részt ismertetjük csak. A többi húszat teljes egészében megismétljük, vastagbetűvel kiemelve bennük a pogányokra vonatkozó mondatokat. A Példabeszédek sorozat újraindításánál ezeket ott nem ismétljük meg, csak utalunk rá, hol található meg teljes szövegük.

A kovász

(Vö. Mt 13,33 Lk 13,20-21)

Jézus, amikor meglátogatta Keresztelő János szüleinek házát, hogy felkeresse Zakariás és Erzsébet sírját, és ott imádkozzék, látta, hogy a házat Heródes – aki közben letartóztatta Keresztelő Jánost – bordélyházzá alakította át. A sírokat is áthelyezték máshová, Jézus csak a volt sírok helyénél imádkozott – egy római származású nő útmutatására, aki ebben a házban „tevékenykedett”. Jézus szóbaállt a bukott nővel, és elindította őt a megtérés útján. (A pogány nő: Aglae történetét lásd Jb 3,175-192 oldalán. A példabeszédet pedig Jb 4,290. oldalán.)

A magvető

(Mt 13,1-8. 18-23. Mk 4,1-4. Lk 8,4-15.)

A példabeszéd előzménye: Kafarnaumban három férfi kérte Jézust, hogy fogadja el őt tanítványává: egy írástudó, akinek Jézus azt válaszolta, hogy neki nincs lakóhelye, mint a farkasoknak és a madaraknak. (Mt 8,19-20) Ő ennek ellenére követni szeretné Jézust, aki nem is utasítja vissza.

Utána Jézus meghív egy fiatalembert, hogy kövesse Őt, az azonban előbb szeretné eltemetni Korozainban meghalt apját. (Mt 18,21-22) Mégis azonnal követi Jézust.

A harmadik férfi kijelenti, hogy szeretné követni Jézust, de előbb el akar búcsúzni szüleitől. Jézus azt válaszolja neki, hogy aki az eke szarvára tette a kezét, nem nézhet hátra. (Lk 9,61-62) Jézus azt tanácsolja neki, előbb váljék férfissá, s majd utána kövesse Őt, ne most.

Jézus a Genezáreti-tavon, Péter bárkájából beszél a parton összegyűlt népnek:

– Kafarnaumtól ide jövet azon gondolkoztam, miről beszéljek nektek. A ma reggel történetek adják meg hozzá a gondolatot.

Miután Jézus kifejti a három férfi különböző magatartásának és a zsidó nép gyakori ellenállásának okát, így folytatja:

Miért történik ez? Miért járnak inkább az én utamon a pogányok és a bűnösök? Miért teszik ezek magukévá, amit mondok, és miért nem teszik ezt mások? Mert Izrael fiai lehorgonyozták magukat, sőt megkérgesedtek, mint a gyöngyragylók a parton, ahol születtek. Mert elteltek, jóllaktak, meghíztak saját bölcsességükkel, és nem tudják már befogadni az enyémet, nem tudják kidobni a feleslegeset, hogy helyet csináljanak a szükségesnek. Mások nem ilyen rabszolgák. Ők szegény pogányok vagy szegény bűnösök, olyanok, mint a horgonyát vesztett hajó a vízáradatban, szegények, akiknek nincsenek kincseik, hanem csak tévedéseikkel vagy bűneikkel megtelt batyuk, amelyektől örömmel megfosztják magukat, amint sikerül felfogniuk a Jó Hírt, és megérik annak erősítő mézét, amely ugyancsak különbözik bűneik visszataszító keverékétől.

Halljátok azért, és talán jobban megértitek, miként lehet különféle gyümölcse ugyanannak a munkának. (Most következik a példabeszéd, ami teljes egészében megtalálható a 15. évközi vasárnap A sorozatának evangéliumánál (E 6,221).

A magyarázatnál Jézus ismét említi a pogányokat azok között, akik százszoros termést hoznak:

– Szentekké lesznek. Megtalálható köztük minden néposztály és minden ország, még a pogányok is, és százszoros termést hoznak jó akaratuk által, amelyet ők és egy apostol vagy tanítvány előkészített számomra.

A királyi menyegző

(Mt 22,1-14)

Jézus Betániában, Lázár birtokán mondja el ezt a példabeszédet. Az apostolokon kívül ott van Mária, a többi asszonnyal, Mártával, Lázárral, Lázár alkalmazottaival, a volt betlehemi pásztorral: Izsákkal, s annak tanítványaival és Betánia sok lakosával együtt. A kegyetlen földbirtokos: Johansána földművesei kevéssel előbb indultak útra, hazafelé.

Jézusnak kettős célja volt a példabeszéddel. Elsősorban jobban meg akarta értetni hallgatóságával, hogy a gazdagsággal járó gondok és a dőzsölés miként akadályozzák a mennyországba való belépést.

Második célja annak megértetése volt, hogy nemcsak a választott nép hivatalos a mennyek Országának lakomájára, hanem mindenki, de aki nem hallgat a meghívásra, vagy aki elhanyagolja a kellő felkészülést a lakomán való részvételre, az nem fog részesülni benne.

A teljes példabeszéd szerepel a 29. évközi vasárnap A sorozatának evangéliumában (E 7,269), itt csak a pogányokra vonatkozó részleteket ismételjük meg:

– És az Ég Királya, azért, hogy Fiának méltó nászünnepet készítsen, megparancsolja, hogy a keresztutaknál gyűjtsék össze azokat, akik nem barátai, nem előkelők, nem szövetségesek, hanem egyszerűen arra menő emberek. Ezek összegyűjtése már megkezdődött az én kezem által, aki Isten Fia és szolgálja vagyok.

Bárkik is, eljönnek majd... És már eljöttek. És én segítem őket abban, hogy tiszták és szépek legyenek az esküvőre.

Hallgatóságának elbocsátásakor pedig ezt mondja:

– Megáldom régi tanítványaimat és az újakat, akiket szétküldök a világba. hogy hívjanak mindenkit a Király esküvőjére.

A torz gyermek

Jézus, nyilvános működésének második évében, pogány vidéken járva, mondta el a következő példabeszédet, amelyet így vezetett be:

– Ma reggel felébresztett minket a kecske fenyegető mekegése, amikor el akarta kergetni azt a nagy kutyát, amelyik ide jött, szaglászni. És nevettek rajta, amikor láttátok, miként irányította a kecske, fenyegetően, feléje szarvát, miután eltépte a vékony kötelet, amellyel ahhoz a fához volt kötve, amely alatt aludtunk, és közém és a kutya közé ugrott, nem gondolva arra, hogy az megtámadhatja és átharaphatja torkát az egyenlőtlen küzdelemben, amivel meg akart engem menteni. (Jézus ezt a kecskét megmentette a pogányoktól, akik fel akarták áldozni, babonás szertartásuk szerint, amit egy szülés előtt álló anya megmentése érdekében akartak bemutatni. Jézus csodás módon hozzásegítette az életveszélyben forgó anyát gyermekének megszületéséhez, s ennek fejében kérte, hogy a kecskét adják neki. Azóta velük tartott a kecske, s megbarátkozott Jézussal és az apostolokkal.) Hasonlóképpen, azok a népek, amelyek a ti szemetekben hasonlóak a vadkecskékhöz, bátran Krisztus hitének védelmére tudnak kelni, miután felismerték, hogy Krisztus a Szeretet, aki követésére hívja őket. Igen. Hívja őket. És nektek segítenetek kell őket abban, hogy hozzám jöjjenek!

Hallgassatok meg egy példabeszédet:

Egy férfi megnősült, és sok gyermeke volt feleségétől. De ezek közül az egyik torz testtel született, és látszólag más fajhoz tartozott. A férfi szégyellte ezt, és nem szerette őt, pedig a gyermek ártatlan volt. A legalacsonyabb szolgák között növekedett fel a gyermek, elhanyagolva, mert testvérei is alacsonyabb rendűnek tartották őt. Anyja meghalt, amikor a világra hozta, s így nem tudta mérsékelni az apa durvaságát, nem tudta megakadályozni testvéreinek megvetését, nem tudta helyesbíteni a helytelen felfogást, amely a vadon felnőtt gyermek agyában keletkezett. Egy kis vadállatként bántak vele, nem tűrték meg a házban a szeretett gyermekek mellett.

Így lett férfi a gyermekből. Értelmi fejlődése visszamaradt, de végül mégis elérkezett a nagykorúsághoz, és felfogta, hogy nem fiúhoz méltó az istállóban való élet, száraz kenyéren és rongyos ruhában, soha nem kap egy csókot, sose szólnak hozzá egy szót sem, sose hívják meg az atyai házba. És szenvedett, szenvedett, sóhajtozva odújában: „Atyám! Atyám!” Rágt a kenyerét, de szíve nagyon éhezett. A ruha beburkolta, de nagy hideget érzett szívében. Voltak barátai az állatok között, és néhány falusi is megszánta őt. De szívében nagy volt az egyedüllét érzete.

„Atyám! Atyám”... Így sóhajtozott, s ezt hallották a szolgák és a falubeliek. Bolondnak látszott, és annak is nevezték. Végül egy szolga vett annyi bátorságot, hogy odament a szinte vadállattá vált emberhez, és azt mondta neki:

– Miért nem veted magadat Atyád lába elé?

– Megtenném, de nem merem...

– Miért nem mész a házba?

– Félek.

– De szeretnéd megtenni?

– Ó, igen! Éhezem ezt, ezért fázom, ezért érzem magamat úgy, mintha a pusztaságban lennék. De nem tudom, hogyan élnek az emberek atyám házában.

A jó szolga akkor elkezdte oktatni őt. Szébbé tette külsejét, megszüntette félelmét attól, hogy atyja rossz szemmel néz majd rá, és azt mondta neki:

– Atyád szeretne téged, de nem tudja, hogy te szereted őt. Mindig került... Szüntesd meg atyád lelkiismeret-furdalását amiatt, hogy túl szigorúan bánt veled, és fájdalmát amiatt, hogy száműzött téged. Jöjj! Testvéreid sem akarnak már többet megvetni, mert én beszéltem nekik fájdalmadról.

És a szegény gyermek elment egy este, a jó szolga által vezetve, az atyai házba, és felkiáltott:

– Atyám! Szeretlek téged! Engedd meg, hogy belépjek!...

Az öreg és szomorú apa, aki sokat gondolt halálára és örök sorsára, felugrott erre a hangra, és azt mondta:

– Végre lecsillapodik fájdalom, mert ennek a torznak hangjában az én hangomat hallom, és szeretete bizonyítja, hogy vér az én véreből, és test az én testemből. Jöjjön azért, és foglalja el helyét testvérei között, és legyen áldott az a jó szolga, aki teljessé tette családomat, és elhelyezte a visszautasított fiút az atya többi testvérei közé.

Ez a példabeszéd. Alkalmazásában gondolnotok kell arra, hogy a lelkileg eltorzultak Atyja: Isten. A szakadárok, tévhitűek, eltávolodottak a lelkileg eltorzultak. Mivel ezek szándékosan torzultak el, Isten kénytelen volt szigorúan bánni velük. De az Ő szeretete sose szűnt meg. Ő vár. Vigyétek őket hozzá! Ez a ti kötelességetek.

Arra tanítottalak titeket, hogy így imádkozzatok: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, ó Atyánk!” De tudjátok-e, mit akar mondani a „nekünk”?

Nem rátok, a tizenkettőre vonatkozik. Nem rátok, Krisztus tanítványaira. Hanem rátok, mint emberekre. Minden emberre. A jelen élőkre és a jövőbeliekre. Azokra, akik nem ismerik Istent és azokra, akik ismerik Őt. Azokra, akik szeretik Istent és Krisztusát, és azokra, akik nem szeretik, vagy helytelenül szeretik. Ajkatokra adtam az imát mindenkiért. Ez a ti küldetésetek. Ti, akik ismeritek Istent, az Ő Krisztusát, és szeretitek, kötelesek vagytok mindenkiért imádkozni. Mondtam nektek, hogy az én imám egyetemes, és a világ végéig szól. Nektek egyetemesen kell imádkoznotok, egyesítve hangotokat és szíveteket, mint Jézus Egyházának apostolaiét és tanítványaiét azokéval, akik más egyházakhoz tartoznak, akik keresztények lesznek, de nem apostoliak! És tartsatok ki, mert testvérek vagytok, ti az Atya házában, ők az Atya házán kívül! Ők ugyanúgy éheznek, ugyanúgy vágyakoznak az atyai házra és arra, hogy amint ti igazi „kenyeret” kaptok, úgy megkapják ők is. Ez a „kenyér” Krisztus, az Úr, az apostoli asztalon, nem pedig a tisztátalan táplálékok szegényes asztalán. Tartsatok ki egészen addig, míg az Atya azt nem mondja ezeknek az „eltorzult” testvéreknek: „Fájdalom megengyhült, mert bennetek, hangotokban, meghallottam az én Egyszülöttem és Elsősülöttem hangját. Legyenek áldottak azok a szolgák, akik elvittek titeket az Atya házába, hogy teljessé legyen családom!”

(3-574)

Munkások a szőlőben

(Mt 20,1-16)

Jézus, nyilvános működésének harmadik évében, a Földközi-tenger partján lévő kikötővárosban beszél az összegyűlt föníciai lakosságnak és római katonáknak:

– Az egyetlen Teremtő gyermekei, ide hallgassatok! A kegyelem ideje eljött mindnyájatok számára, nemcsak az izraelitáknak, hanem az egész világnak.

Különbéle okokból itt levő zsidó férfiak, újonnan megtértek, föníciaiak, pogányok, mindnyájan hallgassátok Isten Szavát, fogjátok fel az Igazságot, ismerjétek meg a Szeretetet. A bölcsesség, igazságosság és szeretet birtokában eljuthattok az Isten Országába. Ez az Ország nem kizárólag Izrael gyermekeié, hanem mindazoké, akik szeretik most és a jövőben az igaz, egyetlen Istent, és hisznek az Ő Igéjének szavában.

A teljes példabeszédet megtaláljuk a 25. évközi vasárnap A sorozatának evangéliumában (E 7,257). E közben mondja Jézus a következőket:

– Az ember nem ismeri, vagy elfelejtette, vagy nem akar visszaemlékezni az Úrnak erre a szent parancsára. Ez mindenkire vonatkozik azok közül, akik engem hallgatnak. A pogányokra is. Mert a jó, amit meg kell tenniük, egyaránt jó Rómának, Athénnek, Galliának vagy Afrikának. Az erkölcsi törvény ugyanis ott van minden világrészben, minden vallásban, minden szívben. És a vallások azt tanítják, hogy énünk jobbik része tovább él, és túlvilági élete olyan lesz, amilyent földi életével kiérdemelt.

Az ember célja tehát a béke elnyerése a másik életben. Nem pedig a tivornyázás, zsarolás, zsarnokoskodás, gyönyörkeresés itt, rövid ideig, amelyért örökké tartó nagy szenvedéssel fizet. Az ember azonban nem ismeri, nem jegyzi meg, nem akarja emlékezetben tartani ezt az igazságot. Ha nem ismeri, nem annyira bűnös. Ha nem emlékezik rá, bizonyos fokban bűnös. Az igazságot ugyanis szent fáklyaként meggyújtva kell tartani az észben és a szívben. De ha nem akarja emlékezetébe idézni, és amikor az lángol, bezárja szemét, hogy ne lássa, akkor bűne súlyos, nagyon súlyos. Az ilyen ember gyűlöletesnek tartja az igazságot, mint a nevelő hangját.

Isten azonban megbocsátja neki, ha a lélek elveti rossz cselekedeteit, és elhatározza, hogy hátralevő életében követni fogja igazi életcélját, amely az, hogy az igaz Isten Országában elnyerje az örök békét. Mindeddig rossz úton jártatok? Reményt veszítve azt gondoljátok, hogy már késő rátérni a jó útra? Elcsüggedve mondjátok: „Én semmit sem tudtam erről! És most tudatlan vagyok, és nem tudom megtenni”? Nem! Ne gondoljátok, hogy ez olyan, mint az anyagi dolgok, és hogy sok időbe és fáradságba telik ismét, de most már szentül megtenni, amit elvégeztetek. Az örökkévaló, igazi Úristen jósága olyan, hogy nem kívánja meg tőletek a már megtett út újbóli megtételét. Nem küld vissza titeket az útelágazáshoz, ahol eltévesztettétek a helyes ösvényt, és a helytelen választottátok. Oly nagy Isten jósága, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor kimondjátok: „Az Igazsághoz akarok tartozni”, vagyis Istenhez, mert Isten az Igazság, Isten egy teljesen lelki csoda által eltölt titeket a Bölcsességgel. Ez által a tudatlanokból a természetfeletti Tudás birtokosává váltok, hasonlóképpen azokhoz, akik már évek óta birtokolják azt.

Bölcsesség Istent akarni, Istent szeretni, művelni a lelket, törekedni Isten Országába, elutasítani mindent, ami a testhez, a világhoz és a Sátánhoz tartozik. Bölcsesség engedelmeskedni az Isten Törvényének, ami a szeretet törvénye, az engedelmisség, a megtartóztatás és a becsületesség törvénye. Bölcsesség szeretni Istent mindenetekkel, amitek van, szeretni embertársainkat úgy, mint magunkat. Ez a két elengedhetetlen eleme annak, hogy valaki bölcs legyen Isten Bölcsességével. És nemcsak azok felebarátaink, akik vérségi, faji vagy vallási téren hozzánk tartoznak, hanem minden ember, a gazdagok és a szegények, a bölcsök és a tudatlanok, a zsidók, újonnan megtértek, föníciaiak, görögök, rómaiak...

Jézust félbeszakítja néhány őrjöngőnek fenyegető kiáltása. Rájuk néz, és azt mondja:

– Igen. Ez a szeretet. Én nem vagyok szolgálalkú tanító. Én az igazságot mondom, mert így kell tennem, hogy elvessem belétek azt, ami szükséges az örök Élethez. Akár tetszik nektek, akár nem, ezt kell mondanom, hogy teljesítsem megváltói kötelességemet. Szeressétek tehát embertársaitokat! Minden embertársatokat. Szent szeretettel. Nem gyanús, önző szerelemmel, amely átkozottnak mondja a rómaid, föníciait vagy újonnan megtértet, vagy viszont, egészen addig, amíg nem szolgál eszközül az érzékek vagy az üzlet számára. De többé már nem „átkozott”, ha kielégíti érzéki vágyatokat, vagy hasznos üzlettársnak bizonyul...

Ismét zajongás támad a tömegben, a rómaiak azonban felkiáltanak:

– Jupiterre! Ez jól beszél!

(5-114)

Az Egyház építése

Nyilvános működésének harmadik évében Jézus, kerülő úton megy Jeruzsálembe, hogy ne találkozzék az ellenséges farizeusokkal.

– Jól teszed, hogy óvatos vagy – mondja a Zelóta.

– Ó, a magam részéről a rövid utat választottam volna! Az én órám még nem érkezett el. Ezt érzem. De hogyan viseltétek volna el ti, ami rátok várt, ti, akik egy ideje annyira... fáradtak vagytok?

– Mester, igazad van. Úgy tűnik, hogy az ördög szele fúj köztünk. Annyira megváltoztunk!

– Az ember elfárad. Gyorsan akar célba érni. És ostobaságról álmodozik. Amikor észreveszi, hogy más az álom és más a valóság, megzavarodik, és ha nem jóakarátú, elfordul. Elfelejtji, hogy a Mindenható, aki egy pillanat alatt megteremthette volna a káoszból a Világegyetemet, azt rendezetten és meghatározott napok időközében tette. Nekem a lelki káoszból kell az egész világon létrehoznom Isten Országát. És ezt teszem. Én vetem meg az alapokat. Azt előkészítve, össze kell törnöm a legkeményebb köveket, hogy beléjük vágjam azt az alapot, amely nem fog összeomlani. Ti emelitek majd fel lassan a falakat. A ti utódaitok folytatják a munkát, mind felfelé, mind kiterjeszkedve. Amint én belehalok a munkába, úgy ti is bele fogtok halni, és lesznek mások és mások, akik kegyetlen vagy nem kegyetlen halállal halnak majd meg. Ez a munka felemészti őket, mert ez megköveteli az áldozatos lelkületet, a nagylelkűséget, a könnyeket, a vért és a végtelen türelmet...

Péter bedugja fejét Jézus és János közé:

– Megtudhatom, miről beszéltek?

– Ó, Simon! Gyere ide! Az Egyház jövőjéről beszéltem. Megmagyaráztam, hogy a ti kapkodástok, fáradtságotok, csüggedésetek, stb. helyett az, nyugodtságot, erőfeszítést, bizalmat követel. Megmagyaráztam, hogy áldozatot kíván minden tagjától. Tőlem, aki Alapítója vagyok, és aki annak titokzatos Feje vagyok, és tőletek, minden tanítványtól, mindazoktól, akik a keresztény nevet viselik majd és az egyetemes Egyházhoz tartoznak. Valójában a fokozatoknak nagy lépesőjén gyakran a legalázatosabbak, akik a legegyszerűbbeknek látszanak, akiket csak „számoknak” tekintenek, lesznek azok, akik igazán életképesé teszik az Egyházat. Az igazság az, hogy gyakran kell ezekhez menekülnöm majd, hogy továbbra is fenntartsam az élő hitet és az erőt, amely mindig megújítja az apostoli közösséget. Ezeket az apostolokat gyötörni fogja a Sátán, és gyötörni fogják őket az irigy, kevély és hitetlen emberek. Az ő erkölcsi vértanúságuk nem lesz kevésbé fájdalmas a testi vértanúságnál. Isten akaratából és az emberek rosszindulatából, akik a Sátán eszközei, a Sátán mindenképpen arra fog törekedni, hogy erőszakkal hazugoknak, bolondoknak, megszállottaknak tüntesse fel őket. Így akarja megbénítani bennük az én működésemet, és tönkretenni gyümölcsüket, amelyek mindmegannyi győzedelmes csapást mérnek a Vadállatra.

– És ellen fognak állni?

– És ellenállnak, jóllehet testileg nem leszek velük. Nemcsak abban kell hinniük, amit kötelességük hittel elfogadniuk, hanem hinniük kell titkos küldetésükben. Hinniük kell, hogy az szent, hasznos, tőlem jön, miközben körülöttük süvölt a Sátán, hogy félelemmel töltse el őket, és hangosan nevet rajtuk a világ. Istennek nem mindig tökéletesen megvilágított szolgálói is elítélik őket. Ez az én jövőbeli hangjaimnak a sorsa. De nekem nem lesz más módom arra, hogy felrázzam őket, és ismét elvigyem Evangéliumomat és Krisztust az emberekhez. De mindazért, amit kérek majd tőlük, megparancsolok nekik, és elfogadok tőlük, örökké tartó örömet adok nekik, rendkívüli dicsőséget!

Az égben van egy lezárt könyv. Csak Isten tudja elolvasni. Abban van minden igazság. De Isten néha leveszi a pecsétet, és kinyilatkoztatja az igazságokat, amelyeket már megmondott az embereknek, kényszerítve egy kiválasztott embert, hogy megismerje a múltat, jelent és

jövőt, amit a titokzatos könyv tartalmaz. Láttatok már egy fiút, aki a legjobb a családban, vagy egy tanulót, aki a legjobb az iskolában, amint apja vagy tanítója meghívja őt, hogy olvasson egy felnőtteknek szánt könyvből, és megkapja annak magyarázatát? Apja vagy tanítója az ő oldalán áll, átöleli karjával, míg másik kezének mutatóujjával megjelöli a sorokat, amelyeket el akar olvastatni, és meg akar ismertetni különösen kedvelt gyermekével.

Így tesz Isten azokkal, akik neki vannak szentelve, erre a sorsra. Magához vonja őket karjával, és kényszeríti őket annak elolvasására, amit Ő el akar olvastatni. Megérteti velük annak jelentését, és hogy azt később mondják el, és hogy megvetésben és szenvedésben lesz részük. Én, az Ember vagyok a szegletkő azok számára, akik elmondják a mennyei Könyv igazságait, és miatta megvetésben, szenvedésben és halálban részesülnek. De az Atya már előkészíti megdicsőülésemet. És, miután részesültem benne, előkészítem azok megdicsőülését, akiket majd kényszerítek a lezárt Könyv elolvasására, azokat a részeket illetőleg, amelyeket akarok, hogy elolvassanak. Az egész feltámadott emberiség és az angyalok kórusainak színe előtt bemutatom őket azokként, akik voltak. Magam mellé hívom őket, miközben megnyitom a Könyv pecsétjeit, amit most már felesleges lenne zárva tartani. Ők mosolyogva látják majd ismét az írást, még egyszer elolvassva a szavakat, amelyeket megvilágítottam nekik, amikor a földön szenvedtek.

– És a többiek? – kérdi János, aki nagyon figyelmesen hallgatta Jézust.

– Milyen többiek?

– A többiek, akik mint én, nem olvastak a földön ebből a könyvből, nem ismerik meg soha, mit mond?

– Az égben a boldogok mindent ismerni fognak. Megismerik, elmerülve a Végtelen Bölcsességben.

– Azonnal? Amint meghaltak?

– Azonnal, amint beléptek az Életbe.

– De akkor az Utolsó Napon miért mutatod meg azoknak, akiket ott meghívsz, hogy megismerjék a Könyvet?

– Mert nemcsak a boldogok lesznek ott, hogy meglássák azt, hanem az egész emberiség. És a kárhózzottak között sokan lesznek olyanok, akik kinevették Isten szavainak közvetítőit, mint bolondokat és ördögtől megszállottakat. Akkor gyötrődni fognak ezek ajándéka miatt. Hosszú ideig vártak a nekik kijáró elégtételre a vértanúk, akiket a világ makacs gonoszsággal gyötört.

– Milyen szép látvány lesz ez! – kiált fel János elragadtatva.

– Igen. És látni az összes farizeust, elvörösödvé és veszetten csikorgatva fogaikat – mondja Péter, és dörzsöli kezét.

– Ó! Én arra gondolok, hogy csak Jézusra nézek, és az áldottakra, akik olvasnak majd velem a Könyvből... – válaszolja János, álmodozva erről az óráról. Ki tudja, milyen fényt látnak szemei, amelyeket a feltörő érzelmek nyomán kicsorduló könnyek még ragyogóbbakká tesznek, gyermeked mosolyával piros ajkán.

A Zelóta nézi őt, és Jézus is őt figyeli. Jézus nem mond semmit. A Zelóta viszont azt mondja:

– Te önmagadat látod akkor! Mert ha van köztünk valaki, aki „Isten szava” lesz a földön, és aki meghívást kap, hogy olvasson részleteket a lepecsételt Könyvből, akkor te vagy az, János, Jézus kedveltje és Isten barátja!

– Ó! Ne mondd ezt! Én vagyok a legtudatlanabb mindnyájatok között. És ha Jézus nem mondta volna, hogy a gyermekeké az Ég Országáé, azt gondolnám, sose érem el, mert semmire sem vagyok jó. Nemde, Mester, én csak azért vagyok értékes, mert hasonló vagyok a kisgyermekhez?

– Igen, te a boldog tisztasághoz tartozol. És áldott leszel ezért!

Az ismeretlen fiú

Nyilvános működésének harmadik évében, amikor már nagyon üldözik, Jézus felmegy Jeruzsálembé az ünnepekre. Marciám megkéri Őt:

– Uram, nem mondanál egy szép példabeszédet távoli fiad számára? (Ez a „távoli fiú” endori János, a megtért gyilkos, aki Jézus tanítványává vált, és most Antióchiában apostolkodik. Sokat oktatta Marciámot, aki hálából megígérte neki, hogy feljegyzi Jézus tanítását, és elküldi számára.) Szeretném hozzátenni ezt a többi feljegyzéshez, amiket készítettem. Igyekszem örömet szerezni neki, amint megígértem...

– Igen, fiam. Biztos lehetsz benne!

– Egy olyan példabeszédet, amely megvigasztalja őt, amely biztosítja arról, hogy mindig szereted...

– Ilyent mondok majd. És öröme lesz benne, mert az igazságot mondom.

– Mikor mondod el azt, Uram?

– Azonnal. Rögtön a templomba megyünk, amint az kötelességünk, és ott beszélni fogok, mielőtt még meggátolnának benne.

– És neki fogsz beszélni?

– Igen, fiam.

– Köszönöm, Uram! Nagyon fájdalmas lehet számára, hogy oly távol él tőlünk... – mondja Marciám, sírással küszködve. Jézus megsimogatja fejét. Int az apostoloknak, hogy jöjjenek, mert azok megálltak beszélgetni egy csoporttal.

– Jövünk, Mester! Hallgattuk azokat, akik távolról jöttek, s akik között vannak újonnan áttértek is. Ezek kérdezték, hol jöhetnek hozzád – mondja Péter.

– Miért akarják ezt?

– Mert hallani szeretnék beszédedet, és néhányan meg szeretnék gyógyulni betegségeikből. Látod ott, azt a fedett kocsit? Újonnan megtértek vannak benne, akik messziről jöttek a tengeren, vagy a szárazföldön, hajtva a beléd vetett hittől, azonkívül, hogy engedelmeskedni akartak a Törvénynek. Vannak köztük Efezusból, Pergából és Ikóniumból és egy szegény Filadelfiából...

– Marciám, menj, mondd meg nekik, hogy kövessenek engem a Templomba! Ott hallhatják majd beszédemet, ami lelkük javára szolgál, és részesülhetnek az egészségben, ha tudnak hinni.

A Templomban előbb Jézus, kibővítve, elmondja a Miatyánkot, s utána megkezdí a következő példabeszédet:

– Bizony, mondom nektek, hogy azok, akik fattyú gyermekeknek látszanak, igazi gyermekek, és azok, akik igazi gyermekek, fattyakká válnak.

Hallgassatok meg, ti mindnyájan, egy példabeszédet!

Volt egyszer egy ember, aki bizonyos kötelezettsége miatt hosszú ideig távol tartózkodott otthonától, elhagyva még kisdud gyermekeit. Onnan, ahol volt, leveleket írt nagyobb gyermekeinek, hogy mindig tiszteljék atyjukat, és hogy emlékeztesse őket tanításaira. Utolsó gyermeke, aki akkor született, amikor ő eltávozott, még a dajkánál volt, távol tőle, feleségének országában. Felesége más fajhoz tartozott, mint ő.

Felesége meghalt, mikor ez a fia még kicsi volt, és távol élt a háztól. Testvérei azt mondták: „Hagyjuk ott, ahol van, anyánk rokonainál! Talán apánk nem is emlékszik már rá, és számunkra hasznos lesz, ha eggyel kevesebb között kell felosztani vagyonát, amikor atyánk meghal.” És így tettek. Ilyen módon a gyermek távol élt, az anya rokonai nevelték fel. Ez a fiú nem hallott az atya tanításáról, azt sem tudta, ki az atyja, vannak-e testvérei, s ha vannak, keserűen gondolta: „Ők teljesen elutasítottak engem, mintha fattyúgyerek volnék”. Sőt, biztosra vette, hogy valóban fattyú, és azért vetette el őt atyja.

Amikor felnőtté vált, és munkába állt, ez a fiatalember mit sem sejtve, abba a városba ment, ahol atyja tartózkodott. Meggyűlölte ugyanis anyjának családját, mert azt gondolta, ők követtek el házasságtörést anyjával, s ő ebből született. Anélkül, hogy tudta volna, kivel beszél, atyja közelébe került, és módjában volt hallani őt, amint tanított. Az Atya bölcs volt. Nem volt meglegedve távol élő gyermekeivel, akik csak felületesen érintkeztek vele, hogy emlékeztessék: ők az ő gyermekei, és ne felejtkezzék meg róluk végrendeletében. Az atya sokat foglalkozott a közelében élő fiatalemberrel, és jó tanácsokat adott neki. A fiatalember vonzódott hozzá, atyai jósága miatt, és kincsként őrizte minden szavát. Lelkéből eltávozott a gyűlölet, amit elkeseredése váltott ki.

Az atya megbetegedett, és el kellett határoznia, hogy visszatér hazájába. A fiatalember azt mondta neki: „Uram, te csak jól beszéltél hozzám, felemelve lelkemet. Engedd meg, hogy kövessék, szolgálként! Nem akarok visszaesni előző, rossz állapotomba!” „Jöjj velem! Elfoglalod majd fiam helyét, akiről nem tudtam többé hírt kapni!” És együtt tértek vissza az atyai házba.

Sem az atya, sem a testvérek, sem maga a fiatalember nem fogták fel, hogy az Úr egyesítette azokat, akik egy vérből származtak. De az atya sokat sírt az általa ismert gyermekei miatt, mert azok elfelejtették tanításait, fősvények voltak, keményszívűek, nem hittek többé Istenben, hanem sok bálvány volt szívükben: a kevélység, kapzsiság és a bujaság voltak isteneik, és csak arról akartak hallani, amiből hasznuk volt. Az idegen azonban mind közelebb került az Úrhoz, igaz életet élt, jó, szeretetreméltó és engedelmes volt. A testvérek gyűlölték őt, mert az atya szerette ezt az idegent. Ő megbocsátott nekik, és szerette őket, mert felfogta, hogy a szeretetben van a béke.

Az atya egy napon meglegelte gyermekei viselkedését. Azt mondta: „Titeket nem érdekelnek anyátok rokonai, és még testvéretek sem. Olyanok vagytok, mint Jákob gyermekei Józseffel, testvérükkel szemben. El akarok menni arra a földre, hogy megtudjam, mi van vele. Lehet, hogy megtalálom, és ő megvigasztal engem.” És elbúcsúzott mind az ismert gyermekeitől, mind az ismeretlen fiatalembertől. Az utóbbinak adott pénzt, hogy visszatérhessen oda, ahonnan jött, és kis kereskedést nyithasson.

Amikor elért elhunyt felesége hazájába, annak rokonai elmondták neki, hogy az elhagyott gyermek megváltoztatta eredeti nevét, ami Mózes volt, Manassére, mert ha atyja elfeledkezett róla, miután megszületett, akkor igazságos, hogy ő is elhagyja őt.

„Ne legyetek igazságtalanok hozzám! Nekem azt mondták, hogy nyomát veszítették a gyermeknek, és nem remélhetem, hogy nálatok megtalálom. De beszéljetez nekem róla. Milyen? Erős termetű? Hasonlít szeretett feleségemhez, aki kimerült abban, hogy nekem adta? Szeret engem?”

„Erős, és szép, mint anyja, csak tiszta fekete szeme van. Sőt, neki is, mint anyjának, barna anyajegy van az oldalán. Tőled pedig enyhe selypítésedet örökölte. Amikor felnőtt, elment innen, elkeseredve sorsa miatt, kételkedve anyjának becsületében, és haragudva rád. Jó ember lett volna, ha nem lett volna ez a harag a lelkében. A hegyeken és folyókon túlra ment, egészen Trapéziusig, hogy...”

„Azt mondtátok, Trapézius? Sinopioban? Ó! Mondjátok! Én ott voltam, és láttam egy fiatalembert, aki enyhén selypített, egyedül élt, és szomorúan, és nagyon jó volt, kemény kérge alatt. Ő az? Mondjátok!?”

„Talán ő lesz. Keresd meg! Jobb oldalán van az anyajegy, mint feleségeden is volt.”

Az atya gyorsan eltávozott, remélve, hogy még megtalálja az idegent, akit befogadott házába. Visszament a gyarmatra, Sinopioba... Megtalálta. Kérte tőle, mutassa meg oldalát. Felismerte. Térdre esett, dicsérve Istent, hogy visszaadta neki fiát, aki jobb volt a többieknél, akik mind rosszabbakká váltak, míg ez mind szentebbé vált azok alatt a hónapok alatt, amelyekben egymással beszélgettek. Azt mondta a jó fiúnak: „Tiéd lesz testvéreid öröksége, mert te, noha nem szerettek, becsületesebb vagy, mint a többiek együttvéve.”

Nemde igazságos volt? Igen, az volt. Igazán mondom nektek, hogy vannak a Jónak olyan igazi gyermekei, akiket a világ elvet, megvet, gyűlöl, ócsárol, elhagy, mint fattyakat, gyaláz és halálra szán, de akik fölülmúlják a családi otthonban felnőtt gyermekeket, akik azonban lázadoznak annak törvényei ellen.

Nem az jogosít fel az égre, hogy valaki Izraelből származik. Nem az biztosítja sorsukat, hogy farizeusok, írástudók vagy képzetek. Ahhoz, hogy valaki lélekben és igazságban Isten gyermeke legyen, az szükséges, hogy jóakarátú legyen, és nagylelkűen elfogadja a szeretet tanítását, és általa megújuljon.

Ti mindnyájan, akik hallgattok engem, tudjátok meg, hogy sokat, akik biztosnak hiszik magukat Izraelben, kiszorítanak majd helyükből azok, akiket ők vámosoknak, kéjnőknek, pogányoknak és gazembereknek tartanak. A mennyország azoké, akik értenek ahhoz, hogy megújuljanak, elismerve az Igazságot és a Szeretetet.

Jézus az újonnan megtértek egy beteg csoportjához fordul, és erőteljes hangon megkérdi:

– Tudtok hinni abban, amit mondtam?

– Igen, Urunk! – válaszolnak kórusban.

– El akarjátok fogadni az Igazságot és a Szeretetet?

– Igen, Urunk!

– Nem mondjátok, hogy ezzel meg lesztek elégedve?

– Urunk! Te tudod, mire van leginkább szükségünk. Add nekünk mindenekelőtt békédet és az örök Életet!

– Keljetek fel, és menjetek, dicsérjétek az Urat! Gyógyuljatok meg Isten szent Nevében!

És Jézus gyorsan az első ajtó felé tart, amit talál, elvegyülve a tömegben, amely tolong Jeruzsálemben, mielőtt még a csodálkozás, ami csúcspontjára hág a pogányok udvarában, hozsannázásban törhetne ki.

Az apostolok szem elől vesztik Őt. Csak Marciám nem engedte el köpenyének szélét. Boldogan fut mellette, s azt mondja:

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm, Mester! János nevében köszönöm! Leírtam mindent, miközben beszéltél. Csak a csodát kell hozzáadnom. Ó! Nagyon szép! Éppen neki való! Nagyon boldoggá fogja tenni!

5. füzet – A három bölcs

Madarak

Jézus Betániában beszél, Lázár kertjében, a meghallgatására összegyűlt tömegnek. Az első sorban ülnek az ellenséges szándékú nagytanács tagjai, farizeusok, írástudók, papok. A tömegben elvegyül néhány római nő is. Az apostolokon kívül ott van Jézus sok tanítványa, Lázár nővérei és más rokonszenvező asszonyok.

Jézus azért, hogy megadja a beszélgetés irányát, felhívja a jelenlevők figyelmét a madarak nagy számára, amelyek Lázár kertjének és gyümölcsösének fain fészkelnek. Itt van az összegyűlt tömeg is.

– Figyeljétek meg! Vannak itt erre a tájra valók, és más országokból jött madarak is, mindenféle fajtájúak és nagyságúak. És amikor leszáll az éjszaka, átveszik helyüket az éjszakai madarak, amelyek szintén számosak, de most nem láthatjuk őket, s azért tudunk megfedkezni róluk. Miért van itt ily sok madár? Mert megtalálják, ami szükséges boldog életükhöz. Van itt napsugár, nyugalom, bőséges eledel, biztos menedék, friss víz. És ezek összegyűlnek, jönnek keletről és nyugatról, délről és északról, ha vándormadarak, és húségesek maradnak ehhez a helyhez, ha idevalók.

Látjuk tehát, hogy a madarak bölcsőbbek az emberek fiainál? Ezek között a madarak között sokan olyan madarak ivadékaik, amelyek már elpusztultak, de amelyek tavaly vagy még régebben itt építettek fészket, és találtak enyhülést. Mielőtt elpusztultak, tudtukra adták ezt ivadékaiknak. Megjelölték számukra a helyet, és az újszülöttek engedelmesen idejöttek.

A menyeyi Atya, minden ember Atyja, talán nem adta tudtára szentjeinek az igazságokat, megadva minden lehetséges útmutatást ahhoz, hogy gyermekei jól érezzék magukat? Minden útmutatást. A testi jólétre és a lélek jólétére vonatkozókat. De mit látunk? Látjuk, hogy míg azokat, amelyeket a testre vonatkozólag adott – a bőrruhától kezdve, amit készített az ősszülőknek, akiket a bűn már megfosztott ártatlanságuk ruhájától, összetépvé azt, az utolsó felfedezésekig, amelyekkel az Isten által megvilágított ember tett – emlékezetben tartották, átadták egymásnak, tanították; addig azokat, amelyeket a lélek számára tanított, parancsolt és jelölt meg, nem őrizték meg, nem tanították, és nem gyakorolták.

A templombeliek sugdolózni kezdenek, de Jézus elhallgattatja őket, egy kézmozdulatával.

– Az Atya, aki jóságos, elküldi Szolgáját, hogy emlékeztesse a madarakat tanítására, és összegyűjtse őket üdvös helyen, hogy pontosan megismertesse velük, mi hasznos és szent, hogy megalapítsa Országát, ahol minden angyali madár, minden lélek megtalálja a kegyelmet és a békét, a bölcsességet és az üdvösséget. Bizony, bizony, mondom nektek, amint az ezen a helyen született madarak mondanak tavasszal a más helyekről jövőknek: „Jöjjetek velünk, mert van egy jó hely, ahol békének és az Úr bőségének örvendhetek”, és az újév, új madarakat lát idejönni, ugyanúgy a világ minden részéből, ahogy a próféták megmondták, látjuk majd összegyűlni a lelkek sokaságát az Istentől származó tanításra, az Üdvözítő által alapított Isten Országában.

De a nappali madarak összekeverednek ezen a helyen az éjjeli madarakkal, a ragadozókkal, a zavarkeltőkkel, azokkal, amelyek képesek félelmet kelteni a jó madárkákban, és halálukat okozni. És vannak madarak, amelyek éveken, nemzedékeken keresztül ilyenek, és semmi sem tudja őket elűzni, mert a sötétben hajtják végre tetteiket, olyan helyeken, ahová az ember nem tud behatolni. Ezek gonosz szemükkel, csendes repülésükkel, falánkságukkal, kegyetlenségükkel dolgoznak a sötétben, és mivel tisztátalanok, tisztátalanságot és szenvedéseket okoznak. Kikhez hasonlítsuk őket? Azokhoz, akik Izraelben nem akarják

elfogadni a Világosságot, aki azért jött, hogy megvilágítsa a sötétséget. Akik nem akarják elfogadni a Szót, aki őket tanítani jött, az Igazságosságot, aki őket megszentelni kívánja. Ezek számára haszontalan eljövetelem. Sőt, ezek számára bűnalkalom vagyok, hogy üldözzenek engem, és üldözzék híveimet. Mit mondjak akkor? Azt, amit már máskor is mondtam: „Sokan jönnek majd napkeletről és napnyugatról, és leülnek Ábrahámmal és Jákobbal a mennyországban. De ennek az országnak fiait kivetik majd a külső sötétségre.”

– Isten fiait a sötétségre? Te káromkodsz! – kiáltja egy nagytanácstag. Ez a csúszómászók nyálának első kifröccsenése, miután sokáig hallgattak, és tovább nem tudnak hallgatni anélkül, hogy bele ne fulladnának saját mérgükbe.

– Nem Isten fiait – válaszolja Jézus.

– Te magad mondtad! Azt mondtad: „Ennek az országnak a fiait kivetik a külső sötétségre.”

– És megismétlem. Ennek az országnak a fiait. Az országét, ahol a test, a vér, a fösvényesség, a csalás, a bujaság, a bűntények uralkodnak. De ez nem az én Országom. Az én Országom a Fényé. Ez, a tiétek, a sötétség országa. A Fény Országába jönnek majd keletről és nyugatról, délről és északról az igaz szellemek, azok is, akik most pogányok, bálványimádók, akiket Izrael megvet. És szent egységben élnek majd Istennel, mert magukba gyűjtötték Isten fényét, miközben arra váraoztak, hogy felmennek az igazi Jeruzsálembe, ahol nincs többé sírás és fájdalom, és ahol főleg nincs többé hazugság. A Hazugság, amely most uralkodik a sötétség világában, és amely annyira átjárja annak fiait, hogy nem képesek az isteni Fény egyetlen sugarának befogadására sem. Ó, eljönnek majd az új gyermekek, azok helyére, akik megtagadják ezt. Eljönnek! És bármi legyen is származásuk, Isten megvilágosítja őket, és ők uralkodni fognak mindörökkön örökké!

– Azért beszéltél, hogy minket sértegy! – kiáltják az ellenséges zsidók.

– Azért beszéltem, hogy megmondjam az igazságot.

– A te hatalmad nyelvedben van, amellyel, új kigyó, félrevezeted a tömeget, és tévútra viszed őket.

– Az én hatalmam magyarázata Atyámmal való egységem, ebből ered.

– Káromló! – kiáltják a papok.

– Üdvözítő! Te, aki lábamnál fekszel, – szól Jézus egy ott fekvő betegnek – miben szenvedsz?

– Gyermekkoromban eltört a gerincem, és harminc éve a hátamon fekszem.

– Kelj fel, és járj! És te, asszony, miben szenvedsz?

– Erőtlenül lógnak lábaim azóta, hogy világra hoztam ezt a gyermeket, aki férjemmel együtt hozott ide engem – és rámutat egy körülbelül tizenhatéves fiúra.

– Te is kelj fel, és dicsérd az Urat! És ez a kisgyerek miért nem megy magától?

– Mert születése óta gyengeelméjű, süket, vak és néma. Egy darab hús, amely lélegzik – mondják azok, akik a szerencsétlennel vannak.

– Isten Nevében részesülj értelemben, beszédben, látásban és hallásban! Akarom! – És miután véghezvitte a harmadik csodát, odafordul az ellenségesekhez, és azt mondja:

– Mit szóltok ehhez?

– Kétséges csodák. Miért nem gyógyítod meg barátodat és védelmeződet, ha mindenre képes vagy?

– Azért, mert Isten máshogy akarja.

– Ha, ha, ha! Isten! Kényelmes kifogás! Ha mi hozunk neked egy beteget, sőt kettőt, meggyógyítod őket?

– Igen, ha megérdemlik.

– Várj akkor! – és gyorsan, baljóslatúan vigyorogva elmennek.

Egy idő múlva visszatérnek a farizeusok, két emberrel, akik nagyon betegeknek látszanak. Az egyik különösen nyög a hordágyon, egészen letakarva egy köpennyel. A másik nem látszik ennyire súlyosnak, de biztosan beteg, mert csontvázává soványodott, és akadozik a lélegzete.

– Íme, a mi barátaink! Gyógyítsd meg őket! Ezek igazán betegek. Főleg ez! – és rámutatnak a nyögőre.

Jézus a betegekre néz, majd a zsidókra, akik hozták őket. Rettenetes tekintettel átszúrja ellenségeit. Felemeli karját, és rájuk kiált:

– Hazugok! Ez nem beteg! Én mondom nektek. Takarjátok fel! Különben valóban halott lesz egy pillanat alatt azért, mert csalárdul megkísértettétek Istent!

Az ember felugrik a hordágyról, kiáltozva:

– Ne, ne! Ne sújts engem! És ti, átkozottak, tartsátok meg pénzeteket! – és a farizeusok lábához vet egy teli erszényt, és hanyatt-homlok elszalad.

A tömeg kiabál, nevet, füttyöl és tapsol...

A másik beteg azt mondja:

– És én, Uram? Engem erőszakkal hoztak ide ágyamról, és reggel óta szenvedek. De nem tudtam, hogy ellenségeid kezébe estem...

– Te, szegény gyermekem, gyógyulj meg, és légy áldott! – és Jézus ráteszi kezét.

A férfi felemeli egy pillanatra a takarót, ami testét borítja, és néz valamit... Utána feláll. Combján alul nincs befedve. Végül felkiált, rekedt hangon:

– A lábam! A lábam! De ki vagy te, de ki vagy te, hogy visszaadod az elvesztett dolgokat? – és leborul Jézus lábaihoz. Utána felkel, felugrik ágyára, és azt kiáltja:

– A betegség elemésztette csontomat. Az orvos letépte egy ujjamat, égette húsomat, csontig megnyitotta térdemet. Nézzétek! Nézzétek a nyomait! És haldokoltam már emiatt. És most... Teljesen meggyógyult! Lábam! Lábam újra helyreállt!... És már nem fáj! Erős, és jó... tudom szabad... Szívem egészséges!... Ó, mamám! Mamám! Megyek, hogy örömet okozzak neked!

Már el akar futni. De eszébe jut valami, és megáll. Ismét Jézushoz fordul, csókolja, csókolja áldott lábait, míg végül Jézus azt nem mondja neki, haját simogatva:

– Menj, menj anyádhoz, és légy jó! – És utána ellenségeire néz, akiket a nép megvet, és mennydörgő hangon rájuk szól:

– És most? Mit tegyek veletek? Mit kellene tennem, emberek, ez után az istenítélet után?

A tömeg kiáltozza:

– Megkövezésre Isten sértegetőit! Halál rájuk! Elég volt már a cselvetésekből a Szent ellen! Átkozottak! – és már a kövek után nyúlnak, hogy megkezdjék a kövezést.

Jézus megállítja őket:

– Ez a tömeg szava. Ez az ő válasza. Az enyém más. Én azt mondom: Menjetek! Nem szennyezem be magamat megbüntetésekkel. A Magasságbeli végrehajtja majd ezt rajtatok. Ő az én védőm a gonoszok ellen.

(5-547)

A pálmamag

Jézus a Holt-tenger partján lévő Engaddiban jár. Apostolait szétküldi, hogy értesítsék jelenlétéről az embereket. A város nagyon szép, tiszta, sudár pálmafák bőségesen vannak a tér körül, mintegy zöld mennyezetet alkotva. A lakosság jóindulatú. A zsinagógafőnök nagyon öreg, s egész életében vágyakozott arra, hogy meglássa a Messiást. Ábrahámnak hívják. Nagyon meg van hatva, szeretne mondani valamit, de nem találja a szavakat. Végül egy zsoltár néhány sorát idézi, amelyek kifejezik érzelmeit. Utána sírásra fakad.

Az emberek megmagyarázzák szomorúságának okát.

– Leánya meghalt, hátrahagyva a kis unokákat. Felesége megvakult, és eszét veszítette a sok fájdalomtól. Egyetlen fiáról semmit sem tud. Egyik napról a másikra eltűnt...

Jézus az öreg vállára teszi kezét, és azt mondja neki:

– Az igazak szenvedései oly gyorsan elrepülnek, mint a fecske, az örök jutalommal összehasonlítva. De visszaadjuk Sáraidnak szemeit egy időre, és értelmét az ő húsz évére, hogy megvigasztalja öregségedet.

– Kolumbának hívják – mondja valaki a tömegből.

– Számára az ő hercegnője. De hallgassatok meg most egy példabeszédet, amelyet elmondok nektek...

– Nem szabadítanád meg előbb a sötétségtől feleségem szemét és értelmét, hogy ő is élvezni tudja a Bölcsességet? – kérdi vágyakozva az öreg zsinagógafőnök.

– Tudod-e hinni, hogy Isten mindenre képes, és hogy hatalma átér az egyik világból a másikba?

– Igen, Uram. Emlékezem egy estére, ami sok éve történt. Akkor boldog voltam, de a hit is örömmel töltött el. Mert így van ez! Amíg az ember boldog, meg tud feledkezni Istenről. Én hittem Istenben, abban az örvendetes időben is, amikor fiatal voltam, és feleségem egészséges volt, és Eliza leányom növekedett, mint egy szép, fiatal pálma, és már eljegyezték; Elizeus, a fiam, pedig hozzá hasonlóan szép volt, és felülmúlta erőben, amint ez egy férfiúhoz illik... Elmentem vele a forrásokhoz, a szőlő mellé, amely Kolumba hozománya volt, otthon hagyva feleségemet és leányomat a szövőszéknél, ahol már a menyegzős ruhát készítették... De talán untatlak téged? Öröm visszagondolni a nyomorúságban, az örvendetes múltra... de másokat ez nem érdekel...

– Beszélj csak, beszélj!

– Elmentem a gyerekekkel... a forrásokhoz... Ha nyugat felől jöttél, tudod, hol vannak... A források az áldott terület határán voltak, a pusztá szélén... Fiam azt mondta:

– Nézd, Atyám! Egy nagy karaván, lovakkal és tevékkel, szolgálakkal és urakkal, Engaddi felé jön. Talán a forrásokhoz jönnek, mielőtt az éjszaka leszáll. – Felemeltem szememet a szőlővesszőkről, amelyeket gondoztam, fáradtan a bőséges szürettől, és láttam. Az emberek valóban a forrásokhoz jöttek. És odamentem. Megláttak engem, és megkérdeztek, tábornok lehetnek-e azon a helyen egy éjszakára.

– Engaddi vendégszerető házai közel vannak – mondtam.

– Nem. Virrasztunk, hogy készen álljunk a menekülésre, mert Heródes keres minket. Az örök innen látnak minden utat, és könnyű lesz elmenekülni attól, aki minket keres.

– Milyen bünt követtetek el? – kérdeztem elcsodálkozva, és készen arra, hogy megmutassam nekik a hegyünkben lévő barlangokat, amint szent szokásunk ez a menekültek iránt. És hozzátettem: – Idegenek vagytok és különböző helyekről... Nem tudom, miként véthettek Heródes ellen...

– Imádtuk a Messiást, aki Júda Betlehemében született, és akihez az Úr csillaga vezetett el minket. Heródes keresi Őt, és azért keres minket, hogy megmutassuk neki, hol találhatja meg.

Azért keresi, hogy megölje. Mi talán meghalunk majd a sivatagban, a hosszú és ismeretlen úton, de nem áruljuk el a Szentet, aki az égből szállt alá!

A Messiás! Minden igazi izraelita álma! Az én álmom! És a világon volt! És Júda Betlehemében volt, amint megjövedtél!... Gyermekemet szívemen tartva, kérdezősködtem tőlük, adatokat és adatokat, és azt mondtam fiannak:

– Elizeus, figyelj! Jegyezd meg! Te biztosan meglátod! – Én már ötvenéves voltam, és többé nem reméltem, hogy meglátom... nem reméltem, hogy addig élek, míg felnő... Elizeus... nem imádatja már...

Az öreg ismét sírni kezd. De összeszedi magát. Azt mondja:

– A három Bölcs kedves türelemmel beszélt, és leírt téged, gyermekded szentségedben, Anyádat, atyádat... Velük töltöttem az éjszakát... Elizeus elaludt ölemben. Elbúcsúztam a három Bölcstől, megígérve nekik, hogy hallgatni fogok, nehogy bajuk támadjon. De Kolumbának elmondtam mindent, és ez volt a napfény sorozatos szerencsétlenségünk alatt. Utána hallottam a gyermekgyilkosságról... és éveken keresztül nem tudtam, hogy te megmenekültél-e. Most tudom. De csak én, mert Eliza meghalt, Elizeus nincs, és Kolumba nem képes megérteni a boldog hírt... De az Isten hatalmába vetett hit, amely élt már azon az éjszakán, amikor a három különféle fajú ember, tanúságot tett Isten hatalmáról, amely egyesítette őket a csillag és lelkük hangja által az Isten útján, hogy imádják az Igét, ez a hit most tökéletessé válik.

– És hited jutalomban részesül. Most halljátok!

Mi a hit? Hasonló a pálma kemény magjához. Néha apró, egy rövid mondatból áll: „Isten létezik”. Egyetlen állítás táplálja: „Láttam”. Olyan, mint Ábrahámé volt, amelyet belém vetett a három napkeleti bölcs szavára. Olyan, mint népünké volt, legtávolabbi ősatyáinktól kezdve, amit egyikük átadott a másiknak, Ádámtól annak utódainak, a bűnös Ádámtól, aki azonban hitt, amikor azt mondta: „Isten létezik, és mi azért vagyunk itt, mert Ő teremtett minket. És én megismertem Őt.” Olyan, mint az volt, ami leginkább tökéletesedett, mert Isten mindinkább kinyilatkoztatta a ragyogó isteni megnyilvánulásokkal, angyali jelenésekkel, a Lélek fényével, és amely a mi örökségünk. Mindig apró magok a Végtelennel összehasonlítva. Nagyon apró magok. De ha gyökeret vernek, kettéhasítva az állati természet kemény héját annak kételyeivel és hajlamaival, és diadalmaskodnak a szenvedélyek, a bűnök, az aljasság penésze, a rossz hajlamok szűja felett, minden felett, ha kikelnek a szívben, növekednek, magasba szökellnek a napsugárban, az égig, repülnek, repülnek... míg csak meg nem szabadulnak a test korlátaitól, és el nem merülnek Istenben, az Ő tökéletes ismeretében, teljes birtoklásában az életen és halálon túl, az igazi életben.

Aki birtokában van a hitnek, birtokolja az élet útját. Aki tud hinni, az nem téved. Látja, elismeri, szolgálja az Urat, és övé az örök üdvösség. Számára életfontosságú a tízparancsolat, és annak minden rendelkezése egy drágakő, amely jövőbeli koronáját ékesíti. Számára üdvösség a Megváltó megígérése. Meghalt már egy hívő, mielőtt én a földre jöttem? Nem számít. Hite egyenlővé teszi őt azokkal, akik most hittel és szeretettel közelítenek hozzám. Az elhunyt igazak hamarosan örvendezni fognak, mert hitük elnyeri jutalmát. Én elmegyek hozzájuk, miután teljesítettem Atyám akaratát, és azt mondom nekik: „Jöjjetek!” És mindazok, akik a hitben haltak meg, felszállnak velem az Úr országába. Kövessétek hitetekben a ti földetek pálmáit, amelyek apró magból születtek, de oly erős akaratuk a növekedésre, és az ilyen egyenesen való növekedésre, megfélemlézve a földről, de beleszeretve a napsugárba, a csillagokba, az égbe. Vessétek belém hiteteket! Tudjátok hinni azt, amit Izraelben, nagyon kevesen hisznek, és én megígérem nektek, hogy birtokolni fogjátok a mennyországot. Bocsánatot nyer az eredeti bűn, és igazságos jutalomban részesülnek mindazok, akik tanításom szerint élnek, amely Isten tökéletes tízparancsolatának legkedvesebb tökéletesítése.

Köztetek maradok ma és holnap, amely a szent szombat, és az utána következő hajnalon távozom el. Aki le van sújtva, jöjjön hozzám! Aki kételkedik, jöjjön hozzám! Aki az Életet kívánja, jöjjön hozzám! Félelem nélkül, mert én vagyok az Irgalom és a Szeretet.

Mikor Jézus megáldja a hallgatóságot, lába elé térdel egy öregasszony, és felkiált:

– Áldott légy! És a Magasságbeli is, aki téged küld! És az anyaméh, amely téged a világra szült!

A zsinagógafőnök felkiált:

– Kolumba! Kolumba! Ó, te látsz! Te értesz! Te bölcsen beszélsz, felismerve az Urat! Ó, Istenem, atyáim Istene, Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, a próféták Istene, János próféta Istene, Isten, Istenem, az Atya Fia, Király, mint az Atya! Üdvözítő, aki engedelmeskedik az Atyának, Isten, mint az Atya, és az én Istenem, a te szolgád Istene! Légy áldott, szeressenek, kövessenek és imádjanak mindörökké!

(Később Jézus meggyógyítja a zsinagógafőnök leprás fiát, Elizeust. Lásd: Jcs 3,110-115.)

(6-640)

Az iker fügefa

Jézus úton van apostolaival, Ezdrelon síkságáról Tarichea felé. Három másik apostolt Marciámmal együtt Názáretbe küldött, hogy Anyjával és Alfeus feleségével menjenek Tibériásba. Útközben az apostolok, akik Jézussal maradtak, Marciám erényeiről beszélgetnek, s arról, miként kívánják segíteni őt. Bertalan csekélységnek tartja a pénzt, amit nagyapjának temetési költségeire felajánlott. Jézus ezzel kapcsolatban mondja:

– A te szereteted egy tanítvány-társ iránt nem csekélység. Mert minden szeretetből fakadó tettnek nagy az értéke.

Ti most kialakítjátok magatokban a felebarát szeretetét, amely Isten alapvető Törvényének második része, amit azonban Izraelben nagyon elhanyagolnak. Sok aprólékos parancs követte a Sinai Törvényét, amely rövidségében is következetes és teljes. Eltorzították az alapvető törvény első részét. Lecsökkentették azt külsőséges szertartások tömegévé. Hiányzik azonban a veleje, az, ami értékes benne, az igazság, azaz hiányzik a tevékeny bensőséges ragaszkodás, amely teljessé tesz minden külső tiszteletet, és ami legyőzi a kísértéseket.

Mit ér Isten szemében a tisztelet mutogatása, amikor valaki szíve mélyén nem szereti Istent, nem semmisül meg Isten tiszteletteljes szeretetében, nem dicséri és csodálja őt mindazért, amit tett, és elsősorban a földi teremtmények remekművéért, az emberért? Látjátok-e, hová jutott Izrael tévedése? A kezdetben két parancsot formáltak az egyből, és utána, fokozatosan hanyatló lelkülettel, szépen levágták a másodikat az elsőről, mintha valami haszontalan ág lett volna.

Nem volt haszontalan ág, sőt két ágról sem volt szó. Egyetlen törzs volt, amely alapjától kezdve a kettős szeretet egyetlen erényével volt feldíszítve. Nézzétek azt a nagy fügefát, ott fenn, azon a dombon. Magától nőtt ki, s amint kinőtt a földből, két ága alakult ki, de annyira összetartoznak, hogy még kérgük is egymáshoz tapad. De mindegyik ága saját lombját fejlesztette ki, oly rendkívüli módon, hogy róla „Az iker fügefa házának” nevezték el ezt a kis

falut a dombon. Nos, ha valaki szét akarná választani a két törzset, amely alapjában véve egyetlen egy törzs, fejszét vagy fűrészelt kellene használnia. De mi történne? Elpusztulna a fa, vagy ha sikerülne szétválasztani a kettőt, s az egyik megmaradna, a másik kérlelhetetlenül elpusztulna. Amelyik megmaradna, valószínűleg többé nem hozna gyümölcsöt, vagy csak nagyon keveset teremne.

Ugyanez történt Izraelben. Ketté akarták választani, el akarták választani a két annyira egybetartozó részt, hogy azok valójában egyetlen dolgot alkottak. Javítani akartak azon, ami tökéletes volt. Mert Istennek minden műve, minden gondolata, minden szava tökéletes. Mert ha Isten a Sinain egyetlen parancsként megparancsolta, hogy szeressék a Legszentebb Istent és a felebarátot, akkor világos, hogy nem két parancsot adott, amelyeket a gyakorlatban egymástól függetlenül lehet teljesíteni, hanem csak egyet.

Sose elég számomra, hogy kiképezzelek titeket erre a fenséges erényre, amely a legnagyobb mind között, amely a lélekkel az égbe száll, mert az egyetlen, ami megmarad az égben. Sürgetem ezt, amely élteti a lélek egész életét, és amely elveszti életét, ha elvesz a Szeretet, mert elveszti Istent.

Idehallgassatok! Gondoljátok el, hogy ajtótokon egy nap bekopogtat egy nagyon gazdag házaspár azért, hogy ott lakják egész életében. Azt mondhatjátok-e nekik: „Elfogadjuk a férjet, de a feleségét nem”? A férj kétségtelenül azt válaszolná: „Ez nem lehetséges, mert én nem válhatok el testem testétől. Ha ti nem akarjátok befogadni feleségemet, én sem maradhatok nálatok, és elmegyek, minden kincsemmel, amelyben részesedtetek volna.”

Isten össze van kötve a felebarát szeretetével. Ő sokkal valóságosabban és bensőségebben az ő lelkének a Lelke, mint a két házastárs, akik bensőségesen szeretik egymást. Isten maga a Szeretet. A felebaráti szeretet csak a nyilvánvalóbb, jobban észlelhető szempontja a Szeretetnek. Minden sajátsága között ez a sajátságok királya, eredete, mert Isten minden

sajátsága a szeretetből ered. Mi az Ő Hatalma, ha nem szeretetének működése? Mi az Ő Bölcsessége, ha nem az Ő tanító szeretete? Mi az Ő Irgalmassága, ha nem az Ő megbocsátó szeretete? Mi az Ő Igazságossága, ha nem az Ő kormányzó szeretete? És így folytathatnám Isten számtalan sajátságán keresztül.

Most, abból, amit mondok, gondolhatjátok, hogy akiben nincs szeretet, az birtokában van-e Istennek? Nincs. Azt gondoljátok, hogy valaki elnyerheti Istent, de nem a szeretetet? A szeretet, amely egyetlen, átöleli a Teremtőt és a teremtményt, és nem lehet csak a felét birtokolni. Nem lehet csak a Teremtőt szeretni anélkül, hogy ne szeretnénk a másik felet, a felebarátot is.

Isten a teremtményekben van. Ott van kitörölhetetlen jelével, atyai, jegyesi, királyi jogaival. A lélek az Ő trónja, teste, temploma. Nos, aki nem szereti egy testvérét, hanem megveti őt, az megveti, fájdalmat okoz, félreismeri testvére házában Urát, testvére Királyát, Atyját, Jegyesét. Természetes, hogy ez a nagy Lény, aki a Minden, aki jelen van egy testvérben, minden testvérben, saját sérelmének tekinti a sértést, ami a kisebb lényt, a Minden részét, azaz, az egyes embert éri. Ezért tanítottalak titeket az irgalmasság testi és lelki cselekedeteire, ezért tanítottalak titeket arra, hogy ne vigyétek bűnbe testvéreiteket, ezért tanítottalak titeket arra, hogy ne ítéljetek, ne vessétek meg, ne utasítsátok el a testvéreket, akár jók azok, akár nem jók, hívek vagy pogányok, barátok vagy ellenségek, gazdagok vagy szegények. (Vö. 1 Jn 4,7-5,4)

Amikor egy nászágyon megfogon valaki, ez ugyanúgy történik akkor, ha a nászágy aranyból van, vagy alom egy istállóban. A teremtmény, aki kialakul a királynő méhében, nem különbözik attól, aki a koldus méhében alakul ki. A foganás és az új lény kialakulása egyforma mindenben a földön, bármi legyen is vallásuk. Minden teremtmény ugyanúgy születik, mint ahogy Ábel és Káin született Éva méhéből.

A foganás, kialakulás és születés azonosságának az emberek gyermekeinél és a föld asszonyainál megfelel egy másik egyenlőség az égben: a lélek teremtése a magzat számára, hogy ember legyen és ne állat, és hogy társa legyen attól a pillanattól, amelytől Isten megteremtette egészen haláláig, és túlélje azt, várakozva az általános feltámadásra. Akkor ismét egyesül a feltámadt testtel, és vele együtt részesül a jutalomban vagy a büntetésben. Jutalomban vagy büntetésben földi életében végzett cselekedetei szerint.

Mert ne gondoljátok, hogy a Szeretet igazságtalan, és pusztán azért, mert sokan nem Izraelből vagy Krisztustól valók, örökké jutalom nélkül maradnak, jóllehet erényesek abban a vallásban, amelynek igazságáról meg vannak győződve. A világ vége után nem marad meg más erény, csak a Szeretet, azaz, az egyesülés az összes igaz életet élt teremtmény Teremtőjével. Nem lesz sok mennyország, egy a zsidóknak, egy a keresztényeknek, egy a katolikusoknak, egy a pogányoknak, egy a barbárok számára. Csak egyetlen mennyország lesz. És csak egy jutalom lesz: Isten, a Teremtő, aki ismét egyesíti igaz életet élt teremtményeit, akikben a szentek lelkének és testének szépségében önmagát csodálja az Atya és az Isten örömeivel. Csak egy Úr lesz. Nem pedig egy Úr Izrael számára, egy a katolikusok, egy a másvallásúak számára.

Most egy nagy igazságot nyilatkoztatok ki nektek. Jegyezzétek meg! Adjátok tovább utódaitoknak! Ne várjátok mindig, hogy a Szentlélek a homályban töltött évek, vagy századok után világítsa meg az igazságot. Halljátok! Ti talán azt mondjátok: „De akkor miféle igazság az, hogy akik a szent valláshoz tartoznak, a világ végén egyforma elbánásban részesülnek a pogányokkal?” Azt válaszolom nektek: Ez ugyanúgy igazságos, mint az, hogy akik jóllehet a szent valláshoz tartoztak, de nem éltek szent életet, nem lesznek boldogok.

Egy erényes pogány csak azért, mert kiválóan erényesen élt, meggyőződve, hogy az ő vallása jó, a végén a mennybe kerül. Mikor? A világ végén, amikor a múlt négy tartózkodási helyéből csak kettő marad meg: azaz a paradicsom és a pokol. Mert az Igazság abban a pillanatban csak a két örök országot tudja megőrizni és adni azoknak, akik szabad akarattal választották a jó gyümölcsöket vagy akarták a rossz gyümölcsöket. De mennyit kell várakoznia előbb egy erényes pogánynak arra, hogy elérje ezt a jutalmat!... Erre nem gondoltok? És ez a várakozás tisztítja meg azok lelkét, akik a megváltás pillanata óta igaz életet éltek más

vallásokban, de nem tudták elfogadni az igaz hitet. A megváltást és az azt követő összes csodat ugyan igazolni fogják, és az Evangéliumot hirdetik majd az egész világon, de ők az igaz hit létezését nem ismerték meg, vagy nem győződtek meg annak valódiságáról. Ezek számára a limbus tartani fog századokon keresztül, egészen a világ végéig. Az igaz Istenben hívők számára, akik nem tudtak hősiessen szent életet élni, hosszú tisztítóútz vár, és néhány számára ez csak a világ végén ér véget. (A fordító megjegyzése: Az itt említett, megváltás utáni limbus nem hittétel, de bizonyos egyházi iratokból is következtetni lehet rá, amint azt az olasz mű kiadója a függelékben bőszégesen kifejti.)

De a kiengesztelés és a várakozás után a jók, bármi legyen is eredetük, mind Isten jobbán lesznek; a rosszak, bármi legyen is származásuk, a balján, és utána a rettenetes pokolban, miközben az Üdvözítő belép a jókkal az örök Országba.

– Uram, bocsáss meg, ha nem értelek meg. Amit mondtál, nagyon nehéz... legalábbis számomra... Te azt mondd, hogy az Üdvözítő vagy, és megváltod azokat, akik hisznek benned. És akkor azok, akik nem hisznek, vagy azért, mert nem ismertek meg téged, mivel előbb éltek, vagy azért – nagyon nagy a világ! – mert nem jutott el hozzájuk híred, hogyan üdvözülhetnek? – kérdi Bertalan.

– Megmondtam neked: igaz életük által, jócselekedeteik által, hitük által, amelyet igaznak tartanak.

– De nem fordulnak az Üdvözítőhöz...

– De az Üdvözítő értük is szenved majd. Nem gondolsz arra, Bertalan, milyen nagy értéke lesz az Istenember érdemeinek?

– Uram, mindig kisebb Isten érdemeinél, amelyben öröktől fogva részesülsz.

– Helyes és nem helyes a válaszod. Azt mondd, Isten érdemei végtelenek. Minden végtelen Istenben. De Istennek nincsenek érdemei abban az értelemben, hogy kiérdemelte volna azokat. Vannak sajátságai, saját erényei. Ő Az, Aki a Tökéletesség, a Végtelen, a Mindenható. De ahhoz, hogy érdemeljen valaki, valami, a mi természetünket meghaladó dolgot kell erőteljesen véghezvinnie. Például nem érdemszerző az evés. De érdemszerző lehet, ha keveset eszünk, ha igazi áldozatot hozunk azért, hogy amit megtakarítunk, a szegényeknek adjuk. Nem érdemszerző a hallgatás. De azzá lesz, ha hallgatunk, s nem utasítunk vissza egy sértést. És így tovább.

Most megérted, hogy Istennek nincs szüksége arra, hogy kényszerítse magát, hiszen Ő a Tökéletes, a Végtelen. De az Istenember tudja kényszeríteni magát, megalázva végtelen isteni természetét az emberi korlátozottságok révén, legyőzve az emberi természetet, amely nem hiányzik belőle, se nem képes értelmű, hanem valóságos, annak minden érzékével és érzelmével, a szenvedés és a halál lehetőségével, szabad akaratával.

Senki sem szereti a halált, főleg nem, ha az fájdalmas, korai és meg nem érdemelt. Senki sem szereti. Mégis minden embernek meg kell halnia. Azért ugyanazzal a nyugalommal kellene néznie a halálra, mint amivel látja, hogy minden véget ér, ami él. Mégis, én kényszerítem emberségemet arra, hogy szeresse a halált. Nem csak ezt. Én azért választottam az életet, hogy meghalhassak. Az emberiségért. Azért én az én istenemberi ruhámban elnyerem azokat az érdemeket, amelyeket nem szerezhettem volna meg, ha pusztán Isten maradtam volna. És ezek végtelenek, mind azért, mert az isteni természet által szerzem meg azokat, amely egyesül az emberi természettel, mind pedig a szeretet és az engedelmisség erénye által, amely szívemben van, hogy azt elfogadhatóvá tegye Isten, Atyám számára.

Az én hatalmam végtelen, nemcsak mint Istené, hanem mint emberé is, aki feláldozza magát mindenkiért, aki elér a szeretet végső határáig. Az áldozat adja az érdemet. Minél nagyobb az áldozat, annál nagyobb az érdem. Ha teljes az áldozat, teljes az érdem. Tökéletes az áldozat, tökéletes az érdem. És felhasználható az Áldozat szent akarata szerint, akinek az Atya azt mondja: „Legyen, amint akarod!”, mert Ő mérték nélkül szerette Őt és a felebarátot.

Íme, mondom nektek: a legszegényebb ember a leggazdagabbá lehet, és végtelenül sok testvérevel tehet jót, ha tud szeretni az áldozathozásig. Mondom nektek: még ha egy darab kenyereitek sincs, sem egy pohár vizetek, sem egy ruhadarabotok, még mindig tehetek jót. Hogyan? Imádkozva és szenvedve a testvérekért. Kivel tehetek jót? Mindenkiel. Milyen módon? Ezernyi módon, amely mind szent, mert ha tudtok szeretni, úgy tudtok működni, mint Isten, úgy tanítottok, bocsáttok meg, kormányoztok: váltotok meg, mint az Istenember.

– Ó, Uram, add nekünk ezt a szeretetet! – sóhajt fel János.

– Isten megadja nektek, mert önmagát ajándékozza nektek. De nektek el kell fogadnotok, és mindig tökéletesen kell gyakorolnotok! Semmiféle esemény sem szakíthat el titeket a szeretettől, (Vö. 1 Kor 13, Róm 8,35) a testiektől kezdve a lelkiekig. Minden szeretettel történjék és a szeretetért. Szenteljétek meg cselekedeteiteket, napotokat, tegyétek vele ízessé imátokat, világítsa meg, amit tesztek. A szeretet fény, íz, megszentelődés. Nélküle semmit sem érnek a szertartások, hiábavalók az imák, hamisak a felajánlások. Igazán mondom nektek, hogy a mosoly, amellyel egy szegény testvéreként üdvözöl titeket, többet ér, mint egy zsák pénz, amit valaki lábatok elé vethetne csak azért, hogy észrevegyétek őt. Értsetek ahhoz, hogy szeressetek, és Isten mindig veletek lesz.

– Taníts meg minket, Uram, így szeretni!

– Két éve már, hogy erre tanítalak titeket. Tegyetek úgy, amint engem láttok cselekedni, és a szeretetben lesztek, és a szeretet bennetek lesz, és pecsétként lesz fölöttetek, az lesz a kenet, a korona, amely igazán megismertet titeket, mint a Szeretet Istenének a szolgálát.

(6-1016)

A hajós

Jézus Péter bárkájában van, Anyjával, Máriával, Alfeus feleségével, Marciammal, Mátéval, Jakabbal, Alfeus fiával, és Magdala felé tartanak. Sok más bárka követi őket, köztük a rómaiak bárkája is, akik ügyes hajósok. A tó vize csendes, esteledik. Péter, akinek mestersége a halászat, nem szívleli a rómaiakat, akik csak szórakozásból csónakáznak. Dörmög ellenük:

– Tömjéneikkel, virágjaikkal, illatszereikkel és más ördögi dolgokkal megrontják a vizet, rikoltozásukkal és beszédükkel, zajoskodásukkal megzavarják a halakat; füstölögő lámpásaikkal elriasztják őket. Átkozott hálóikkal, amelyeket másokra való tekintet nélkül vetnek a vízbe, tönkreteszik a mély vizeket és a halak szaporodó helyeit... El kellene tiltani őket! Galilea tengere a galileaiaké és a halászoké, nem pedig a prostituáltaké és a hozzájuk hasonlóké. Ha én lennék az úr! Megmutatnám nekik, a büdös pogány bárkáknak, az úszó bűntanyáknak, a hajózó hálófülkéknek, amelyeket ide is elhoznak Istennek erre a vizeire, a mi Istenünkére... Ó, de vigyázzatok! Egyenesen felénk tartanak! De láthatják!...

Jézus félbeszakítja Péter vádlóbeszédét, amelybe egészen belevörösödött, mintha a pokoli hatalmakkal küszködne; és békés mosollyal mondja neki:

– De jó, hogy nem te vagy az úr. Szerencse, hogy nem vagy az! Számukra is szerencse, számodra is. Mert meggátolnád őket, hogy kövessenek egy jó ösztönzést, amelyet lelkükben éreznek – amely pogány ugyan, de természetesen jó – s amely ösztönzést az Örök Irgalom adott lelkükbe, hogy irányítsa ezeket a teremtményeit, akik nem hibásak azért, hogy a római nép gyermekeiként születtek és nem zsidókként. Isten irgalmasan tekint rájuk, mert látja jóra való törekvésüket. Te pedig rosszul tettél, mert vétettél a szeretet és az alázatosság ellen...

– Alázatosság? Nem látom... Ha a tó ura lennék, úgy rendelkezhetnék, amint nekem tetszik.

– Nem, Simon, Jónás fia. Nem. Tévedsz. Azok a dolgok is, amelyek hozzánk tartoznak, azért tartoznak hozzánk, mert Isten megengedi. Jóllehet egy kis ideig birtokoljuk azokat, mindig arra kell gondolnunk, hogy egyedül Isten az, aki mindennek az ura, akit nem korlátoz ebben sem idő. sem más mérték. Csak Egyetlen Úr van. Az emberek... Ó, ők csak kezelői a nagy Teremtés egy parányi részének. De az Úr Ő, az én atyám. aki a te atyád és minden élő Atyja. Azonkívül Ő Isten, a legökéletesebb, minden gondolatában és cselekedetében. Nos, ha Isten jóságosan tekint ezeknek a pogány szíveknek az Igazság felé törekvésére, és nemcsak nézi őket, hanem kegyeivel segíti is ezt a törekvését, mind jobban erősítve azt a Jó irányában, nemde úgy tűnik neked, ember, hogy amikor meg akarod gátolni őket, tulajdonképpen Istent akarod meggátolni cselekvésmódjában? És mikor akadályoz meg valaki egy dolgot? Akkor, amikor nem tartja azt jónak. Te azért azt gondoltad Istenedről, hogy nem jól jár el. Nos, ha nem jó megítélni a testvéreket, mert minden embernek vannak hibái, és megismerő és ítélőképessége oly korlátozott, hogy tíz eset közül hétszer tévesen ítél, akkor teljesen rossz elítélni Isten cselekvésmódját. Simon, Simon! Lucifer gondolatban el akarta ítélni Istent, és tévedésről vádolva Őt, saját magát akarta Isten helyébe tenni, igazságosabbnak véelve magát Őnála. Tudod, Simon, mi történt Luciferrel. És tudod, hogy minden fájdalom, amit elszenvedünk, ebből a keveltségéből ered...

– Igazad van, Mester! Én nagyon nyomorúságos vagyok! Bocsáss meg nekem, Mester!

És Péter, aki mindig szenvedélyes, elengedi a bárka kormányát, hogy Jézus lába elé boruljon. Közben a bárka, hirtelenül magára hagyva, és éppen egy vízsodrásban lévén, eltér útjából, és félelmetesen oldalra dől. Alfeus felesége és Johanna sikoltozik, és kiáltások hallatszanak egy könnyű bárkáról, amely közelébe került Péter nehéz bárkájának. Szerencsére Máté gyorsan megragadja a kormányt, és a bárka, félelmetes ringások után, visszanyeri egyensúlyát, és hála a többiek erőteljes evezésének, a bárkák eltávolodnak egymástól.

– Hé, Simon! Egyszer te leszöld a rómaiakat, hitvány hajósoknak nevezve őket, mert közel jöttek hozzád. De most te követtél el oktalanságot... És épp az ő szemük láttára. Nézd, mindnyájan felálltak, hogy lássák... – mondja csipősen a Kerióti, a római bárkák felé mutatva, amelyek már nagyon közel vannak.

– Elvesztettél egy vesszőkosarat és egy kis vödört is, Simon. Akarod, hogy megpróbáljuk kihalászni kampókkal? – mondja Jakab, Zebedeus fia, aki egy közeli bárkán van, mert az eset után mindnyájan összegyülekeztek Péter bárkája körül.

– De hogyan tetted ezt? Sose történt ez veled! – kiált fel András egy másik bárkáról.

Péter válaszol mindegyiknek, egyiknek a másik után, miközben a többiek szinte egyszerre beszélnek.

– Láttak engem? Nem számít! Ha láthatták volna szívemet is, és... Jól van, ezt ne mondd meg nekik, Péter... de te tudod, hogy ez nem rossz számomra. Nem rossz kezelés, jó ügyért történt, ami alázatossá tehet engem... Ne törődj vele, Jakab! Az öreg dolgok a fenékre sülyedtek... Jobb lenne magam mögé vetni ezt az öregembert is, amely ellenáll bennem! Szívesen elvesztenék mindent, még a bárkát is, csak lennék egészen olyan, amilyenek a Mester akar. Hogyan tettem? Eh! Megmutatkoztam, kevélységemben, aki még Istent is ki akarja okítani a lelkiekben, én, aki még a bárka dolgaiban is egy kis állat vagyok... Jó ez nekem. Példabeszéddé tettem magamat... Nemde, Mester?

Jézus nevetve bólint... a hajó farában ül, szokásos helyén, fehér ruhában, a szellőtől kissé hullámzó hajjal, mint a béke fényes anyala.

A római bárkák felcsatlakoznak.

– Pompás kis hajóik vannak, és tökéletes a vitorlájuk... és hajósaik is. Gyorsak, mint a sirályok! Kihasználak minden kis szelet, minden vízáramlást.

– Szinte mindnyájan krétai rabszolgák vagy Nilus-vidéki evezősök – magyarázza Johanna.

– A delta hajósa a legtapasztaltabbak, és ugyanúgy a krétaiak. De sok itáliai is jó... Átmennek a kalábriai szirtek között... a legjobb... – jegyzi meg valaki.

A bárkák elérkeznek Magdala elé. Jézus a bárkában marad, s onnan beszél a parton összegyűlt népnek és a körülötte álló bárkákon levőknek. Hallgatják Őt a rómaiak is.

– Béke veletek! – kezdi Jézus, biztosan állva a bárkában, annak kis ingadozása ellenére is, karját áldásra tárva a nép felé. Lassan beszél, hogy jól hallhassák mindnyájan.

– Az imént egy apostolom egy példabeszédet javasolt nekem, és most elmondom nektek, hogy sokak számára hasznossá váljék, feltéve, hogy mindnyájan megértik. Hallgassátok!

Egy ember, egy csendes este a tavon hajózva, magabiztosan feltételezte, hogy neki nincsenek hibái. Nagyon tapasztalt ember volt a hajózásban, és azért úgy érezte, mások fölött áll, akikkel a tavon találkozott. Ezek közül sokan kedvtelésből jöttek oda, és ezért nem volt oly tapasztalatuk, mint azoknak, akiknek ez a kenyérkeresetük. Azonkívül, ez az ember jó izraelita volt, és azt gondolta, birtokában van minden erénynek. Valóban jó ember volt.

Nos, amikor egy este biztos kézzel hajózott, megengedte magának, hogy ítéletet mondjon felebarátai fölött. Olyan felebarátai fölött, akik szerinte oly távol álltak tőle, hogy nem is számítottak felebarátnak. Nem kötötte össze őket vele sem nemzetiségük, sem mesterségük, sem hitük. Azért nem fékezte őt sem a nemzeti, sem a vallásos, sem a hivatásbeli együttérzés. Nyugodtan kinevette őket, sőt, alaposan, és panaszkodott amiatt, hogy nem ő ura ennek a helynek. Mert ha ő lenne az úr, elkergetné ezeket a felebarátait erről a helyről. Kérlelhetetlen hitében szinte szemrehányást tett a Magasságbelinek, hogy megengedi a tőle eltérő hitűek számára, hogy ott éljenek, ahol ő él, és azt tegyék, amit ő tesz.

Bárkájában volt egy barátja, egy jó barátja, aki igazán szerette őt, és azért azt akarta, hogy bölcs legyen. Amikor szükség volt rá, kijavította téves eszméit. Ezen az estén tehát barátja azt mondta a hajósoknak: „Miért gondolod ezt? Nem egy Atyjuk van az embereknek? Nem Ő a világegyetem Ura? Nemde az Ő napja süt minden emberre, hogy felmelegítse őket, és nemde az Ő felhői öntözik a pogányok réjtjeit éppúgy, mint a zsidókét? És ha ezt teszi az ember

anyagi szükségleteiért, nem gondoskodna ugyanúgy lelki szükségleteikről? Te szeretnéd megmondani Istennek, hogy mit kell tennie? Ki hasonló Istenhez?

Ez az ember jó volt. Kérlelhetetlenségét nagy részben tudatlansága és téves fogalmai okozták, nem pedig rosszindulata. Nem volt szándékában megbántani Istent, sőt arra törekedett, hogy megvédje annak érdekeit. Amikor hallotta ezeket a szavakat, a bölcs lába elé vetette magát, és bocsánatát kérte azért, hogy ostobán beszélt. Annyira hevesen kérte ezt, hogy kis híján szerencsétlenséget okozott. Elsüllyedhetett volna a bárka, azokkal együtt, akik rajta voltak. A bocsánatkérés hevében ugyanis nem törődött többé sem a kormányval, sem a vitorlával, sem a vízáramlatokkal. Első téves ítélete után elkövetett egy másik hibát is: a hajózásban. Ezzel bebizonyította saját magának, hogy nemcsak ítélőképessége volt gyenge, hanem balkezes hajós is volt.

Ez a példabeszéd.

Most idehallgassatok! Szerintetek Isten megbocsát-e ennek az embernek, vagy nem? Emlékezzetek vissza: vétkezett Isten és a felebarát ellen, elítélve mindkettő cselekvésmódját, és kis híján gyilkosává vált társainak. Fontoljátok meg, és válaszoljatok... – És Jézus, karba tett kézzel, körülnéz a bárkákon, a rómaiak bárkáin is, akik figyelmes arccal hallgatták, és a kiszögellő parton álló patríciusokon és evezősökön.

Az emberek tanácskoznak... Nehezen tudnak csak dönteni. Legtöbben azonban úgy vélik, hogy az ember nem nyer bocsánatot, mert vétkezett. Vagy legalábbis első bűnére nincs bocsánat..

Péter feszülten várja a nép ítéletét. Jézus látja ezt, s kedvesen megsimogatva, megkérdezi tőle:

– Miért oly zavaros a tekinteted?

– Azért, mert most a néppel ítéltesz meg engem.

– Ó, miért félsz ettől?

– Mert ők olyanok, mint én... igazságtalanok...

– De Istené az ítélet, Simon!

– Igen. De te még nem bocsátottál meg nekem, és most várod az ő ítéletüket, hogy megdedd ezt... Igazad van, Mester... Én javíthatatlan vagyok... De... miért ez az istenítélet szegény Simonod számára?...

Jézus Péter vállára teszi kezét. Mosolyog... de nem válaszol. E helyett megkérdezi a népet:

– Nos? Mondjátok hangosan! Bárkáról bárkára.

Jaj, a szegény Péternek! Ha Isten is úgy ítélne, mint a jelenlevők, akkor elítélné őt. Három bárkát kivéve, az összes többi, beleértve az apostolokét is, elítéli. A rómaiakat Jézus nem kérdezte meg, de mindhárom római bárkán hüvelykujjuk lefelé tartásával jelzik véleményüket: bűnös!

Péter, nagy szeméit ijedten Jézusra emeli, és találkozik annak még kedvesebb tekintetével, amint békésen és szeretettel néz rá. Jézus magához vonja őt, még mindig vállán tartva kezét.

– Így ítélt az ember. De nem így ítélt az Isten, gyermekeim! Ti azt mondjátok: „Nem bocsát meg neki.” Én pedig azt mondom: „Az Úr még csak anyagot sem talál a megbocsátásra.” Mert a bocsánat feltételezi a bűnt. De itt nem volt bűn. Ne morogjatok, fejeteket csóválva. Ismétlem: itt nem volt bűn.

Mikor követ el valaki bűnt? Akkor, amikor bűnt akar elkövetni, tudja, hogy vétkezik, és kitarat a bűnös akaratban azután is, miután felismerte a cselekedet bűnös voltát. Minden az akaratától függ, amivel valaki végrehajtja a cselekedetet. Legyen az erényes, vagy bűnös. Akkor is, amikor valaki látszólag jól cselekszik, de nem tudja, hogy jól tesz, sőt azt hiszi, hogy bűnt követ el, akkor is vétkezik éppúgy, mintha rosszat tenne, és fordítva.

Gondoljatok például arra, hogy valakinek van egy ellensége, és tudja, hogy az beteg. Tudja, hogy az orvos megtiltotta számára a hideg vizet, sőt bármiféle folyadékot is. Odamegy hozzá, szeretetet tette. Hallja annak nyögését: „Szomjazom! Szomjazom!” Részvétet színlelve, a

kútról merített hideg vizet ad neki, azt mondva: „Igyál, barátom! Szeretlek, és nem tudom nézni, hogy így szenvedj a szomjúságtól. Nézd! Hoztam neked friss vizet. Igyál, igyál, mert nagy lesz a jutalma annak, aki segíti a betegeket, és inni ad a szomjazóknak.” És azzal, hogy inni ad neki, halálát okozza. Azt hiszitek, hogy ez a cselekedet, amely önmagában véve jó, mert az irgalmasság két cselekedete, jó lesz most is, amikor rossz célból teszi valaki? Nem lesz az.

Egy más eset: egy fiúnak az apja részeges, és azért, hogy megmentse őt a haláltól, amit az állandó ivás okozna, bezárja a pincét, elveszi apjától a pénzt, és szigorúan megparancsolja neki, hogy ne menjen a városba inni, mert az tönkreteszi. Látszólag ez a fiú vét a negyedik parancsolat ellen, mert megfeddi atyját, és magát teszi meg a család fejévé. Látszólag szenvedést okoz atyjának, és bűnösnek tűnik. Valójában jó fiú, mert jót akar, meg akarja menteni atyját a haláltól. Mindig az akarattól függ a cselekedet értéke. (A fordító megjegyzése: Feltételezve természetesen, hogy a cselekedet önmagában véve jó, vagy közömbös. Ilyen esetekről beszél Jézus. Az önmagában véve bűnös cselekedeteket azonban a jó szándék sose teszi megengedetté. Így pl. mindig bűnös a házasságtörés, még akkor is, ha őszintén örömet akar szerezni valaki szomorú büntársának.)

Ismét más: Gyilkos-e a katona, aki a háborúban embert öl? Nem, ha lélekben nem helyesli a mészárlást, s csak azért harcol, mert rákényszerítik, igyekszik azonban emberséges lenni, amennyiben azt a háború kemény törvénye és feljebbvalói megengedik.

Ezért ez a hajós, aki jóakarátú hívő, hazafi és halász volt, s azért nem tűrte el azokat, akik szerinte vétettek ezek ellen, ő maga nem vétett a felebaráti szeretet ellen, hanem csak téves fogalma volt a felebarát szeretetéről. Nem vétett Isten ellen sem, mert hite nem volt kellőképpen kiegyensúlyozott és megvilágosított, amikor neheztelt Istenre. Nem követett el gyilkosságot sem, mert jó akarattal hagyta el a kormányt, hogy bocsánatot kérjen.

Értsetek azért a különbség tételhez. Isten inkább irgalmas, mint kérlelhetetlen. Isten jó. Isten Atya. Isten a Szeretet. Az igaz Isten ilyen. És az igaz Isten megnyitja szívét mindenki számára, és mindenkit hív: „Jöjjetek!” Mindenkinnek megmutatja Országát. És szabadon megteheti ezt, mert Ő az Egyetlen Úr, az Egyetemes, Teremtő, Örök Úr.

Kérlek titeket, izraeliták. Legyetek igazságosak! Emlékezzetek vissza ezekre a dolgokra! Ne történjék meg, hogy ti nem fogjátok fel ezeket, noha felfogják azok, akiket ti tisztátalanoknak tartotok. A vallás és a haza rendetlen és túlzásba vitt szeretete is bűnös, mert önzéssé fajul. Az önzés mindig bűnbe visz.

Igen, az önzés bűnös, mert rosszindulatúvá teszi a szívet, amely fellázad Isten és az Ő parancsolatai ellen. Az önző ember értelmé nem látja többé világosan sem Istent, sem az Ő igazságát. A kevélység füstölög az önzőben, és elhomályosítja az igazságot. A ködös értelem, amely nem látja többé az igazság tiszta fényét úgy, mint azelőtt látta, mielőtt kevélyé vált volna, először megkérdőjelezi a dolgokat, utána kételkedni kezd, aminek következtében elszakad nemcsak Isten szeretetétől és a benne való bizalomtól, hanem igazságosságától és az istenfélelemtől is, és nem fél már büntetésétől. Ezért vétkezik oly könnyedén. Vétkei miatt lelke még inkább eltávolodik Istentől, és magára marad. Mivel többé már nem Isten akarata irányítja őt. Saját bűnös akarata vezeti. Ő, a bűnös akarata nagyon durva bilincs, amelynek végét a Sátán tartja kezében. Megbéklyózza az ember lábát, és a súlyos golyó által rabszolgaként tartja őt a sárban, meggörnyedve, sötétben.

De elkerülheti-e akkor az ember a halálos bűnöket? Elkerülheti-e, ha csak a rosszakarat van benne? Akkor, de csak akkor, Isten nem bocsát meg neki. De amikor az emberben megvan a jó akarat, és önként gyakorolja az erényeket, akkor biztosan azzal végzi, hogy birtokolni fogja az Igazságot, mert a jó akarat Istenhez vezet, és Isten, a Legszentebb Atya, szeretettel, irgalmasan, megbocsátóan és segítőkészen lehajol hozzá, hogy megáldja, és hogy megbocsásson jó akarátú gyermekeinek.

Mivel ez a hajós nem akart vétkezni, nem is vétkezett, s azért Isten nagyon szereti őt.

Menjetek most békében házatokba! A csillagok beborították az egész eget, és a hold tisztaságba öltöztette a földet. Menjetek engedelmesen, mint a csillagok, és tisztuljatok meg, mint a hold. Mert Isten szereti az engedelmeseket és a tiszta szívűeket, és megáldja azokat, akik minden cselekedetükkel, jó akarattal szeretni kívánják Istent és testvéreiket, és dolgozni akarnak az Ő dicsőségére és felebarátaik javára.

Béke veletek!

Péter olyan boldog, hogy mozdulni sem tud.

– Igazán... ó, Mesterem! Tehát nem ítéltél el? Annyira féltém tőle...

– Ne félj, Simon, Jónás fia! Azért vettelek magamhoz, hogy megváltsalak, nem azért, hogy elveszítselek. Jó akaratodért vettelek magamhoz... Fel! Ragadd meg a kormányt, figyeld a Sark-csillagot, és menj biztonságosan, Simon, Jónás fia! Mindig biztosan... Minden hajózásodban... Isten, Jézusod, mindig oldaladnál lesz lelki bárkád. És mindig meg fog érteni téged. Érted, Simon, Jónás fia? Mindig. És nem lesz megbocsátani valója, mert eleshetsz ugyan, mint egy gyenge gyermek, de sose akarsz rosszakaratúlag elesni... Légy megelégedett, Simon, Jónás fia!

És Péter helyesel, helyesel, annyira megindulva, hogy nem képes beszélni. A szeretet torkán fojtja a szót. Keze remeg kissé a kormányon, de arca ragyog a békétől, a biztonságtól, a szeretettől, miközben Mesterét nézi, aki ott áll oldalán, mint valami ragyogó főangyal.

(6-1046)

Áron vesszeje

Jézus a Genezáreti-tótól keletre fekvő Afeka városában jár. A jelenlevők között vannak zsidók, rómaiak és szamaritanusok is. Ezek Jézus jelenlétében arról vitatkoznak, hogy Jézus-e az, akire a népek vártak. Jézus, hogy véget vessen a vitatkozásnak, beszélni kezd:

– Amikor Isten népe, Mária halála után, Kádesnél fellázadt a pusztában, mert nem volt ivóvizük, zúgolódtak Mózes ellen, aki megmentőjük volt, és a bűn földjéről elvezette őket az ígért földjére. Azzal vádolták őt, hogy ostobán tönkretette a népet. Áront semmirekellő papnak nevezték. Mózes erre bement testvérével a szövetség sátrába, és beszélt az Úrral. Csodát kért tőle, hogy megszüntethesse a zúgolódást. Az Úr, annak ellenére, hogy nem köteles eleget tenni minden követelésnek, főleg, ha a követelés erőszakos, és az atyai Gondviselésbe vetett bizalom elvesztéséből ered, mégis beszélt Mózeshez és Áronhoz. Megtehetné volna, hogy egyedül csak Mózeshez beszélt volna, mert Áron, mint főpap, érdemtelenné vált egy napon Isten jóságára, a bálványimádás miatt. Isten azonban még próbára akarta tenni, és módot akart neki adni arra, hogy növekedjék a kegyelemben Isten szeme előtt. Azért megparancsolta, hogy vegyék kézbe Áron vesszejét, amelyet betettek a szövetség sátrába, miután kivirágzott, először leveleket hajtva, majd mandulákat hozva. Menjenek vele a sziklához, és parancsolják meg neki, hogy adjon vizet a népnek és az állatoknak. Mózes, Áronnal együtt, megtette, amit az Úr parancsolt, de nem tudtak teljesen hinni az Úrban. Izrael főpapja, Áron hitt kevésbé. A szikla, miután megütötték a vesszővel, megnyílt, és bőséges vizet adott a nép és az állatok szomjának eloltására. A vizet elnevezték a Pörlekedés vízének, mert a zsidók ott pörlekedtek az Úrral, elítélték tetteit és rendelkezéseit. Nem voltak egyaránt hűségesek hozzá, hanem éppen a főpap helyet adott a kételkedésnek Isten szavának igazságában. Emiatt Áron meghalt anélkül, hogy elérte volna az Ígért Földjét. (Szám 20,1-29)

Ma is lázad a nép az Úr ellen, és azt mondja: „Idevezettél minket, hogy egyenként is, és mint nép is meghaljunk elnyomóink hatalma alatt.” És nekem azt kiáltozzák: „Tedd magadat királlyá, és szabadíts meg minket!” De milyen szabadulásról beszéltek? Milyen büntetésről? Az anyagiról? Ó, ott, az anyagi dolgokban nincs sem üdvösség, sem büntetés! A ti szabad akaratotok egy sokkal nagyobb büntetést és sokkal nagyobb megszabadulást hoz számotokra. Választhattok. Isten megadja nektek.

Ezt a jelenlevő izraeliták számára mondom, akiknek érteniük kellene ahhoz, hogy az Írás jelképeit olvassák és felfogják. De mivel szánakozom népemen, amelynek lelkileg Királya vagyok, segíteni akarlak titeket legalább egy jelkép megértésében, hogy felfogjátok, ki vagyok.

A Magasságbeli azt mondta Mózesnek és Áronnak: „Fogjátok a vesszőt, és parancsoljatok a sziklának, és ömleni fog a vízáradat a szomjazó nép számára, hogy ne siránkozzanak tovább.” Az Örök Főpap, a Magasságbeli megint azt mondta, hogy véget vessen népe siránkozásának: „Vedd Jessze törzsének kivirágzott vesszejét! Egy virág lesz rajta, amely nem érinti az emberi szennyet. Gyümölcsé érik, édes és kenetteljes mandulává. És ezzel a Jessze gyökeréből származó mandulával, ezzel a csodálatos sarjjal, amelyen megnyugszik az Úr Lelke az Ő hét ajándékával, üsd meg Izrael szikláját, hogy bőséges vizet nyerjen üdvösségére.

Ugyanaz a Szeretet az Isten Papja. És a Szeretet testet alkotott, kisarjasztotta hajtását Jessze gyökeréből, amelyet nem a szenny táplált, és a Test a Megtestesült Igéje volt, a Messiásé, akit vártak, s akit azért küldtek, hogy parancsoljon a sziklának, hogy meghasadjon. Hogy szétrepedjen a kevelység és az érzékiség kemény kérge, és befogadja az Istentől küldött vizet, amely Krisztusából fakad, az Ő szeretetének kellemes olaját, és alakíthatóvá váljék, jóvá, hogy megszentelődjék, befogadva szívébe az ajándékot, amelyet a Magasságbeli ad népének.

De Izrael nem akarja az élő Vizet befogadni bensejébe. Zárva marad, kemény marad, és főleg ilyen marad legnagyobb egyéniségeiben, akiket hasztalanul érint meg az Isten erejéből kivirágzott és gyümölcsöt hozott vessző, és akihez hiába beszél. És igazán mondom nektek,

hogy ebből a népből sokan nem lépnek majd be az Országba, míg sokan, akik nem tartoznak ehhez a néphez, belépnek oda, mert hinni tudtak abban, akiben Izrael papjai nem akartak hinni. Ezért úgy vagyok köztetek, mint az ellentmondás jele, és olyan ítélet vár rátok, amely megfelel majd annak, amiként meg tudtatok érteni engem.

De a többieknek, akik nem Izraelből valók, azt mondom: Isten háza, amelyből népének fiai elmenekültek, nyitva áll azok számára, akik keresik a Világosságot. Jöjjetek! Kövessetek engem! Ha én az ellentmondás jele vagyok is, de jel vagyok minden nemzet számára is; és aki szeret engem, azt megmentem.

– Te jobban szereted az idegeneket, mint minket! Ha beszélnél hozzánk, végül megszeretnénk téged! De mindenütt vagy, Júdeát kivéve – mondja egy zsidó, akit megérintettek Jézus szavai.

– Lemegyek Júdeába is, és hosszasan fogok ott tartózkodni. De nem változik meg sokak kőszíve. Még akkor sem változik meg, amikor majd reáhull a Vér. Te zsinagógafőnök vagy, nemde?

– Igen, honnan tudod?

– Tudom. Rendben van. Akkor megértheted, amit mondok.

– A vérnek nem szabad a kőre folynia. Ez bűn.

– A Vért azért ontjátok majd örömmel a sziklára, hogy ott maradjon. Az a szikla, amelyre kiontjátok az igazi Barány Vérét, győzelmi emlékek tűnik majd számotokra. De utána eljön majd egy nap, amikor megértitek... Megértitek az igazi büntetést, és azt, hogy milyen volt a nektek felajánlott igazi üdvösség.

(6-1127)

A forrás őrzése

Jeruzsálemtől délre, közel a városhoz, van Rógél forrása. Sokan járnak ide vizet meríteni, vagy megitatni a karavánok állatait. Jézus Betániából, a hosszabb úton érkezik e helyre.

Kijelenti apostolainak:

– Holnap felmegyek a Templomba. Most itt maradunk egy kis ideig. Ez mindig alkalmas hely a jó hír hirdetésére.

– Nem alkalmasabb, mint más helyek. Nem tudom, miért részesíted előnyben – jegyzi meg a mindig okoskodó Júdás.

– Miért, Júdás? Sok okból kifolyólag, amit megmondok majd azoknak, akik itt összegyűlnek, és egy közülük különösen nektek szól. Rógél forrásánál állt meg a három napkeleti bölcs, amikor bizonytalanná váltak a csillag eltűnése miatt, amely messze földről idevezette őket. Bárki más elvesztette volna bizalmát Istenben és önmagában. Ők imádkoztak, egészen hajnalig, fáradt tevéik mellett. Egyedül ők voltak ébren alvó szolgálk között. Utána reggel útnak indultak a kapuk felé. Nem törődtek azzal, hogy bolondoknak tartják őket és bujtogatóknak. Nem törődtek az életüket fenyegető veszéllyel sem. Tudjátok, hogy a vérengző Heródes uralkodott. Sokkal kevesebb elég lett volna annál, amit majd ők mondanak neki, ahhoz, hogy halálra ítélje őket. De ők engem kerestek. Nem dicsőséget, gazdagságot, megtiszteltetést kívántak. Egyedül engem kerestek. Egy kisdedet: Messiásukat, Istenüket. Isten keresése jó. Azért Isten mindig megadja mindenkinek a segítséget és a buzgóságot. A félelem, az alacsonyrendű dolgok, azok örökségei, akik alacsony dolgokról álmodoznak. Ők Isten imádására vágyakoznak. És szeretetük erős. És néhány óra múlva elnyerik szeretetük jutalmát, mert az esti holdfénynél újra feltűnik a Csillag szemük előtt. Sose hiányzik Isten csillaga azok számára, akik igaz és szerető lélekkel keresik Istent. A három bölcs! Megpihenhettek volna a hamis tiszteletadás közepette, amelyet Heródes nyújtott számukra a főpapok, írástudók és tudósok válasza után. Annyira fáradtak voltak!... De ők még egy éjszakát sem töltöttek ott, hanem mielőtt még bezárták volna a kapukat, kimentek a városból, hogy itt tartózkodjanak hajnalig. Utána... nem a közönséges hajnal, hanem Isten hajnala tűnt fel ismét előttük, beüzüstözve az utat, a Csillag hívta őket fényével, és elérkeztek a Fényhez. Boldogok! Boldogok, akik követni tudják őket!

Az apostolok, Marciámmal és Izsákkal együtt, figyelemmel hallgatják Jézust. Arcukon sugárzik az a boldogság, amely mindig elfogja őket, amikor Jézus emlékezetükbe idézi születését. Izsák bólint, felsóhajt, mosolyog, amint visszaemlékezik erre... elragadtatott arccal, távol érzi magát a helytől és időtől, visszatér több mint harminc évvel előbbre, ahhoz az éjszakához, ahhoz a csillaghoz, amelyet ő látott, biztosan, nyája közepette állva...

Mások is közelednek hozzájuk, mert sokan járnak ezen az úton, és hallgatják Jézust. Egyesek visszaemlékeznek a fantasztikus karavánra és az általuk hozott hírré... és annak következményére.

– Ez mindig a tanácskozás helye. A történet mindig megismétlődik. Ez mindig a megpróbáltatás helye. A jók és a gonoszok számára. De az egész élet a hit és az igazság próbája az ember számára.

Emlékeztetlek titeket Husai, Cádóc, Abiátár, Jonatán és Achimaac megpróbáltatására. (Vö. 2Sám 17,17-21) Ők innen indultak el, hogy megmentsék királyukat, és Isten megoltalmazta őket, mert helyesen cselekedtek.

Emlékeztetlek titeket egy eseményre, ami kapcsolatban állt ezzel a hellyel, de nem jó vége lett, mert visszaélés volt, és azért nem volt rajta Isten áldása. Zoelet sziklájánál, Rógél forrása mellett esküdött össze Adonija, és atyja akarátának ellenére királlyá kiáltotta ki magát pártjával. De nem segített rajta a visszaélés, mert még mielőtt befejezte volna lakomáját, hozsannázás

közepette a Gihonon Salamont kiáltották ki királynak, és ő, aki magának akarta megszerezni a trónt, Salamon irgalmára szorult. (Lásd 1Kir 1)

Nagyon sokan megismétlik Adonija tettét, és hadakoznak az igazi Király ellen, vagy összeesküdnek ellene, követve a legerősebbnek látszó pártot. És azok közül, akik így tesznek, nagyon kevesen értenek ahhoz, hogy az oltárhoz meneküljenek, bocsánatot kérve és Isten irgalmában bízva.

Mi, akik szemléltük a három eseményt, ami ennél a forrásnál játszódott le, azt mondhatjuk-e, hogy ez a hely jó és rossz befolyással rendelkezik? Nem. Nem a hely. Nem az idő. Nem az események, hanem az ember akarata az, amely zavarossá teszi az ember cselekedeteit. Rógel forrása látta Dávid szolgáinak hűségét, Adonija bűnét ugyanúgy, mint ahogy látta három Bölcs hitét. Ugyanaz a forrás. Köveihez támaszkodtak, és vízával oltották el szomjúságukat Jonatán és Achimaac, Adonija és a három Bölcs. De a víz és a kövek három különféle dolgot láttak: hűséget Dávid királyhoz, Dávid király- elárulását, és hűséget Istenhez és a királyok Királyához. Mindig az ember akarata hozza létre a jót vagy a rosszat. Az ember akarata veti fényét Isten Akarata, és mérges gőzeit a Sátán akarata. Az embertől függ, hogy fényt vagy mérget fogad be, és igazzá vagy bűnössé válik.

Ehhez a forráshoz egy őrt küldtek, hogy senki se rontsa meg vizét. És az őrn kívül, fallal vették körül, és tetőt emeltek föléje, hogy a szél ne hordja bele a faleveleket és a piszkot, amelyek beszennyeznék értékes vizét. Isten egy őrt küldött az emberhez is: értelmes és öntudatos akarata, és falként a parancsolatokat és angyali tanácsokat, hogy tudatosan vagy öntudatlanul ne romolják meg az ember lelke. De amikor az ember tönkreteszi lelkiismeretét, értelme nem hallgat az égi sugallatokra, lábbal tapossa a Törvényt, és olyan, mint az őr, aki őrizetlenül hagyja a forrást, vagy mint egy bolond, aki szétrombolja a védőfalakat. Szabad teret enged a sátáni ellenségnek, a világ és a test bűnös vágyainak és a kísértéseknek, amelyeket mindig bölcsen és éberrel vissza kell utasítani, nehogy utána beleegyezzenek.

Jeruzsálem gyermekei, zsidók, áttértek, erre járó utasok, akik egyesültek itt, hogy meghallgassátok Isten szavát, legyetek igazán bölcssek, és értsetek ahhoz, hogy megvédjétek magatokat azoktól a cselekedetektől, amelyek megbecstelenítik az embert!

Sok pogányt látok itt. Nekik azt mondom, hogy nemcsak gazdagságra és üzletekre kell szert tenni, hanem van egy másik dolog is, amit meg kell szerezni, és ez saját lelketek élete. Mert az embernek van lelke. Ezt nem lehet megtapintani, de ez élte őt. Ez nem hal meg, hanem a test halála után igazi, örök életét éli. De nem képes élni, ha az ember megöli igazi önmagát, rossz cselekedeteivel.

A bálványimádást és a pogány vallásokat felül lehet múlni. A bölcs ember elgondolkodik, és azt mondja: „Miért kell nekem követnem a bálványokat, és egy jobb élet reménye nélkül élnem, amikor, ha az igaz Istenhez megyek, elnyerhetem az örök boldogságot?” Az ember zsugori módon őrzi napjait, és fél a haláltól. De az, aki elfogadja az igaz hitet, elveszíti a halálfélelmet, mert tudja, hogy a halálon túl van egy örök élet, ahol a szellemek találkoznak, és ahol többé nem lesz sem szenvedés, sem elválás. Nem nehéz az Élet útját követni. Elég hinni az Egyetlen, igaz Istenben, szeretni embertársainkat, és szeretni a becsületességet minden cselekedetünkben.

Ti, izraeliták, tudjátok mik a megparancsolt és a tilos dolgok. De elmondom azoknak, akik itt hallgatnak engem, és akik messzi földre magukkal viszik szavaimat, mik ezek a dolgok.... (És Jézus felsorolja a tízparancsolatot.)

Ebben áll az igazi vallásosság, nem a hiábavaló és a hivalkodó áldozatokban. Engedelmeskedjétek tökéletesen a parancsolatoknak, hiánytalan erényességgel, legyetek irgalmasok, kerüljétek azt, ami megbecsteleníti az embert, hagyjátok el a hiúságokat, amint a bölcsesség könyve mondja (lásd Sir 34,1-8), helyesen használjátok Isten ajándékait, azaz az egészséget, a jólétet, a gazdagságot, az értelmet, a hatalmat. Ne legyetek kevélyek, ami az ostobaság jele, mert az ember addig él, egészséges, gazdag, bölcs és hatalmas, ameddig Isten

megengedi azt neki. Ne legyetek mértéktelenek vágyaitokban, mert azok bűnbe visznek. Egyszóval, emberek és ne állatok módjára éljétek, méltóságotok tudatában.

Könnyű lecsúszni, nehéz felemelkedni. De ki akarna egy bűzös szakadékban élni, pusztán csak azért, mert beleesett, és ne igyekezne kimászni abból, felkapaszkodva a virágos csúcsokra, amelyeket eláraszt a napfény? Igazán mondom nektek, hogy a bűnös élete a szakadékban töltött élet, s ez a tévedésben élők élete is. De azok, akik elfogadják az igazság szavát, és elérkeznek az Igazsághoz, felemelkednek a csúcsokra, a Fénybe.

Menjétek most mindnyájan célotok felé. És ne felejtsetek el, hogy Rógél forrása mellett, a Bölcsesség Forrásánál ittatok az Ő vizéből, hogy továbbra is szomjazzátok azt, és visszatérjétek hozzá.

(7-1445)

Az atya távol élő gyermekei

Jézus a Nébó-hegy vidékén várakozik valakire, az út mentén lévő alacsony falon ülve. A környék egyszerű lakosai, pásztorai kérlelik:

– Beszélj még nekünk! Néha erre járnak a buzgólkodó farizeusok és a kevély írástudók. De ők nem beszélnek nekünk. Ez rendben van. Ők mindenkitől elkülönülnek, és bölcsek. Mi... De akkor nekünk nem kell semmit sem tudnunk, mivel sorsunk folytán itt születünk?

– Az Atya Házában nincsenek válaszfalak és különbségek azok között, akik hisznek benne és Törvénye szerint élnek, amely akaratát fejezi ki, hogy az ember helyesen éljen, és Országában, örök jutalomban részesüljön.

Ide hallgassatok! Egy atyának sok gyermeke volt. Egyesek mindig szoros kapcsolatban éltek vele, mások, különféle okoknál fogva, aránylag távolabb éltek az atyától. De mivel ismerték az atya vágyait, annak ellenére, hogy távolabb éltek, úgy tudtak cselekedni, mintha ő jelen lett volna. Mások pedig, mivel még távolabb éltek születésük első napjától kezdve, s olyan szolgák nevelték fel őket, akik más nyelvet beszéltek, és más szokásaik voltak, rákényszerültek arra, hogy az atyát csak oly csekély mértékben szolgálják, amelyre inkább ösztönük, mint tudásuk készítette őket. De tudták, hogy ők is kedvesek számára. Az atya tudta, hogy rendelkezései ellenére szolgálai nem ismertették meg az ő gondolatait ezekkel a távolélőkkel, mert kevélységükben lebecsülték őket. Gyermekei csak azért nem szerették őt, mert nem laktak vele együtt. Ezért az atya egy napon össze akarta hívni minden gyermekét. Magához hívta őket.

Nos, azt gondoljátok, hogy az emberi jog szerint ítélve, csak annak fogja adni javait, akik mindig házában éltek, vagy legalábbis nem túlságosan távol attól, úgyszólván ismerhették rendeleteit és vágyait? Ő egészen máshogy gondolkodott. Megfigyelte azok cselekedeteit, akik jóllehet csak névről ismerték őt, iránta való szeretetből erényesen éltek, és minden cselekedetükkel becsületére váltak. Magához hívta őket, és azt mondta nekik: „Kétszeres a ti érdemetek erényes életetek miatt, mert segítség nélkül is így akartatok élni. Jöjjetek, és vegyetek körül! Ugyancsak jogotok van rá! Az elsők mindig velem voltak, és tanácsommal irányítottam minden cselekedetüket, mosolyommal megjutalmaztam őket. Nektek pusztán hitetekre és szeretetekre támaszkodva kellett cselekednetek. Jöjjetek! Házamban kész a hely számotokra, és már régóta kész. Az én szememben nincs különbség azok között, akik mindig a házában éltek, és a távolélők között. Én cselekedeteik szerint teszek különbséget gyermekeim között, akár közel, akár távol élnek tőlem.”

Ez a példabeszéd. Magyarázata pedig ez: a Templomban élő írástudók és farizeusok esetleg nem lesznek Isten Házában az Örök Napon, és sokan, akik oly távol éltek, hogy csak fogyatékosan ismerték Isten dolgait, esetleg az Ő ölében foglalnak majd helyet. Mert az Istennek engedelmességet akarati szerzi meg az Országot, nem pedig a jártasság és a tudomány.

Tegyétek meg azt, amit tegnap megmagyaráztam nektek! Tegyétek túlságos félelem nélkül, ami csak megbénítana! Tegyétek számítás nélkül, s ne csak azért, hogy a büntetést elkerüljétek! Tegyétek egyedül Isten szeretetéből, aki titeket megteremtett szeretetből, és azért, hogy ti is szeressétek Őt! És akkor helyetek lesz az atyai Házban.

Hegy és völgy

Jézus Gabaon felé megy apostolaival. Az apostolok arról beszélgetnek, hogy mi okozza Jézus szenvedéseit. Csak Júdás nem vesz részt ebben, mert ő külön megy tőlük, egyszerű emberek között, akiket tanítani igyekeznek, utánozva a Mester hangját, taglejtését, gondolatait. Utánzása azonban színészi, hivalkodó, meggyőződés nélküli. Hallgatói kereken meg is mondják neki ezt, s ez idegessé teszi Júdást, aki szemükre veti értelmük tompaságát, ami miatt semmit sem képesek megérteni. És kijelenti, hogy ott hagyja őket, mert „nem érdemes a tudás gyöngyeit a disznók elé vetni.” Abba hagyja azonban korholását, mert az egyszerű, szenvedő emberek kéri őt, legyen türelmes hozzájuk, mert ők megvallják, hogy „annyira alatta maradnak neki, mint egy állat az embernek”...

Közben Jézus befejezi beszélgetését a többi apostollal, és odahívja Júdást, mert neki is akar valamit mondani.

Júdás odasiet. Jézus a környékre mutat, amely fokozatosan leszűkül, amint leszállnak a völgybe, és azt mondja:

– Egy kis példabeszéd számotokra, a lelkek jövőd mesterei számára. Annál többet láttok majd, minél inkább felfelé mentek a tökéletesség kemény és fájdalmas útján. Előzőleg láttunk két filiszteus síkságot és Száron síkságát, sok várossal, földdel és gyümölcsössel. Elláttunk egészen a távolban kéklő nagy tengerig és Kármel hegyéig, amelynek alja ott zöldül. Most csak keveset látunk. A látóhatár összeszűkül, és még jobban összeszűkül, míg végül eltűnik a völgy mélyén.

Ugyanez történik azzal, aki leszáll lélekben ahelyett, hogy felfelé menne. Mindjobban korlátozódik erénye és bölcsessége, beszűkül ítélőképessége, míg végül megszűnik. Akkor a lélek mestere meghalt küldetése számára. Többé már nem tud különbséget tenni. és vezetni. Holttest, és másokat is képes megrontani, amint ő felbomlik. A leszállás néha csábító, szinte mindig csábító, mert a mélyben vannak az érzéki kielégülések. Mi csak azért szállunk le a völgybe, hogy megpihenjünk, és táplálékot vegyünk magunkhoz. De jóllehet ez szükséges testünk számára, nincs szükség arra, hogy kielégítsük az érzékek kívánságát és a lélek tunyaságát azzal, hogy leszállunk az erkölcsi és lelki érzékiség völgyeibe. Egyetlen egy völgyet szabad csak érintenünk: az alázatosságét. Azért, mert ebbe maga Isten száll le, hogy magával ragadja az alázatos lelket a magasba, saját magához. Aki megalázza magát, azt felmagasztalja. Minden más völgy halálos, mert eltávolít az égtől.

– Ezért hívtál engem, Mester?

– Ezért. Sokat beszélteél azokkal, akik kérdeztek téged.

– Igen, de nem érdemes. Tompább az értelmük, mint az öszvéreké.

– És én egy gondolatot akartam elhelyezni ott, ahol minden kiment. Hogy táplálhasd lelkedet.

Júdás megzavarodottan nézi. Nem tudja, hogy ajándékban részesült-e vagy korholásban. A többiek, akik nem figyeltek Júdás beszélgetésére követőivel, nem fogják fel, hogy Jézus megfeddi Júdást, kevélységéért.

Júdás szívesebben másra terelné a beszédet, azért megjegyzi:

– Mester, te mit gondolsz? Ezek a rómaiak és a Petrától való férfi eljuthatnak-e valaha is a te tanításodra, miután csak oly korlátolt fokban érintkeztek veled? És Sándor? (A római katonáról van szó, akit előzőleg bemutattunk: Jp 2,68-71). Elment... Többé nem látjuk viszont. És ezek is. Azt mondhatná az ember, hogy ösztönszerűleg keresik az igazságot, de nyakig vannak merülve a pogányságba. Sikerül-e valaha is valami jóra szert tenniük?

– Azt akarod mondani, hogy megtalálhatják-e az igazságot?

– Igen, Mester.

– És miért ne sikerülne nekik?

– Azért, mert bűnösök.

– Csak ők bűnösök? Köztünk nincsenek?

– Sokan vannak, elismerem. De éppen azért mondom, hogy ha mi, akik már évszázadokon keresztül táplálkoztunk a bölcsességgel és az igazsággal, bűnösök vagyunk, és nem sikerül igazakká válnunk és az Igazság követőivé, amit te képviselsz, akkor hogyan tudnák megtenni ők, akiket átjár a tisztátalanság?

– Minden ember eljuthat az Igazságra, és birtokolhatja azt, azaz Istent. Bárhonnan is indul el, hogy eljusson hozzá. Az ember biztosan halad az Istenhez vezető úton, ha értelme nem kevély és teste nem romlott, hanem őszintén keresi az Igazságot és a világosságot, tiszta a szándéka, és vágyakozik Istenre.

– Az értelem kevélyége... és a test romlottsága... Mester... akkor...

– Folytasd gondolatodat, mert az jó.

Júdás hátat fordít, és azt mondja:

– Akkor ők nem juthatnak el Istenhez, mert elfajultak.

– Nem ezt akartad mondani, Júdás. Miért raktál szájkosarat gondolatodra és lelkiismeretedre? Ó, milyen nehezen száll fel az ember Istenhez: Legnagyobb nehézsége önmagában van, mert nem akarja megvallani önmagának hibáit, és nem akar rájuk gondolni. Valóban, sokszor még a Sátánt is megrágalmazzák, és neki tulajdonítanak minden lelki romlást. Sőt, még Istent is megrágalmazzák, s neki tulajdonítanak minden eseményt. Isten nem vesz erőszakot az emberi szabadságon. A Sátán nem tud legyőzni valakit, ha akarata erős a Jóban. Igazán mondom nektek, hogy száz közül hetvenszer saját akaratából vétkezik az ember. És – nem fontolja meg, de így van – azért nem támad fel a bűnből, mert menekül a lelkiismeretvizsgálattól. Ha pedig lelkiismerete, egy előre nem látott mozdulattal, felkel benne, és kiáltja az igazságot, amire ő nem akart gondolni, az ember elfojtja a kiáltást, megsemmisíti ezt az alakot, ami felemelkedett szigorú és szenvedő értelme előtt, erőszakkal megváltoztatja gondolatát, ami a vádló szóból ered, és pl. nem akarja azt mondani: „De akkor mi, én, nem juthatok el az Igazságra, mert kevély vagyok értelmemben és romlott testemben.”

Igen, valóban, közöttünk azért nem haladnak az emberek az Isten felé vezető úton, mert az értelem kevélyége és a test romlottsága meggátolja ezt. Egy kevélység, amely valóban verseng a sátáni kevélyességgel, annyira, hogy az emberek elítélik vagy meggátolják Isten tevékenységét, amikor az ellenkezik az emberek és a pártok érdekeivel. Ezt a bűnt sokan elkövetik Izraelben, és emiatt örökre elkárhoznak.

– Azonban nem vagyunk mindnyájan így.

– Nem. Vannak még jó lelkek minden néposztályban. Többen vannak az alacsonyorsú emberek között, mint a tanultak és gazdagok között. De vannak. Azonban hányan vannak? Hányan vannak Palesztinában, ahol már mintegy három éve beszélek, és jót teszek, akikért felemészttem magamat? Több csillag van egy felhős éjszakán, mint ahány lélek kész Izraelben arra, hogy országomba jöjjön.

– És a pogányok, ezek a pogányok odajönnek majd?

– Nem mindnyájan, de sokan. Még saját tanítványaim közül sem tart majd ki mind egészen a végig. De ne aggódjunk azokért a gyümölcsökért, amelyek rothadtnak leesnek az ágról! Törekedjünk arra, amíg lehetséges, hogy ne rothasszuk el azokat. Kedvességgel, határozottsággal, feddással és megbocsátással, türelemmel és szeretettel érjük el ezt.

Utána, amikor ők „nem”-et mondanak Istennek és testvéreiknek, akik meg akarják menteni őket, és a halál, a Sátán karjaiba vetik magukat, bűnbánat nélkül halva meg, akkor hajtsuk le fejünket, és ajánljuk fel Istennek fájdalmunkat, hogy nem örvendeztethettük meg Őt ennek a léleknek a megmentésével. Minden mester ismeri ezeket a sikertelenségeket. Ezek is egy célt szolgálnak. Megmentik a kevélységtől a lelkek mesterét, és próbára teszik állhatatosságát a szolgálatban. A sikertelenségeknek nem szabad kifárasztaniuk a lelkek nevelőinek akaratát. Sőt, arra kell ösztönözniük őt, hogy a jövőben többet és jobbat tegyen.

(7-1616)

A Jó Pásztor

A teljes példabeszédet lásd a húsvét 4. vasárnapjának evangéliumánál a B sorozatban.

Eközben mondja Jézus:

– Én nyájam Üdvözítője vagyok, és tudom, mibe kerül nekem egyetlen lélek üdvözítése is, és ezért mindenre kész vagyok egy lélek megmentéséért. Atyám bízta őt rám. Minden lelket rám bízott, és megparancsolta, hogy nagyon nagy többségüket mentsem meg. Minél többet sikerül megmentenem a lelki haláltól, annál nagyobb lesz Atyám dicsősége. Azért küzdök, hogy mindnyájukat megszabadítsam ellenségeiktől, azaz saját énjüktől, a világtól, a testtől, az ördögtől, és ellenfeleimtől, akik arra törekszenek, hogy nekem fájdalmat okozzanak. Ezt azért teszem, mert ismerem Atyám gondolatát. És Atyám azért küldött engem, hogy ezt megtegyem, mert ismeri szeretetemet iránta és a lelkek iránt. És juhaim is ismernek engem és szeretetemet, és érzik, hogy én kész vagyok életemet adni azért, hogy őket boldoggá tegyem.

Más juhaim is vannak. De azok nem tartoznak ehhez az Akolhoz. Azért nem ismernek engem annak, aki vagyok. Sokan azt sem tudják, hogy én létezem, és ki vagyok. Juhok, akiket sokan közülünk rosszabbaknak tartanak a vadkecskéknél, és méltatlanoknak ítélnék arra, hogy megismerjék az Igazságot, és életük legyen az Országban. Azonban nem ez a helyzet. Az Atya ezeket is akarja, és azért ezeket is meg kell közelítenem, ezekkel is meg kell ismertetnem magamat, meg kell ismertetnem velük a Jó Hírt, el kell vezetnem őket legelőimre, össze kell gyűjtenem őket. És ők is hallgatnak majd szavamra, és végül megszeretik azt. És egyetlen egy Akol lesz egy Pásztorral, és Isten Országa megvalósul a földön, készen arra, hogy átvigyék és összegyűjtsék az égből, az én jogarom és jelem alatt és az én nevemben... A népek egyetlen Néppé válnak, az enyémmé, Isten gyermekeinek égi Népévé. A népekben elkülönülnek a juhok a bakoktól, és a juhok követni fogják Pásztorukat az örök Élet Országába.

(7-1634)

Az Egyetemes Pásztor

Ennek a példabeszédnek nagy része szerepel a Jb 4,307-308. oldalán. Itt csak a pogányokra vonatkozó mondatokat ismételjük meg.

– Én vagyok az Egyetemes Pásztor, és be kell fogadnom mindazokat a juhokat, akik nyájamhoz akarnak tartozni. Én nem teszek különbséget az egészséges és a beteg juhok között, a gyengék és erősek között, azok között, akik ismernek engem, mert már Isten nyájához tartoznak, és azok között, akik eddig még nem ismertek meg, sőt még az igaz Istent sem ismerik. Mert én vagyok az Emberiség Pásztora, és juhaimat minden helyről veszem, ahol csak vannak, s ahonnan felém tartanak. Vannak köztük sovány juhok, piszkosak, félénkek, tudatlanok, akiket az őket nem szerető pásztorok megverték és elutasítottak, tisztátalanoknak mondva őket.

... Isten egy népet akar létrehozni az összes népekből. Ez a Nép hordozza az általa küldött Messiás nevét.

Most azonban szólok azokhoz is, akik kívülről jöttek, a jelenleg még vad juhokhoz, akik vágyat éreznek arra, hogy belépjenek az Egyetlen Pásztor egyetlen nyájába. És azt mondom: senki se bizalmatlankodjék, senki se féljen! És mondom: Nincs az a bálványimádás, nincs az, az eltorzult élet, amely ellenkezik azzal, amit én tanítok, amit ne lehetne megtagadni és elvetni, megengedve a léleknek, hogy újjáalakuljon, megszabaduljon minden rossz növényről, alkalmassá váljék az új mag befogadására, és új egyenruhát vegyen fel.

És ennek kellene ösztönöznie a népeket arra, hogy hozzám jöjjenek, sokkal inkább, mint hogy gyógyulást keresnek beteg végtagjaik számára. A palesztinai zsidók, a szétszórásban élő zsidók és a pogányok egyaránt értenek ahhoz, hogy hozzám jöjjenek, kérve, hogy vegyem le az igát beteg tagjaikról. Értsetek ugyanígy ahhoz, hogy hozzám jöjjetek azért, hogy levegyem lelketekről a bűn vagy a pogányság igáját. Elsősorban mindnyájatoknak azt kellene kérnetek tőlem, arra kellene teljes erőtökből vágyakozni, hogy megszabaduljatok attól, aki rabszolgává teszi lelketeket a rajtatok uralkodó gonosz erejével. Először az ettől való szabadulást kellene kívánnotok. Első csodaként azt kellene kívánnotok, hogy Isten Országá legyen bennetek. Mert ha rendelkeztek ezzel az Országgal, minden mást megkaptok, és ajándékként kaptok, nem pedig a túlvilági büntetés súlyaként. ... Szembe kellene szállnotok a megvetéssel vagy a rokonok, polgártársak, hatalmasok fenyegetéseivel, bármely helyről jöttök is, hogy eljussatok az Igazsághoz és az Élethez.

(7-1746)

A teremtés

Jézus megmentett három kis árvát a rablóktól, s elmondja nekik a teremtés történetét.

– Papa azt mondta, hogy semmi sem igaz ebből – mondja a középső gyerek.

– Azért, mert ő nem hitt a mama Urában – jegyzi meg egy másik.

– Nem volt szamaritánus a papád? – kérdi Jakab, Alfeus fia.

– Nem. Más helyről való volt. De a mama az volt, és mi is azok vagyunk, mert ő azt akarta, hogy olyanok legyünk, mint ő. És beszélt nekünk a Paradicsomról és a Kertről, de nem olyan jól, mint ahogy te mondtad el. Én féltém a kígyótól és a haláltól, mert mama azt mondta, hogy az egyik az ördög volt, és mert papa azt mondta, hogy a halállal mindennek vége van. Azért nagyon boldogtalan voltam egyedüllétem miatt, és azt is mondtam, hogy most már felesleges jónak lenni, mert amíg volt mama és papa, öröm volt jónak lenni, de most már nincs többé senki sem, aki örülne jószágunk miatt. Azonban most tudom... És jó leszek. Sose engedem el többé a fonalat, amelyet Isten keze tart, hogy ne vigyen el a föld vizének árja.

– De mama felment-e vagy le? – kérdi mezzavarodva a második gyermek.

– Mit akarsz ezzel mondani, gyermek? – kérdi Máté.

– Azt, hogy hol van? Az örök Paradicsom folyójához ment?

– Reméljük, gyermekem. Ha jó volt...

– Szamaritánus volt... – mondja megvetéssel a Kerióti.

– És akkor nincs számunkra Paradicsom, mert szamaritánusok vagyunk? Akkor nekünk nem lesz részünk Istenben? Abban, akit „mindenki Atyjának” neveznek? Nekem, árvának, öröm volt arra gondolnom, hogy van még egy Atyánk... De ha számunkra nincs... – és lehajtja fejét.

– Isten mindenkinek az Atyja, gyermekem. Téged talán kevésbé szerettelek, mert szamaritánus vagy? Elvettelek téged a rablóktól, és megmentlek téged az ördögtől ugyanúgy, ahogy megvédeném a jeruzsálemi Templom főpapjának kisfiát, ha ő nem tartaná gyalázatnak, hogy az Üdvözítő mentse meg gyermekét. Sőt, még inkább megvédelek téged, mert boldogtalan vagy. Számomra nincs különbség egy zsidó és egy szamaritánus lelke között. És hamarosan nem lesz többé megoszlás Szamaria és Júdea között, mert a Mesternek egyetlen népe lesz, amely az Ő nevét viseli, és amelyben mindnyájan egyesülnek azok, akik szeretik Őt.

(8-139)

Új templom építése

Jézus a szamariai Efraim zsinagógájában beszél, egy szombati napon. Olyan eseményt mond el, ami nincs meg a szamariaiak Szentírásában, mert ők csak Mózes öt könyvét fogadják el.

– Amikor Círus, a perzsák királya, visszaküldte a zsidókat hazájukba, hogy ismét felépítsék Salamonnak ötven évvel azelőtt lerombolt Templomát, ismét oltárt emeltek annak régi alapjaira. Azon égett minden este és reggel az eléggő áldozat, és minden hónap első napján a rendkívüli áldozat, és az egyéni áldozatok az Úrnak szentelt ünnepeken. A tisztelet első és halaszthatatlan része után megkezdték, két évvel hazatérésük után, a tisztelet külső kereteinek létrehozását. Ez nem bűnös dolog, mert mindig az Örökkévaló tiszteletét célozza, de nem elengedhetetlen. Mert az istentisztelet lényege a szeretet. A szeretetet szívében érzi az ember, a szívből fakad, nem pedig a szögletesre vágott kövekből, értékes fákból, aranyból és illatozó anyagokból. Mindezek csak külsőségek, és inkább a nemzeti és polgári gőgöt elégítik ki, mint Istent tisztelik.

Isten lelki Templomot akar. Nem elégszik meg a falakból és márványból épített Templommal, amelyből hiányoznak a szeretettel teljes lelkek. Bizony mondom nektek, hogy Isten egyedül a tiszta és szerető szív templomát kedveli. Abban tartózkodik világosságával. Ostoba vetélkedés az, ami elválasztja a tartományokat és a városokat egymástól azért, mert az egyiknek szebb helye van az imára, mint a másiknak. Mi értelme van annak, hogy vetélkednek egymással gazdagságban és díszekben a házak, ahol segítségül hívják Istent? Kielégítheti talán a véges a Végtelent, még akkor is, ha a véges tízszer szebb, mint Salamon Temploma, és királyi palotái együttvéve? Istent, a Végtelent nem foglalhatja magába, és nem tisztelheti egyetlen tér, anyagi pompa sem. Egyedül az emberi szív képes befogadni, és Ő ezt találja az egyetlen méltó helynek arra, hogy Őt úgy tisztelje, amint az neki megfelel, és amint az lehetséges. sőt amint azt Ő akarja. Az igaz ember szíve templom, amely felett lebeg Isten Lelke, a szeretet illatában. Hamarosan ez lesz a templom, amelyben a Lélek igazán tartózkodik, mint a mennyben az Egy és Hármasság Isten.

Meg van írva, hogy alig vetették meg a kőművesek a Templom alapjait, máris mentek a papok az ő díszekkel és trombitáikkal, a leviták cimbalmokkal, amint azt Dávid előírta. És énekelték: „Dicsérjük Istent, mert jó, és irgalmassága mindörökké tart!” És a nép ujjongott. De sok pap, vezető, levita és öreg keservesen sírt; mert az előző Templomra gondolt. Nem lehetett szétválasztani a zokogás hangját az ujjongásától, annyira összekeveredtek. És azt is olvassuk, hogy voltak ott a szomszédos népekből, akik zavarták a Templomot építőket, hogy így megbosszulják elűzetésüket az építők által, amikor felajánlották, hogy velük együtt építenek, mert ők is keresték Izrael Istenét, az Egyetlen és igaz Istent. És ezek a zavargások félbeszakították a munkát egészen addig, míg Istennek nem tetszett, hogy azt folytassák. Ezt olvassuk Ezdrás könyvében. (3. fejezet)

Mennyi és milyen tanítást tartalmaz ez a szakasz, amelyet elmondtam?

Már mondtam, hogy az istentiszteletnek szívből kell fakadnia, nem pedig a kövekből és fákból vagy az öltözetekből és cimbalmokból és énekekből, amelyből hiányzik a lélek. Ezen kívül tanulság az is, hogy ha hiányzik a kölcsönös szeretet, az mindig késlekedést és zavart okoz még akkor is, ha önmagában jó célról van szó. Isten nincs ott, ahol hiányzik a szeretet. Hasztalan keressük Istent, ha előbb nem teremjük meg az Ő megtalálásának feltételét. Istent a szeretetben találjuk meg. Azok, akik állhatatosak a szeretetben, akkor is megtalálják Istent, ha nem fáradoznak ezen, gyötrelmes módon. És akivel Isten van, annak minden vállalkozása sikerül.

A zsolttár, amely egy bölcs szívből fakadt, miután elmélkedett a fájdalmas eseményeken, amelyek a Templom és a város falainak felépítését kísérték, azt mondja: „Ha az Úr nem építi a

házat, hiába fáradoznak annak építői. Ha az Úr nem őrzi és védi a várost, hiába örködnek felette védői.” (Zs 127,1)

Hogyan építhetné Isten a házat, ha tudja, hogy annak lakói nem birtokolják Őt szívükben, mert nem szeretik szomszédaikat? És hogyan védhetné meg a várost és tehetné erősekké annak védőit, ha nem lehet benne, mert a szomszédok iránti gyűlölet megfosztja Őt ettől. És talán segített rajtatok az, hogy gyűlölet korlátja elválasztott titeket egymástól? Nagyobbá tett az titeket? Gazdagabbá? Boldogabbá? Sohasem segít sem a gyűlölet, sem a harag, sose erős az, aki egyedül van. Sose szeretik azt, aki nem szeret. És amint a zsoltár mondja, hiába keltek hajnalban, hogy nagyokká, gazdagokká és boldogokká legyetek. Pihenjen meg mindenki az élet fájdalmaitól, mert az álom Isten ajándéka éppúgy, mint a világosság és minden más dolog, amelynek az ember örvend. Pihenjen meg mindenki, de álmában és ébrenléte idején kísérje őt a szeretet. Akkor sikeresek lesznek művei, jólétnek örvend családjá és vagyona, és főleg jó sora lesz lelkének, és elnyeri a Magasságbeli gyermekeinek királyi koronáját, mely az Ország örököseit illeti.

Azt mondták, hogy miközben a nép hozsannázott, egyesek keservesen sírtak, mert visszaemlékeztek a múltra. De nem lehetett megkülönböztetni a különböző hangokat a kiáltozások közepette.

Szamaria gyermekei! És ti, apostolaim, Júdea és Galilea gyermekei! Ma is hozsannázás és sírás között épül fel Isten új Temploma az örök alapokon. Ma is vannak, akik akadályozzák a munkát, és akik ott keresik Istent, ahol nem található meg. Ma is van, aki Círus rendelkezése szerint akar építeni, és nem Isten rendelkezése szerint. A világ rendelkezése szerint, és nem a lélek hangját követve. És ma is van, aki siratja ostoba és emberi siránkozással az alacsonyabb rendű múltat, amely nem volt jó és bölcs, úgyannyira, hogy kihívta Isten haragját. Ma is megtalálható mindez, amint mindig megvoltak a távoli idők kódében, és nem pedig a Világosság idejének fényében.

Nyissátok meg szíveteket a Fény előtt! Töltekezzetek be a Fénnyel, hogy lássatok, legalább ti, akikhez a Világosság beszél. Ez az új idő. Minden újjáépül benne. De jaj azoknak, akik nem akarnak belépni abba, és akadályozzák azokat, akik építik az új hit Templomát, amelynek én vagyok a Sarokköve. Ennek a Templomnak adom magamat egészen, hogy habarcs legyek a köveken, s így az épület szent legyen és erős, csodálatos a századokon keresztül, kiterjedjen az egész földre, amelyet egészen elborít fényével. Fényt mondok, nem árnyat, mert az én Templomom lelkekből fog állni és nem pedig átlátszatlan anyagból. Én leszek a Köve, Örök Lelkessel, és kövek lesznek mindazok, akik követik tanításomat és az új hitet, anyagtalan kövek, lángra gyúlt kövek, szent kövek. És a fény kiterjed a földre, az új Templom fénye, és elborítja azt bölcsességgel és szentséggel. És csak azok maradnak kinn, akik tisztátalan sírással sírnak, és siratják a múltat, mert az a haszon és az emberi tisztelet forrása volt számukra.

Nyíljatok meg az idő és az új Templom számára, Szamaria emberei! Abban minden új, a régi elkülönülések és az anyag, a gondolat, a szellem határai nem léteznek többé. Énekeljétek, mert végéhez közeledik az Isten városából való számkivetés ideje. Vagy talán örvendtek annak, hogy olyanok vagytok, mint a számkivetettek, mint a leprások Izrael többi lakosa számára? Mert ti így érezték, ezt érzi lelketek, szegény lelketek, amely bele van kényszerítve testetekbe, s amely fölött arcátlan gondolatotok uralkodik, amely nem akarja azt mondani a többi embernek: „Mi eltévedtünk, de mint szétszórt juhok, most visszatérünk az Akolba.” Nem akarjátok ezt mondani a többi embernek, és ez már rossz, de legalább mondjátok Istennek! Akkor is, ha elfojtjátok lelketek kiáltását, Isten hallja lelketek nyögését, amely boldogtalan, mivel számkivetésben él, távol az egyetemes és legszentebb Atya házatól.

Hallgassátok meg a zsoltárt, amelyet a lépcsőkön énekelnek, amikor felmennek a Templomba. (Zs 84,120-134) Ti is zarándokok vagytok, akik évszázadok óta mentek a magasban fekvő város, az igazi, azaz a mennyei Jeruzsálem felé. Onnan, az égből szállt le lelketek, hogy éltesen egy testet, és oda vágyakozik visszatérni. Miért akarjátok feláldozni

lelketeket, lemondva az Ország örökléséről? Milyen vétet követtek el azáltal, hogy olyan testbe szálltak le, amelyet Szamariában fogantak? Az Egyetlen Atyától jönnek a lelkek. Ugyanaz a Teremtője a ti lelketeknek, mint aki teremtette a júdeaiak, galileaiak, föníciaiak és a Tízvárosban élők lelkét. Isten minden lélek végecélja. Minden lélek ehhez az Istenhez igyekszik, a mindenfajta bálványimádóké is, a gyászos eretnekeké, szakadároké vagy hitetleneké is, akik nem ismerik az igaz Istent. A lélekben kitörölhetetlen az Igazság emléke és az iránta érzett vágy. Ó, növeljétek ezt az emléket, ezt a vágyat! Nyissátok meg lelketek kapuit! Hogy bemenjen az Igazság. Hogy megnyíljon az Út. Hogy minden belépjen a fényes és éltető áradatban, amely olyan, mint a napéjegylenlőség napjának sugara és hullámai és szelei, hogy növekedjék az a palánta, amely a magasba tör, mindig közelebb Urához.

Hagyjátok el a számkivetést! Énekeljétek velem: „Amikor az Úr visszatéríti a fogságból a lelket, mintha örvendetes dolgokról álmodna. Szánk megtelik nevetéssel és nyelvünk örvendéssel. Most azt mondja: »Nagy dolgokat cselekedett velünk az Úr«” Igen. Az Úr nagy dolgokat tett számotokra, és titeket eláraszt majd a boldogság.

Ó, Atyám! Értük kérlek téged úgy, mint mindenkiért! Térítsd vissza, Uram, ezeket a foglyainkat! Ezeket, akik számodra és számomra makacs tévedésük láncában raboskodnak. Vezesd vissza őket, Atyám, mint a hegyi patakokat, amelyek a nagy folyóba ömlenek, a te irgalmasságotnak és békédnek nagy tengerébe! Én és szolgálaim könnyek között vetettük el beléjük igazságodat. Atyám, tedd, hogy a nagy aratás idején mi, a te szolgálaid a te Igazságod tanításában, örömmel tudjunk aratni ezen a szántóföldön, amelyen jelenleg tövises és mérges növények láthatók csak, arathassuk a te magtáradnak választott búzáját. Atyám! Atyám! Fáradalmainkért, könnyeinkért, szenvedéseinkért, izzadságunkért és halálunkért, amelyek kísérték, és kísérni fogják magvetésünket, tedd, hogy hozzád mehessek, kévékként hozva ennek a népnek a zsengejét, a lelketeket, akik újjászülettek az Igazságosság és az Igazság számára, a te dicsőségedre. Amen.

A zsinagógát megtöltő tömeg teljes csendje, amely Jézus szavait követte, mély benyomást keltett, s kiterjedt a zsinagóga előtt összegyűlt és Jézust onnan hallgató tömegre is. Utána suttogni kezdtek, ami mindinkább erősödött, és végül hozsannázássá vált. A nép kézmozdulataival, megjegyzéseivel, felkiáltásaival fejezte ki érzelmeit. . .

Mennyire más volt itt a befejezés, mint a Templomban tartott beszédeinél! A zsinagógafőnök, mindnyájuk helyett, kijelentette:

– Te úgy tudod megmondani az igazságot, hogy nem bántasz meg velem, s nem alázol meg minket! Te igazán Isten Szentje vagy! Imádkozz békénkért! Mi megkeményedtünk a századokon keresztül... hiedelmeinkben és összecsapásainkban. Szét kell törnünk ezt a kemény kérget! Légy részvétellel irántunk!

– Többet tesztek: szeretlek titeket. Legyetek jó akaratúak, és a kéreg magától leválik. A Világosság jöjjön el hozzátok!

Kereskedők – vízcseppek

Jézus Szikar felé megy a három kisgyerekekkel, akiket rokonaik magukhoz vettek. Szikar lakói kísérik Jézust, és büszkéek arra, hogy a Mesterrel beszélgethetnek. Rámutatnak az ott emelkedő magas hegyekre, s azt mondják:

– Látod? Ebal és Garizim rosszhírű. De legalább a te számodra jobbak Sionnál. És teljesen azok lennének, ha te őket választanád lakóhelyedül. Sion mindig a jebuziták barlangja. És azok irántad még ellenségesebbek, mint a régiiek voltak Dáviddal szemben. Reá azért haragudtak, mert erőszakkal elfoglalta várukat. De te, aki nem folyamodsz erőszakhoz, nem uralkodsz majd ott. Soha. Maradj köztünk, Urunk, és mi tisztelni fogunk téged!

Jézus válaszol nekik:

– Mondjátok meg nekem: szeretnétek-e engem, ha erőszakkal akarnálak meghódítani titeket?

– Igazán... nem. Éppen azért szeretünk téged, mert te egészen szeretetteljes vagy.

– Tehát ezért, a szeretet miatt uralkodom szívetekben?

– Így van, Mester. Mi viszonzozzuk szeretetedet. Ők, a jeruzsálemiek nem szeretnek téged.

– Ez igaz. Nem szeretnek engem. De ti, akik nagyon tapasztalt kereskedők vagytok, mondjátok meg nekem: amikor adni, venni, nyereszkeskedni akartok, elcsüggedtek talán azért, mert bizonyos helyeken nem szeretnek titeket; vagy velük is üzletet köttök, egyedül arra törekedve, hogy jól vegyetek vagy jól adjatok el, mit sem törődve azzal, hogy a pénz, amit nyertek olyantól jön-e, aki szeret titeket?

– Egyedül az üzlettel törődünk. Keveset számít számunkra, hogy nem szeret minket az, aki velünk kereskedik. Amint befejeztük az ügyletet, befejeztük a vele való kapcsolatunkat. A haszon megmarad, a többi... értéktelen.

– Rendben van. Én azért jöttem, hogy Atyám hasznát mozdítsam elő. Nekem sem kell mással törődnöm. Nem törődöm azzal, hogy szeretetre talállok-e vagy megvetésre, durvaságra. Egy kereskedővárosban nem mindenkivel nyereszkeskednek, adnak, vesznek. De ha csak egyetlen egy is van ott, aki nagy nyereséget jelent, azt mondják, hogy az út nem volt hiábavaló, és ismételten visszatérnek oda. Mert amit az ember csak eggyel ér el az első alkalommal, azt eléri hárommal másodszer, héttel negyedszer, tízzel és hússzal később. Nemde így van? Én úgy teszek, mint ti, hogy megnyerjem őket az ég számára, ti pedig, hogy üzletet kössetek velük. Kírtatok állhatatosan, elégségesnek találom a számban kicsit is. Nagynak tartom, mert egyetlen lélek megmentése is nagy dolog, nagy jutalom, fáradozásomért. Valahányszor odamegyek, legyőzöm mindazt, ami mint embernek visszatetsző lehet. Ha, mint a lelkek királya, megnyerhetek akár csak egyetlen alattvalót is, nem tartom haszontalannak, hogy odamenjek, szenvedjek, fáradozzam érte. Hanem azt mondom, hogy szent, szeretetre méltó és kívánatos a miatta elviselt megvetés, sértés, vádaskodás. Nem lennék jó hódító, ha megállnék a gránitból készült várak akadályai előtt.

– De évszázadokra lenne szükséged ahhoz, hogy legyőzzed őket. Te... ember vagy. Nem fogsz többszáz évig élni. Miért vesztegeted idődet ott, ahol nem kívánnak téged?

– Sokkal kevesebb ideig fogok élni. Hamarosan nem leszek köztetek, nem látom többé a hajnalhasadást és a napnyugtát, mint a kezdődő és befejeződő napok mérőföldköveit, hanem egyedül úgy szemlélem majd azokat, mint a teremtett világ szépségeit, és dicsérem majd értük a Teremtőt, aki azokat alkotta, és aki az én Atyám. Nem látom többé virágozni a növényeket és érlelődni a kalászt. Nem lesz szükségem a föld gyümölcsseire, hogy életben tartsanak, mert miután visszatérek Országomba, a szeretetből táplálkozom.

Mégis megdöntök majd sok bezárt erődítményt, sok emberi szívet. Figyeljétek meg ott azt a kősziklát, az alatt a vízér alatt, a hegyoldalon. A vízér nagyon szegényes, azt mondhatnám, nem is folyik, csak csöpög. Talán már évszázadok óta csöppen egy-egy csöpp arra a sziklára, amely

kiszögell a hegyoldalon. És a szikla jó kemény. Nem mállékony mészkő, se nem puha alabástrom, hanem a legkeményebb bazalt. Mégis figyeljétek meg, milyen domború a szikla közepe, s ennek ellenére egy apró víztükröz képződött rajta, nem sokkal nagyobb, mint egy sárga tavirózsa kelyhe, de elég nagy ahhoz, hogy visszatükrözze a kék eget, és eloltsa a madarak szomját. Ez a bemélyedés a domború kövön talán egy ember műve, aki a sötét sziklára egy kék gyöngyöt akart tenni, hogy üdítő serleget adjon a madaraknak? Nem. Ember nem törődött ezzel. Talán évszázadokon keresztül mi vagyunk az elsők, akik észrevesszük ezt, és megcsodáljuk szépségét, és dicsérjük az Örökkévalót, aki azt akarta a mi szemünk gyönyörűségére és a közel fészkelő madarak felfrissítésére, hogy évszázadokon keresztül fáradhatatlanul és ütemesen vájják ezt a fekete bazaltot a vízcseppek, és létrehozzák közepén ezt a folyékony türkizként tündöklő foltot.

De mondjátok meg nekem! Talán az első vízcsepp vájta ki ezt a kelyhet, amelyben visszatükröződik az ég, a felhőkkel és a csillagokkal? Nem. Millió és millió vízcsepp, egyik a másik után követte egymást, mint valami magasból eső könnycsepp, ragyogva hullva alá, hárfahangként megütve a sziklát, miközben elhalt rajta. A kemény anyagon oly csekély nyomot hagytak, hogy azt megmérni sem lehetett volna. És így ment ez századokon keresztül, mint ahogy a homokszem hull alá a homokórában, jelezve az időt: ennyi csepp egy óra alatt, ennyi egy órváltás alatt, ennyi szombattól szombatig, újholtól újholdig, tavasztól tavaszig, századtól századig. A szikla ellenállt, a vízcsepp kitartott. Az ember kevély és azért türelmetlen és nem szereti a munkát. Már az első ütések után félredobta volna a kalapácsot és a vésőt, mondván: „Ezen nem lehet mélyedést csinálni!” A vízcsepp kimélyítette. Ezt kellett tennie. Erre volt teremtve. Csepegett, egyik csöpp a másik után, évszázadokon keresztül, míg kimélyítette a sziklát. És utána nem állt meg, s nem mondta: „Most gondoskodjék az ég erről, hogy táplálja a kelyhet, amelyet én kivájtam, s töltsen meg harmattal, esővel, dérral és hóval.” Hanem folytatta csepegetését, és egyedül megtöltötte a kis kelyhet a nyári hőségben, a rideg télen. A heves vagy szelíd esők lefutottak a tükrön, de nem tudták azt sem szebbé tenni, sem nagyobbá, sem mélyebbé, mert az már tele volt, hasznos és szép volt. A vízér tudta, hogy gyermekei: a cseppek meghalnak ott, a parányi kehelyben, de nem tartotta vissza őket, és hogy ne maradjanak egyedül, és ne szomorúan essenek le, új nővéreket küldött nekik, hogy aki meghal, ne legyen egyedül, hanem lássa folytatódni magát másokban. Én is, elsőnek ütöm meg százszor és ezerszer a szívek kemény erődjeit, és folytatom utódaimban, akiket el fogok küldeni, egészen a világ végéig. Utakat nyitok bennük, és Törvényem napsugárként behatol mindenhová, ahol emberek vannak. Ha utána ők nem akarják a Világosságot, és elzárják az utakat, amelyeket kimeríthetetlen munkával nyitottam, én és utódaim nem leszünk ezért bűnösök Atyánk szemében. Ha ez a vízér más utakra tért volna, amikor látta a szikla keménységét, és inkább oda csepegett volna, ahol növényekkel borított terület van, mondjátok nekem, itt lenne-e ez a ragyogó gyöngy, és a madaraknak lenne-e ily tiszta vizük?

– Még csak nem is látszana, Mester.

– Legfeljebb... egy kissé sűrűbb lenne a növényzet, és nyáron is jeleznék, hol csepegett le a vízér.

– Vagy... kevesebb lenne ott a növényzet, mert az állandó nedvesség megrothasztaná gyökereit.

– És iszap lenne. Semmi más. Azért hasztalanul csepegne.

– Jól mondtátok. Haszontalan, vagy legalábbis hiábavaló lenne csepegnie. Én is, ha egyedül csak azokra a helyekre mentem volna, ahol a szívek készek befogadni engem, igaz voltuk vagy részvétük miatt, tökéletlen munkát végeztem volna. Mert dolgoztam volna, igen, de fáradtság nélkül, sőt nagy megelégedéssel részemről, tetszelegve megalkudtam volna a kötelesség kárára, tetszésemet keresve. Nem nehéz ott dolgozni, ahol szeretettel vesznek körül, ahol a lelkeket könnyen meg lehet munkálni a szeretet révén. De ha nincs ebben fáradtság, nincs érdem sem, és nem nagy nyereség, mert keveset nyernek meg azok, akik munkájukat a már igaz lelkekre

korlátozzák. Nem lennék az, aki vagyok, ha nem törekednék minden ember megnyerésére, először az Igazságnak, utána a Kegyelemnek.

– És azt hiszed, sikered lesz? Mi többet tudsz még tenni annál, amit már tettél, hogy beszédeddel meggyőzd ellenfeleidet? Mit? Ha még a betániai ember feltámasztása se volt képes meggyőzni a zsidókat, hogy te vagy Isten Messiása?

– Van még valami nagyobb, amit meg kell tennem, sokkal nagyobb annál, amit eddig tettem!

– Mikor, Uram?

– Amikor áprilisban telihold lesz. Figyeljete rá!

– Egy jel lesz az égen? Azt mondják, amikor megszületél az ég beszélt fényekkel, énekekkel és furcsa csillagokkal.

– Igaz. Azért, hogy megmondja: a Világosság eljött a világra. Akkor, április hónapjában, jelek lesznek az égen és a földön. Úgy tűnik majd, hogy elérkezett a világ vége, a sötétség, rengés, villámok dörgése és a megnyílt föld belsejében végbemenő földrengések által. De ez nem lesz a vég. Sőt, a kezdet lesz. Először, eljövetelemkor, az ég megszülte az embereknek az Üdvözítőt, és mivel ez Isten műve volt, béke társult az eseményhez. Április havában a föld nem saját akaratából szüli majd meg ugyanazt a Megváltót, és mivel az emberek műve lesz, nem kíséri béke. Hanem borzasztó görcsök lesznek. És a század és a pokol rettenetes órájában a föld méhe felhasad az isteni harag tüzes nyilainak hatására, és ordítani fogja akaratát, túl részegen ahhoz, hogy megértse annak jelentőségét, túlságosan befolyásolva a Sától ahhoz, hogy megakadályozza azt. Mint egy örült, aki szül, azt hiszi, hogy elpusztította az átkozottnak tartott gyümölcsöt, és nem fogja fel, hogy ehelyett magasba emeli így, azokra a helyekre, ahol soha többé nem éri el a fájdalom és az ármány. A fa, az új fa akkor kiterjeszti ágait az egész földre, minden évszázadban, és azt, aki beszél hozzátok, szeretettel vagy gyűlölettel elismerik majd az Isten igazi Fiának és az Úr Messiásának. És jaj azoknak, akik felismerik Őt anélkül, hogy meg akarnák vallani, és meg akarnának térni hozzám!

– Hol fog ez történni, Urunk?

– Jeruzsálemben. Az igazán az Úr városa.

– Akkor mi nem leszünk ott, mert április hónapjában itt tart minket a húsvét. Mi hűségesek vagyunk a mi Templomunkhoz.

– Jobb lenne, ha hűségesek lennétek az élő Templomhoz, amely nincs sem Mória hegyén, sem Garizimén, hanem, mivel isteni, egyetemes. De én tudok várni a ti órátokra, amelyben, lélekben és igazságban szeretitek majd Istent és Messiását.

– Mi hisszük, hogy te vagy a Krisztus. Ezért szeretünk.

– Szeretni annyit jelent, hogy elhagyjátok múltatokat, és beléptek az én jelenembe. Ti még nem szerettek engem tökéletesen.

A samaritánusok titokban egymásra néznek, és hallgatnak. Utána egyikük azt mondja:

– Azért, hogy hozzád menjünk, megtennénk. De nem tudjuk megtenni még akkor sem, ha akarnánk, mert nem léphetünk be oda, ahol a zsidók vannak. Te tudod ezt. Ők nem akarják...

– Ti sem akarjátok. De ne nyugtalankodjatok emiatt! Hamarosan nem lesz két tartomány, két Templom, két egymással ellenkező gondolkozásmód. Hanem egyetlen nép, egyetlen Templom, egyetlen hit mindazok számára, akik vágyódnak az Igazságra. De most elhagylak titeket. A gyermekek már megvigasztalódtak, és elterelődött figyelmük, és hosszú út áll előttem, hogy még a sötétség beállta előtt visszaérkezsem Efraimba. Ne izguljatok fel! Ez magatokra vonhatná a gyermekek figyelmét, és jobb, hogy ők nem veszik észre távozásomat. Menjetek csak tovább, én itt maradok. Az Úr legyen vezetőtok a földi ösvényeken, és az Ő Életének ösvényein. Menjetek!

A beteg fa utolsó kizöldellése

Jézus Jeruzsálem pusztulásáról beszélt Nike kertjében négy jóindulatú férfinak, akik felkeresték Őt.

– Nem... nem lesz akkor soha többé, soha többé ország Izrael? Nem leszünk soha többé azok, akiknek álmotuk magunkat? – kérdik az előkelő zsidók, szomorúan. Az írástudó Joel sír...

– Megfigyeltetek-e valaha egy öreg fát, amelyet tönkretett a velejéig hatolt betegség? Éveken keresztül nagynehezen továbbél, de oly nehezen, hogy se virágja, se gyümölcse. Itt-ott van egy levél ágain, amely annak a jele, hogy még van benne egy kevés nedv... Utána, egy áprilisban, íme csodálatos módon kivirágzik; és bőségesen elborítják a levelek. Örvendezik tulajdonosa, aki oly sok éven át ápolta anélkül, hogy gyümölcsözött volna. Vidám most, s azt gondolja, hogy a fa meggyógyult, és ismét virágozni fog a sok élettelen év után... Ó, csalódás! Miután az élet oly túláradoan kitört, íme hirtelenül elhal. Leesnek a virágok, levelek és az apró gyümölcsök, amelyek már megtermékenyülteknek látszottak ágain, és bőséges termést ígértek. Váratlan robajjal a fa a földre zuhan, megrothadt aljával.

Így történik majd Izraellel. A századokon keresztül tartó terméketlen élet után, szétszéledve, ismét egyesül öreg törzse körül, és látszólag helyreáll. Végül ismét egyesül a szétszóródott Nép. Egyesül, és elnyeri a bocsánatot. Igen. Isten erre az órára vár, hogy levágja a múltat. Nem lesz többé múlt, hanem csak örökkévalóság. Boldogok azok, akik elnyerik a bocsánatot, és Izrael utolsó futólagos kivirágzását alkotják, oly sok század után Krisztuséivá lesznek, és megváltottan halnak meg, együtt a föld minden népével. Azokkal együtt boldogok lesznek, hogy nemcsak megismerték létezésemet, hanem átölelték törvényeimet is, mint az üdvösség és élet törvényeit.

(8-388)

Bárányok – fecskék

Az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulást megelőző pénteken este, Lázár betániai birtokán lakomát rendeznek Jézus számára, amelyre meghívják a nőtanítványokat is, akik között előkelő római nők is vannak. A nők között van Johanna, Eliza, Valeria, Plautina, Annalia. Jézus először Johanna számára mond egy példabeszédet a gyémántok kialakulásáról (Jb 4,287-288), utána pedig a következőket, a különféle nemzetségekből származó nőtanítványoknak:

– Én azért jöttem, hogy összegyűjtsem minden juhomat. Azokat, amelyek Atyám nyájához tartoznak, és a máshova tartozókat, és a pásztor nélkülieket is, a vadon élöket, a vadaknál is elvadultabbakat, akik oly mélységes sötétségben élnek, hogy egy jottányit sem látnak nemcsak az isteni törvényből, hanem még a természettörvényből sem. Ismeretlen népek, amelyek arra várnak, hogy megismerjék Isten rájuk vonatkozó terveit, és amelyek utána belépnek, hogy Krisztus nyájának részét képezzék. Mikor? Ó, az évek és az évszázadok egyenlők az Örökkévaló számára! De ti előre részesültök abban, ami később fog történni a jövő pásztoraival, akik keresztény szeretettel összegyűjtik majd a juhokat és a bárányokat, amelyek még vadon élnek, hogy elvezessék őket az isteni legelőkre.

Ezek a területek a ti próbáratételek első területei. A fecske, amikor kiterjeszti szárnyát a repülésre, még nem fogja fel rögtön a nagy, kockázatos vállalkozást. Első röpként az eresztől a teraszt beárményező szőlőtőre száll. Utána visszatér a fészekbe, és újból elindul a teraszra, a szomszédéra, és visszatér. Utána ismét, még távolabbra... míg végül elég erősnek érzi szárnyizmait, és biztosan tud tájékozódni. Akkor játszani kezd a szelekkel és a térrel, és megy és jön csicseregve, követve a bogarakat, megérintve a vizet, felszállva a nap felé, míg a megfelelő időben biztosan kiterjeszti szárnyát a nagy repülésre, melegebb vidékekre, amelyek gazdagabbak az újfajta eledelekben. Nem fél nekivágni a tengereknek, ez az oly picinyke, acélos kékre futtatott pont, amely elvész a tenger és az ég két végtelen kékje között. Egy pont, amely megy, félelem nélkül, jóllehet előzőleg félt még a rövid repüléstől is az eresztől a dúslombú szőlővesszőig. Egy erőteljes, tökéletes test, amely nyílként hasítja át a levegőt. Nem lehet tudni, hogy a levegő viszi-e szeretettel a levegőnek ezt a kis királyát, vagy pedig ő maga, a levegő kis királya hasítja szeretettel saját birodalmát. Ki gondol arra, amikor biztos repülését látja, jól kihasználva a szeleket és a levegő sűrűségét, hogy gyorsabban menjen, hogy ez a fecske első szárnyverdeső repülésénél telve volt félelemmel?

Így lesz veletek is. Legyen így veletek! Veletek és minden lélekkel, akik utánoznak titeket. Nem lesztek azonnal képesek valamire. Ne csüggedjete el az első sikertelenségek miatt! Ne büszkélkedjete az első győzelmek után! Az első kudarcok arra szolgálnak, hogy legközelebb jobban tegyete valamit. Az első győzelmek sarkallnak, hogy még jobban tegyete valamit a jövőben. Győződjete meg arról, hogy Isten segíti a jóakaratot.

Vessétek alá magatokat mindig a Pásztoroknak, tanácsaiknak és rendelkezéseiknek. Legyete mindig az ő nővéreik, küldetésük segítségével, támogatóik fáradalmaikban. Mondjátok meg ezt azoknak, akik ma nincsenek jelen, s azoknak is, akik a jövőben jönnek majd.

Most és mindig legyete Anyám leányai. Ő mindenben irányít majd titeket. Irányítani tudja a gyermeket éppúgy, mint az özvegyet, a feleséget vagy az anyát. Saját tapasztalatából ismer minden életállapotot, és természetfeletti bölcsességgel is rendelkezik. Szeressétek őt, és benne szeressétek engem. Nem fogtok tévedni, mert ő az Élet Fája, Isten élő Frigyszekrénye, Isten alakja, a Bölcsesség székhelye, és a Kegyelem benne öltött Testet.

Gyilkos szőlőművesek

A példabeszéd megtalálható a 27. évközi vasárnap A sorozatában. A példabeszéd végén Jézus a pogányokra alkalmazza azt:

– Kegyetlenül meg lesznek büntetve a szőlőskert ura örökös fiának gyilkosai, és szőlőskertjét más szőlőműveseknek adja, akik becsületesen művelik majd. Íme, azért azt mondom nektek: Elvételtek tőletek Isten Országá, és olyan nép kapja meg, amely gyümölcsötetni fogja. És aki nekiront ennek a kőnek, az szétzúzódik, és akire ráesik ez a kő, azt szétmorzsolja.

(9-96)